

**Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
Wydział Neofilologii
Katedra Studiów Azjatyckich
Zakład Hebraistyki, Arameistyki i Karaimoznawstwa**

VERONIKA KLIMOVA

Katechizmy karaimów w Europie Wschodniej

**Rozprawa doktorska napisana pod kierunkiem
prof. dr hab. Piotra Muchowskiego**

Poznań 2016

**Mojej mamie Svitlanie Kruk oraz wszystkim,
bez pomocy których ta rozprawa by nie powstała.**

Spis treści

Wprowadzenie	5
I. Społeczność karańska w Rosji w XIX i w pierwszej połowie XX wieku.....	9
II. Katechizm: geneza, forma i funkcja.....	36
III. Katechizmy karańskie.....	43
1. Katechizmy w języku hebrajskim (z lat 1729-1820)	43
1. 1. Simcha Icchak Łucki <i>Seḇer 'Elon More</i>	43
1. 2. <i>Seḇer hab-Berit</i> (dyplom rzezaka)	54
1. 3. Katechizm dla uczących się na stanowisko rzezaka	66
1. 4. Konspekt katechizmu dla uczniów	100
1. 5. Mordechaj Sułtański <i>Seḇer haṭ-Ta'am</i>	108
2. Katechizm w języku karańskim Mordechaja Kazaza <i>Ṭub Ṭa'am</i> (1835).....	112
3. Katechizmy w języku rosyjskim (1890-1917).....	123
3. 1. Jakub Duwan <i>Katechizm, podstawy prawa karańskiego</i>	123
3. 2. Jakub Szamasz <i>Skrócony katechizm</i>	147
3. 3. Mojżesz Firkowicz <i>Karański katechizm w skrócie</i>	164
3. 4. Salomon Prik <i>Główne zasady karańskiego nauczania Prawa</i>	182
4. Katechizm w języku polskim Ananiasza Zajączkowskiego, pt. <i>Zarys religii karańskiej</i> (1946/2006)	211
IV. Judaizm karański w XIX i XX wieku w świetle katechizmów	240
1. Tożsamość karańska	251
2. Język piśmiennictwa	257
3. Język hebrajski – święty język karaimów	262
4. Stosunek do żydów rabbanitów	266
5. Stosunek do władz świeckich	267
6. Modlitwy karańskie	269
7. Religijna nomenklatura.....	289
7. 1. Religijna nomenklatura w języku hebrajskim i rosyjskim.....	290
7. 2. Religijna nomenklatura w języku karańskim turkijskim.....	313
Zakończenie	318
Wykaz hebrajskich skrótów stosowanych w katechizmach.....	320
Spis tabel.....	335

Spis zdjęć	335
Bibliografia	336
Strony internetowe	351

Wprowadzenie

Katechizmy, a zwłaszcza katechizmy karaimskie, to ta sfera duchowej działalności człowieka, która nie doczekała się jeszcze gruntownego opracowania, zarówno na gruncie języka polskiego, jak i w ogóle w nauce ogólnoswiatowej. Obszar ten – jak dotąd – pozostawał na marginesie studiów nie tylko karaimoznawczych, lecz i teologicznych. W literaturze polskiej, jak i zagranicznej, znaleźć można nieliczne publikacje poświęcone temu tematowi. Od kilkunastu dekad, a dokładniej od 1835 r., kiedy to został oficjalnie wydany pierwszy karaimski katechizm, teksty tego typu w dużym stopniu zaczęły formować tożsamość religijną karaimów wschodnioeuropejskich: ugruntowywały wiedzę karaimskich uczniów w „Prawie Bożym”, zachęcały do prowadzenia pobożnego trybu życia, do pełnienia dobrych uczynków, wypełniania podstawowych obowiązków – wobec Boga i bliźnich – oraz do praktykowania przyjętych i uznanych obowiązków religijnych. Ponadto katechizmy stały się dla karaimów znakiem tradycji kulturowej i wspólnotowej, kształtowały tożsamość narodową oraz ich światopogląd (szczególnie wobec żydów rabbanitów, a w późniejszym okresie także wobec muzułmanów). Zatem katechizm zaczął pełnić niezwykle istotną rolę formacyjną młodego pokolenia we wspólnocie karaimskiej.

Katechizmy, wydawane w różnym czasie, w różnych językach i przez różnych autorów prezentowały także szerokie spektrum światopoglądowe karaimskich środowisk, rozsianych po północno-wschodniej Europie. Owe różnorakie sposoby myślenia będą w dalszej części pracy poddane głębszej analizie, np. ustosunkowanie się do rabbanicznej społeczności żydowskiej, pochodzenie karaimów, stosunek do państwa, problem asymilacji, obowiązek nauczania języka hebrajskiego, itd. Prześledzone zostaną zmiany w formułowaniu głównych dogmatów religijnych, które wyznawali karaimi.

Głównym przedmiotem niniejszej dysertacji są teksty katechizmowe, napisane lub wydawane od 1729 r. do czasów nam współczesnych (tj. do 2006 roku). Wszystkie napisane w tym czasie katechizmy w pracy tej są prezentowane według chronologicznej kolejności, aczkolwiek kryterium nadrzędnym kolejności prezentacji owych tekstów jest kryterium językowe, które – jak się okazuje – pokrywa się z chronologią ich drukowania, a mianowicie najpierw katechizmy pisano po hebrajsku, później w karaimskiej odmianie języka krymskotureckiego, następnie nastąpił okres rosyjskojęzycznych tekstów, aż wreszcie – w czasach nam bliższych – powstał rękopis katechizmu w języku polskim.

Znając historię Europy północno-wschodniej łatwo odnaleźć przyczyny takiego stanu rzeczy – jest to sytuacja geopolityczna, która po wielokroć przyczyniała się do zmian przynależności terytorialnych ziem, które zamieszkiwali karaimi. Wraz ze zmianą państwowości zmieniał się też język urzędowy, którym w życiu codziennym musieli oni umieć się posługiwać (nie mówiąc już o sytuacji zmiany miejsca zamieszkania karaimów).

Punktem wyjścia moich studiów jest bibliografia manuskryptów oraz źródeł karaimoznawczych opracowana przez Mikhaila Kizilova i Barry Dov Walfisha. I choć brakuje całościowego opracowania tematu katechizmów, należy odnotować, że w 2006 r. Golda Akhiezer oraz Daniel Lasker opublikowali krytyczne wydanie tekstu pierwszego karaimskiego katechizmu *Seḇer 'Elon More*, a w 2008 r. fiński badacz Tapani Harviainen dokonał analizy rosyjskojęzycznego katechizmu w artykule “The Katichizis by Jacob Duvan (1890) – a Document of the Karaim Creed?” (w języku niemieckim i angielskim). Niewątpliwie cenną stroną internetową jest <http://www.karaitelibrary.estranky.cz/> (dostęp 21.06.2015), gdzie zamieszczone zostały w języku rosyjskim katechizmy Jakuba Duwana, Mojżesza Firkowicza, Jakuba Szamasza, a także tłumaczenia wybranych fragmentów na język polski, angielski, czeski i francuski. Poza powyższym, na temat katechizmów karaimskich pojawił się artykuł mojego autorstwa, pt. „Polish Catechism by A. Zajączkowski in the Light of Russian Catechisms From the Late Nineteenth and Early Twentieth Centuries”.

Pragnę również odnotować, że materiały źródłowe do pracy uzyskałam dzięki kwerendum w Rosyjskiej Bibliotece Państwowej w Moskwie, w Narodowej Bibliotece Izraela w Jerozolimie, a także w Bibliotece Uniwersyteckiej w Tel Awiwie. Również wiele materiałów źródłowych uzyskałam od profesora Piotra Muchowskiego. Pani Mariola Abkowicz, przewodnicząca Zarządu Związku Karaimów Polskich, udostępniła mi tekst *Zarysu religii karaimskiej* A. Zajączkowskiego z 1946 roku. Większą część źródeł, na których się w pracy oparłam, stanowią druki.

Niniejsza praca składa się z czterech rozdziałów, których głównym przedmiotem – prócz pierwszego rozdziału – są katechizmy karaimskie. Za główne kryterium kolejności analizy wszystkich katechizmów przyjąłm język danego tekstu, a następnie rok jego wydania.

I tak, rozdział pierwszy przedstawia krótki zarys historii wspólnoty karaimskiej na terenach Rosji w XIX i w pierwszej połowie XX wieku.

Rozdział drugi poświęcony jest genezie gatunku literackiego, jakim jest katechizm, którego początki sięgają tradycji chrześcijańskiej. W rozdziale tym nie skupiam się na analizie historyczno-literackiej tego gatunku, lecz w ogólnym zarysie przedstawiam elementy formalne i treściowe, które decydują o tym, że dany tekst pisany można nazywać katechizmem. Ponadto w rozdziale tym kilka słów poświęcam sytuacji edukacji karańskiej.

Rozdział trzeci, najobszerniejszy, stanowi szczegółowy przegląd wszystkich znanych mi katechizmów. Omawiam w nim ich zawartość, budowę, metodę wykładu, a także porównuję z treścią drukowanej w tym samym czasie literatury karańskiej, która w pewnym zakresie korespondowała z tym, co można było znaleźć w owych katechizmach. Szczególną uwagę zwracam tutaj na wątki tożsamościowe oraz językowe, które w różnym okresie w różny sposób były interpretowane, czy też postrzegane przez karańską społeczność (a przynajmniej przez przywódców tych społeczności). W przypadku odnalezionych manuskryptów tłumaczę je na język polski, a także opatruję odpowiednim aparatem krytycznym.

Rozdział czwarty to analiza podobieństw i różnic omawianych katechizmów, z uwzględnieniem takich tematów, jak tożsamość religijna i narodowa, język piśmiennictwa, status języka hebrajskiego, stosunek do żydów rabbanitów oraz władz świeckich. Ponadto przedstawiam tu wszystkie zawarte w katechizmach modlitwy, szczegółowo też omawiam nomenklaturę religijną.

Ze względu na złożoność problematyki na tle procesów społecznych zachodzących we wspólnocie karańskiej (w tym zaspokajanie intelektualnych, informacyjnych i estetycznych potrzeb) sięgam w swej dysertacji do różnych metod badawczych stosowanych w księgoznawstwie, socjologii, historii, literaturoznawstwie i pedagogice. Głównymi metodami w niniejszej pracy są: a) metoda funkcjonalna, b) analiza tekstu oraz c) interpretacja.

W pracy dokonuję dokładnej syntezy formy i treści katechizmów karańskich, a także ich instytucji w związku z rzeczywistym lub hipotetycznym czytelnikiem – nauczycielem, uczniem czy innym odbiorcą. Odwołuję się także do metody analityczno-tematycznej (dotyczącej zmian w strukturze i treści). Poddaję też ocenie rozumienie tekstów katechetycznych i ich przystępności. Ponadto poszerzam swą pracę o aparat pojęciowy (terminy w języku hebrajskim, rosyjskim i karańskim).

Chciałabym, aby niniejsza rozprawa przyczyniła się do wzbogacenia wiedzy nie tylko na temat dziejów karaimów w Europie Wschodniej, ale także i dziejów podręcznika katechetycznego w ogóle.

I. Społeczność karaimska w Rosji w XIX i w pierwszej połowie XX wieku

Zagadnienie życia społeczności karaimskiej na ziemiach rosyjskich było przedmiotem wielu naukowych rozważań. Nie miejsce tu na przedstawianie wszystkich wyników owych badań, dyskusji, czasem sporów czy kontrowersji (Lebedewa 2000, Freund 1991, Kizilov 2003, Sigajewa 2005:82-88, Gammal 2010:352-65, Shapira 2011, Prohorov 2011:174-204, Zarubin 2011:214-18, Połkanowa 2012, Wichnowicz 2012, Akhiezer 2013:5-16). Warto jednak podkreślić, że pomimo tak dużej liczby badań, nie znaleziono do dzisiaj odpowiedzi na wszystkie pytania, szczególnie w takich kwestiach, jak język hebrajski i turkijski karaimów, kultura i historia karaimów, tożsamość karaimów, które to zagadnienia – niewątpliwie – odgrywały i nadal odgrywają ogromny wpływ na losy wielu pokoleń karaimów w życiu prawnym, socjalnym, ekonomicznym, kulturowym, a szczególnie religijnym.

Wiele jednak punktów spornych rozwiązano. I tak, za panowania Katarzyny II Wielkiej – w rezultacie wojny rosyjsko-tureckiej, prowadzonej w latach 1768-1774 – do terytorium Rosji dołączono południową Ukrainę (Noworosję), Kubań i Krym, które to tereny zamieszkiwała największa ludność karaimska. Wiek później, Abraham Firkowicz z uznaniem wypowiedział się na temat rosyjskiej zwierzchniej władzy (Firkowicz 1872:7):

טוב להודות לה' על חסדיו הרבים אשר עשה עמנו להפליא¹ כי העמים האכזרים הרבים והעצומים מחמס אשר עשו בקירים, המה אבדו מן הארץ אבד זכרם המה, ולנו בני ישראל נתן פליטה כזאת² אחריהם והטאטארים מעת ביאם משלו על אבותינו בפרך ולא בחמלה. ורק אך משנת הרס"א (1501) זרח עלינו מעט אור המנוחה והשלום, מימי הנגיד סינן הבחור הבא מארץ פרס בימי מנגאלי גראיי כאן, וגם אחריו בימי זרעו השרים הגדולים הנאמנים בעבודת מלאכות המטבעות למלכות הצלבניים שהיו להם מהלכים בבית המלכות והשרים, ואחריהם השרים הגדולים הנאמנים גם כן, שהיו ממשפחה אחרת, ואדונו כמה"ר³ בנימן אגא האחרון שבכלם ובימיו ברוך ה'. כי משנת 1783 לספירת הנוצרים נתנו ה' בחסדיו הרבים ביד מלכי חסד מלכי רוססיה המבורכה, ומאז זרחה עלינו שמש צדקה ומרפא בכנפיה⁴ כל הימים, כי גברו עלינו חסדי כל אחד מהם, עקאטהארינא המהוללה, פאוועל בנה אחריה, אלכסנדר בנו אחריו, ניקאלאיי אחיו אחריו, ועתה אלכסנדר השני בנו אחריו, עד היום הזה אין די באר, ישלם ה' פעלם ותחי משכרתם שלימה בעוה"ז⁵ ובעוה"ב⁶, אמן. הנה אלה הן השמועות אשר השמיעוני זקני קה"ק⁷ קלעא, אך

¹ Zob. JI 2:26: אֲשֶׁר-עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא.

² Zob. Ezd 9:13: וְנִתְּתָה לָנוּ פְּלִיטָה כְּזֹאת.

³ Skrót מורנו הרב הרב.

⁴ Zob. MI 3:20: שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ.

⁵ Skrót הזה הוה.

⁶ Skrót הבא הוה.

⁷ Skrót קהילת קודש קלעא.

לא ידעתי היש להם שחר או אין. ומי יאמין לשמועתם מימים ראשונים, ועכ"פ⁸ השאלה ששאל
המארשאל מארמון מאין ומתי ואיך באו אבותינו לקירים במקומה עומדת.

Dobrze jest dziękować Bogu za Jego wielkie łaski, które cudownie nam uczynił⁹, bo ludy okrutne, liczne i potężne z powodu nieprawości, którą czyniły na Krymie, zniknęły z ziemi, pamięć o nich zaginęła, lecz On dał nam, synom Izraela, wybawienie takowe od nich¹⁰. Tatarzy od czasów swego przybycia panowali nad naszymi przodkami srogo i bezlitośnie. Jednak od roku 1501¹¹ zajaśniało nad nami trochę światła pokoju i ciszy – od czasów zarządcy Sinana, młodzieńca, który przybył z ziemi perskiej za czasów chana Mengli Gireja, i również po nim za czasów jego potomków wielkich ministrów, wiernych w służbie bicia monet dla królestwa Czelebi, którzy pochodzili z innej rodziny. Nasz pan, nasz czcigodny i wielki nauczyciel Benjamin Aga był ostatnim nad wszystkimi, i za jego czasów, niech będzie błogosławiony Pan, od roku 1783 według chrześcijańskiej rachuby, przekazał nas Pan w swej wielkiej łasce w ręce królów miłosiernych, królów błogosławionej Rosji. Odtąd zajaśniało nad nami słońce sprawiedliwości i uzdrowienia na jego skrzydłach¹² przez wszystkie dni; okazowali nam łaski – każdy z nich, a mianowicie Katarzyna, godna pochwały, po niej Paweł, jej syn, po nim Aleksander, jego syn, po nim Nikołaj, jego brat, teraz więc po nim Aleksander II, jego syn, aż do dnia dzisiejszego nie ma im końca. Pan wynagrodzi za ich uczynki, (niech) będzie ich zapłata pełna na tym świecie i w przyszłym świecie. Amen.

W zasadzie od momentu aneksji Krymu do Rosji, karaimi raczej pozytywnie ustosunkowywali się do nowej władzy (Szapszał 1896, Kokizow 1898, Akhiezer 1999).

Co warto odnotować, od samego początku Rosjanie karaimów określali mianem żydów taurydzkich (Krym bowiem był nazwany *per* Tauryda), co jednak powodowało, że automatycznie podlegali oni przepisom prawnym dotyczącym żydów, które na mocy odpowiednich rozporządzeń były niesłychanie surowe i restrykcyjne (o czym później). Nie dziwi fakt, że karaimi szukali różnych sposobów, aby uniknąć narzuconych przez Rosjan ograniczeń (np. w postaci wysokich podatków) i zapewnić w miarę spokojne życie członkom swej wspólnoty. Jedynym skutecznym sposobem na osiągnięcie tych celów było radykalne odseparowanie się od żydów rabbanitów, zaznaczając szczególnie różnice w kulcie religijnym, które dzieliły obie grupy religijne od wielu wieków –

---

⁸ Skrót על כל פנים.

⁹ Zob. JI 2:26.

¹⁰ Zob. Ekd 9:13.

¹¹ Tj. 5261.

¹² Zob. MI 3:20.

zamiary te wyrażano na przykład w różnego rodzaju tekstach polemicznych¹³ (Kizilov 2011:136-140).

Jakież więc zmiany zaszyły w prawie rosyjskim wobec społeczności karaimskiej? Do jakiego stopnia były one pożądane przez karaimów, w jakiej mierze ich

---

¹³ Por. „Przez długi czas żydzi mieszkali z karaimami w harmonii i pokoju pomimo faktu, że nasze przekonania mocno nie zgadzają się między sobą. Żydzi nie unikali karaimów i zaczęli zbliżać się do nich w przyjaźni i w miłości. Jednak kilka lat temu niektóre osoby (spośród) karaimów sprzeciwili się tej przyjaźni, która odnawiała się między żydami-talmudystami a karaimami; wzbudzili (oni) nienawiść, uśpioną przez wiele wieków; uzbroili się w kłamstwo; skrycie i jawnie zaczęli puszczać przeciw żydom trujące strzały oszczerstw; ustnie i w druku (zaczęli) oczerniać i upokarzać nas wraz z naszą religią [Долгое время евреи пребывали съ караимами въ согласии и мирѣ, не смотря на то, что наши убѣждения далеко не сходятся между собою. Евреи не убѣгали отъ караимовъ и начали сближаться съ ними съ дружбою и любовью. Но нѣсколько лѣтъ тому назадъ, нѣкоторыя караимскія личности возмутили дружелюбіе, возстановившееся между евреями-талмудистами и караимами; пробудили ненависть, много вѣковъ дремавшую; вооружились неправдой; тайно и открыто начали пускать въ евреевъ ядовитыя стрѣлы клеветы; устно и печатно поносить и унижать насъ вмѣстѣ съ нашею религіею]” (Lewenzon 1863:X-XI).

Pomimo faktu, że karaimi toczyli spory z żydami rabbinicznymi, to nie przeciwstawiali się oficjalnej religii kraju swego zamieszkania. I tu wykorzystywali znany skądinąd spór pomiędzy chrześcijanami a żydami, odnośnie ukrzyżowania Jezusa: otóż chcieli oni udowodnić, że nie mają nic wspólnego z żydami z czasów narodzenia i nauczania Jezusa Chrystusa:

„Znany teraz karaim rabbi (sic!) Abraham Firkowicz w swojej pracy *Hotam Toknit* (חֹתָם תְּכַנִּיט), opublikowanej wraz z książką *Ham-Mibhar* המבחר w 1834 roku) mówi w imieniu uczonego, pisarza Czackiego, że Jezus był pobożny i sprawiedliwy (hasid i šadiq ‘חסיד וצדיק’), że kierował żydów na drogę prawdy i należał do sekty karaimów (przeciwników faryzeuszy), z którego to powodu cierpiał od faryzeuszy. Jednakże p. Firkowicz nie tylko nie wypisał słów Czackiego, ale i nie wskazał, na którą książkę Czackiego się powołał [Извѣстный теперь караимъ раби Абрамъ Фирковичъ, въ своемъ сочиненіи «Хосомъ Тохнисъ» (חֹתָם תְּכַנִּיט), напечатанномъ вмѣстѣ съ книгою «Гамивхоръ» המבחר въ 1834 году), говорить отъ имени ученаго литератора Чацкаго, что Іисусъ былъ благочестивъ и праведенъ (хосыдъ и цадыкъ קִיְדִי וְצַדִּיק) направлялъ евреевъ на путь истины и принадлежалъ къ сектѣ караимовъ (противниковъ Фарисеевъ), за что отъ фарисеевъ и пострадалъ. Но г. Фирковичъ ни только не выписалъ словъ Чацкаго, но и не сказалъ на какую книгу Чацкаго онъ ссылается]” (Lewenzon 1863:10).

Jak się tu pokazuje – zdaniem żydowskiego uczonego – Firkowicz usprawiedliwiał swój naród karaimski poprzez oczernianie innych – w tym przypadku faryzeuszy.

„Ponadto Firkowicz mówi (w uzupełnieniu do książki *Ham-Mibhar*, arkusz 45): „Nasi bracia chrześcijanie nie przelewali krwi karaimskiej i nie wyganiaли ich ze swej ojczyzny, a patronowali im z tego dostojnego powodu, że nie uczestniczyli oni (karaimi) w przelaniu krwi Tego, który odwracał ich od złych uczynków i nie uznawał ich ustnych tradycji. W tym odwołuje się p. Firkowicz do nowego przymierza [Далѣе г. Фирковичъ говоритъ (въ прибавленіи къ книгѣ *Гамивхоръ*, листь 45): «Наши братья христіане не проливали караимской крови и не изгоняли ихъ изъ своего отечества, а покровительствовали имъ по тому уваженію, что они не причастны въ пролитіи Фарисеями крови Того, кто отвращалъ ихъ отъ худыхъ дѣяній и не признавалъ изустныхъ ихъ преданій». Въ этомъ г. Фирковичъ ссылается на новый завѣтъ]” (Lewenzon 1863:10).

Pokazuje się więc, że karaimi nawet – i to już za czasów Jezusa – sprzyjali nowemu nurtowi religijnemu, rodzącemu się w judaizmie (mowa tu o chrześcijaństwie).

I jeszcze jeden cytat odnośnie sporów religijnych pomiędzy oboma wyznaniem:

„P. Firkowicz wyraża głębokie przekonanie, że z czasem wszystkie narody uświadomią sobie sprawiedliwość (tj. słusność) nauczania karaimów. Niesamowita arogancja! Równie dobrze można by powiedzieć, że jeśli poddamy nauczanie karaimów rozumnej analizie, to ono nie wytrzyma żadnej krytyki [Г. Фирковичъ печатно высказываетъ твердую увѣренность, что со временемъ всѣ народы сознають справедливость ученія караимовъ. Удивительная самонадѣянность! Можно сказать положительно, что если подвергнуть ученіе караимовъ разумному разбору, то оно не выдержитъ никакой критики]” (Lewenzon 1863:15).

egzekwowanie było efektywne? Czy nadal musieli karaimi przekonywać Rosjan, że z żydami rabbanicznymi – pod względem religijnym – nic ich nie łączy? Jaką rolę spełniło ustawodawstwo Rosji w ostatecznej akceptacji karaimów jako odrębnego narodu?

I tak, odpowiednio do rozporządzeń rządu rosyjskiego z roku 1795, karaimi zostali zwolnieni od płacenia podwójnego podatku, nałożonego na żydów, wprowadzając wymóg traktowania ich (tj. karaimów) na równi z ludnością miejscową i z rdzennymi obywatelami. W roku 1839 karaimi przyjeżdżający z zagranicy mogli uzyskać prawo do rosyjskiego obywatelstwa. Dodatkowo karaimi mogli przyjmować na służbę do swych domostw chrześcijan, na co nie zezwalano żydom rabbanicznym, których obowiązywał zakaz w tym względzie. Nadto, w roku 1843, prawo rosyjskie doprecyzowuje, iż ograniczenia wobec żydów – dotyczące przyznawania honorowego obywatelstwa – nie dotyczą karaimów (Firkowicz 1890:109-206, Kizilov 2011:136).

W roku 1850 wycofano zakaz – obejmujący zarówno żydów, jak i karaimów – odnośnie do sprzedaży gorących napojów: karaimom wolno było sprzedawać takie napoje. Od roku 1852 karaimi mogli bez ograniczeń przemieszczać się po terytorium Rosji, łącznie z pozwoleniem na wjazd do stolicy (w odróżnieniu od żydów). Ponadto karaimi, posiadający stopień naukowy i medyczny, mogli wstępować do służby na identycznych zasadach, jak rdzenni obywatele Rosji (Firkowicz 1890:109-206).

Cechą charakterystyczną prawie wszystkich decyzji rządowych jest ogólne wyrażenie, które mniej więcej brzmi tak: „ograniczenia, ustalone wobec żydów ogólnie, nie dotyczą karaimów”. Zatem od samego początku dziejów rosyjskich karaimi utożsamiani byli z żydami rabbanicznymi, a droga do uzyskania praw i przywilejów, nadanych rdzennie rosyjskim obywatelom, biegła poprzez stopniowe redukowanie ograniczeń narzucanych żydom i karaimom. Jeśli w pierwszych ustawach karaimi byli nazywani żydami taurydzkimi, to następnie – z powodu nieustannego podkreślania różnic między karaimami a żydami rabbanicznymi – termin ten (a także żydzi karaimi) zaczął zanikać, a na jego miejsce pojawił się termin karaimi po prostu (choć wyrażenie żydzi karaimi raz po raz pojawia się w rosyjskich przepisach prawnych jeszcze w połowie XIX wieku) (por. Firkowicz 1890:109-206).

W tym miejscu pozwolę sobie na przytoczenie wybranych przepisów prawnych, z uwzględnieniem terminu, jakiego używano w odniesieniu do karaimów w ustawodawstwie rosyjskim (por. Firkowicz 1890:109-206):

Tab. 1. Zestawienie rozporządzeń Imperium Rosyjskiego w ujęciu chronologicznym
w sprawie przedstawienia tożsamości karaimejskiej (1795-1881)¹⁴

Data	Rozporządzenie
08.06.1795	<p><i>Imienny, wręczony Jekaterynosławskiemu, Wozneseńskiemu i Taurydzkiemu gubernatorowi generalnemu, hrabiemu Zubowowi</i> <i>O zwolnieniu żydów taurydzkich, zwanych karaimami, od podwójnych podatków nakładanych na wszystkich ogólnie żydów</i> [...] do wspólnoty tych karaimów nie wchodził ci z tych żydów, znanych pod nazwą rabbini [...]</p> <p><i>Именной, данный Екатеринаславскому, Вознесенскому и Таурическому Генералу-Губернатору Графу Зубову</i> <i>Объ увольнении Таурических Евреевъ, именуемых Караимы, отъ положенныхъ на всѣхъ вообще евреевъ двойныхъ податей</i> [...] въ общество сихъ Караимовъ не входили изъ тѣхъ Евреевъ, кои извѣстны подъ названіемъ Раббиновъ [...]</p>
13.04.1835	<p><i>Najwyżej zatwierdzony akt normatywny o żydach opublikowany 31 maja</i> <i>Imienny dekret, wręczony Senatowi</i> Z uwagi na dobro żydów w Rosji [...] postanowiono zorganizować stanowisko w stosunku do żydów na takich zasadach, które by odkryły im wolną drogę ku zapewnieniu nieubogiego utrzymania poprzez pracę w rolnictwie i przemyśle, a także poprzez stopniowe kształcenie ich młodzieży [...] karaimi, gdzie tacy się znajdują, obok praw zapewnionych żydom poprzez dany akt, korzystają również z tych praw, które przyznano im na podstawie specjalnych грамот i rozporządzeń [...]</p> <p><i>Высочайше утвержденное Положеніе о Евреяхъ, распубликованое 31-го Мая</i> <i>Именной указъ, данный Сенату</i> Во вниманіи къ благосостоянію Евреевъ, въ Россіи [...] постановлено было устроить положеніе Евреевъ на такихъ правилахъ, кои бы, открывая имъ свободный путь къ снисканію безбѣднаго содержанія упражненіями въ земледѣліи и промышленности и къ постепенному</p>

¹⁴ Wytłuszczenie własne.

	<p>образованію ихъ юношества [...] Караимы, гдѣ таковыя находятся, сверхъ правъ, симъ положеніемъ Евреямъ предоставляемыхъ, пользуются еще и тѣми, кои предоставлены имъ особенными грамотами и постановленіями [...]</p>
15.11.1843	<p><i>Najwyżej zatwierdzona opinia Rady Państwowej, opublikowana 31 grudnia</i></p> <p><i>W sprawie rozszerzenia przepisów o honorowym obywatelstwie karaimów [...] karaimi, ze względu na obraz ich życia i wiary, znacznie różnią się od żydów rabbanitów tak</i>, że niezależnie od praw przyznanych żydom rabbanitom na podstawie aktu z 1835 roku karaimi korzystają również z tych praw, które przyznano im na podstawie specjalnych aktów i rozporządzeń, i wreszcie, że na podstawie tych rozporządzeń są oni zwolnieni z niektórych ograniczeń [...]</p> <p><i>Высочайше утвержденное мнѣніе Государственного Совѣта, опубликованное 31 декабря</i></p> <p><i>О распространении на Караимовъ правилъ о почетномъ гражданствѣ</i></p> <p>[...] Караимы въ образѣ ихъ жизни и вѣрѣ существенно различествуютъ отъ Евреевъ Раввинистовъ, что независимо отъ правъ, дарованныхъ Евреямъ Раввинистамъ положеніемъ 1835 года, Караимы пользуются еще и тѣми, кои предоставлены имъ особенными грамотами и постановленіями, и что наконецъ постановленіями сими они изъяты отъ нѣкоторыхъ ограниченій [...]</p>
10.10.1852	<p><i>Senatowy, odpowiednio do Najwyższego rozporządzenia</i></p> <p><i>O pozwoleniu żydom karaimom na wolny wjazd do stolicy i innych miast wewnętrznych Imperium</i></p> <p>[...] ograniczenie wjazdu żydów do stolicy i miast wewnętrznych guberni nie dotyczy żydów karaimów [...]</p> <p><i>Сенатскій, по Высочайшему повелѣнію</i></p> <p><i>О дозволеніи Евреямъ Караимамъ свободно приѣзжать въ столицы и другіе внутренніе города Имперіи</i></p> <p>[...] ограниченіе приѣзда Евреевъ въ столицы и города внутреннихъ</p>

	губерній не распространяется на Евреевъ Караимовъ [...]
03.05.1855	<p><i>Wyściąg z Najwyżej zatwierdzonego żurnala Komitetu o zatrudnieniu żydów</i> <i>O nierozpowszechnianiu wobec karaimów, którzy otrzymali stopień naukowy i medyczny, ograniczeń postanowionych ogólnie wobec żydów odnośnie do wstąpienia do służby</i></p> <p>[...] działania w celu ograniczenia dotyczyły tylko żydów rabbanitów, ale nie karaimów, którzy nie należą do ludności żydowskiej i nie wyznają błędnych talmudycznych przekonań, naśladowując naukę Starego Testamentu, i których rząd zawsze odróżniał od żydów ze względu na ich znane zasady oraz pracowitość [...] i przy jakimkolwiek pytaniu – czy dotyczą ich ogólne postanowienia o żydach – decyzje były negatywne [...]</p> <p><i>Выписка изъ Высочайше утвержденного журнала Комитета объ устройствѣ Евреевъ</i> <i>О нераспространеніи на Караимовъ, получающихъ ученія и медицинскія степени, ограниченій постановленныхъ вообще для Евреевъ относительно вступленія въ службу</i></p> <p>[...] мѣры ограниченій касались только Евреевъ Раввинистовъ, но отнюдь не Караимовъ, которые, не принадлежа къ Еврейскому населенію и не раздѣляя съ ними талмудическихъ заблужденій, слѣдуютъ ученію Ветхаго Завѣта, и которыхъ Правительство всегда отличало отъ Евреевъ, по извѣстнымъ ихъ правиламъ и трудолюбію, и при всякомъ вопросѣ, – распространяются ли на нихъ общія постановленія о Евреяхъ, – дѣлало рѣшенія отрицательныя [...]</p>
05.11.1881	<p><i>Stosunek Ministra Spraw Wewnętrznych, № 4965, do odeskiego tymczasowego generalnego gubernatora</i> <i>O tym, że restrykcyjne przepisy dla żydów nie obejmują karaimów</i></p> <p>[...] w niektórych guberniach pojawiają się nieporozumienia dotyczące praw karaimów, przy tym instytucje administracji utożsamiają karaimów z żydami i stosują wobec nich istniejące w przepisach ograniczenia dotyczące tych ostatnich [...] wspomniane w prawie uchwały ws. ograniczeń dla żydów nie mogą być stosowane wobec karaimów [...] karaimi korzystają ze wszystkich praw przyznanych obywatelom</p>

	<p>rosyjskim [...] karaimi należą do – uznanego za szczególnie – wyznania wiary, które różni się w fundamentach od wyznania żydów [...]</p> <p><i>Отношение Министра Внутренних Дѣлъ, № 4965, Одесскому Временному Генералъ-Губернатору</i></p> <p><i>О томъ, что ограничительныя для Евреевъ постановленія не распространяются на Караимовъ</i></p> <p>[...] въ нѣкоторыхъ губерніяхъ возникаютъ недоразумѣнія относительно правъ Караимовъ, при чемъ административныя учрежденія приравниваютъ Караимовъ къ Евреямъ и примѣняютъ къ нимъ существующія въ законахъ для сихъ послѣднихъ ограниченія [...] упомянутыя ограничительныя въ законахъ постановленія для Евреевъ къ Караимамъ примѣняемы быть не могутъ [...] Караимы пользуются всѣми правами, предоставленными Русскимъ подданнымъ [...] Караимы принадлежатъ къ особому признанному вѣроисповѣданію, отличающемуся по своимъ основнымъ началамъ отъ исповѣданія Евреевъ [...]</p>
07.11.1881	<p><i>Rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych</i></p> <p>[...] на podstawie prawa karaimi korzystają ze wszystkich praw przyznanych rdzennym obywatelom rosyjskim i należą do uznanego wyznania, które różni się od nauczania wiary żydów [...]</p> <p><i>Распоряженіе по Министерству Внутреннихъ Дѣлъ</i></p> <p>[...] на основаніи закона, Караимы пользуются всѣми правами, предоставленными кореннымъ Русскимъ подданнымъ, и принадлежатъ къ признанному исповѣданію, отличающемуся отъ вѣроученія Евреевъ [...]</p>

W ramach zbioru praw i wolności uzyskanych przez karaimów w Carskiej Rosji szczególnie wyróżnia się dokument określony mianem *Najwyżej zatwierdzony akt normatywny o Taurydzkim Karaimskim Duchowieństwie (Высочайше утвержденное положение о Таврическомъ Караимскомъ Духовенствѣ)*, sporządzony przez Ministra Spraw Wewnętrznych i wydany jako dekret imienny dla Senatu w dniu 3 marca 1837 roku (Firkowicz 1890:126):

Żydzi karaimi, zamieszkujący na obszarach Taurydzkiej guberni, zwracają się z prośbą o uzyskanie (takiego) statusu ich duchowieństwa oraz udzielenie mu niektórych praw, z których korzysta duchowieństwo mahometańskie¹⁵.

Odpowiednio do danego rozporządzenia powołano do życia Taurydzkie Karaimskie Duchowieństwo składające się z hachama¹⁶, hazzanów oraz szamaszów. Hacham był głową duchowieństwa karaimskiego, wybierany przez wspólnoty karaimskie w guberni Taurydzkiej i w Odessie oraz zatwierdzany przez Ministra Spraw Wewnętrznych. Miejsce zamieszkania hachama znajdowało się w Eupatorii. *Notabene*, w tekście rozporządzenia pojawia się wyłącznie termin „Synagoga” (pisany z dużej litery – „Синагога”), a dalej że każda synagoga powinna posiadać dwóch hazzanów (starszego i młodszego)¹⁷, szamasa lub nadzorcę własności synagogi. Hazzani i szamasz byli wybierani przez wspólnotę, następnie egzaminowani z prawa Bożego przez hachama, a dalej zatwierdzani przez kierownictwo guberni (Firkowicz 1890:126-133).

Organem nadrzędnym wobec wszystkich gmin karaimskich na terenie guberni taurydzkiej był Taurydzki Karaimski Zarząd Duchowny, który składał się z hachama oraz dwóch hazzanów synagogi eupatorskiej (ros. „Евпаторійской Синагоги”). Posiadał on swoją własną pieczęć z herbem guberni taurydzkiej oraz z napisem: pieczętka Taurydzkiego Karaimskiego Zarządu (Firkowicz 1890:132-133).

W dniu 8 kwietnia 1863 roku weszły zmiany do rosyjskiego ustawodawstwa, zgodnie z którymi instytucja „duchowieństwa karaimskiego” składała się z dwóch hachamów, hazzanów i szamaszów. Jeden hacham urzędował w Eupatorii na Krymie, a drugi w Trokach, tj. w wileńskiej guberni (Firkowicz 1890:179-183, Zajączkowski 1928:59:60).

---

¹⁵ W oryginale: «Живущіе въ предѣлахъ Таврической губерніи **Евреи Караймы** ходатайствуютъ о устроении состоянія ихъ духовенства и о дарованіи ему нѣкоторыхъ изъ тѣхъ правъ, которыми пользуется тамошнее Магометанское духовенство».

¹⁶ W dniu 4 kwietnia 1839 roku rządzący Senat zatwierdził Simchę ben Salomona „Hadzi-Aga” Babowicza (ros. Симха бен Соломон «Хаджи-Ага» Бабович) na stanowisku taurydzkiego i odeskiego hachama karaimskiego (Prohorow 2011:174, Walfish 2011:191).

¹⁷ W oryginale: „Do obowiązków hazzana starszego głównie należało: obrzezanie chłopców, nadawanie imion, zawarcie małżeństwa i dokonanie rozwodu; a hazzana młodszego: odczytywanie modlitw i spełnienie potrzeb duchowych karaimów. W przypadku nieobecności lub choroby starszego hazzana jego pomocnik lub hazzan młodszy dokonywał obrzezania i zawierał małżeństwa. Dodatkowo starszy hazzan prowadził księgi metrykalne, które później przekazywał hachamowi” (Firkowicz 1890:132).

Interesującym jest fakt, że według rosyjskiego prawa jeśli hazzan przypadkowo lub z powodu nienadążania za swoimi obowiązkami nie dokonał wpisu do księgi metrykalnej, to podlegał grzywnie: za każdego chłopczyka grzywna wynosiła najwyżej piętnaście rubli, a za każdą dziewczynkę najwyżej siedem rubli piętnaście kopiejek (Firkowicz 1890:202-3).

Z czasem więc – pod względem prawnym – karaimi zupełnie niemal byli odróżniani od żydów rabbanicznych. Natomiast gorzej było z implementacją prawa w praktykę życiową. Karaimi niejednokrotnie musieli odwoływać się do nadanych im praw, udowadniać, że niektórym przepisom nie podlegają, właśnie ze względu na praktyczną nieumiejętność pracownika państwowego rozróżnienia pomiędzy żydem a karaimem. Tak na przykład, według raportu hachama Panpułowa, ze wspólnoty karaimskiej zostało zrekrutowanych do służby wojskowej kilka osób w celu uzupełnienia niedoboru wśród żydów. Dopiero po wyjaśnieniu sytuacji, że karaimi nie należą do społeczności żydowskiej, i po dostarczeniu odpowiedniego rozporządzenia samego Ministra Spraw Wewnętrznych, karaimi mogli powrócić ze służby do swych domów. Obok tego, na przykład w Kijowie i w Kazaniu, karaimi kilkakrotnie mieli trudności z nabyciem budynków, rzekomo ze względu na ich żydowskie pochodzenie (Firkowicz 1890:209-223, Kizilov 2011:135-139).

Te i inne przypadki odegrały zasadnicze znaczenie przy podjęciu bardziej radykalnych kroków ze strony Karaimskiego Zarządu Duchownego, aby lepiej ich prawa były respektowane. Gdy bowiem nieustannie podkreślanie różnic w wierze nie przyniosło oczekiwanych (praktycznych) rezultatów, hacham zarządu wystąpił z nową ideą, która się wcześniej nie pojawiała w pismach karaimskich, mianowicie zaczął mówić o odrębności ludu karaimskiego i żydowskiego. Co warto podkreślić, analiza dowodzenia, a także przywoływane argumenty są niezmiennie od wielu stuleci, lecz wniosek jest już inny – nie tylko różnica w wierze, ale i w pochodzeniu (Firkowicz 1890:209-212, 214-216):

Tab. 2. Zestawienie rozporządzeń Imperium Rosyjskiego w ujęciu chronologicznym w sprawie przedstawienia tożsamości karaimskiej (1881-1883)¹⁸

Data	Rozporządzenie
04.03.1881	<p><i>Raport Taurydzkiego Hachama karaimskiego, № 4</i></p> <p><i>Wyjaśnienie cyrkularzowe, że restrykcyjne przepisy wobec żydów nie dotyczą karaimów</i></p> <p>[...] wszystkie podjęte dotychczas ograniczające limity prawne dotyczyły tylko żydów rabbanitów, a nie karaimów, którzy nie należą do ludności żydowskiej i nie podzielają błędnych talmudycznych</p>

¹⁸ Wytłuszczenie własne.

	<p>przekonań, naśladowując naukę Starego Testamentu, i których rząd zawsze odróżniał od żydów ze względu na ich znane zasady oraz pracowitość [...] w oznaczonych zasadach wycofano nawet istniejące dotychczas w ustawodawstwie określenie „żydzi-karaimi,” i oni są nazywani po prostu „karaimi,” przyznano im wszystkie prawa obywateli rosyjskich [...] pojawiające się ostatnio przepisy prawne rozdzielają karaimów od żydów jako odrębny naród [...] Panpułow [...]</p>
	<p><i>Рапортъ Таврическаго Караимскаго Гахама, № 4</i> <i>О циркулярномъ разъясненіи, что ограничительныя для Евреевъ постановленія не распространяются на Караимовъ</i> [...] всѣ предпріятыя доселѣ мѣры ограниченія касались только Евреевъ-Раввинистовъ, но отнюдь не Караимовъ, которые, не принадлежатъ къ Еврейскому населенію и не разделяютъ съ ними талмудическихъ заблужденій, слѣдуютъ ученію Ветхаго Завета, и которыхъ Правительство всегда отличало отъ Евреевъ, по известнымъ ихъ правиламъ и трудолюбію [...] въ означенныхъ правилахъ исключено даже существовавшее прежде въ законахъ выраженіе „Еврей-Караимы,” и они названы просто „Караимы,” и имъ предоставлены всѣ права Русскихъ подданныхъ [...] послѣдовавшія въ послѣднее время узаконенія отличаютъ Караимовъ отъ Евреевъ, какъ отдѣльную націю [...] Панпуловъ [...]</p>
28.10.1883	<p><i>Stosunek Departamentu Spraw Duchowych Wyznań Obcych do Sztabu Generalnego, № 5400</i> <i>О том, że karaimskie wyznanie wiary znacząco różni się od nauczania wiary żydów, i że żołnierze karaimscy mogą korzystać z ogólnych zasad przyjęcia na stanowisko oficerskie, ustalonych dla osób wszystkich wyznań, z wyjątkiem żydowskiego</i> [...] czy w ogóle karaimskie wyznanie wiary należy do prawa żydowskiego [...] karaimi choć trzymają się nauczania wiary Mojżesza, należą jednak do – uznanego za wyjątkowe – wyznania wiary, które w swych głównych podstawach różni się od doktryny</p>

	<p>żydowskiej. Żydzi, oprócz Pięcioksięgu Mojżeszowego, ściśle przestrzegają Talmudu, niektórych postanowień, które są wrogo nastawione do chrześcijan – karaimi natomiast go odrzucają [...] restrykcyjne regulacje dotyczące żydów zawarte w Kodeksie Praw nie mogą być stosowane wobec karaimów [...] w przyjęciu karaimów na stanowisko oficerskie według ogólnych zasad ustalonych dla osób wszystkich wyznań, z wyjątkiem judejskiego, nie pojawiają się przeszkody prawne [...]</p>
	<p><i>Отношение Департамента Духовных Делъ Иностранных Исповѣданій въ Главный Штабъ, № 5400</i></p> <p><i>О томъ, что Караимское вѣроисповѣданіе существенно отличается отъ вѣроученія Евреевъ, и что военнoслужашіе Караимы могутъ пользоваться производствомъ въ офицеры на основаніи общихъ правилъ, установленныхъ для лицъ всѣхъ исповѣданій, кромѣ Еврейскаго</i></p> <p>[...] принадлежит ли Караимское вѣроисповѣданіе вообще къ Еврейскому закону [...] Караимы, хотя и придерживаются вѣроученія Моисея, принадлежать тѣмъ не менѣе къ особому признанному вѣроисповѣданію, отличающемуся по своимъ основнымъ началамъ отъ вѣроученія Еврейскаго. Евреи, кромѣ Пятикнижія Моисея, строго придерживаются еще Талмуда, нѣкоторыя постановленія коего враждебны Христіанамъ – Караимы же отвергаютъ оный [...] ограничительныя постановленія о Евреяхъ, заключающіяся въ Сводѣ Законовъ, къ Караимамъ примѣняемы быть не могутъ [...] къ производству Караимовъ въ офицеры, на основаніи общихъ правилъ, установленныхъ для лицъ всѣхъ исповѣданій, кромѣ Іудейскаго, законныхъ препятствій не встрѣчается [...]</p>

Tak więc od tego momentu drogi karaimów i żydów zupełnie się od siebie oddzieliły, prowadząc do jeszcze większych podziałów, choć nie dla wszystkich podział ten był pożądany:

Podsumowując, możemy powiedzieć, że podział Izraela na dwa obozy – karaimów i talmudystów – przypomina sobą skałę, która została rozcięta na dwie połowy siłą potoku, lecz skłaniają się ku sobie nawzajem swoimi chrobrymi szczytami, oświeconymi promiennymi promieniami nauki i wiedzy, zaledwie zwracając uwagę na szum wrogiej fali na dole (Lewi 1913:30)¹⁹.

Kolejnym bardzo ważnym i kluczowym świadectwem w procesie oddzielenia się karaimów od żydów rabbanitów w ustawodawstwie rosyjskim była zamiana nazwy synagoga na kienesa. W dniu 28 maja 1893 roku do Taurydzkiego i Odeskiego Karaimskiego Zarządu Duchownego (ТОКЗД) złożono stosunek № 2443, podpisany przez inspektora Departamentu do Spraw Religijnych Wyznań Obcych (Департамент Духовных Дел Иностранных Исповеданий), kniazia M. R. Kantakuziena-Spieranskiego (М. Р. Кантакузен-Сперанский), oraz Ministra Spraw Wewnętrznych, sekretarza stanu I. N. Durnowa (статс-секретарь И. Н. Дурново), w którym przedstawiona została prośba pełniącego obowiązki Trockiego i Wileńskiego hachama I.-B. N. Firkowicza (И.-Б. Н. Фирковичъ) o dokonanie zmiany nazwy karaimskiego domu modlitewnego z synagoga na kienesa. W dniu 14 czerwca tego samego roku hacham S. Panpułow odesłał negatywną odpowiedź w tej sprawie, stwierdzając (Prohorow 2011:191-2):

Taurydzki Karaimski Zarząd Duchowny w odpowiedzi na odnośną prośbę Trockiego, hachama karaimskiego, ma zaszczyt oznajmić, iż nie może nie wziąć pod uwagę tegoż żądania, stanowiącego podstawę owej prośby, wprawdzie samą prośbę uważa za nieistotną i dość drobiazgową. Albowiem najważniejszej rzeczy odnośnie ustalenia przejrzystych granic pomiędzy karaimami i żydami już dokonano dzięki niezmierzonej łasce Monarchy wobec karaimów, którego oni uwielbiają, oraz dzięki tak bardzo przychylnemu do nich nastawieniu Jego Ekscelencji, zatem nie należy nadawać danemu stosunkowi jakiegokolwiek znaczenia, aby zamienić choć i obcojęzyczną, lecz uświęconą długowiecznym użyciem nazwę domów karaimskich ich nazwą oryginalną; w szczególności i dlatego, że nazwa KIENESA jest niebiblijna, jak wypowiada się P. Trocki Hacham, nigdzie się nie pojawia w księgach Starego Testamentu, lecz pojawiła się po zburzeniu drugiej świątyni, i nawet całkowicie jednakowo, bez rozróżnienia, zarówno w stosunku do domów karaimskich, jak i żydowskich [...]. Dlatego Taurydzki

---

¹⁹ W oryginale: «Въ заключение скажемъ, что раздѣленіе Израиля на два лагеря – караимовъ и талмудистовъ – напоминаетъ собою скалу, которая силою потока разсѣчена на двѣ половины, но наклоняются другъ къ другу своими смѣлыми вершинами, озаренными свѣтозарными лучами науки и знанія, едва внимая ропоту враждебной волны внизу».

Karaimski Zarząd Duchowny nie dołącza się do prośby Trockiego Hachama, uważając ją za niewystarczająco istotną, aby nadać jej najwyższy stopień (Prohorow 2011:192)²⁰.

Sprawę odłożono więc *ad acta*, aż do 1898 r., gdy włączono ją do porządku dziennego posiedzenia zarządu karaimskiego w Eupatorii. Jednak i tym razem prośba ta nie została zaakceptowana (Prohorow 2011:193).

Po upływie 11 lat, w roku 1909, starszy hazzan Moskwy M. S. Bejm (М. С. Бейм) wystąpił z listem do TOKZD o zmianę nazwy synagoga na kienesa. I choć pod koniec XIX wieku hacham S. Panpułow był całkowicie negatywnie nastawiony do owej zmiany, to w roku 1911, z nieznanych przyczyn lub pod wpływem opinii publicznej, zmienił swoje stanowisko w tej kwestii i osobiście złożył wniosek do MSW. Następnie Departament Spraw Religijnych Wyznań Obcych przy MSW wysłał list do pełniącego obowiązki trockiego i wileńskiego hachama karaimskiego I. Firkowicza, który ubiegał się o pozytywne rozpatrzenie sprawy (Prohorow 2011:193).

Na marginesie należy zaznaczyć, że przedstawionymi argumentami I. Firkowicza przemawiającymi za koniecznością wprowadzenia w życie owej zmiany był fakt, iż słowo „kienesa” (ros. кеннаса, кенеса) pochodzi od starobiblijnego słowa „kanos” (zgromadzać się) oraz iż termin ten pojawia się już w starożytnych rękopisach w odniesieniu do miejsca publicznego nabożeństwa karaimów (Prohorow 2011:193, «О наименовании «кеннаса»» 1911:109, Zajączkowski 1931:33).

Ze specjalnym naciskiem chciałabym tu zwrócić uwagę na fakt, że zmiany dotyczące prawnego rozróżnienia żydów rabbanitów i karaimów dotyczyły tylko ustawodawstwa, a mianowicie uzyskania przez karaimów równych praw w stosunku do innych nacji i ludów zamieszkujących Carską Rosję. Nie należy bynajmniej lekceważyć

---

²⁰ Jest to tłumaczenie tekstu oryginalnego, według współczesnej pisowni języka rosyjskiego przedstawionego przez D. Prochorowa: «[...] Таврическое Караимское Духовное Правление с возвращением означенного прошения Троцкого гахама, имеет честь доложить, что оно хотя и не может не сочувствовать вожделениям, лежащим в основе оногo ходатайства, тем не менее самое ходатайство считает несущественным и довольно мелочным. Так как самое главное относительно проведения ясных границ между караимами и евреями уже сделано по неизмеримой милости караимам от обожаемого ими Монарха и благодаря столь благосклонному к ним предстательству Вашего Превосходительства, нельзя придать какое-либо значение в означенном отношении, заменению хотя и иноязычного но освящённого долговременным употреблением названия караимских молитвенных домов оригинальным названием, в особенности и потому, что название КЕНЕСА не библейское, как говорит г. Троцкий Гахам, оно не встречается нигде в книгах Ветхого Завета, а возникло после разрушения Второго Храма, и даже совершенно одинаково, без различия, как караимским, так и еврейским молитвенным домам [...]. Поэтому Таврическое Караимское Духовное Правление затрудняется присоединиться к просьбе Троцкого Гахама, считая его не настолько существенным, чтобы удостоить его Высочайшего доклада».

faktu, że władza wprowadziła surowe ograniczenia względem żydów w życiu gospodarczym, a poza utrudnieniami prawnymi nierzadko dochodziło do krwawych pogromów. Tych problemów chcieli uniknąć karaimi (Kizilov 2011:138-140, Akhiezer 2013:563).

Pod koniec XIX wieku w dziejach karaimów nastąpiły istotne zmiany, które zaważyły na przyszłości wszystkich przyszłych pokoleń, aż do dnia dzisiejszego. Na scenie karaimskiej pojawił się nieznany dotąd młody Seraja Szapszał, przyszły hacham, z nową ideą, nową wizją, nowym pojmowaniem tożsamości karaimskiej. Opierając się na badaniach naukowych Grigoriewa (1876), Liwanowa (1874), Kondaraki (1875)²¹, Keppena (1837), Sinani (1890) oraz wielu innych, wysunął on teorię plemiennego pochodzenia, która stała się wyzwaniem nie tylko dla samych karaimów, ale także i dla nie-karaimów. „Zagadnienie plemiennego pochodzenia karaimów, które wywołało tyle sprzecznych interpretacji i opinii, i nie doprowadziło do konkretnych wniosków, powinno być poddane bardziej poważnemu rozpatrzeniu przez tych naukowców, którzy odważą się poświęcić mu dużo czasu i pracy” (Szapszał 1896:II, Shapira 2007:45)²². W 1896 r. w swej książce, pt. *Karaimi i Czufut Kale na Krymie* (ros. *Караимы и Чуфуть Кале въ Крыму*) Szapszał otwarcie podważył semickie pochodzenie karaimów, czyli nie tylko potwierdził odrębność ludu karaimskiego – jak oznajmił hacham Panpułow – ale i stwierdził całkowitą przynależność do narodów tureckich. Na czym opierały się jego dowody?

Byłoby całkiem nieracjonalnym czynić jakiegokolwiek wnioski w sprawie plemiennego pochodzenia danego narodu, opierając się głównie na wyznawanej przez niego religii [...].

---

²¹ Pozwolę tu sobie na przytoczenie fragmentu Kondaraki, który przekonuje do nieżydowskiej teorii o pochodzeniu karaimów:

„Naród ten na tyle we wszystkich szczegółach gospodarowania przypomina Tatarów, wraz z ich niezmiennymi nawykami, naczyniami, umeblowaniem pokojów, odzieżą i sposobem gotowania, że nawet wierzący w ich pochodzenie od żydów po przebadaniu tego wszystkiego nieświadomie zacznie wątpić w ich narodowość czy może uzna go za naród żyjący w jednych osiedlinach z Tatarami, gdyż w rzeczywistości oni się odgradzali od nich niełatwo dostępnymi skałami, murami i żelaznymi bramami [Народъ этотъ до того во всѣхъ мелочахъ хозяйства напоминаетъ татаръ, съ ихъ неизмѣнными привычками, посудой, мебелировкой комнатъ, одеждой и образомъ приготовления пиши, что даже вѣрящій въ ихъ происхождение отъ евреевъ, при изученіи всего этого невольно начнетъ сомнѣваться въ ихъ національности или пожалуй приметъ ихъ за народъ, обитавшій въ однихъ поселеніяхъ съ татарами, тогда какъ въ сущности они ограждались отъ нихъ не легко доступными скалами, стѣнами и желѣзными воротами]” (Kondaraki 1912:79).

²² W oryginale: «Вопросъ племенного происхождения Караимовъ, возбуждавшій столько разнорѣчивыхъ толковъ и мнѣній и не приведшій къ опредѣленнымъ заключеніямъ, долженъ подвергнуться болѣе серьезному разсмотрѣнію тѣхъ ученыхъ, которые рѣшатся посвятить ему не мало времени и труда».

W taki to sposób, niestety, do tej pory i sądzono o karaimach, niemal całkowicie ignorując ich tryb życia, język, typ oraz wszystkie ogólne cechy, które mogą posłużyć do odróżnienia jednego narodu od drugiego²³ (Szapszał 1896:12).

Czy można całkowicie zlekceważyć codzienny tryb życia karaimów oraz pominąć wszystkie ich ogólne cechy? Czy są jakiegokolwiek podstawy ku temu, aby umniejszać te elementy w rozpatrywaniu narodowości karaimskiej? Sami karaimi wskazywali na ogromne podobieństwo do tatarskiego trybu życia. Potem, to jest po aneksji Krymu, chcieli przybliżyć się do cywilizacji rosyjskiej (Kizilov 2001-2002:99-101, Kokizow 1911:34-36).

Wiele kontrowersji budził oczywiście język, jakim posługiwali się karaimi krymscy, litewscy i haliccy. W rezultacie dwóch wycieczek, w 1886 r. na Krym oraz w 1887 r. do Trok i Łucka, rosyjski badacz niemieckiego pochodzenia W. Radłow zdefiniował język karaimski jako *alte komanische Dialect* – dialekt kumański, który mocno różnił się od języka krymskiego i należało go klasyfikować jako wczesny język karaimski. I choć język karaimów krymskich upodobił się do języka krymsko-tatarskiego (Jankowski 2003:109-110, 2003:147, Németh 2012:53-54, Sulimowicz 2012:119, Wexler 1980:99-100, Zajączkowski 1961:37-28), S. Szapszał podkreślał wyjątkowość i oryginalność języka swego narodu:

Karaimi posługują się językiem turekim. Język ten nie został przyjęty przez nich od Tatarów, jak wielu błędnie sądzi w oparciu o fakt, że karaimi znajdowali się pod tatarskim wpływem na Krymie w ciągu pięciu wieków. Potwierdza to fakt, że w nim mówią zarówno karaimi litewscy, jak i karaimi mieszkający w Cesarstwie Austriackim. Ten język spotykamy na nagrobku mangubskiego karaimskiego cmentarza z IX wieku, kiedy Tatarów jeszcze nie było na Krymie i gdy o ich istnieniu w Europie nikt nie wiedział. Stąd też język turekim jest starożytnym i ojczystym językiem karaimów²⁴, ponieważ język, używany

---

²³ W oryginale: «Было бы неполнѣ рациональнымъ дѣлать какіе бы то ни было выводы относительно племенного происхожденія даннаго народа, основываясь, главнымъ образомъ, на исповѣдуемой имъ религіи [...] Такимъ именно, образомъ, къ сожалѣнію, до настоящаго времени и судили о Караимахъ, почти совершенно игнорируя ихъ бытъ, языкъ, типъ и всѣ вообще признаки, которые могутъ служить для отличія одного народа отъ другого...»

²⁴ Zajączkowski stwierdza, że pierwsza wzmianka o języku karaimskim pojawiła się pod koniec XVII w. (1691). Pochodzi ona od szwedzkiego orientalisty Geringera, który określił język karaimów zamieszkujących na Litwie jako język turecki, przedstawiając fragment oryginalnego tekstu z ks. Rodzaju 1:1-3: „Karaimi bardzo się różnią od żydów (rabbanitów) zarówno obyczajami, jak i językiem, religią, a co więcej także wyglądem (obliczem). Językiem ich macierzystym jest język tatarski, a raczej turecki, na który też (karaimi) tłumaczą księgi święte w kienesach i szkołach” (Zajączkowski 1937-1938:91-93).

„Język Bałkarów i Karaczajów – jak wiadomo – jest najbliższy z pośród żywych języków tureckich

przez dzisiejszych karaimów, zawiera w sobie dużo turkijskich archaizmów, które nie znajdują się we współczesnym narzeczu Tatarów rosyjskich (Szapszał 1896:12-13)²⁵.

Na tym „złotym” fundamencie językowym zbudował Szapszał swoją teorię pochodzenia turkijskiego. Odwołał się on do historii Chazarów, czyniąc ich swoimi przodkami, którzy przyjęli wiarę karaimską i zaczęli prowadzić zamknięty tryb życia, nie przyjmując nikogo z innych ludów obcych:

4) karaimi nie zawierali i nadal nie zawierają małżeństw z innymi narodami, choć i te wyznają Stary Testament. Jednakże

5) w stosunku do karaimów i Chazarów – narodu plemienia turkijskiego, wyznającego Prawo Mojżeszowe i panującego na Krymie od VII do połowy XI wieku, to wiadomo, że między tymi narodami nastąpiła pełna asymilacja (Szapszał 1896:13-14)²⁶.

Pisząc o pełnej asymilacji karaimów i Chazarów Szapszał całkowicie pominął linię żydowską, to znaczy nie odwołał się do okresu sprzed Chazarów – nie uwzględnił on żydowskiego pochodzenia karaimów. W tym samym tekście pisze, że w żyłach Tatarów południowego wybrzeża Krymu płynie włoska krew, ale o tym, jaka krew (czyli żydowska) płynie w żyłach karaimów w artykule tym nic nie wspomina (Szapszał 1896:8).

Na marginesie należy również podkreślić, że dwa lata później – w 1898 roku – Ju. Kokizow wydał książkę, gdzie faktycznie poparł teorię Szapszała:

Właściwie mówiąc, z powodu braku wystarczających danych historycznych, pochodzenie karaimów, obecnie zamieszkujących w Rosji, nie jest jeszcze w pełni zbadane, a odnośnie

---

dzisiejszego narzecza karaimów polskich” (Zajączkowski 1945-1946 (23/1):27).

²⁵ W oryginale: «Караимы говорят на языкѣ тюркскомъ. Языкѣ этотъ вовсе не принятъ ими отъ Татаръ, какъ это многіе ошибочно полагають, основываясь на томъ, что Караимы находились подъ татарскимъ вліяніемъ въ Крыму въ теченіи пяти столѣтій. Это подтверждается тѣмъ, что на немъ же говорятъ и Караимы Литовскіе и Караимы, живущіе въ предѣлахъ Австрійской Имперіи. Языкѣ этотъ мы встрѣчаемъ на надгробномъ камнѣ Мангубскаго караимскаго кладбища IX столѣтія, когда Татаръ еще и не было въ Крыму и когда о существованіи ихъ еще никто въ Европѣ не зналъ. Значитъ, тюркскій языкѣ есть древній и родной языкѣ Караимовъ, ибо языкѣ, на которомъ говорятъ нынѣшніе Караимы, содержитъ въ себѣ много тюркскихъ архаизмовъ, какихъ не находится въ современномъ говорѣ русскихъ Татаръ».

²⁶ W oryginale (podaję wyłącznie czwarty i piąty argument): «4) Караимы не вступали и понынѣ не вступаютъ въ брачный союзъ съ другими народностями, хотя бы исповѣдующими Старый Завѣтъ. Но,

5) относительно Караимовъ и *Хазаръ* — народа тюркскаго племени, исповѣдывавшаго Законъ Моисеевъ и владѣвшаго Крымомъ съ VII до половины XI в., извѣстно, что между этими народами произошла полнѣйшая ассимиляція».

pochodzenia karaimów istnieje (taka) opinia: karaimi uważani są (co potwierdzają również fakty historyczne) za część jeńców uprowadzonych przez asyryjskiego króla Salmanassara do królestwa Medyjskiego. Oni, długo mieszkając – izolowani – na wschodzie między turkijskimi plemionami, stopniowo ulegli zmieszaniu się z tymi ludami, przyjęli ich język, imiona i zwyczaje, a łącząc się z nimi (na skutek konieczności), a później ze współwyznawcami Chazarami, mieszkającymi na Krymie, przyczynili się do uformowania się współczesnego typu karaimów. Ale do tego należy dodać, że część resztki Chazarów na Krymie później połączyła się ze współwyznawcami karaimami i utworzył się jeden naród, który przetrwał do dziś w postaci karaimów (Kokizow 1898:8)²⁷.

Nie można pominąć faktu, że nawet w świeckiej literaturze panował chaos w odniesieniu do pojmowania tożsamości karańskiej. Pojawiały się pozycje książkowe, które – z jednej strony – wspierały chazarską teorię pochodzenia, oraz – z drugiej strony choć i w mniejszej ilości – popierały semickie pochodzenie (nie wolno zapominać, że ci ostatni prawie nigdy nie mogli mówić o tym otwarcie z powodu antyżydowskiej polityki rządu rosyjskiego). Obie teorie jednak istniały obok siebie równolegle. Na potwierdzenie tego faktu warto przedstawić kilka ustępów z czasopisma *Życie karańskie* (1912), gdy w jednym wydaniu podano dwa przeciwstawne świeckie teksty. Pierwszy to fragment tłumaczenia niemieckojęzycznego artykułu B. Janusza o karaimach halickich, opublikowanego w czasopiśmie *Ost und West* (styczeń-luty 1912). Drugi to urywek książki Kondaraki *Универ. описание Крыма* z 1875 r., na którą powoływał się Szpasał. Oto czytamy:

Karaimi odmawiają modlitwy w starożytnym języku hebrajskim, wymawiając słowa trochę inaczej. Od żydów oni całkowicie się oddzielają,		Ze względu na blask i formę oczu ono (plemie) prawdopodobnie należy do plemion Izraela, ale ze względu na siłę fizyczną, budowę ciała, cechy charakterystyczne oraz wszystkie ogólne przejawy, które mogą posłużyć do odróżnienia jednego narodu od innych – jest ono zupełnie odmienne [...] mamy
--	--	--

²⁷ W oryginale: «Собственно говоря, по неимѣнію достаточныхъ историческихъ данныхъ, происхождение караимовъ, живущихъ теперь въ Россіи, еще не вполне изслѣдовано, и о происхожденіи караимовъ существуетъ мнѣніе: караимовъ считаютъ (что подтверждается также и историческими фактами) частью плѣнныхъ, уведенныхъ ассирійскимъ царемъ Салманассаромъ въ Мидійское царство. Они, живя долговременно изолированно на востокѣ между тюркскими племенами, постепенно подверглись смѣшенію съ этими народами, приняли языкъ ихъ, имена и обычаи и, сроднившись съ ними (по необходимости), а впоследствии и съ единовѣрцами хазарами, населявшими Крымъ, выродились въ теперешній типъ караимовъ. Но къ этому нужно прибавить, что часть остатковъ хазаръ въ Крыму впоследствии слилась съ единовѣрцами караимами, и образовался одинъ народъ, который дошелъ до нашихъ дней въ лицѣ караимовъ».

uważając ich za błędnych, którzy odstąpili od prawdziwej wiary izraelskiej; ale wierzą, że po nadejściu Mesjasza wszystkie religijne spory się skończą, a wszyscy żydzi zjednoczą się w jeden wielki naród izraelski²⁸ (Janusz²⁹ 1912(8-9):71).

prawo do dokonania następującego rodzaju wniosków:
a) że karaimi nigdy nie należeli do plemion judejskich;
b) że uformowali się oni w Taurydzie pod tą nazwą tylko dlatego, że postanowili przyjąć religię żydowską, znaną wśród Chazarów pod nazwą „karaiman”, w wyniku czego uzyskali nazwę „Karaimów”, czyli ludzi wyznających wiarę czarną. Oczywiście, to, co powiedziane przez nas, należy zweryfikować³⁰ (Kondaraki 1912(8-9):75-76).

Nadto warto dodać, że o ile w przypadku tekstu B. Janusza, popierającego żydowskie pochodzenie karaimów, redakcja czasopisma nie podała żadnego komentarza, o tyle w odniesieniu do książki Kondaraki „cierpiącej z powodu wielu grzechów historycznych” – jak twierdzili – został dodany przypis, iż opublikowano ten fragment wyłącznie dlatego, że autor uważa się za najbardziej gorącego obrońcę chazarzkiej teorii pochodzenia karaimów (Kondaraki 1912(8-9):81).

W 1911 r. zmarł taurydzki hacham Panpułow. Na jego stanowisko wysunięto kandydaturę S. Szapszała, który odmówił przyjęcia stanowiska. Dalej w maju 1915 r. zjazd 19-tu gmin w Eupatorii przeprowadził wybory, na których stanowcza większość zagłosowała na Szapszała jako nowego hachama (13 głosów za, przeciwko 6), lecz on ponownie się sprzeciwił. Dopiero po tym, jak delegaci 19 gmin pojechali do Petersburga, aby osobiście prosić go o objęcie stanowiska, zgodził się, o ile ponownie odbędą się wybory hachama. I tak na jesień 1915 roku w Eupatorii jednogłośnie już wybrano S. Szapszała na to stanowisko („J. E. H. Seraja Bej Szapszał: Hacham karaimski

²⁸ W oryginale: «Молитвы караимы совершают на древне-еврейскомъ языкѣ, произнося слова нѣсколько иначе. Отъ евреевъ они тщательно себя отдѣляютъ, считая ихъ заблудшими, отступившими отъ истинной вѣры израильской; но вѣрятъ, что по пришествіи мессіи всѣ религиозныя распри кончатся, и всѣ евреи соединятся въ единый великій израильскій народъ».

²⁹ Oto inne wypowiedzi B. Janusza odnośnie karaimów:

„Jako odłam Izraela, zawsze niemniej zaznaczali odrębność swą od żydów. Odrębność ta polegała początkowo na różnicy przekonań religijnych, z czasem jednak – w ślad za nią – poszły i inne, a mianowicie, przemieszanie się etniczne z innymi rasami, inny język codzienny, odmienna psychika, obyczaj, pogląd na świat i w ogóle wszystko, co poniekąd uprawnia ich do uważania się za „naród karaicki”, za jaki się też uważają i są uważani w metropolii swej krymskiej (Janusz 1927:8)”.

³⁰ W oryginale: «По блеску и очеркамъ глазъ оно (племя) пожалуй принадлежитъ къ племенамъ Израиля, но по физическимъ силамъ, тѣлосложенію, характеристическимъ свойствамъ и всѣмъ вообще проявленіямъ, которыя могутъ служить для отличія одного народа отъ другого — оно совершенно противоположно [...] мы въ правѣ сдѣлать слѣдующаго рода заключенія: а) что караимы не принадлежали никогда къ племенамъ іудейскихъ колѣнъ; б) что они образовались въ Тавридѣ подъ этимъ названіемъ только потому, что рѣшились принять еврейскую религію, извѣстную у хазаровъ подъ именемъ «караиманъ», вслѣдствіе чего и получили названіе «караимовъ», или людей, исповѣдующихъ черную вѣру. Естественно, что сказанное нами требуетъ подтвержденія».

Rzeczypospolitej Polskiej” 1928:7, Kizilov 2015:224).

Do najważniejszych zasług nowego hachama zalicza się założenie karaimejskiej biblioteki (*Karaj Bitikligi*), zorganizowanie muzeum narodowego, reorganizacja karaimejskiego seminarium duchownego oraz – bardzo istotne w formowaniu tożsamości karaimejskiej – wprowadzenie do karaimejskich szkół wykładowego języka karaimejskiego zamiast rosyjskiego (Eliaszewicz 1918 (2):11-13, „J. E. H. Seraja Bej Szapszał: Hacham karaimejski Rzeczypospolitej Polskiej” 1928:7, Troskovaitė 2013:213-214, Kizilov 2015:225).

Rewolucja lutowa 1917 roku przyniosła prawne, demograficzne, społeczne i ekonomiczne zmiany w życiu wszystkich obywateli rosyjskich. W czasie chaosu i zamętu politycznego oznajmującego koniec dynastii Romanowów oraz Imperium Rosyjskiego nastąpił – choć dość krótki – okres wolności narodowej i akceptacji współistnienia w jednym państwie wielu narodowości. Karaimejska społeczność nie stanowiła tu wyjątku i dołączyła się do procesu samostanowienia własnego narodu karaimejskiego (Prohorow 2009:579-580):

Bracia! Musimy udowodnić, że my, karaimi, bez względu na swoją małą liczebność, mamy prawo do samostanowienia; mamy własną religię, historię, literaturę, sztukę; także wnieśliśmy i możemy (jeszcze) wnieść coś swego, wyróżniającego się do skarbnicy ogólnorosyjskiej kultury («Отъ редакціи» 1917(1):2).

Propagowanie wolności, równości i braterstwa wszystkich obywateli rosyjskiego państwa stanowiło ważny czynnik motywujący karaimejskich liderów do podkreślania własnej odrębności narodowej. Poczyniono na przykład pierwsze kroki w tworzeniu karaimejskiej nacjonalno-demokratycznej partii samostanowienia kulturalnego (Караимская Национально-демократическая партия культурного самоопределения)³¹ («Хроника»

---

³¹ W drugim numerze *Biuletynu Taurydzkiego i Odeskiego Karaimejskiego Zarządu Duchownego* w nieoficjalnej części został opublikowany wstępny program partii, który określał zarówno tożsamość karaimejską, jak ich język, terytorium, strukturę władzy. Partia „uważa karaimów za niezależną narodowość i, opierając się na zachowanych aktach i tradycjach (nie przesądzając jednak o losie naukowego rozwiązania kwestii) odnosi karaimów do rasy semicko-tureckiej («считаетъ караимовъ самостоятельной національністю и, становясь на почву сохранившихся актовъ и преданій (не прѣдрешая, впрочемъ, судьбу академическаго разрѣшенія вопроса) относить караимовъ къ семито-тюркской расѣ») («Проектъ программы Караимской Национально-Демократической Партии Культурнаго Самоопределенія» 1917(2):4).

Partia dokonała podziału narodu karaimejskiego według pochodzenia, wstępnie odseparowując karaimów wschodnioeuropejskich: „Partia zalicza do grup – blisko przylegających do karaimów (taurydzkich) – karaimów Turcji, Egiptu i Palestyny, religijnie połączonych z nimi, etnicznie bardziej lub

1917(1):12-13, Prohorow 2009:583).

W okresie pewnej wolności narodowej Karaïmski Zarząd Duchowny – pod przewodnictwem taurydzkiego i odeskiego hachama S. Szapszała – zaczął wydawać swój pierwszy – od 80 lat – biuletyn *Wiadomości Taurydzkiego oraz Odeskiego Karaïmskiego Zarządu Duchownego (Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караïмскаго Духовнаго Правленія)*. Zamieszczano w nim zarówno oficjalne materiały: przeprowadzone dyskusje, zatwierdzone uchwały; jak i nieoficjalne materiały: plany i projekty podlegające dalszemu debatowaniu i autoryzowaniu. Biuletyn publikowany był w języku rosyjskim. Dość rzadko niektóre artykuły rozpoczynały cytaty biblijne podane w języku biblijnym. Niektóre daty podawano zarówno według rachuby karaïmskiej, jak i chrześcijańskiej. Znacząca ilość tekstu nierosyjskiego przedstawiona była w tzw. karaïmskim narzeczu mówionym zapisanym literami hebrajskimi (Prohorow 2009:579, Kizilov 2015:225). Za drobny tego przykład niech posłużą tu takie oto dwa wiersze jednego z karaïmów halickich Zachariasza Abramowicza (Zarachowicz 1917(4):21-22):

Jeszcze żywi są karaïmi;
jeszcze mocna jest w nich nadzieja,
że nastąpią dla nas dni odrodzenia
i chwały!

האנו קרִיִלר אַקסלִמיד
קצן ביז כִּרִיבִיז!
האנו ברִצָּא אִיסִנִבִיז
כי כִּבִּירִינִיבִיז:

mniej spokrewnionych (Karaïmi haliccy i litewscy stanowią jeden utożsamiony naród z taurydzkimi) [Партия считает тѣсно примыкающими къ караïмамъ группами: религіозно объединяющимися съ ними, этнически же болѣе или менѣе родственными: караïмовъ Турціи, Египта, Палестины. (Караïмы Галицкіе и Литовскіе составляютъ одинъ тождественный народъ съ таврическими)]” («Проектъ программы Караïмской Національно-Демократической Партіи Культурнаго Самоопределенія» 1917(2):4).

Partia uważa za terytorium narodowe («Проектъ программы Караïмской Національно-Демократической Партіи Культурнаго Самоопределенія» 1917(2):4-5):

- 1) Czufut Kale wraz z przyległymi do niego ziemiami;
- 2) trockie karaïmskie ziemie działkowe oraz cmentarze, a także cmentarze łuckie, poniewieskie, halickie i inne;
- 3) terytorium karaïmskiej świątyni Anana w Jerozolimie;
- 4) fundusz ziemski narodu karaïmskiego.

Pod terminami ‘terytorium narodowe’ oraz ‘fundusz ziemski narodu karaïmskiego’ należało rozumieć zewnętrzne prawne gwarancje wyrażenia kulturowej i narodowej niepodległości karaïmów w ich własnym życiu.

Narodowy język karaïmów został zdefiniowany jako historycznie dwuznaczny, a mianowicie język literatury starotestamentowej, jako język ojczysty w sensie duchowym, fundament kultury duchowej (język kościelny) oraz język czaltajski bardzo zbliżony do języka krymsko-tatarskiego (Національний языкъ караïмовъ исторически двойственень, а именно: языкъ Ветхозавѣтной литературы — какъ языкъ, родной въ духовномъ смыслѣ, основа духовной культуры (церковный языкъ); и чалтайскій языкъ, близкій современному татарскому). Drugi język został wyróżniony jako macierzysty i nazywany przez samych karaïmów karaïmskim, przy tym podkreślono, że język ten ich przodkowie używali jeszcze przed pojawieniem się Tatarów na Krymie («Проектъ программы Караïмской Національно-Демократической Партіи Культурнаго Самоопределенія» 1917(2):4).

O karaimi! Podobnie do innych ludów miłujcie jeden drugiego!
Wtedy tylko wejdziemy na drogę doskonałości, a szczęście się
uśmiechnie do nas.

שׂוֹיִסְנִי קְרִיָּקְר
חַז אֲזַגָּא אֹמְלָר
אוֹל וְחֻטְטָה אֲרֻטְרָבִיז
דָּא כְּבִירִינִיבִיז מִזְלֵי בּוֹלוֹרְבִיז :

Karaimem byłem,
karaimem jestem,
i karaimem pozostanę
do grobowej deski.
Tego, że jestem karaimem,
nie wstydzę się;
od religii swej
nie odstąpię na wieki.
I myślę, że ten, kto zdradza swoją religię,
kto pragnie zapomnieć swój naród,
nie jest godzien
nazywać siebie człowiekiem,
bowiem upodabnia się do
zwierzęcia.

קְרִי אָדִים
קְרִי גְרָמֹן
דָּא קְרִיבָּא
אֲלֵמָא בְּלִימֹן
קְרִי לְכָבָא
אוֹיְלָמֹן
אֲז דִּינִימִנִי
טְסֵלָמֹן :
כִּים דִּינִין
טְסֵלִינִי
סִזִּין
אוֹנוֹטְדִי
אוֹל אָדָּם
דְּוִילְדִי
תּוֹרְגָּא
אוֹסִינִי :

Należy podkreślić, że na skutek wybuchu pierwszej wojny światowej, wielu karaimów litewsko-polskich zostawiło tereny ojczyste i osiedliło się na terytorium rosyjskim. Ta tragedia bardziej zbliżyła do siebie geograficznie rozdzieloną społeczność karaïmską. Jeśli jednak zastanowimy się nad tym, co ich łączyło – to znaczy w ich własnym mniemaniu – to okazuje się, że nie tylko wspólne pochodzenie i wspólna religia, ale ojczysty język turkijski, którym posługiwali się ich przodkowie. Zatem język biblijny – choć nadal nauczany – został jeszcze bardziej zepchnięty na boczny tor edukacji młodego karaima. Należy jednak mieć w pamięci to, że zarówno język turkijski, jak i hebrajszczyzna biblijna stanowiły te zasadnicze cechy „karaimskości”, podług których rozpoznawali siebie karaimi Europy północno-wschodniej oraz Krymu (Pileckij 1917:26, Troskovaitė 2013:212-214)³²:

³² W oryginale: «Братья и сестры, крымские караимы! Не забывайте литовско-польских караимовъ и поддержите ихъ по мѣрѣ возможности, ибо они происходятъ кровь отъ крови, плоть отъ плоти вашей. Вы взгляните и увидите, что этотъ народъ пятьсотъ съ лишнимъ лѣтъ тому назадъ злымъ рокомъ судьбы унесенный изъ Крыма, въ нынѣшніе историческіе дни вновь волей судьбы явился сюда. Живя среди чуждыхъ имъ народовъ, они не ассимилировались, а напротивъ твердо сохранили свой родной тюркскій языкъ, которымъ говорили ихъ предки караимы въ Крыму и нашу Святую Тору на древне-библейскомъ языкѣ.

И вотъ, когда вся страна переживаетъ дни свободы, караимы-бѣженцы, вѣрные сыны Россіи, наравнѣ со всѣми остальными караимами стремятся къ единенію всѣхъ своихъ живыхъ силъ. Такъ,
30

Bracia i siostry, karaimi krymscy! Nie zapominajcie o karaimach litewsko-polskich i wspierajcie ich w miarę możliwości, bowiem oni pochodzą z krwi i ciała z ciała waszego. Przyjrzyjcie się i zobaczcie, że ten naród, który pięćset lat temu przez zły los został zabrany z Krymu, w te bieżące dni historyczne ponownie wolą losu wrócił tutaj. Zamieszkując pośród obcych im ludów, oni się nie zasymilowali, ale odwrotnie: twardo zachowali swój ojczysty język turkijski, w którym mówili ich przodkowie karaimi na Krymie, oraz naszą Świętą Torę w starożytnym języku biblijnym.

I teraz, kiedy całe państwo przeżywa dni wolności, uchodźcy karaimi, wierni synowie Rosji, wraz z pozostałymi karaimami pragną zjednoczyć wszystkie swoje żywotne siły. Zatem oni się dołączają do lokalnego ogólnonarodowego ruchu kulturowego samostanowienia.

Od początku objęcia stanowiska hachama Szapszał odwiedzał wiele wspólnot karaimskich, spotykał się zarówno ze starszymi społecznościami (hazzanami i gabajami, członkami kahałów), jak i z prostym ludem. Niekiedy przemawiał w języku karaimskim, częściej jednak w rosyjskim. Wygłaszał referaty na temat plemiennego pochodzenia (tj. chazarskiego) karaimów krymskich («Хроника» 1918:32, Kizilov 2015:225)³³.

Ważną uchwałą, przyjętą przez Karaimski Zarząd Duchowny pod przewodnictwem S. Szapszała, był program egzaminów na tytuł domowej nauczycielki języka karaimskiego i Prawa Bożego. Obejmował on trzy egzaminy, a mianowicie ze starożytnego języka biblijnego, prawa Bożego i historii karaimów. Lista obowiązkowej literatury zawierała *Le-regel ha-yeladim* E. Kazasa, dwa katechizmy J. Duwana i S. Prika, które będą dokładnie omawiane w mej pracy, *Historię pojawienia się i rozwoju karaimizmu* I. Sinani, *Zarys pojawienia się karaimizmu* T. Lewi, *Karaimi* J. Kokizowa oraz *Karaimi i Czufft Kale* S. Szapszała («Программа испытаний на звание домашней учительницы караимского языка и закона Божия» 1918(2): 23-24). Ostatnia książka, jak już wyżej wspomniano, opisywała plemienne pochodzenie karaimów. Można z dużą dozą pewności stwierdzić, że przedstawiona literatura obowiązywała w szkołach karaimskich od momentu wyznaczenia S. Szapszała na stanowisko hachama (Kizilov 2015:224).

Po zakończeniu wojny w Rosji (1917-1922) wielu karaimów – w szczególności osoby przynależące do zamożnych i uprzywilejowanych rodów – emigrowało do Europy

---

они примыкають к містному общенациональному движению культурного самоопределения».

³³ Odessa: „Odczyt zebrał ogromną publiczność, która ledwie mieściła się w sali szkoły karaimskiej. Lekcja uczonego, duchownego lidera narodu, była bardzo ciepło przyjęta” («Хроника» 1918(1):32).

Zachodniej. Zdaniem Szapszała, 447 karaimów opuściło tereny rosyjskie, osiedlając się we Francji (268), Rumunii (46), Turcji (42), Bułgarii (35), w Niemczech (8), Egipcie (7) i Syrii (1) (Witkowski 2014:171-172). Sam Szapszał osiedlił się najpierw na Kaukazie, a później w Konstantynopolu (Kizilov 2015:226-227).

W całej Rosji zapanował ówczesnie wielki kryzys gospodarczy, powodując prawie całkowity zanik życia religijnego w społeczeństwie karaimskim. Dopiero kolejne lata, 1923-1924, przyniosły pewne ożywienie życia religijnego, zainicjowane przez Duchowny Zarząd Karaimski wraz z nowym hachamem B. Eliaszewiczem na czele³⁴. Prowadzone działania w tym zakresie ukierunkowane były głównie na podniesienie świadomości narodowej, promowanie języka i literatury karaimskiej, a także nauczanie podstaw wiary karaimskiej. Szkoła karaimska działała jednak wtedy wyłącznie w Symferopolu (Zajączkowski 1925:43-45).

W czasie narastającego antysemityzmu w Europie Zachodniej, niedługo przed wybuchem drugiej wojny światowej – podobnie jak za czasów Imperium Rosyjskiego – powróciło na nowo pytanie o etniczne pochodzenie tej grupy religijnej: czy stanowi ona odrębną grupę żydowską? Aby uniknąć ciężkiego losu żydów, 18 karaimów niemieckich, byłych oficerów wojska Wrangela, wystąpiło do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (w Niemczech) z pismem zawierającym prośbę o niezaliczenie ich do żydów. W odpowiedzi, z dnia 5 stycznia 1939 r., do Sergiusza Duwana, eks-głowy miasta Eupatoria, Zarząd Badań Rasowych oznajmił, iż „sekta karaimów nie powinna być uważana za żydowską wspólnotę religijną” (Wichnowicz 2012:313-314, Witkowski

---

³⁴ Jeśli chodzi o polskich karaimów, to odrodzenie życia karaimskiego nastąpiło wraz z powstaniem państwa polskiego w 1918 r. Dzięki staraniom m.in. Emanuela Kobeckiego zostały zorganizowane następujące gminy: trocka, wileńska, halicka i łucka. Przełomowym rokiem stał się 1927, kiedy to 23 października odbyły się wybory hachama trockiego. Wtedy to jednogłośnie zagłosowano na osobę S. Szapszała, byłego taurydzkiego hachama, który – jak należy pamiętać – był stronnikiem chazarskiej teorii pochodzenia karaimów (warto przypomnieć, że jeszcze w 1910 r., po śmierci trockiego hachama Romualda Kobeckiego, Szapszała wybrano na to stanowisko, lecz on stanowczo odmówił) (Nowachowicz 1928:3-4, „J. E. H. Seraja Bej Szapszał: Hacham karaimski Rzeczypospolitej Polskiej” 1928:6-7, Kizilov 2015:251-252). Nowego hachama przywitano w języku polskim:

My (Karaimi) mamy w Tobie już Pasterza i Włodarza naszego ducha, szafarza wiedzy i zastępcę przed Bogiem i ludźmi [...] Ciebie, jako naszego Arcypasterza, czcić, szanować i słuchać będziemy oraz jeżeli, pomni na wymogi czasu i karni, nasze obowiązki wobec Boga, Ojczyzny i Narodu własnego spełnimy (Nowachowicz 1928:4).

W ciągu tylko pierwszego dziesięciolecia S. Szapszał mocno przyczynił się do odrodzenia życia karaimskiego na terenach polskich. Dzięki jego staraniom i wysiłkom karaimskie społeczeństwo zyskało status autonomicznego kościoła karaimskiego w RP. Założył też on Towarzystwo Miłośników Historii i Literatury Karaimskiej w Wilnie, Karaimskie Muzeum Etnograficzno-Historyczne w Trokach (Zajączkowski 1937-1938 (12/12):4-5, Kizilov 2015:238-239).

2014:160-161, Kizilov 2015:298).

Z rozpoczęciem II wojny światowej podejrzania władz nazistów odnośnie żydowskości karaimów ponownie odnowiły się, w rezultacie czego zostały przeprowadzone kolejne śledztwa i dochodzenia. Karaimów zaliczono do szczególnej grupy etnicznej, którą charakteryzować miała „nieczysta krew”, bo częściowo pochodzenia żydowskiego. Kilkakrotnie S. Szapszał stawał przed władzami niemieckimi, by wyjaśnić kwestię etnicznego pochodzenia karaimów. Przykładowo, w dniu 4 września 1942 r. roku przybył on do komendatu w Wilnie (Gebietskommissar der Stadt Wilna), by omówić status karaimskiej gminy wyznaniowej (Satzungen der karaimischen Religionsgemeinde). Często, na potrzeby takich spotkań, przygotowywał specjalne pisma wyjaśniające – krótsze lub dłuższe – a raz nawet przedstawił ogromną pracę *Die Glaubenslehre der Karäer. Die Khazaren*, obejmującą 80 kart (Green 1978:36-38, Witkowski 2014:174, Kizilov 2015:300-302, 335).

Znanym również faktem jest, że pracownicy Wschodniego Departamentu Rosenberga zwrócili się do trzech znanych historyków żydowskich Majera Bałabana³⁵, Icchaka Szippa z Warszawy oraz Zelig Kalmanowicza z Wilna w sprawie wyjaśnienia kwestii pochodzenia karaimów. Zelig Kalmanowicz niejednokrotnie był proszony, aby uczestniczyć w dyskusjach z hachamem karaimskim S. Szapszałem na ten właśnie temat. Wszyscy uczeni jednogłośnie zaprzeczali tezie, jakoby karaimi mieli przynależeć do narodu żydowskiego, stwierdzając, iż są oni potomkami Chazarów (Goldin 1986:38 Kizilov 2015:334-335, 356-358).

Inne badanie wśród karaimów Wilna, Trok, Rygi i Berlina przeprowadził (na podstawie „psychologii rasowej”) jurysta Waldemar Holz. Jego końcowy wniosek, iż karaimi wschodnioeuropejscy stanowią nieżydowską grupę etniczną o turecko-tatarskim charakterze narodowym, stał się fundamentem odpowiedniej dyrektywy, rozesłanej do kierownictwa partii nazistowskiej, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Zarządu Bezpieczeństwa Publicznego Rzeszy oraz komendy Wehrmachtu. Dodatkowo w *Deutsche Allgemeine Zeitung* zamieszczono odpowiedni artykuł odnośnie pochodzenia karaimów. Co ciekawe, dwa dni po publikacji, do redakcji nadszedł list publicystki M. Krüger, która wyraziła sprzeciw wobec nieprawidłowego rozstrzygnięcia zagadnienia, bowiem według

---

³⁵ Do wojny Majer Bałaban zawsze występował za przynależnością karaimów do narodu żydowskiego. W książce *Karaimi w Polsce* czytamy: „Od wieków mają Karaimi ambicję w dowodzeniu, że oni stanowią rdzenne żydostwo, że do nich odnoszą się przywileje i nadania królów i że rabanicy są tylko mniej ważnym odłamkiem wielkiego pnia żydowskiego” (Bałaban 1927:1-2).

jej opinii karaimi stanowią szczególną grupę fanatycznych żydów, którzy skorzystali ze „starego żydowskiego triku”, umożliwiającego zmieszanie pojęcia rasy i religii (Wichnowicz 2012:308-9).

Niewątpliwie w tej sytuacji sami żydzi próbowali udowodnić, że należą do etnicznej grupy karaimów. Tylko niektórym udało się potwierdzić swoją przynależność. Władze niemieckie więc niejednokrotnie wzywały oficjalnych przedstawicieli wiary karaimskiej do przedstawienia dokładnej listy osób wyznania karaimskiego (Szapszał z własnej inicjatywy przedstawił podobną listę), a ci którzy na niej się nie znaleźli często dzielili tragiczny los większości żydów (Wichnowicz 2012:313-314, Kizilov 2015:353).

Po zakończeniu wojny, i cudownym uratowaniu przed całkowitą zagładą, nad ludem karaimskim zawisło nowe niebezpieczeństwo, a mianowicie masowa etniczna deportacja z Krymu. W maju i czerwcu 1944 roku Państwowy Komitet Obrony ZSRR postanowił deportować z Półwyspu Krymskiego Tatarów, Greków, Bułgarów, Ormian (razem 228 392 osób), a także innych obywateli obcych (wśród których był nawet jeden Francuz). Pośród tych grup zabrakło jednak karaimów. Los kolejny raz ich oszczędził (Wichnowicz 2012:317, Kizilov 2015:371).

Oto rozporządzenie z 24 marca 1945 r. (Wichnowicz 2012:317)³⁶:

Notatka raportowa do zast. ludowego komisarza spraw wewnętrznych ZSRR
W. W. Czernyszowa.

Karaimi osiedlili się na Krymie w X-XI w. Jest to religijna sekta w judaizmie, oparta na dogmatycznych fundamentach Biblii, interpretowanej odmiennie od zwolenników rabinizmu.

Następnie karaimi krymsej uformowali osobną narodowość, mówiącą w języku krymsko-

---

³⁶ Woryginale:

«Докладная записка на имя зам. народного комиссара внутренних дел СССР В. В. Чернышева. Караимы в Крыму поселились в X-XI веках. Это религиозная секта в иудаизме, опиравшаяся на догматические основы Библии, толкуемой отлично от последователей раввинизма.

Затем крымские караимы сложились в особую народность, говорящую на крымско-татарском языке, и по нравам и по обычаям почти ничем не отличаются от крымских татар. Караимы не ограничиваются в правах.

Всего их по состоянию на 10 июля 1944 г. было учтено в Крыму 6357 человек. Лишь некоторая их часть подвергалась переселению, как подпавшая под действие постановлений Государственного Комитета Обороны.

Было бы целесообразным тех караимов, которые переселены, не возвращать в Крым, оставив их на жительство в местах поселений.

Караимам, не подвергавшимся переселению, а их немного (! — В. В.), разрешить проживать в Крыму.

Очевидно, караимов переселять с крымскими татарами бесполезно. Просим разъяснений.

Нарком внутренних дел Крымской АССР В. Сергиенко».

tatarskim, a w odniesieniu do obyczajów i zwyczajów niemal się nie odróżniają od Tatarów krymskich.

Karaimi nie są ograniczeni w prawach.

Na dzień 10 lipca 1944 r. na Krymie liczyło ich razem 6357 osób. Tylko pewna ich część została przesiedlona, (to jest ta) która pozostawała w gestii decyzji Narodowego Komitetu Obrony.

Należałoby, aby tych karaimów, którzy zostali przesiedleni, nie sprowadzać na powrót na Krym, pozostawiając ich w obecnym miejscu zamieszkania (dosł. osiedlenia).

Karaimom, którzy nie podlegali przesiedleniu, a jest ich niewielu, należy pozwolić mieszkać na Krymie.

Wydaje się bezcelowym przesiedlanie karaimów wraz z Tatarami krymskimi. Prosimy o wyjaśnienie.

Komisarz ludowy do spraw wewnętrznych Krymskiej ASRR W. Sergienko.

Czernyszow przyjął sprawozdanie W. Sergienki i je zaaprobował. Już 2 kwietnia tego samego roku do NKWD ZSRR zostały przekazane odpowiednie rozporządzenia. Karaimi mogli pozostać na Krymie (Wichnowicz 2012:319, Zarubin 2012:333-38).

Zagadnienie przedstawione w tym rozdziale, a mianowicie klasyfikacja karaimów w poczet narodów świata (szczególnie zaś w odniesieniu do żydów), będzie przewijało się także w treści katechizmów karaimskich. A więc nie tylko w obrębie rosyjskich regulacji prawnych, czy też w świeckich i religijnych czasopismach karaimskich, jak i w ogóle w ówczesnej nauce, problem samoświadomości karaimów – czy to z punktu widzenia ich języka, czy to z punktu widzenia własnej przeszłości narodowej, czy też wreszcie z punktu widzenia ich wyjątkowej kultury i tradycji, które pielęgnowali – musiał znaleźć się na wokandzie tematów pilnych do rozstrzygnięcia przez przyszłych autorów katechizmów.

II. Katechizm: geneza, forma i funkcja

Termin *katechizm* pochodzi od greckiego słowa *κατηχέω*, które pierwotnie oznacza ‘głosić, rozbrzmiewać, ustnie nauczać’. Dosłownie owo greckie *katecheo* to zrost dwu słów: *kata* ‘z góry na dół’, oraz *echo* ‘głos odbity, odgłos, echo’. Zatem *katecheo*, *katechidzo* można zinterpretować jako nauczanie metodą echa, to jest słowa nauczyciela (*katechistes*) odbijają się echem w odpowiedziach uczniów (*katechoumenos*) (Słowiński 2005:37).

Katechizm to podsumowanie lub wykładnia danej doktryny religijnej³⁷. Służy jako podręcznik do nauczania praktyk zarówno indywidualnych, jak i zbiorowych działań. Tradycyjnie jest katechizm stosowany w edukacji religijnej dzieci i młodzieży (odbiorcy nieprofesjonalni), ale też i osób duchownych (odbiorcy profesjonalni). Zasady religijne – w tym rozważania, objaśnienia, noty, wnioski, dopowiedzenia i uwagi – są najczęściej przekazywane w formie pytań i odpowiedzi. Zazwyczaj katechizm zawierał pewną treść materiału dydaktycznego, który należało pamięciowo opanować (Pawlik 2010:54-55)³⁸.

Pisanie katechizmów powszechnie wiąże się z rozwojem i ekspansją religii chrześcijańskiej. Za pierwszą osobę, która dokonała pełnego ujęcia doktryny chrześcijańskiej, uważa się niejakiemu Alkuina³⁹. W następnych latach średniowiecza powstawały nowe teksty o podobnym charakterze. Natomiast pierwszym wydawnictwem książkowym, gdzie w tytule pojawiła się nazwa katechizm, był *Lay Folks Catechism* z 1357 r., napisany przez arcybiskupa Johna Thoresby’ego z Jorku. Rozpowszechnienie tej nazwy przypisuje się Marcinowi Lutrowi, który w 1528 r. wydał drukiem słynny *Mały Katechizm*. To właśnie na skutek zagorzałej polemiki pomiędzy katolicyzmem i protestantyzmem przypada wzrost liczby katechizmów na okres XVI w., kiedy to Sobór Trydencki wydał uchwałę i zaaprobował przygotowanie katechizmu katolickiego. W 1566 r. ukazało się wydanie tzw. *Katechizmu Rzymskiego lub Katechizmu*

---

³⁷ „Jest to gruntowny, jasny, pewny i obszerny wykład Artykułów wiary ś., śś. Sakramentów, Przykazań Bożych i Modlitwy Pańskiej; słowem: tego wszystkiego, co ludowi katolickiemu jest do zbawienia najpotrzebniejszém i najpożyteczniejszém” (Kuczborski 1866:I).

„Katechizm z greckiego *catechesis*, znaczy krótką a usną naukę tajemnic religii (Krasicki 1781:446, Słowiński 2005:42)”.

³⁸ „Gdy usłyszemy ten wyraz katechizm, zwykliśmy sobie wyobrażać książeczkę maleńką, zamykającą w sobie najkrótszą treść nauki chrześcijańskiej, w łatwych pytaniach i odpowiedziach ułożoną dla małych dzieci, a służącą do wyuczenia się na pamięć” (Kuczborski 1866:I).

³⁹ Alkuin (ok. 730-804) głównie dokonywał opracowań dzieł swych poprzedników. Napisał podręcznik sztuk wyzwolonych, układał komentarze zarówno biblijne, jak i liturgiczne. Opublikował lekcjonarz na niedzielę i święta oraz sakramentarz (mszał), który cieszył się popularnością w Europie Zachodniej (Milcarek 2001:400).

Trydenckiego (ułożonego dla plebanów, czyli księży odpowiedzialnych za duszpasterstwo parafian)⁴⁰. Stanowił on wzorcowy tekst podstaw i zasad religii chrześcijańskiej i obowiązywał w kościele katolickim przez cztery wieki (Słowiński 2005:29,38, Pawlik 2010:6-7).

W odniesieniu do katechizmów karaimskich tylko w trzech tytułach pojawia się termin „katechizm” (*Katechizm, podstawy prawa karaimskiego* Duwana, *Skrócony katechizm* Szamasza oraz *Karaimski katechizm w skrócie* Firkowicza). Prawie wszystkie katechizmy karaimskie zachowują formę pytań i odpowiedzi. Wyjątek stanowi tu *Zarys religii karaimskiej* Zajączkowskiego, w którym to zarysie autor w sposób prosty, jasny, ale i precyzyjny streścił podstawowe kwestie religii karaimskiej.

Na potrzeby tej pracy postanowiłam samodzielnie wyodrębnić pewne formalne cechy katechizmu karaimskiego⁴¹. Tak więc do formalnych elementów katechizmów karaimskich należy zaliczyć:

- określenie danego tekstu pisanego terminem książka, katechizm, podręcznik lub skrypt do nauczania, a nawet dyplom;
- sposób wykładu – choć i nie zawsze – w formie dialogu, tj. pytań i odpowiedzi (w sposób krótki, klarowny i łatwo przystępny);
- do adresatów zalicza się zarówno nauczający (*haraw*, nauczyciel), jak i uczący się (osoba przystępująca do zawodu rzeźnika, a także karaimscy uczniowie i uczennice, karaimskie dzieci, dzieci współwyznawców, młodzież i dorośli).

Do elementów treściowych należy zaliczyć⁴²:

- określenie katechizmu terminem „nauka” („wiary karaimskiej”, „prawa Bożego”, „prawa karaimskiego”, „zasad wiary i moralności”, „religijnych i moralnych prawd”, „zasad etycznych”, „religii i Prawa”, „systemu moralnego”, „podstaw religii karaimskiej”, „historii ojczystej”) (Duwan 1890:5, nienumerowane od początku; Prik 1917:III-IV; Szamasz 1913:3);

---

⁴⁰ Warto odnotować, że w Polsce pierwszy katechizm ukazał się w 1553 r. Był to tekst napisany całkowicie w języku łacińskim, pt. *Confessio fidei catholicae christiana* S. Hozjusza (Wojnowski 2003:387).

⁴¹ W przedstawieniu listy elementów formalnych katechizmów karaimskich wzięłam za podstawę podział zaproponowany przez J. Słowińskiego do katechizmów katolickich (Słowiński 2005:40-41).

⁴² Również w przypadku listy elementów treściowych katechizmów karaimskich oparłam się na klasyfikacji J. Słowińskiego zastosowanej do katechizmów katolickich (Słowiński 2005:40-42).

- źródła nauki katechizmowej – Tora, Biblia, *'Adderet 'Eliyyahu* Basziaczi, chrześcijański podręcznik *Manuel biblique, ou Cours d'Écriture Sainte à l'usage des séminaires. Ancien Testament* Vigouroux oraz inne księgi teologiczne i egzegetyczne (np. komentarze);

- przedmiot nauki katechizmowej (np. sposoby poznawania Boga, Boża opatrność, właściwości istoty Bożej, pojmowanie kwestii stworzenia świata, dziesięć przykazań, kalendarz karański, różne przejawy życia duchowego człowieka itp.);

- cel nauki katechizmowej – poznanie prawa Bożego, zapoznanie się z historią karańską;

- wskazanie autorytetu, który udziela danemu katechizmowi *imprimatur*, to jest pozwolenia na wykorzystanie w celach dydaktycznych oraz gwarantuje jego prawdziwość (w odniesieniu do prawdy objawionej), np. udzielone przez hachama karańskiego lub też przez Karański Taurydzki i Odeski Zarząd Duchowny (rzadko się pojawia).

Ponadto naukę katechizmową⁴³ można ująć także w następujący sposób:

- oficjalna (całkowicie oparta na Biblii, tzw. „klucz” do prawidłowej interpretacji wersetów biblijnych), zalecana przez naczelnego hachama karańskiego);

- elementarna (wyjaśnia podstawowe zasady wiary karańskiej oraz życia religijnego, opisuje w skrócie dzieje karańców⁴⁴);

- pedagogiczna (wychowanie religijne, zakładające akceptację podstaw wiary i praktykowanie ich w życiu codziennym).

Katechizm jako dzieło piśmiennicze w swej specyficznej złożoności funkcjonalnej i strukturalnej spełnia trzy główne funkcje (Pawlik 2010:39-40):

- poznawczo-nauczającą (łączy z oficjalnie głoszoną wykładnią doktryny wiary);

- wychowawczą (narzuca określony model wychowania);

- estetyczną (graficzne upiększenie książki obrazkami).

---

⁴³ W celu wyjaśnienia istoty nauki katechizmów karańskich opierałam się na badaniach J. Słowińskiego (Słowiński 2005:42).

⁴⁴ Należy pamiętać, że do drugiej wojny światowej historia biblijna stanowiła jednolitą część historii ludu karańskiego. A. Zajączkowski stał się pierwszym katechetą, który nie utożsamiał historii przedstawionej w Biblii z dziejami karańców.

Literatura katechetyczna karaimów została ukształtowana pod wpływem następujących czynników:

1. Jako intelektualna reakcja na literaturę rabbaniczną. Otóż nauka rabbanitów postrzegana była jako wyzwanie do określenia, a potem głoszenia i nauczania prawdziwej nauki żydowskiej (judejskiej), czystej i bez talmudycznych domieszek. Podkreślano tu różnice w interpretacji tekstów biblijnych oraz wykazywano błędy strony przeciwnej. Poważny niepokój budził fakt, że wielu znanych autorów karańskiego nauczania odwoływało się niekiedy do literatury rabbanicznej, dokonując „niebezpiecznych” innowacji, zacierających granice pomiędzy karaizmem i rabbanizmem. Niemniej jednak, karaimom zależało na pobudzeniu świadomości religijnej i tradycji karańskiej.
2. Z powodu społecznego zapotrzebowania na wiedzę religijną. Katechizmy proponowały całościową naukę podstaw wiary oraz życia karańskiego. Prosto, w sposób przystępny i uporządkowany katechizmy przedstawiały różne modlitwy, kalendarze wraz z dorocznymi świętami i postami itd. Katechizm Firkowicza przedstawiał nawet przebieg nabożeństwa Simchat Tora.
3. Z uwagi na nieznaną starożytnego języka hebrajskiego. Wiele tekstów karańskich, napisanych w Europie północno-wschodniej oraz na Krymie, powstawało w języku hebrajskim. Nie wszyscy jednak znali ten język, stąd też pojawiła się potrzeba napisania pewnych prostych tekstów o charakterze religijnym w językach wernakularnych (rosyjskim i polskim). Z początku katechizmy zawierały także pojęcia hebrajskojęzyczne (nazwy świąt, miesięcy, postów, funkcji społecznych i religijnych itd.), z których z biegiem czasu rezygnowano. Katechizmy więc – poniekąd – spychały hebrajszczyznę na boczny tor. Tak więc nieznaną hebrajskiego biblijnego stała się swoistą „inspiracją” do napisania podręczników katechetycznych w mówionym języku ludowym, np. w 1835 r. Kazaz ułożył *Ṭub Ṭa‘am* w języku krymskotureckim, w 1890 r. Duwan⁴⁵ – *Katechizm, podstawy prawa karańskiego* w języku rosyjskim, a w 1946 r. Zajączkowski – *Zarys religii karańskiej* w języku polskim.
4. Osobiste doświadczenia pedagogiczne autorów przyszłych katechizmów. Otóż niejednokrotnie nauczyciele wiary karańskiej narzekali na permanentny brak

---

⁴⁵ „Potrzeba (napisania) skryptu w języku rosyjskim do nauczania Prawa Bożego [...] odczuwalna była u nas od dawna” (Duwan 1890:5 (nienumerowane od początku)).

odpowiednich pomocy dydaktycznych, które pomogłyby wielu młodym karaimom w zapoznaniu się z podstawami ich wiary. Stąd też nauczyciele ci decydowali się na samodzielne opracowanie takich podręczników. I tak na przykład w odniesieniu do Duwana⁴⁶ i Prika można z pewnością stwierdzić, że ich dzieła stanowiły owoc własnych doświadczeń jako nauczycieli religii karaimskiej i prawa Bożego.

5. Pod wpływem ówczesnego systemu edukacyjnego w karaimskich szkołach (np. nieodpowiednia metoda nauczania). Tematowi temu poświęcę kilka akapitów. Ogólnie należy zaznaczyć, że wykształceniem dzieci do pewnego wieku w karaimskiej rodzinie zajmowała się kobieta. Większość rodzin nie była zamożna, zatem nie zatrudniano guwernantek, choć taka tendencja pojawia się wraz ze wzbogaceniem się niektórych społeczności karaimskich. Chłopcy zaczynali naukę w szkole publicznej przeważnie w wieku 6 lat, natomiast dziewczynki pozostawały w domu, gdyż nawet umiejętność czytania i pisania nie była uważana za niezbędną w ich przypadku. Dopiero zmiany w systemie edukacji w Imperium Rosyjskim umożliwiły dzieciom obojga płci naukę w szkole państwowej, aczkolwiek miało to swoje negatywne konsekwencje, bo „zniechęcało” do zdobywania wykształcenia religijnego. Tylko niewielka grupa rodziców, której zależało na pielęgnacji „karaimskości”, odsyłała swoich synów do *midraszy*, to jest wyższych szkół publicznych (Kazas 1911(3-4):59-60).

Karaimska szkoła połowy XIX wieku przypominała tatarską *mektebę* oraz *medresę*. Znajdowała się w jednym przestronnym pokoju, w którym mieściło się ok. 50-60 uczniów (a czasem i więcej nawet). Na wyposażeniu takiej szkoły były długie stoły i ławki, choć zdarzało się, że i tego brakowało, wtedy nauczyciele i uczniowie siedzieli na podłodze, uścielonej dywanem z filcu, a na ławkach leżały książki (Kazas 1911(3-4):60-61, Prohorow 2011:98).

Szkoła miała charakter uniwersalny, to znaczy nie było podziału na klasy. Nauczyciel nauczał każdego indywidualnie, poświęcając tylko kilka minut jednemu uczniowi. Często zdarzało się więc, że starsi uczniowie – których nazywano *kalfa*, ‘mentor’ (starszy mistrz, naczelny) nauczali młodszych. W przypadku uczniów początkujących, nazywanych *dardaki* ‘elementarzykami’, nauka czytania przebiegała pod okiem właśnie tych starszych uczniów, aż do

---

⁴⁶ „Jeszcze bardziej odczuwałem tę potrzebę oraz przekonałem się o konieczności (napisania) podobnego podręcznika, gdym sam osobiście nauczał dzieci naszych współwyznawców, zamieszkujących w Petersburgu” (Duwan 1890:5, nienumerowane od początku).

osiągnięcia biegłości w tej umiejętności, co mogło trwać nawet 2-3 lata. Rezultaty takiego nauczania nie zawsze były zachwycające, co ostatecznie wpłynęło na obniżenie poziomu kształcenia (Kazas 1911(3-4):60-61, Prohorow 2011:97).

W kontekście edukacji należy podkreślić, że nauka w szkołach religijnych polegała głównie na zdobywaniu umiejętności w mechanicznym czytaniu Pisma Św. w języku hebrajskim oraz na jego tłumaczeniu na język turkijski⁴⁷. Odpowiednio do sprawozdania Eliasza Kazasa dla Francuskiej Akademii Nauk, w dydaktyce nie przestrzegano podstawowego prawa, to jest wyjaśnianie od rzeczy prostych do bardziej skomplikowanych. Czytano i tłumaczono wszystko bez względu na wiek osób uczących się, ich wiedzę z zakresu języka hebrajskiego, bez względu na dojrzałość emocjonalną i możliwości intelektualne. Tłumaczenie na język turkijski miało charakter mechaniczny, niedoskonały i nie zawsze uwzględniało zasady gramatyczne danego języka oraz nierzadko bez wyjaśnienia sensu tłumaczonego tekstu. Największą wadą procesu kształcenia był fakt, że najpierw dzieci uczyły się tekstu Biblii, a dopiero później skupiały się na nauce gramatyki hebrajskiej (Kazas 1911(3-4):61-62, Prohorow 2011:93-94).

Następnie karaimscy uczniowie przystępowali do studiowania komentarza biblijnego, pt. *Seḇer ham-Mibḥar* Aarona ben Josefa ha-Rofe, który został wydany w Gözleve w 1835 roku. Obok tego czytano też księgi *'Adderet 'Eliyyahu* Basziaczi, teologiczno-filozoficzny traktat *'Eṣ Ḥayim* Aarona Nikomedejskiego (Kazas 1911(3-4):62, Prohorow 2011:97). Nierzadko zdarzało się też karać niesforne i niedouczone dzieci fizycznie. Jak się wydaje przemoc fizyczna, stosowana przez dydaktyków w stosunku do uczniów, stanowiła pewien rodzaj aprobowanego systemu kar. Polegały one głównie na dawaniu klapsów lub biciu laską. W niektórych sytuacjach (określanych jako „poważne”) recytowano werset z Ps 78:38 („On (Bóg) Miłościwy odpuszczał winę i nie wytracał, wielokrotnie odwracał swój gniew i nie pobudzał całego swego gniewu”)⁴⁸, a po każdym słowie jeden raz uderzano, przy czym zdarzało się i tak, że przy ostatnim słowie (*ḥamato*) – które powtarzano kilkakrotnie – razów było więcej, czasem nawet dopóty,

---

⁴⁷ Kazas określił ten język jako „język tatarski, znacznie różniący się od współczesnego – dla uczniów – języka tatarskiego zarówno pod względem gramatycznym, jak i leksykalnym [на татарській языкъ, значительно отличающийся отъ современнаго ученикамъ татарскаго языка и въ грамматическомъ, и въ лексическомъ отношеніи]” (Kazas 1911(3-4):61).

⁴⁸ Cf. Ps 78:38: והוא רחום יכפר עון ולא ינשחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל-חמתו.

dopóki „nie zmęczyła się ‘szczodra’ ręka” nauczyciela (zdaniem Kazasa). Najboleśniejszą karą była *falaka*, to jest bicie w spodnią część stopy, uważaną za najbardziej wrażliwą część ludzkiego ciała. Często też odbywało się masowe karanie uczniów w klasie, podczas którego nie szukano niewinnych i wszystkich bito po równo (Kazas 1911(3-4):63-64, Prohorow 2011:97-98).

Tak więc tych pięć czynników przyczyniło się moim zdaniem do zrodzenia się pomysłu na napisanie odpowiednich podręczników (w tym przypadku katechizmów), które by – w stosunku do ówczesnych metod nauczania – poniekąd udoskonaliły sposoby przekazywania wiedzy religijnej, a także merytorycznie podniosły poziom wiedzy duchowej oraz samoświadomości dzieci i młodzieży karańskiej.

Drugą interesującą mnie tu sprawą jest to, że formalnie owe katechizmy nie różniły się od katechizmów innych wyznań, co nie znaczy, że karańskie katechizmy nie posiadały swoich charakterystycznych rysów. Do nich należałyby:

- nauka pewnych terminów, a nawet i zdań (modlitw) w języku hebrajskim;
- obok wątków religijnych (biblijnych) pojawienie się tematów związanych z własną tożsamością narodową;
- uwypuklanie różnic w stosunku do judaizmu rabbanicznego.

Oczywiście są to cechy, które nie we wszystkich katechizmach karańskich się pojawiają i nie w równej mierze, lecz to właśnie one – moim zdaniem – świadczą o ich wyjątkowości.

III. Katechizmy karaimskie

Celem niniejszego rozdziału jest przedstawienie oraz szczegółowa analiza katechizmów karaimskich. Jak już we wprowadzeniu pisałam, katechizmy będą podzielone na grupy językowe, co jednak pokrywa się z chronologią ich powstawania.

1. Katechizmy w języku hebrajskim (z lat 1729-1820)

1. 1. Simcha Icchak Łucki *Seḇer 'Elon More*

Kwestia autorstwa

Za pierwszy katechizm karaimski uważa się rękopis *ספר אילון מורה*, z XVIII w., pióra Simchy Icchaka Łuckiego. Współcześnie tekst ten został opublikowany przez D. Laskera oraz G. Akhiezer z dodanym podtytułem *Katechizm karaimskiego wychowania z XVIII w.* (*”ספר אילון מורה” קתכיסיס לחינוך קראי מהמאה השמונה עשרה*).

Autorem tekstu jest niejaki Simcha Icchak, którego łączy się ze znaną postacią o nazwisku Łucki. W rękopisie jednak brak tego eponimu:

Seḇer 'Elon More uczonego Bożego, toranicznego filozofa, wielkiego pisarza, naszego czcigodnego wielkiego nauczyciela i ribbiego, Simchy Icchaka, wielkiego światła świętej wspólnoty w Kale, niech pamięć o sprawiedliwym i świętym będzie błogosławiona, syna naszego czcigodnego wielkiego nauczyciela i ribbiego, Mosze Pokornego, wielkiego sługi Bożego oraz przewodniczącego sądu świętej wspólnoty w Łucku, niech pamięć o nim będzie błogosławiona (folio 1a, Akhiezer 2006:17)⁴⁹.

Podobna nazwa pojawia się we wstępie do utworu, w którym padają słowa „nazywam się Simcha Icchak” (*שמי שמחה יצחק*).

Autorstwo Łuckiego jest z jednej strony wątpliwe, bowiem dzieło to – jak wynika z samego tekstu katechizmu – zostało napisane w 1729 roku (*תפ”ט לפר”ק*), czyli wtedy, gdy Simcha Icchak Łucki miał zaledwie 13 lat. Ponadto Łucki nie wspomina o tym

⁴⁹ W oryginale:

”ספר אילון מורה להחכם האלהי הפילוסוף התורני המחבר הגדול כמוהר”ר (כבוד מורנו הרב רבי) שמחה יצחק המהג” (המאור הגדול) דקה”ק (דקהילת הקודש) קלעא זצוק”ל (זכר צדיק וקדוש לברכה) בן כמוהר”ר (כבוד מורנו הרב רבי) משה הענו עבד ה’ הרב ואב”ד (ואב בית דין) דקה”ק (דקהילת הקודש) לוצקא זצ”ל (זכר צדיק לברכה)”.

dialogu słowem, sporządzając bibliografię własnych prac, to jest w *Seṗer Me'irat 'Enayim* oraz *Seṗer 'Orah Ṣaddiqim*.

Z drugiej jednak strony w tekście *Seṗer 'Elon More* pojawiają się stwierdzenia, które można zdecydowanie łączyć z postacią Łuckiego, jak na przykład zdanie: „Powstałem ja, najmłodszy z mojego pokolenia, i ogłosiłem i sprostowałem wszelkie twierdzenia filozofów, a także napisałem drugą część tej książki, która omawia sprawy logiki” (folio 8a, Akhiezer 2006:26)⁵⁰. Słowa הצעיר בדורי ‘najmłodszy z mojego pokolenia’ odnosić by się miały do 13-letniego chłopca. Nadto, kopista manuskryptu wskazał, że jest siostrzeńcem autora tekstu oraz że jest wnukiem Mosze, który był ojcem Łuckiego (Akhiezer, Lasker 2006:10)⁵¹.

Podobnie jak D. Lasker i G. Akhiezer przyjmują jako możliwe, że autorstwo katechizmu należy przyznać Łuckiemu, który mógł napisać ów skrypt w bardzo młodym wieku, zapewne dla własnego użytku, być może w ramach przygotowań do jakiegoś egzaminu. Jak podają wspomniani badacze, dopiero po śmierci jego siostrzeńca znalazł brudnopis i zdecydował się go skopiować, wzbogacając przy okazji tekst odpowiednim komentarzem (Akhiezer, Lasker 2006:9-10).

Biografia i działalność literacka S. Łuckiego

Simcha Icchak Łucki – syn Mojżesza syna Simchy, syna Józefa z Derażne, syna Jeszui (który zmarł w Derażne w 1649 r. podczas powstania Chmielnickiego), syna Simchy, syna Jeszui, syna Samuela – urodził się w Łucku w roku 1716. Pracował jako nauczyciel, wiele też pisał. Prawdopodobnie ze względu na ciężką sytuacją finansową oraz ze względu na brak możliwości wydania swoich prac, zdecydował się na przeprowadzkę do Czufut Kale około 1753 roku po zaakceptowaniu zaproszenia przez krymskiego *gewira* Mordechaja ben Beracha (מרדכי בן ברכה), który zaproponował mu utrzymanie w zamian za podniesienie poziomu karańskiej edukacji w tym mieście, będącym ważnym ośrodkiem karaizmu w tamtych czasach. Tutaj Simcha Łucki, obejmując stanowisko naczelnego *bet midrasz*, kontynuował nauczanie, pisanie własnych utworów oraz

---

⁵⁰ W oryginale:

”קמתי אני הצעיר בדורי והודעתי ויישרתי את כל טענות הפילוסופים וגם חברתי חלק שני מזה הספר שהוא מדבר במלאכת של ההגיון”.

⁵¹ W oryginale:

”אדוני מסרפי (דוד מהאחות), אדוני מורי ורבי ההו' החכם האלהי הפילוסוף התורני [...] כבוד מורנו הרב רבי שמחה יצחק המאור הגדול דקהילת הקודש קלעא זצוק”ל, בן אדוני זקני ועטרת אדוני מורי ורבי [...] הרב ר' משה הענו”.

kopiowanie rękopisów aż do swej śmierci w 1760 roku (Lasker 2011: 36-51, Mann 1935:584).

Simcha Icchak Łucki był autorem następujących prac (Eliaszewicz 1993:60-61, Łucki 1830, Łucki 1847, Lasker 2011: 52-54):

- *Be'er Iṣḥaq* (באר יצחק – *Studnia Icchaka*) – komentarz do Pięcioksięgu;
- *Siaḥ Iṣḥaq*⁵² (שיח יצחק – *Rozmowa Icchaka*) – tłumaczenie jednej z modlitw religijnych, odczytywanej w Jom Kippur;
- *Rešit Ḥokma* (ראשית חכמה – *Początek mądrości*) – interpretacja porannej i wieczornej modlitwy;
- *Me'irat 'Enayim* (מאירת עינים – *Światłość oczu*) – kodeks praw religijnych;
- *Ša'are Šedeq*⁵³ (שערי צדק – *Wrota sprawiedliwości*) – wyznaczanie początków miesięcy;
- *'Aqedat Iṣḥaq* (עקידת יצחק – *Ofiarowanie Izaaka*) – zasady dotyczące uboju zwierząt;
- *Kebod 'Elohim* (כבוד אלהים – *Chwała Boża*) – komentarz do *Ha'elep Laḳ* (האלף לך) Josefa ben r. Mordechaja;
- *'Arba' Yesodot* (ארבע יסודות – *Cztery fundamenty*) – księga składa się z czterech traktatów: a) traktat o stworzeniu świata; b) traktat o wiecznym, wszechwiedzącym i niewidzialnym Stwórcy; c) traktat o świętości Wszechmogącego; d) traktat o jedynym Bogu;
- *Teḫilla le-Moše* (תפילה למשה – *Modlitwa Mojżesza*) – pytania Mojżesza skierowane do Boga i odpowiedzi Boga na nie;
- *Halikot 'Olam* (הליכות עולם – *Porządek świata*);
- *'Ene Iṣḥaq* (עיני יצחק – *Oczy Icchaka*) – komentarz do tablic astronomicznych dodanych do *'Adderet 'Eliyyahu* E. Basziaczi;
- *Toldot Iṣḥaq* (תולדות יצחק – *Dzieje Icchaka*) – zbiór poezji religijnej;
- *Tore Zahab 'im Nequdot hak-Keseḇ*⁵⁴ (תורי זהב עם נקודות הכסף – *Klejnoty złote ze srebrnymi kropkami*) – księga składa się z dwóch części, które omawiają przykazania zawarte w Pięcioksięgu;
- *Seḫer Berešit* (ספר בראשית – *Księga Rodzaju*) – o stworzeniu świata;

⁵² Ros. *Сях Исаак*.

⁵³ Ros. *Шаарє Чедек*.

⁵⁴ PnP 1:11: תורי זהב נעשה-לך עם נקודות הכסף.

- *Rekeb 'Elohim* (רכב אלהים – *Rydwan Boży*) – o rydwanie z proroczej wizji Ezechiela;
- *Keḇod Melakim* (כבוד מלכים – *Chwała królów*) – rozważania o tajemnicach hebrajskiego alfabetu;
- *Seḇer hat-Tapuah*⁵⁵ (ספר התפוח – *Księga o jabłku*) – o stworzeniu świata i o rydwanie Bożym;
- *Libnat has-Sapir* (לבנת הספיר – *Kamienie szafirowe*) – elementy filozofii kabalistycznej;
- *'Orah Ṣaddiqim*⁵⁶ (אורח צדיקים – *Droga sprawiedliwych*) – przedstawia historię karaimizmu i bibliografię literatury karaimskiej z całego świata (opublikowane w 1830 roku w Wiedniu);
- *'Or Hayim* (אור חיים – *Światło życia*) – komentarz do pracy filozoficznej *'Eṣ Hayim* Aarona ben Elijjahu z Nikomedii (wydane w 1847 roku w Eupatorii).

Z przedstawionej wyżej listy wynika, że przypisywany Łuckiemu – przez wspomnianych przed chwilą izraelskich badaczy – tekst *Seḇer 'Elon More* nie wchodzi w jej skład. Jak już wspomniałam, wynikać to może z faktu, że swych młodzieńczych zapisków nie musiał Simcha Icchak Łucki traktować poważnie, jako wynik własnej pracy twórczej, lecz w swej młodzieńczej wrażliwości spisać mógł te zasady (które być może nauczyciel na zajęciach podyktował) dla własnych celów. Hipoteza ta wydaje się bardzo prawdopodobna.

Struktura manuskryptu

Jedyny rękopis *Seḇer 'Elon More* znajduje się w Instytucie Ben-Zvi w Jerozolimie jako część kolekcji pism karaimskich, pochodzących z Europy Wschodniej (numer katalogowy: 77). Rękopis zawiera 16 stron o rozmiarze 21x17 cm. Tekst napisany jest pismem charakterystycznym dla karaimów z Halicza. Według kolofonu, dodanego przez kopistę na stronie 15 *recto*, rękopis został sporządzony przez Zaracha ben Mosze Zarachowicza⁵⁷ w miesiącu *szewat* w roku 1931.

⁵⁵ Ros. *Сефер Га-Таннувах*.

⁵⁶ Ros. *Орах Чаоддыкым*.

⁵⁷ Zarach Zarachowicz, syn Mosze (23 stycznia 1858 – 27 lutego 1920) i Estery (24 października 1867 – 5 lutego 1962) z rodziny Eszwowiczów, urodził się 21 grudnia 1890 r. w Haliczu. Imię otrzymał po zmarłym dziadku (1820? – 29 stycznia 1889), synu Mosze. Nie ma wiadomości o jego latach dziecięcych

Według badań przeprowadzonych przez Michaiła Kizilova kopista ten należał do bardzo wąskiego grona uczonych Europy Wschodniej, których uważano za strażników autentycznej tradycji karańskiej. Zarachowicz pracował jako nauczyciel, więc wydaje się, że znalezione przez siebie materiały wykorzystywał także we własnej praktyce dydaktycznej, przez co wzmacniać mógł w młodym pokoleniu uznanie dla tradycji karańskiej oraz zachęcał do jej kultywowania. Sam zresztą, ryzykując życiem, w okresie panowania władzy sowieckiej, gdy nie można było wyznawać żadnej religii, potajemnie nauczał dzieci zasad wiary karańskiej (Akhiezer, Lasker 2006:11, Kizilov 2015:195).

---

i młodzieńcych. Najwcześniejsze dane pochodzą z okresu I wojny światowej, kiedy to w lipcu 1915 roku 24-letni Zarach wyjechał z miasta – wraz z wojskiem rosyjskim uciekającym przed oddziałami niemieckimi – i dotarł do Symferopola na Krymie. Tam uczestniczył w zajęciach karańskiej szkoły religijnej *Midrasz ha-hazzanim*. Po zakończeniu wojny Zarachowicz powrócił do Halicza, gdzie zaczął pracować w miejscowym Sądzie Powiatowym. Jednocześnie włączył się w działalność miejscowej gminy karańskiej, gdzie zaangażował się w życie kulturalne i religijne. W dniu 5 kwietnia 1919 r. został wybrany do pięcioosobowego zarządu na trzyletnią kadencję, obejmując funkcję sekretarza. W dniu 5 grudnia 1929 r. Seraja Szapszał – od 1924 r. gmina halicka znajdowała się pod jurysdykcją Karańskiego Zarządu Duchownego w Trokach – nadał Zarachowiczowi tytuł ribbi, potwierdzający posiadanie obszernego wykształcenia religijnego i oznaczającego potencjalną zdolność do sprawowania obowiązków nauczyciela i pełnienia urzędu hazzana. Zatem w okresie od 10 grudnia 1933 do maja 1934 roku – po rezygnacji ze stanowiska hazzana p. o. Izaaka Abrahamowicza i przed objęciem go przez Marka Leonowicza (*nota bene* cioteczno brata Zarachowicza – matka ribbi Mordechaja i ojciec Zarachowicza byli rodzeństwem) – Zarachowicz sprawował tymczasowe obowiązki hazzana i znalazł się na liście halickich hazzanów. Niemniej jednak, jak wynika z rozmowy z Anną Sulimowicz, część karańców halickich nie uznawała go za hazzana. W roku 1940 – po śmierci Leonowicza – Zarachowicz ponownie miał pełnić obowiązki hazzana, choć nie ma żadnego potwierdzenia, odbyło się to formalnie czy taki był stan faktyczny (Gąsiorowski 2012:573-574, Pawelec 2015:269-272, informacja udzielona przez Annę Sulimowicz).

Zarachowicz płynnie władał polskim, karańskim, hebrajskim i rosyjskim. W językach tych pisał teksty dla karańskich czasopism, poruszając przeważnie tematy halickiej gminy. W biuletynie *Wiadomości Taurydzkiego oraz Odeskiego Karańskiego Zarządu Duchownego* pojawił się jego artykuł „О караимах города Галича [O karaimach miasta Halicz]”. Uczestniczył w założeniu i redagowaniu naukowo-literacko-społecznego pisma *Mysł Karańska*, wydawanego w Wilnie w latach 1924-1939. Napisał artykuły „Kilka uwag o naszych zadaniach w chwili obecnej”, „Tablica statystyczna ślubów urodzin i zgonów Karańców w Haliczu od r. 1830 do r. 1923”, „Josef Mordkowicz (1802-1884) : W 40-tą rocznicę zgonu”, „Nauczanie religii karańskiej”, „Restauracja Kienesy”, „Otwarcie szkoły parafjalnej”, „Koło Pań Karańskich”, „Dziesięciolecie kapłaństwa Ułłu Hazzana Szema Firkowicza” itd. Współpracował także z karańskojęzycznym czasopiśmem *Karaj Awazy* ‘*Głos karański*’, wydawanego z inicjatywy Aleksandra Mardkowicza w Łucku w okresie 1931-1938. Opublikował „Uruwu jaryk eltiwicilernin : Nece sez tirlihi icin da tiziwleri ici Rabbi Dawidnin Kukizownun da anyn uwułłarynyn [Ród niosących światło : kilka słów o życiu i dziełach ribbi Dawida Kukizowa i jego synów]”, „Jały ulus-iścinin [Nagroda dla sługi narodu]”, „Konkłychy Hadży-Babanyn Halicte [Pobył Hadży-Baby w Haliczu]”, „Łuwachy hazzanłarnyn Halicte [Kalendarium hazzanów w Haliczu]”, „Ic kyna : Trzy kyna (elegie żałobne) : wstęp”. Przetłumaczył z języka hebrajskiego fragment dzieła Mordechaja Sułtańskiego *Zecher Caddikim* (Sułtański 1920:82) odnośnie obliczania *omer* w „Chaci Sefira : (Jarty sannym) = Chaci Sefira : (połowa odliczania)”. Za znaczący udział w Karańskim Związku Religijnym RP Zarachowicz otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi (Gąsiorowski 2012:577-578).

Lata wojenne /1939-1945/ pozostają nieznanymi. Wiadomo, iż po wojnie nie emigrował do Polski, pozostając z żoną i trójką dzieci – dwoma córkami i synem – w Haliczu. Pracował w sądzie na stanowisku sekretarza. Będąc wiernym synem swego narodu i swej religii, kontynuował pełnienie funkcji duchownego, z powodu której doznał prześladowań ze strony władz radzieckich. W dniu 11 grudnia 1952 r. Zarachowicz popełnił samobójstwo, topiąc się w Dniestrze, choć miejscowi karaimi byli przekonani, że w jego tragiczną śmierć mogą być zaangażowane osoby trzecie (Gąsiorowski 2012:578, informacja udzielona przez Annę Sulimowicz).

Seṗer 'Elon More – jak już się rzekło – to katechizm, napisany w formie pytań nauczyciela skierowanych do pewnego ucznia (*talmid*), który na nie odpowiada. Pytania te dotyczą podstawowych zagadnień wiary karaimskiej.

Tytuł katechizmu

'Elon More wywodzi się z Rdz 12:6 i oznacza pierwsze miejsce, do którego przybył Abram, przebywając w ziemi kananejskiej: „I przeszedł Abram ten kraj, aż do miejscowości Sychem, aż do dębu More” [וַיַּעֲבֵר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שָׁכָם עַד אֵלוֹן מוֹרָה]. W miejscu tym Abramowi objawia się Bóg i nakazuje zbudowanie ołtarza na pamiątkę przybycia do ziemi obiecanej (Rdz 12:5-8). Słowo *'elon*, hebr. אֵלוֹן, pojawia się ponownie w liczbie mnogiej *'eloney*, אֵלוֹנֵי, w Pwt 11:30: „[...] w ziemi Kananejskiej, będącej na stepach naprzeciw Gilgal, przy dębach More” [בְּאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַיֵּשֵׁב בְּעֶרְבָה מוֹל [הַגִּלְגָּל אֶצֶל אֵלוֹנֵי מֶרְחָה]].

Lasker i Akhiezer odwołują się w swej interpretacji do etymologii słowa *'eyal*, אֵיל, oznaczającego ‘siłę, moc’ i na podstawie tego stwierdzają, że tytułowe wyrażenie *אֵילוֹן מוֹרָה* należy odczytywać jako ‘siła nauczyciela’, w pewnym sensie pomoc (dla) nauczyciela. Otóż tekst ten miałby wspomagać nauczyciela w przekonywaniu innych do podstawowych prawd wiary, a także pomagać uczniom w ich poznawaniu. W rękopisie jest też mowa i o tym, że tekst ten pomaga niejako zawracać buntowników z ich niewłaściwej drogi. Bowiem i inne możliwe znaczenie słowa *more* to właśnie ‘strzelać’, np. z łuku: „[...] tytuł to *Moc strzelająca* strzałami, to znaczy strzelająca w obcych filozofów” (folio 15a, Akhiezer, Lasker 2006:8). Nadto Akhiezer i Lasker dodają, że słowo *more* posiada też znaczenie ‘buntownika’ (hebr. מוֹרֵד) i wtedy tytuł katechizmu oznaczałby w pewnym sensie siłę (argumentów) przeciwko buntującym się zasadom wiary, na dowód czego przytaczają następujące słowa z *Seṗer 'Elon More*: „Tytuł jego (tj. katechizmu) to *'Elon More*, i naprawdę jest on nauczycielem dla osoby zbuntowanej, nauczycielem prostującym każdego zbaczonego z drogi” (folio 3a, Akhiezer, Lasker 2006:19)⁵⁸. W zdaniu tym, jak sugerują badacze, słowo „nauczyciel” można by odczytać jako ‘osoba buntująca się przeciw czemuś’, na przykład przeciw tym, co z Bożej drogi zbaczą (Akhiezer, Lasker 2006:8).

⁵⁸ W oryginale: “שמו אילון מורה ובאמת מורה לאיש סורר ומורה מיישר כל סרים”.

Warto zwrócić uwagę, że Łucki, Firkowicz i inni mieli inklinację do gematrii i używali imion/terminów, które miały poprzez swoją wartość liczbową wskazywać na określone znaczenie. Tytuł katechizmu *מורה אילון מורה* ma wartość liczbową (348), która odpowiada na podstawie wyliczeń gematrycznych wyrażeniu *ארון האלהים* ‘skrzynia Boża’.

Treść katechizmu

Budowa katechizmu – jeśli chodzi o jego główne partie treściowe – jest następująca: Katechizm otwiera prolog przedstawiający siedem mądrości (odpowiednio do Prz 9:1). Po zacytowaniu biblijnych przypowieści następują po sobie dwie główne części tekstu.

Pierwsza poświęcona jest kwestiom teologicznym, a ściślej rzecz ujmując zagadnieniu boskości. Następnie w dyskusji podejmowane są tematy modlitwy, przyszywania *šišit* (rozdziały 1-7), 10-ciu zasad wiary (rozdziały 8-9), dziesięciu prób Abrahama (rozdział 10), imion i opisów Boga (rozdziały 11-12) oraz sposobów czytania Pisma Świętego (rozdział 13).

Druga część – w zamyśle autora poświęcona kwestiom logiki – omawia również różnorodne zagadnienia religijne: wieloznaczność słowa arka (rozdziały 1-2), definicja ciała (rozdziały 3-4), pojęcie człowieka jako mikroświata (rozdział 5), czy też jako wielokrotności przypadków (rozdziały 6-8), stworzenie świata oraz jego struktura (rozdziały 9-13), typy mędrców (rozdziały 14-15), akceptacja wyroku sądu oraz problem kary (przyjęcie losu), czyli o czterech możliwych przyczynach zaistnienia zła w świecie (rozdział 16); stopnie prorocstwa w klasycznym karaimskim rozumieniu (rozdział 17) oraz różne szczeble rzeczywistości (rozdział 18) (Akhiezer, Lasker 2009:10-11).

Poza powyższym przed każdą częścią i po zakończeniu każdej z nich autor pisze krótkie wiersze.

Dziesięć dogmatów wiary

Interesującymi dla nas fragmentami tekstu przepisanego przez Zarachowicza są te, które odnoszą się do dziesięciu zasad wiary karaimskiej. Autor tekstu, to jest Simcha Icchak Łucki, czerpał przy tym z *Seḇer ‘Asara Ma’amarot Kaleba Afendopulo* (folio 5a-5b, Akhiezer, Lasker 2009:22-23):

תמ"ה⁵⁹ תלמיד משיב עשרה עקרי האמונה
הם אלה כפי דעת הר"ר⁶⁰ כלב
עקר הראשון להאמין שהוא ית' נמצא ולא במציאות
והוא אחד ולא כאחדות שאר האחדים :
עקר השני שהוא ית'⁶¹ אינו גוף ולא כח בגוף ולא ישיגוהו
משיגי הגוף אלא הוא ית' שלם בתכלית השלמות :
עקר הג' שהוא ית' ברא כל העולם מלא דבר בחסדו
המוחלט ובחוט חסדו המתוח.
עקר הד' שלו ית' ראוי להתפלל ולעבוד ואין ראוי לזולתו
עקר החמישי שנאמין שהנביאים אשר נבאו נשלחים הם
מהשי"ת⁶² וע"ב⁶³ צריך להאמין להם.
עקר הששי שנאמין כי אין כנבואת מרע"ה כי הוא אב וראש לכל הנביאים.
עקר השביעי שתורת מרע"ה⁶⁴ עליה אין להוסיף וממנו אין
לגרוע.
עקר השמיני שצריך להאמין כי השי"ת יודע כל מחשבות
בני אדם מפרטם עד כללם.
עקר התשיעי שיאמין בביאת המלך המשיח.
עקר העשירי שיאמין בתחיית המתים בעת שתעלה
רצון מאתו ית' וית'. אלו הם עשרה עקרי האמונה.

Odpowiedź ucznia

Uczeń odpowiada: „Jest to dziesięć zasad wiary, które są zgodne z opinią nauczyciela, ribbi Kaleba.

Pierwsza zasada: wierzyć, że On, niech będzie błogosławiony, istnieje, lecz nie fizycznie⁶⁵, i że jest jeden, a nie jako jedność (złożona) z innych pojedynczych (osób)⁶⁶.

Druga zasada: Nie jest [On] ani ciałem, ani [żadną] siłą w ciele, i nie pojmie Go ten, kto ma ciało⁶⁷, lecz On, niech będzie błogosławiony, jest doskonały w absolutnej doskonałości.

Trzecia zasada: On, niech będzie błogosławiony, stworzył cały – pełen rzeczy – świat poprzez swą nieskończoną dobroć i poprzez rozpiętą nić jego łaski.

⁵⁹ Skróć מן התלמיד תשובה.

⁶⁰ Skróć הרב רב.

⁶¹ Skróć יתברך.

⁶² Skróć השם יתברך.

⁶³ Skróć על בסיס.

⁶⁴ Skróć משה רבינו עליו השלום.

⁶⁵ Dośł. „w rzeczywistości (ziemskiej)”, hebr. במציאות.

⁶⁶ Bóg nie jest – według wierzeń karaimów – jednością trzech osób – jest to tym samym negacja chrześcijańskiego sposobu pojmowania Boga.

⁶⁷ Tłumaczenie niepewne. W oryg. משיגי הגוף, mniej więcej ‘ci, którzy pojmują wg ciała’.

Czwarta zasada: tylko On, niech będzie błogosławiony, zasługuje na modlitwę i czczenie, a nikt inny nie jest tego godzien, prócz Niego.

Piąta zasada: należy wierzyć, że prorocy, którzy prorokowali, zostali posłani przez Boga, niech będzie błogosławiony, i na tej podstawie należy im wierzyć.

Szósta zasada: należy wierzyć, że nie ma takiego proroctwa, które by było takie, jak naszego nauczyciela, Mojżesza, pokój mu, gdyż jest on ojcem i przywódcą wszystkich proroków.

Siódma zasada: do Tory naszego nauczyciela, Mojżesza, pokój mu, niczego nie wolno dodać, ani też od niej odjąć.

Ósma zasada: należy wierzyć, że Bóg, niech będzie błogosławiony, zna wszystkie myśli człowieka – od szczegółowych po ogólne.

Dziewiąta zasada: należy wierzyć w przyjście Króla Mesjasza.

Dziesiąta zasada: należy wierzyć w ożywienie zmarłych w czasie zgodnym z wolą Boga, niech będzie błogosławiony. Niech będzie błogosławiony!

Takich to jest dziesięć zasad wiary.

Dziesięć prób Abrahama

Jedną z najważniejszych postaci biblijnych, zdaniem autora przedstawionego tekstu, jest Abraham, i dlatego też Simcha Icchak Łucki przedstawił próbę wyjaśnienia znaczenia prób, jakim został poddany ten patriarcha (folio 5b-6a, Akhiezer, Lasker 2009:23-24):

שמ"ה⁶⁸ רבי אומר אמור לי מה הם היוד נסיונות
שנוסה אברהם אע"ה⁶⁹ בהם ובכלם יצא כזהב
בכורו ע"כ⁷⁰ נשתבח הוא ע"ה⁷¹ ונאמר עליו כי ידעתי
למען אשר יצוה בניו ואת ביתו אחריו⁷². תמ"ה⁷³ תלמיד
משיב העשרה נסיונות שהזכרת לעיל הא אלו והא' הוא
הגרות שאמר לו הש"ית לך מארצך ומומא⁷⁴: הבי'
הרעב אשר היה בארץ כנען ע"ד⁷⁵ שהוצרך לצאת משם

⁶⁸ שאלה מן הרב סקרוט.

⁶⁹ אבינו עליו השלום סקרוט.

⁷⁰ על כן סקרוט.

⁷¹ עליו השלום סקרוט.

⁷² Cf. Rdz 18:19: כי ידעתי למען אשר יצוה את-בניו ואת-ביתו אחריו.

⁷³ תשובה מן התלמיד סקרוט.

⁷⁴ Cf. Rdz 12:1: לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אביך.

הג' באשר לוקחה שרה אשתו במצרים לפרעה שהיה
 בלי ספק צער גדול וקלון נמרץ : הד' הלחמו עם
 המלכים הארבעה כי הליכת לוט בשביה נסיון היה לו :
 הה' לוקחו את הגר לאשה אחר שנתיאש מהוליד משרה :
 הו' מצות המילה אשר צוהו להמול בן מאה שנה : הז'
 חמס מלך גרר בלקחו את שרה אשתו : הח' גרשו את
 הגר על פי הדבור אחרי אשר חשקה נפשו בה⁷⁶ : הטי'
 בגירוש ישמעאל שהיה לו להרהר אחר השם אתמול
 אמרת לי ולישמעאל שמעתידך⁷⁷ : ועתה אתה אומר אלי
 אל ירע בעיניך על הנער⁷⁸ : העשירי הוא עקידת יצחק
 הוא נסיון גדול הנה בזה אמר כי ביצחק יקרא לך
 זרע⁷⁹ : ובזה אמר לשחוט לעולה ועכ"פ לא הרהר אחרי
 השם : וראה אשר צדקות זה האיש איך הוא חסיד
 גמור היה כי לא חשך את בנו יחידו מהשי"ת : האל
 ישימנו ממדרגה זו אכ"ר⁸⁰ נס"א⁸¹ :

Pytanie od nauczyciela.

Ribbi powiada: „Powiedz mi, jakich jest 10 prób, poprzez które wypróbowany został Abraham, nasz ojciec, pokój mu, oraz z których wyszedł jak złoto czysty i dlatego wychwala się go, pokój mu, jak powiedziano o nim: „podałem go próbie, żeby rozkazywał swoim synom i swojemu domowi, którzy nastaną po nim”⁸².

Odpowiedź ucznia:

Uczeń odpowiada: „Dziesięć prób, o których wyżej wspomniałeś, to:

- 1) Pierwsza: obczyzna, jak powiedział mu Bóg, niech będzie błogosławiony: „Wyjdz z twojego kraju, w którym się urodziłeś, z domu twego ojca”⁸³;
- 2) Druga: głód, który zapanował w kraju Kanaan – został zmuszony wyjść stamtąd⁸⁴;
- 3) Trzecia: przez to, że zabrana została jego żona, Sara, w Egipcie do faraona, co bez wątpienia było wielkim smutkiem i wstydem ogromnym⁸⁵;

⁷⁵ Skróć דבר, על דרך.

⁷⁶ Cf. Rdz 34:9: חֲשָׁקָה נִפְשׁוּ בְּבִתְכֶם.

⁷⁷ Cf. Rdz 17:20: וְלִישְׁמַעֲאֵל שְׁמַעְתִּידְךָ.

⁷⁸ Cf. Rdz 21:12: אֶל-יֶרֶע בְּעֵינֶיךָ עַל-הַנֶּעֱרָר.

⁷⁹ Cf. Rdz 21:12: כִּי בִיִצְחָק יִקְרָא לְךָ זֶרַע.

⁸⁰ Skróć כן יהי רצון.

⁸¹ Skróć סלה אמן.

⁸² Zob. Rdz 18:19.

⁸³ Zob. Rdz12:1.

⁸⁴ Por. Rdz 12:10.

⁸⁵ Por. Rdz 12:15.

- 4) Czwarta: walka z czterema królami, gdy uprowadzony został Lot w niewolę, co było dla niego próbą⁸⁶;
- 5) Piąta: wzięcie sobie za żonę Hagar po tym, jak stracił nadzieję na spłodzenie potomka z Sarą⁸⁷;
- 6) Szósta: nakaz obrzezania, ten który mu wydano, by się obrzezał w wieku 100 lat⁸⁸;
- 7) Siódma: zabranie przemocą, przez króla Geraru, jego żony, Sary⁸⁹;
- 8) Ósma: wypędzenie Hagar, zgodnie z nakazem, po tym jak dusza jego zapragnęła jej⁹⁰;
- 9) Dziewiąta: odesłanie Izmaela, gdy miał pretensje do Boga⁹¹: wczoraj powiedziałeś mi i co do Izmaela posłuchałem Cię⁹², a teraz mi mówisz, nie miej mi za złe tego chłopca⁹³?;
- 10) Dziesiąta: związanie Izaaka. Jest to wielka próba, bowiem tak oto powiedziano: „od Izaaka nazywało się będzie potomstwo”, i jeszcze tak powiedziano, by zarżnąć „na ofiarę”⁹⁴ i – tak czy inaczej – nie miał pretensji do Boga. Ujrzał (więc Bóg), że to człowiek sprawiedliwy, nieskończenie szczodry, gdyż nie odmówił swojego jedyne go syna Bogu, niech będzie błogosławiony. Stąd i Bóg ustanowił go na tym poziomie. Amen. Niech taka będzie Jego wola. Niech tak będzie na wieki!

Jak się okazuje, *Seṗer 'Elon More* opiera się wyłącznie na utworach karaimskich uczonych, na przykład na tekstach Aarona ben Elijjahu, Elijjahu Basziaczi oraz Kaleba Afendopulo, uczonych i duchownych działających w XIV i XV wieku w Bizancjum. Poza powyższym, Simcha Icchak Łucki, omawiając dziesięć prób, którym poddany został Abraham, sięga do traktatu *'Abot (Miszna)*, przez co pokazuje, że nieobce mu jest czerpanie wiedzy z ustnej tradycji judaistycznej (chodzi o samą ideę 10 prób). W głównej jednak mierze, zdaniem Akhiezer i Laskera, katechizm Simchy Icchaka Łuckiego opiera się na karaimskiej osiemnastowiecznej edukacji w Europie Wschodniej (Akhiezer, Lasker 2009:11).

⁸⁶ Por. Rdz 14:14-16.

⁸⁷ Por. Rdz 16:1-4.

⁸⁸ Por. Rdz 17:23.

⁸⁹ Por. Rdz 20:2.

⁹⁰ Por. Rdz 34:8, Rdz 21:10-14.

⁹² Zob. Rdz 17:20.

⁹³ Zob. Rdz 21:12.

⁹⁴ Por.: Rdz 22:2.

1. 2. *Seḇer hab-Berit* (dyplom rzezaka)

Manuskrypt *Seḇer hab-Berit* (dosł. *Księga przymierza*) przechowywany jest w Rosyjskiej Bibliotece Narodowej w kolekcji hebrajskich rękopisów pod sygnaturą Ebp II A 1852 w Petersburgu. Zawiera on 2 karty. Tekst napisany został w drugim dniu tygodnia czytania paraszy *עֲרֻשׁוֹת הַשָּׁמַיִם*⁹⁵ w miesiącu *szewat* w roku 5547 (1787) w Łucku⁹⁶. Świadectwo niesłychanie doniosłe, bo będące formą dyplomu i jednocześnie mające cechy charakterystyczne dla katechizmów. Zawiera ono podstawowe prawdy karaimskie objawione przez Mordechaja ben Mosze swojemu uczniowi, mianowicie dla Szałoma ben Zecharia, z okazji mianowania go na stanowisko rzezaka i nadania tytułu ribbiego.

Dzięki informacji uzyskanej od Anny Sulimowicz stwierdza się, że hazzanem we wspólnocie łuckiej był najprawdopodobniej ribbi Jeszua ben Mordechaj (Mordkowicz), rok urodzenia nieznany (zm. 1797). Pełnił on obowiązki hazzana w Haliczu w latach 1792-1797⁹⁷, a przedtem (także nie wiadomo dokładnie w jakim okresie) w Kukizowie (notatka Mojżesza Szulimowicza z 1964 r.). Natomiast Szałom ben Zecharia (ur. ok. 1766 – zm. 1813) był siostrzeńcem ribbiego Jeszuy, syna Zecharii i Estery. Po śmierci ojca opiekował się nim i nauczał go właśnie jego wuj Jeszua ben Mordechaj (na jego śmierć Szałom napisał pieśń żałobną – *kyna* („Unutkan ribbimiz [Nasz zapomniany nauczyciel]” 1932(1/3): 18-22). Córka Szałoma, Riwka (ur. 1796, zm. między 1834 a 1858), wyszła za mąż w Łucku za Simchę Icchaka syna Szałoma Kaliskiego (wnuka Simchy Icchaka Łuckiego). Tożsamość nauczyciela Mordechaja ben Mosze jest tymczasem niemożliwa do zweryfikowania. Lista posiadaczy domów na ulicy Karaimskiej w Łucku w 1789 r. nie wymienia go, co jednak oznacza jedynie, że oficjalnie nie posiadał domu w tej miejscowości.

Jak wspomniano, omawiany tekst stanowi rodzaj dyplomu rzezaka. W tym kontekście chciałabym przytoczyć fragment artykułu E. Kazasa. Napisał on go dla francuskiego uczonego de Baj (де Бай) w celu przedstawienia historii oraz etnografii

⁹⁵ Cf. Wj 24:7: *עֲרֻשׁוֹת הַשָּׁמַיִם*, tj. parasza *אֲרֻשׁוֹת הַשָּׁמַיִם* (Wj 21:1-24:18).

⁹⁶ Warto wspomnieć, że społeczność karaimska w Łucku – należącym ówczesnie do Rzeczypospolitej – w owych czasach była niewielka, ale niewątpliwie znacząca. Według spisu ludności z roku 1784 miasto liczyło 25 budynków karaimskich i 105 mieszkańców, a w roku 1787 liczby te wzrosły do 33 budynków i 131 mieszkańców. Jeśli wziąć pod uwagę dane ewidencyjne z roku 1789, to przy ulicy Karaimskiej mieszkali nie tylko karaimi, a ich nieruchomości znajdowały się także i w żydowskim kwartale (Mann 1935:586-587, Szabarowskyj 2013:58,69).

⁹⁷ R. Zarach Zarachowicz podał lata 1792-1796 (Zarachowicz 1935(8):23).

karaimów. Kazas przedstawia m.in. opis egzaminowania kandydata na stanowisko rzeźnika. Należy zaznaczyć, że artykuł ten powstał w XX wieku. Brzmi on mniej więcej tak:

Osoba, która ukończyła kurs nauczania, otrzymywała tytuł *ribbiego*, odpowiadający tytułowi nadawanemu w Europie naukowcom pierwszego stopnia za znaczące dzieła w dziedzinie tej czy innej nauki, czyli tytułowi „doktora”. Wraz z tym tytułem nabywał on i jedno (jeszcze) ważne prawo. Jakie, jak myślicie, prawo? Prawo do uboju zwierząt! Nadawano go po publicznym śmiesznym (egzaminie na tytuł doktora), odbywającym się w obecności nauczycieli, znanych w mieście ze swego stopnia naukowego, oraz lokalnego *hazzana*. Egzamin polegał tylko na tym, że doktorant recytował przed *areopagiem* naukowym wcześniej wyuczone na pamięć, ze znanego zeszytu o kilku stronach, gotowe odpowiedzi na pytania dotyczące przepisów uboju zwierząt. Przepisy te są szczególnie lubiane przez kazuistów karaimskich, a w literaturze karaimskiej poświęcono im taką masę traktatów, że na ich podstawie można zgromadzić całą bibliotekę. Przede wszystkim stanowią one rozważania o tym, w drodze jakiego dowodzenia logicznego można usprawiedliwić nasze prawo do życia zwierząt, potem omawiają one wykonawcę, obiekt, kształt narzędzia uboju oraz przypadki, kiedy ubój należy uważać za dokonany nieprawidłowo, i odpowiednio wtedy, gdy mięso z ubitego zwierzęcia należy uznać za nieczyste i nienadające się do spożycia. Cała ta regulacja prawna uboju leży w całkowitej sprzeczności z zasadą karaimską, mówiącą o tym, aby na niczym innym nie polegać prócz Pisma Św., ponieważ ani w prawie Mojżeszowym, ani w księgach prorockich nie znajduje ona poparcia dla siebie, ale jest wymysłem uczonych karaimskich. Tym niemniej ci ostatni znajdują powód, aby wejść w polemikę z talmudystami w odniesieniu do niektórych kwestii w tej dziedzinie kazuistyki (Kazas 1911(3-4):64)⁹⁸.

---

⁹⁸ W oryginale: «Окончивший курсъ ученія получалъ титулъ *рибби*, соотвѣтствующій титулу, даваемому въ Европѣ первостепеннымъ ученымъ за замѣчательные труды въ области той или другой науки, т.-е. титулу «докторъ». вмѣстѣ съ этимъ титуломъ онъ пріобрѣталъ и одно важное право. Какое бы, вы думаете, право? Право рѣзать животныхъ! Оно давалось послѣ публичнаго смѣхотворнаго (экзамена на степень доктора), производившагося въ присутствіи извѣстныхъ въ городѣ своей ученостью преподавателей и мѣстнаго газзана. Экзамень состоялъ только въ томъ, что докторантъ декламировалъ предъ ученымъ *ареопагомъ* заранѣе выученные имъ наизусть по извѣстной тетрадкѣ въ нѣсколько страницъ готовые отвѣты на вопросы, касающіе законовъ закланія животныхъ. Законы эти пользуются особенной любовью караймскихъ казуистовъ, и въ караймской литературѣ посвящена имъ такая масса трактатовъ, что изъ нихъ можно составить порядочную библиотеку. Въ нихъ прежде всего идетъ разсужденіе о томъ, путемъ какихъ логическихъ доказательствъ можно оправдать наше право на жизнь животныхъ, затѣмъ объ исполнителѣ, объектѣ, формѣ, орудіи закланія, и о случаяхъ, когда закланіе нужно считать произведеннымъ неправильно и, слѣдовательно, когда мясо убитаго животнаго признать нечистымъ и негоднымъ для ѣды. Вся эта регламентація закланія находится въ полномъ противорѣчій съ караймскимъ принципомъ ничѣмъ не руководствоваться кромѣ св. писанія, такъ какъ ни въ законахъ Моисея, ни въ пророческихъ книгахъ она не можетъ найти никакой опоры для себя, и есть измышленіе караймскихъ ученыхъ. Тѣмъ не менѣе эти послѣдніе находятъ возможность вступать въ полемику съ талмудистами относительно нѣкоторыхъ вопросовъ въ этой области казуистики».

Jak widać, tekst ten brzmi dość szyderczo. Tym niemniej pokazuje, w jaki – mniej więcej – sposób odbywał się egzamin na rzezaka i ribbiego zarazem.

Seḇer hab-Berit stanowi doniosłe świadectwo nie tylko edukacji karaimejskiej, ale także i tożsamości karaimejskiej. W tym dość krótkim tekście można napotkać następujące wyrażenia: „A teraz, **Izraelu** [wytluszczenia moje], czego PAN, Bóg twój, oczekuje od twego narodu?”, „szósta zasada mówi, by kochać synów **Izraela**”, „siódma mówi, aby nauczać Tory synów **Izraela**”, „szanować każdą osobę z **Izraela**”, „przyjmować ludzi serdecznie i życzyć dobra całemu ludowi **Izraela**”, a na koniec odczytujemy, że dyplom został podpisany „na oczach całego **Izraela**”. W przypadku przekroczenia prawa należało stawić się „przed wszystkimi sądami żydowskimi”, czyli wydaje się prawdopodobnym, że obie wspólnoty – karaimejska i rabbiniczna – utrzymywały wzajemne kontakty. Otóż właśnie w taki sposób (używając pojęcia Izrael) karaimi opisywali siebie w swoim własnym piśmiennictwie i dokumentach sporządzonych w języku hebrajskim, aczkolwiek w kontaktach zewnętrznych sytuacja wyglądała zupełnie inaczej. Należy uwzględnić, iż antyżydowskie działania władz rozpoczęły proces „tworzenia się” dwóch całkowicie odseparowanych społeczności. Tak na skutek antysemickich rozruchów w Warszawie podczas Sejmu Wielkiego karaimi łuccy złożyli memoriał (bez wskazania konkretnej daty), w którym stwierdzali:

My żydzi karaimi, co po polsku znaczy Biblijarze, różniący się od zburzenia Jerozolimy obrządkiem od żydów rabanitów we wszystkim, albowiem do ich szkoły nie chodzimy, lecz własne mamy osobne swoje bóżnice, osobnych swego własnego obrządku duchownych, to jest jednego tylko kantora, który jest duchownym i rzezakiem do rżnięcia mięsa na pokarm [...] pisma hebrajskiego tylko do religji używamy, a między nami tureckiego języka [...] słowem we wszystkim od żydów się różnimy. Abyśmy tedy do żydów rabanów w najmniejszym punkcie nie należeli, ani z nimi połączeni byli, ani za jednych rozumieni, bo nam z obowiązku religji łączyć się z żydami-rabanami nie wolno [...] abyśmy przeto równe z innymi mieszkańcami miasta Łucka do wszelkich wolności, swobód i handłów dopuszczeni byli, najpokorniej upraszamy (Bałaban 1927:52-53)⁹⁹.

Należy podkreślić, że jeszcze na początku memoriału sporządzonego przez Samuela Josiowicza i Marko Ickowicza w imieniu wszystkich karaimów łuckich sami karaimi mianowali siebie żydami, choć w życiu codziennym rozmawiali w języku tureckim,

---

⁹⁹ Por. Mann 1935:582-583.

który M. Bałaban określił jako mieszaninę turecko-tatarską. Z drugiej jednak strony obie grupy religijne łączyły wspólne ograniczenia wolności, swobód obywatelskich i handlu, wspólne obciążenia, w tym ponoszenie odpowiedzialności za zaciągnięte długi kahalne żydów rabbanitów. Szczególnie interesującym jest fakt, iż żydzi karaimi grozili wyemigrowaniem do Turcji w przypadku negatywnego rozpatrzenia ich sprawy w kwestii podatków, choć w rzeczywistości do tego nie doszło (Bałaban 1927:51-53).

Tekst hebrajski

Folio 1 recto

1 ספר הברית

2 ב"ה¹⁰⁰

3 אחרי שהמקובל מוסד מוסד¹⁰¹ מהמושכל להמקובל מאיש רצוי או מעדה רצויה

4 הוא במעלה ראשונה מן האמת ואין איש שבעולם שיכחש בו כמו שאומת ישראל

5 קהל המייחדים ששים רבוא קבלו תורת אמת מפי הגבורה על ידי נאמן ביתו בהר סיני

6 נמשכה הקבלה האמתית לבניהם אחריהם דור אחר דור מחזיקים בדת האל ואחריה

7 [...] ¹⁰² והתורה האלהית הכניסה לברית את כל הדורות העתידות לבוא בעולם

8 באמרה כי את אשר ישנו פה, עמנו עומד היום, לפני ה' אלהינו ואת אשר איננו

9 פה עמנו היום¹⁰³: והחמירה בקיומה עד עולם לכל הדורות הבאות באמרה

10 הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי

11 התורה הזאת¹⁰⁴ וכשם שלמחרת מתן תורה העלה משה רבינו עליו השלום עולות

12 וזבח זבחים שלמים לה' פרים ויאכלו העם כך לזכר זה פשט המנהג בעדת בני

13 מקרא להרשות לבניהם ולתלמידיהם בזבחי שלמיהם לשחוט עופות טהורות ושיאכלו

14 העם המסובין ובו ביום קרא מרע"ה¹⁰⁵ ספר הברית שהם תנאים המותנים בין השם ית'

15 ובין עם ישראל אודות קיום דברי התורה לעשותם¹⁰⁶ כך לזכר זה כותבים המלמדים

16 ההגונים תנאים לתלמידים להחמיר להם שלא יצאו מן גדר התורה גם אני מרדכי

17 בלא"א¹⁰⁷ כמ"ע¹⁰⁸ משה הזקן וצ"ל¹⁰⁹ העני בדעתי ובקנייני עם כל חכמי ומשכילי וזקני

¹⁰⁰ Skrót השם השם.

¹⁰¹ Por. Iz 28:16: מוסד מוסד.

¹⁰² Słowo zamazane atramentem.

¹⁰³ Zob. Pwt 29:14: כִּי אֶת-אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה עִמָּנוּ עֹמֵד הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם.

¹⁰⁴ Zob. Pwt 29:28: הַנִּסְתָּרוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגֻלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד-עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

¹⁰⁵ Skrót משה רבינו עליו השלום.

¹⁰⁶ Tytuł książki: "שהם התנאים המותנים בין השם ובין עם ישראל אודות קיום דברי התורה לעשותם". Została wydana w 1787 roku.

¹⁰⁷ Skrót בן לאדוני אבי.

¹⁰⁸ Skrót כבוד מעלתו.

¹⁰⁹ Skrót זכר צדיק לברכה.

- 18 וחשובי וכל אנשי קהלתינו אנחנו קהל קדש לוצקא יכוננה עליון¹¹⁰ אמן נותנים את
 19 בריתנו ורשותינו לבחור שלום בכ"ס¹¹¹ זכריא ז"ל להביאו למסורת ברית התורה דהיינו
 20 למלאכת שמים ופינו יקבנו בשם חדש להקרא בשם רבי וידינו תכון עמו¹¹² למסור
 21 לו תנאי ספר הברית כפי דין תורתנו ויהדותינו לשמור ולעשות כפי הנכתב בתנאים
 22 הללו והש"ת יברא לו לב טהור ליראתו ורוח נכון יחדש בקרבנו¹¹³ להבין נפלאות מתורתו אכ"י¹¹⁴
 23 ואלו הם התנאים הנכתבים ברשות כלל חכמי ואנשי קהלתינו הקדושה
 24 התנאי הראשון לירוא מהשם הנכבד והנורא כדכתיב בתורתנו הקדושה את ה' אלהיך תירא¹¹⁵
 25 ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך¹¹⁶ כי היראה היא פנה
 26 גדולה בתורתנו הקדושה כי ירא אלהים יצא את כלם¹¹⁷ ואמרו חז"ל¹¹⁸ עבוד מאהבה עבוד מיראה
 27 התנאי השני שידע מן המשמע ובחקירה שכלית עשרה עקרי האמונה בראיותיהם
 28 ולהביא מופת לאחדותו ית' שהוא אחד ואין אחדות כאחדותו כמ"ש¹¹⁹ שמע ישראל ה' אלהינו ה'
 אחד¹²⁰
 29 התנאי השלישי שיאהב את השם יתעלה אהבה לבביית ונפשיית ומאודיית ושיעבוד את עבודתו
 30 בלב שלם ובכוונה ובנפש חפצה¹²¹
 31 התנאי הרביעי שיתמיד תפלתו רמשא וצפרא בין בהיותו בקהלה שילך לבית הכנסת
 32 להתפלל עם הצבור בין בהיותו בדרך או בכפר שלא יעביר הזמן להקריב קרבן
 33 ה' במועדו ושלא ידבר דברים בטלים בשעת התפלה חוץ מדברי תורה
 34 התנאי החמישי שיקבע עתים לתלמוד תורה בכל יום ויום ושלא יהיה יום אחד בלי למוד
 35 תורה כי בזה יוסיף זוהר לנפשו ויותר יבין יראת ה' ושילך בשבתות ובימים טובים לבית
 36 אולפנא להתחדד אצל בני עליה ולשמוע דברי תורתם וחכמתם ושלא יאמר כבר אני משוחרר
 37 מהלמוד ואין לי צורך ללכת לבית המדרש

Folio 1 verso

- 1 התנאי השישי שיאהב את בני ישראל ושיקדים שלומו לכל בר נש ושלא ישיב במושב לצים¹²² לספר¹²³
 2 לשון הרע בגנות אנשים אלא יספר בשבח כל אדם ובזה יהיה כבוד התורה חביבה
 3 בעיניהם ויהיה אהוב למעלה ונחמד למטה

¹¹⁰ Zob. Ps 87:5: יְכוֹנְנָה עֲלֵינוּ.

¹¹¹ Skrót מעלתו.

¹¹² Por. Ps 89:22: אֲשֶׁר יָדִי תִכּוֹן עִמּוֹ.

¹¹³ Por. Ps 51:12: לֵב טָהוֹר בָּרָא-לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי.

¹¹⁴ Skrót אמן כן יהי רצון.

¹¹⁵ Por. Pwt 28:58: לְיִרְאָה אֶת-הַשֵּׁם הַנְּכַבֵּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ.

¹¹⁶ Zob. Pwt 10:12: וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מַה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שׂאֵל מֵעַמְךָ כִּי אִם-לְיִרְאָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ.

¹¹⁷ Zob. Koh 7:18: כִּי-יִרְאֵ אֱלֹהִים יֵצֵא אֶת-כָּלם.

¹¹⁸ Skrót חכמינו זכרם לברכה.

¹¹⁹ Skrót כמו שכתוב.

¹²⁰ Zob. Pwt 6:4: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד.

¹²¹ Por. 1 Krn 28:9: בְּלֵב שְׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חַפְצָה.

¹²² Por. Ps 1:1: וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב.

¹²³ Słowo nieczytelne z powodu zgięcia kartki (pierwsza litera 'lamed', przedostatnia przypomina 'pe', ostania 'resz'). Prawdopodobnie לספר.

- 4 התנאי השביעי שילמד תורה לבני ישראל ובוזה יעשה נחת רוח ליוצרו ויתקיים למודו ביד
- 5 כדאמרינן רבין הרבה למדתי מרבתי ומחברי יותר ומתלמידי יותר מכלם¹²⁴
- 6 התנאי השמיני שלא ילך לבתי משתאות לשנות עם השתיינים ועם ההדיוטים וזה לא
- 7 יהיה לו לכבוד מפני כי היין ישחית דעתו ויבוא לידי בזיון:
- 8 התנאי התשיעי שלא ישחק בקליפות ובקוביאות משום כי יעשה חלול לתורת ה' ואם
- 9 יעשה זה ויוודע הדבר ידיעה ברורה לחכמי ומשכילי הקהלה אזי יהיה רשות
- 10 בידם רשות לענוש אותו כפי דין הראוי:
- 11 התנאי העשירי שיכבד את רבו החכם כמה"ר¹²⁵ ישועה החזן נר"ו¹²⁶ בן החכם מו' כמוהר"ר¹²⁷
- 12 מרדכי החזן נ"ע¹²⁸ בפניו בין שלא בפניו בין בחייו בין במותו וכשיזכור אותו לא יזכור
- 13 אותו בשמו אלא יאמר מורי ורבי משום כי למד אצלו רוב תורתו וחכמתו והוא הביא אותו
- 14 לשלמות הנפשי וגם שיכבד לכל בר ישראל ושיאהב ככתוב ואהבת לרעך כמוך¹²⁹
- 15 התנאי הי"א שיכבד את כל בעלי התורה הקודמים ממנו בחמש קדימות ולא יורה הלכות
- 16 בפניהם ולא ישחוט בפני הגדולים ממנו בתורה ובחכמה בין בקהלה זאת בין בקהלה
- 17 אחרת אלא אם ירשו לו הגדולים אבל בהיותו בדרך או בכפר יש לו רשות לשחוט לעצמו
- 18 וגם לאחרים אשר הם למטה ממנו במדרגה
- 19 התנאי הי"ב שלא יתנהג במדת הגאווה וגסות הרוח אלא שיתנהג במדת הענוה ויהיה
- 20 שפל רוח¹³⁰ ויקבל את הבריות בסבר פנים יפות ושיהיה דורש טוב לכל עם ישראל
- 21 והתורה האלהית נמשלה למים מה המים אינם נחים על הר גבוה ותלול¹³¹ אלא יורדים למקום
- 22 נמוך ושפל כך התורה אינה נמצאת בגסי הרוח אלא במי שמתנהג במדת הענוה ומשפיל
- 23 עצמו עליה ובמדת הענוה נשתבח אדון הנביאים מרע"ה¹³²
- 24 התנאי הי"ג שלא ישא פנים¹³³ בתורה להקל במצות מה שהחמירה תורתנו הקדושה ושידקדק
- 25 בתנאי השחיטה כפי הוראות חז"ל וכהאי גוונא בתנאי המאכלת להשחיזה כראוי שתהיה
- 26 חדה וחלקה ושלא תהיה פגומה¹³⁴
- 27 על פי הדברים האלה כרתי ברית לפני חכמי ומשכילי וזקיני וחשובי וכל אנשי הקה"ק
- 28 הזאת ומחוייב אני לקבל על עצמי את התנאים הללו ודלא להשנייא לאחד מהם ואם חס
- 29 וחלילה אעבור על אחת מהם וארצה להתנהג ולהשתרר על חכמי ומשכילי קה"ק ולהורות
- 30 הלכות שלא כדת אזי יהיה כח ורשות בידם לכוף אותי ולדון לכף חובה ולתבוע אותי בכל
- 31 בתי דינין דיהודאי ולעשות לי הטוב והישר בעיניהם כל זה נעשה בהסכמת אלופינו
- 32 מסובלים¹³⁵ לתורה וזקינינו וחשובינו וכל אנשי קה"ק פה בקה"ק לוצקא יע"א¹³⁶ ביום ב' לסדר

¹²⁴ Cytat z literatury rabbanicznej. Por. *Seder Mo'ed, Traktat Ta'anit* 7:71 (powiedzial rabbi Hanina): הרבה למדתי מרבתי, ומחברי – יותר מרבתי, ומתלמידי – יותר מכולן.

¹²⁵ סכר"ט מורנו הרב.

¹²⁶ ישמרהו הרחמן ויצילהו, ישמרהו ה' ויצילהו. Hebr. נְטָרְיָה, רַחֲמָנָא וּפְרָקִיָּה סכר"ט.

¹²⁷ סכר"ט מורנו ורבנו הרב רבי סכר"ט.

¹²⁸ סכר"ט עדין נוחו.

¹²⁹ Zob. Kpl 19:18: וְאַהֲבַתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.

¹³⁰ Zob. Iz 57:15: וְשָׁפַל-רוּחַ.

¹³¹ Zob. Ez 17:22: עַל-הַר-גְּבוּהָ וְתַלְוִיל.

¹³² סכר"ט משה רבינו עליו השלום.

¹³³ Por. Pwt 10:17: לֹא-יִשָּׂא פָּנִים.

¹³⁴ Por. Basziaczi 1835:66.

33 נעשה ונשמע יו' לר"ח שבת דשנת תקמ"ז לפ"ק

34 חותם את שמו לעיני כל ישראל¹³⁷ זעירא דתלמידייא הצעיר שלום בן לא"א¹³⁸ ועטר"ש¹³⁹ כמע"ר¹⁴⁰
זכריה זצ"ל¹⁴¹.

Przekład

Folio 1 recto

1. Księga przymierza
2. Z Bożą pomocą
3. Na podstawie tego, że to, co przyjęte jest ugruntowane, uzasadnione¹⁴² w pojęciu Boga i przyjęte przez godną tego¹⁴³ osobę lub przez godną tego¹⁴⁴ wspólnotę,
4. i znajduje się na pierwszym stopniu prawdy, a nie ma nikogo na świecie, kto by temu zaprzeczył, tak jak i naród Izraela,
5. w zgromadzeniu liczącym sześćset tysięcy osób, które otrzymało Torę prawdy z ust Potężnego Boga¹⁴⁵ – przez wiernego Jego domu – na górze Synaj,
6. była kontynuowana prawdziwa tradycja, przekazywana ich synom po nich, z pokolenia na pokolenie, trzymających się prawa Bożego, a po nim
7. [...] ¹⁴⁶ boska Tora wprowadziła w przymierze wszystkie przyszłe pokolenia, które przyjdą na świat,
8. mówiąc: „z każdym, kto jest dziś z nami przed Panem, Bogiem naszym, i z każdym, kogo nie ma
9. z nami dziś¹⁴⁷”. Jest ona wymagająca w swej istocie, aż na wieki wobec wszystkich następnych pokoleń, mówiąc:
10. „rzeczy tajemne należą do Pana, Boga naszego, a rzeczy jawne do nas i synów

---

¹³⁵ Zob. Ps 144:14: אֱלוֹפִינוּ מְסֻבָּלִים – aczkolwiek w zupełnie innym znaczeniu. We fragmencie biblijnym jest mowa o objuczonym bydle.

¹³⁶ Skrót (עליך, עלינו, וכיו) אלהים.

¹³⁷ Zob. Pwt 31:7: לְעֵינֵי כָל-יִשְׂרָאֵל.

¹³⁸ Skrót לאדוניו ואביו.

¹³⁹ Skrót ועטרת ראשו.

¹⁴⁰ Skrót מעלת רבי.

¹⁴¹ Skrót צדיק לברכה.

¹⁴² Por. Iz 28:16.

¹⁴³ Dosł. „pożądany”.

¹⁴⁴ Jak wyżej.

¹⁴⁵ Dosł. „moc”, „potęga”.

¹⁴⁶ Słowo zamazane atramentem.

¹⁴⁷ Zob. Pwt 29:14.

naszych aż na wieki, by wypełniać wszystkie słowa

11. tego Prawa¹⁴⁸”. Podobnie jak nazajutrz po otrzymaniu Tory złożył Mojżesz, nasz nauczyciel, niech spoczywa w pokoju, całopalenia

12. i ofiary doskonale dla Pana, jak byki, a jadł to lud, tak też na pamiątkę tego (wydarzenia) utrwalił się ów zwyczaj w zgromadzeniu synów

13. Biblii, by przyzwalać swym dzieciom i uczniom na składanie doskonałych ofiar, zarzynie rytualnie czystego ptactwa, żeby jadł

14. lud biesiadując. W tym samym dniu przeczytał nasz nauczyciel Mojżesz, niech spoczywa w pokoju, księgę przymierza, w której znajdują się ustanowione postanowienia między Bogiem, niech będzie błogosławiony,

15. a ludem Izraela odnośnie wypełniania słów Tory, by je wypełniać. I tak dla upamiętnienia tego piszą uczeni

16. rzetelne zasady dla uczniów, aby zobowiązać ich do tego, by nie wychodzili poza zagrodę Tory. Także ja, Mordechaj,

17. syn mojego pana i ojca jegomości pana Mosze, starszego, pamięć o sprawiedliwym niech będzie błogosławiona, jestem ubogi wiedzą i posiadaniem, wraz ze wszystkimi uczonymi, wykształconymi, starszymi,

18. ważnymi oraz ze wszystkimi ludźmi naszej gminy (stanowiąc) świętą gminę ‘kahał’ (w) Łucku, która niech będzie wywyższona¹⁴⁹. Amen. Zawieramy

19. nasze przymierze i wydajemy nasze zezwolenie młodzieńcowi (o imieniu) Szałom, synowi czcigodnego pana Zecharii, niech pamięć o nim będzie błogosławiona, na wprowadzenie go do tradycji przymierza Prawa, a mianowicie

20. do wykonywania służby Nieba, i ustami naszymi nadajemy mu nowy tytuł, nazywając go tytułem ribbi. Jesteśmy gotowi¹⁵⁰ przekazać

21. jemu postanowienia księgi przymierza, zgodne z prawem naszej Tory i naszego judaizmu, aby (on) przestrzegał i czynił to, co zapisane jest w postanowieniach

22. tych. A Pan, niech Imię Jego będzie błogosławione, stworzy w nim serce czyste i bojące się Pana oraz ducha ochoczego niech w nim odnowi¹⁵¹, aby pojął cuda naszej Tory. Amen. Niech się stanie według Jego woli.

23. A oto spisane postanowienia będące w posiadaniu wszystkich mędrców i ludzi naszej

---

¹⁴⁸ Zob. Pwt 29:28.

¹⁴⁹ Zob. Ps 87:5.

¹⁵⁰ Por. Ps 89:22.

¹⁵¹ Por. Ps 51:12.

świętej gminy:

24. Pierwsze postanowienie mówi, aby lękać się Imienia chwalebnego i straszego, jak jest napisane w naszej świętej Torze: „PANA, Boga twego będziesz się lękać!”¹⁵²

25. A teraz, Izraelu, czego PAN, Bóg twój, oczekuje od twego ludu? Tylko tego, byś się lękał PANA, Boga twego¹⁵³”. Bowiem bojaźń jest węglem

26. wielkim w naszej świętej Torze, ponieważ ten, kto się lęka Boga, wyjdzie ze wszystkiego¹⁵⁴. Mędrcy, niech pamięć o nich będzie błogosławiona, mówili: Służ z miłością, służ z bojaźnią.

27. Postanowienie drugie mówi, aby poznawał ze słuchania i poprzez umysłowe badanie dziesięciu zasad wiary wraz z ich dowodami,

28. by (umiał) przytoczyć przykład Jego jedności, niech będzie błogosławiony, że jest On jedyny i że nie ma innej jedności takiej jak Jego jedność, jak napisano: „Słuchaj, Izraelu, PAN, Bóg nasz, PAN jest jeden¹⁵⁵”.

29. Zasada trzecia mówi, aby kochał PANA, niech będzie wywyższony, miłością serca i duszy, z całej siły, aby mógł pełnić jego służbę

30. sercem doskonałym oraz z intencją i duszą ochoczą¹⁵⁶.

31. Postanowienie czwarte mówi, żeby nieustannie trwać w modlitwie wieczorem i rano, czy to będąc w gminie żeby chodzić do synagogi,

32. aby modlić się wraz ze społecznością, czy to będąc w drodze lub w wiosce – żeby nie spóźniał się ze złożeniem ofiary

33. Panu we właściwym czasie. I żeby nie mówił próżnych rzeczy w chwili modlitwy, prócz słów Tory.

34. Piąte postanowienie mówi, by na każdy dzień ustalił czas na studiowanie Tory i by nie było ani jednego dnia bez studiowania

35. Tory, gdyż przez to swej duszy dodaje blasku i lepiej pojmie bojaźń Pańską. Niech chodzi w szabaty i święta do

36. *midraszu*¹⁵⁷, by ćwiczyć umysł pośród wyżej postawionych i by słuchać ich słów nauczania i ich mądrości. Niech też nie mówi: już jestem zwolniony

37. z nauki i nie mam potrzeby chodzić do *midraszu*.

---

¹⁵² Por. Pwt 28:58.

¹⁵³ Zob. Pwt 10:12.

¹⁵⁴ Zob. Koh 7:18.

¹⁵⁵ Zob. Pwt 6:4.

¹⁵⁶ Por. 1 Krn 28:9.

¹⁵⁷ Dosł. „domu nauczania”.

Folio 1 verso

1. Szóste postanowienie (mówi), by kochał synów Izraela i by pozdrawiał każdego człowieka, i by nie siadał pośród lekkoduchów¹⁵⁸, by opowiadać
2. plotki i obmawiać ludzi, lecz niech opowiada z szacunkiem o każdej osobie. A przez to Tora będzie uhonorowana
3. w ich oczach, a on będzie lubiany na górze i miły na dole.
4. Postanowienie siódme (mówi), aby nauczał Tory synów Izraela, przez co sprawi, że będzie rad jego Stwórcy i będzie wypełniać się jego nauka w praktyce,
5. jak się mawia: wiele się nauczyłem od moich nauczycieli, od moich kolegów więcej, a od moich uczniów najwięcej z nich wszystkich.
6. Postanowienie ósme (mówi), by nie chodził do karczm, by się upijać z pijakami i gminem, bo nie
7. przyniesie mu to chwały, gdyż wino zrujnuje jego umysł i przyniesie mu wstyd.
8. Postanowienie dziewiąte (mówi), aby nie grał w karty i kości, gdyż bezcześci to Torę Pańską. Jeśli jednak
9. uczyni to i rzecz ta stanie się znana (oraz) jasna uczonym i mędrcom gminy, wówczas
10. w ich rękach jest uprawnienie, aby ukarać go zgodnie z właściwym przepisem.
11. Postanowienie dziesiąte (mówi), aby darzył szacunkiem swego *raw*, uczonego, jegomości pana *haraw* Jeszue, *hazzana*, niech strzeże go Pan, syna uczonego, jegomości pana naszego nauczyciela, *haraw* *ribbiego*,
12. *Mordechaja*, *hazzana*, niech spoczywa w raju, w jego obecności, jak i gdy nie jest obecny, za jego życia, jak i gdy umrze. A gdy będzie go wspominać, to nie powinien wspominać
13. go imieniem, lecz powinien mówić: „mój nauczyciel i mój *ribbi*”, ponieważ nauczył się u niego wiele z jego nauki i jego mądrości, a także doprowadził on go
14. do doskonałości duchowej. Powinien on także szanować każdego Izraelitę, i kochać, jak napisano: „kochaj bliźniego swego, jak siebie samego¹⁵⁹”.
15. Jedenaste postanowienie (mówi), aby szanował wszystkich uczonych w Piśmie¹⁶⁰ lepszych od siebie i by nie nauczał *halach*

---

¹⁵⁸ Por. Ps 1:1.

¹⁵⁹ Zob. Kpł 19:18.

¹⁶⁰ Hebrajski termin בעל תורה jest wykładany jako ‘posiadający znajomość Tory’.

16 przed nimi, ani też nie zarzywał przed większymi od siebie w Torze i mądrości, w tej gminie lub gminie

17 innej, chyba że owi więksi pozwolą na to. Natomiast przebywając w drodze lub będąc w wiosce ma uprawnienie, by dokonać uboju dla siebie,

18. a także dla innych, którzy są stopniem niżej od niego¹⁶¹.

19. Dwunaste postanowienie (mówi), aby nie zachowywał się dumnie i nieprzyzwoicie, lecz by zachowywał się pokornie oraz

20. uniżenie¹⁶², by przyjmował ludzi serdecznie i życzył dobra całemu ludowi Izraela.

21. Boska Tora jest podobna do wody, ale takiej, która nie jest wodą stojącą na wysokiej i stromej górze¹⁶³, lecz spływającą na tereny

22. niższe, nizinne. Takż i Tora nie znajduje się pośród nieprzyzwoitych (ludzi), lecz w tym, który zachowuje się pokornie i poniża

23. siebie dla niej. Miarą pokory wslawił się pan proroków, Mojżesz, nasz nauczyciel, sługa Boży.

24. Trzynaste postanowienie (mówi), by nie wynosił się z powodu¹⁶⁴ Tory, (z chęci) złagodzenia przykazań, to, co nasza święta Tora surowo ustaliła, lecz by skrupulatnie przestrzegał

25. postanowień uboju, zgodnie z pouczeniami mędrców, niech pamięć o nich będzie błogosławiona, jak na przykład postanowienia prawidłowego ostrzenia noża, aby był

26. ostry i gładki, a nie wadliwy.

27. Na podstawie tychże słów zawarłem przymierze w obecności uczonych, mędrców, starszych i (osób) poważanych, jak i w obecności wszystkich członków tej świętej gminy.

28. Zobowiązuję się wziąć na siebie te wszystkie postanowienia i (obietuję) że nie zmienię ani jednego z nich. A jeślibym – nie daj

29. Boże – przekroczył jedno z nich i zechciał zachowywać się tak, jakbym miał władzę nad uczonymi i mędrkami świętej gminy, i bym nauczał

30. *halach* niezgodnych z prawem, to wówczas niech będzie w ich rękach moc i uprawnienie, aby mnie ukorzyć i zasądzić na moją niekorzyść, jak i oskarżać mnie przed wszystkimi

31. sądami żydowskimi i uczynić mi to, co uznają za dobre i prawe w swoich oczach.

---

¹⁶¹ Dosł. „których stopień jest niższy od jego”; chodzi tu o stopień poznania Tory.

¹⁶² Zob. Iz 57:15.

¹⁶³ Zob. Ez 17:22.

¹⁶⁴ Por. Pwt 10:17.

Wszystko to zostało uczynione za zgodą naszych mistrzów

32. obarczonych (brzemieniem) Tory, naszych starszych i (osób) poważanych oraz wszystkich członków świętej gminy (w) Łucku, niech Bóg jej strzeże, w poniedziałek, w drugim dniu *sederu*,

33 „uczynimy i będziemy słuchać”¹⁶⁵, w miesiącu *szewat*, roku 547, wedle skróconej rachuby¹⁶⁶.

34. Podpisujący się z imienia na oczach całego Izraela¹⁶⁷, najmniejszy spośród (wszystkich) uczniów, młodzieniec Szałom, syn mojego pana i ojca, korony mojej głowy, jegomości pana ribbiego Zecharii, pamięć o sprawiedliwym jest błogosławieństwem.

---

¹⁶⁵ Zob. Wj 24:7. Parasza ואלה המשפטים (Wj 21,1-24,18).

¹⁶⁶ Czyli 5547 (1787 w kalendarzu gregoriańskim).

¹⁶⁷ Zob. Pwt 31:7.

1. 3. Katechizm dla uczących się na stanowisko rzezaka

Rękopis katechizmu dla uczących się na stanowisko rzezaka znajdujący się w zbiorach Rosyjskiej Biblioteki Narodowej pod sygnaturą 0435 F 946 op. 1 nr 435 pochodzi z roku 1818. Tekst spisany jest na 6 arkuszach (11 stronach) i stanowi cenny materiał źródłowy umożliwiającą poznanie wiedzy o pojmowaniu świata przez karaimskich uczonych.

Tekst hebrajski

Folio 1 recto

- 1 בשם המשלם לעמו ישראל חסדים וטובות : אכתוב קצת רבי שאלות ותשובות :
- 2 לחדד ולפלפל בהן שכל התלמידים : אשר במקראי קדש הלולים¹⁶⁸ שוקדים :
- 3 ועל צד הנגלה את התלמידים החמודים המתעטדים והמתכוונים :
- 4 לעבור בברית¹⁶⁹ מלאכת השחיטה העל זאת יהיו בשם רבי מתכנים :
- 5 וזו הלצת הרב השואל :
- 6 ברוך הבא בשם ה' .. ברכנוכם מבית ה'¹⁷⁰ :
- 7 זה היום עשה ה' .. נגילה ונשמחה בו¹⁷¹ :
- 8 ברוך אתה בני¹⁷² לה' אלהים יחנך בני¹⁷³ בחן וכבוד לפניו לפני כל רואיך אליך
- 9 ישגיחו¹⁷⁴ היום להתקדשך לברכת ה' ולברכת כל הפרסום הנכבד במסבה
- 10 הנכבדת הזאת בשלחן אשר לפני ה' במושב זקנים¹⁷⁵ חכמים יראי ה' וחושבי שמו
- 11 יושבים ועטרותיהם בראשיהם בחכמה בתבונה ובדעת¹⁷⁶ בסוד ישרים
- 12 ולמודי ה' ועדה¹⁷⁷ חמודה וקדושה וה' בראשם : אשריך בני העומד לפני ה'
- 13 שזכית לזה : ואשרי להוריך ולרבותיך המשתדלים להביאך לתור האדם
- 14 המעלה¹⁷⁸ כזה : ואשרי לכל העומדים האלה השמחים בשמחת התורה :
- 15 הנגשים אל ה' בנפש יפה וברה : אשריך בעולם הזה שלום לך ושמחה
- 16 רבה : טוב לך בעולם הבא : ירבו כ"ב¹⁷⁹ :
- 17 ברוך אתה בבואך¹⁸⁰ : יאושר כחך : אך בני שמע בקולי והבן לך מהמורגל

¹⁶⁸ Zob. Kpt 19:24: קדש הלולים.

¹⁶⁹ Zob. Pwt 29:11: לעברך בברית.

¹⁷⁰ Zob. Ps 118:26: ברוך הַבָּא בְשֵׁם יְהוָה בְּרִכְנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה.

¹⁷¹ Zob. Ps 118:24: זֶה-הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ.

¹⁷² Zob. 1 Sm 26:25: בְּרוּךְ אַתָּה בְּנֵי.

¹⁷³ Zob. Rdz 43:29: אֱלֹהִים יְחַנֵּךְ בְּנֵי.

¹⁷⁴ Zob. Iz 14:16: רְאֵיךְ אֵלֶיךָ וְנִשְׁגִּיחוּ אֵלֶיךָ.

¹⁷⁵ Zob. Ps 107:32: וּבְמוֹשֵׁב זִקְנִים.

¹⁷⁶ Zob. Wj 35:31: בְּחִקְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת.

¹⁷⁷ Por. Ps 111:1: לְמוֹדֵי יְהוָה; Iz 54:13: בְּסוּד יְשָׁרִים וְעֵדָה.

¹⁷⁸ Por. 1 Krn 17:17: כְּתוֹר הָאָדָם הַמַּעֲלָה.

¹⁷⁹ Zob. Ps 49:17: כִּי-יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּיתוֹ.

18 ונוהג בעולם שאיש חיל מה להתכוונו להתכנות בפי הבריות בשם
 19 גבור הנה באמת חוב עליו להתנצח בבין גילו העל כן יודו אושר כבוד
 20 מלאכתו יחליטוהו לגבור: העל זאת וכזאת בזה ההקש בואך היום הזה
 21 בשלום לקבלת הרשות מכת"ר¹⁸¹ מעלת חכמי אמת בהסכמתם וכל הפרסום
 22 הנכבד הזה ברב עם הדרת מלך¹⁸² למלאכת השחיטה העל זאת תכונה
 23 בשם רבי שמונו תלמיד חבר לחברים מקשיבים אנשי מעלה בחכמה
 24 דין הוא עליך ע"ד¹⁸³ כ"ש¹⁸⁴ להתנצח קצת בדברים יקרים משובחים מאד
 25 משוייכים לענין רצוני לומר להראות אות מה ממושכליך אם במקובל
 26 מפי סופרים ואם במעויין מפי ספרים הכי נפשנו אותה לשמוע צלצלי
 27 דברי מושכילך הנעימים ובכן נודה ליקר תפארת גדולתך¹⁸⁵ היום ובלב
 28 שמח וטיב גהה¹⁸⁶ בספ"י¹⁸⁷ נברכך לפני ה' להעלות שמך החדש התארי על גפי
 29 מרומי קרת¹⁸⁸ על שמך העצמי אחד באחד יגשו¹⁸⁹ יתחברו ולא יתפרדו:

Folio 1 verso

1 יצו ה' חסדו ואמתו וברכתו עליך: יומם ובלילה וכסא כבוד ינחילך¹⁹⁰:
 2 בתוך קהל ועדה¹⁹¹: לתורה ולתעודה¹⁹²: ותזכה להיות בחבר מוסמך: ר"ל¹⁹³
 3 ללמוד וללמד לעשיר ולמדך: עד עשות ספרים הרבה: ובזה שכרך הרבה
 4 מאד¹⁹⁴ ואורך תמיד יהל לא יכבה: בחברך ספרים יקרים ואמתיים לה' ולישראל:
 5 ובהעמידך תלמידים חמודים מוסמכים ויהללוך ישראל בכל כח ואל: ועל
 6 ידי זה תזכה להיות מוסמך נאצל: יפה ענף וחורש מצל¹⁹⁵: ובזה אל
 7 דעות ה'¹⁹⁶ ישכילך כנפשך שבעך¹⁹⁷ חכמה ותבונה: ע"ד¹⁹⁸ יהב חכמתא
 8 לחכימין ומנדעה לידעי בינה¹⁹⁹:

¹⁸⁰ Zob. Pwt 28:6: בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֲךָ.

¹⁸¹ Skróť תורתם.

¹⁸² Zob. Prz 14:28: בְּרֵב-עַם הַדֶּרֶת-מֶלֶךְ.

¹⁸³ Skróť על דבר זה.

¹⁸⁴ Skróť כל שכן.

¹⁸⁵ Por. Est 1:4: וְאֶת-יִקְרַת תְּפָאֶרֶת גְּדוֹלָתוֹ.

¹⁸⁶ Por. Prz 17:22: לֵב שְׂמֵחַ יֵיטֵב גֵּהָה.

¹⁸⁷ Skróť בְּסֵבֶר פְּנִים וְפֹת.

¹⁸⁸ Zob. Prz 9:3: עַל-גַּפֵּי מְרִמֵּי קֶרֶת.

¹⁸⁹ Zob. Hi 41:8: אֶחָד בְּאֶחָד יִגְשׁוּ.

¹⁹⁰ Zob. 1 Sm 2:8: וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחַלֵּם.

¹⁹¹ Zob. Prz 5:14: בְּתוֹךְ קֹהֵל וְעֵדָה.

¹⁹² Zob. Iz 8:20: לְתוֹרָה וְלַתְּעוּדָה.

¹⁹³ Skróť רוצה לומר.

¹⁹⁴ Zob. Rdz 15:1: שְׂכָרְךָ הֲרֵבָה מְאֹד.

¹⁹⁵ Zob. Ez 31:3: יִפֶּה עֵנֶף וְחָרֵשׁ מִצַּל.

¹⁹⁶ Zob. 1 Sm 2:3: כִּי אֵל דְּעוֹת יְהוָה.

¹⁹⁷ Zob. Pwt 23:25: כְּנַפְשְׁךָ שְׁבַעְךָ.

¹⁹⁸ Skróť על דבר זה.

¹⁹⁹ Zob. Dn 2:21: יְהֵב חֲכִמְתָּא לְחַכְיִמִּין וּמְנַדְעָא לְיַדְעֵי בִינָה.

- 9 שאלת הרב השואל :
- 10 אתה עתה ברוך ה' ²⁰⁰ אהובי בני בלי פנות אל רהבי ²⁰¹ מרחבי נקבי
- 11 משכיות החמדה ²⁰² בסודות רבות גדולות ונוראות לבלתי הטריח
- 12 הפרסום הנכבד הזה נדבר קצת מה דברי חכמה על מה ועל מה בדברים
- 13 בעלמא : ואשאלך דבר : ואתה תודיעני על אפניו סוד המדובר : מה
- 14 המושכל אצלך על פרסום כל המציאות הזאת ר"ל השמים והארץ וכל
- 15 צבאם ²⁰³ והאדם הנברא באחרונה אף שזרעו נפוצו על פני כל הארץ
- 16 ללשונוותם בגוייהם :
- 17 תשובת התלמיד :
- 18 ברכני אדוני עבדך אנכי ואת ה' אלהי השמים והארץ אני ירא ²⁰⁴ :
- 19 משבח ומרומם ומהדר למלך שמיא ²⁰⁵ שבראני לכבודו ועשני יהודי :
- 20 ועם היות שהשתיקה זהב וכי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי ²⁰⁶ להיות
- 21 גלה רזין ²⁰⁷ אמנם כפי החיוב עלי תלמידך ומשרתך היוצק מים על ידיך
- 22 אענה חלקי ממושכלי גם כפי המקובל אצלי מרבתי אלופי ושועי כמוך
- 23 אדוני מורי ורבי גם כפי המעויין במקראי קדש בתורת ה' הרשום בכתב
- 24 אמת ²⁰⁸ ונביאי האמת והצדק ובכתובים החביבים הנכתבים ברוח הקדש
- 25 ע"י הרואים והחוזים ע"ה כפי ששקדתי ולמדתי בהם ומצוייר בדעותי :
- 26 שהנה מובן פרסום כל המציאות הזאת ההייתית ר"ל שמים לרום וארץ
- 27 לעומק ²⁰⁹ ואנחנו בית ישראל וכל האדם הוא למען דעת אמתת חיוב
- 28 מציאות הנמצא מציאות נצחיית תמידית : ואפשרות מציאות

Folio 2 recto

- 1 הנמצא מציאות היותית והצטרפם בענין : וכן שמעתי אומרים בעלי
- 2 הלשון המדעית : כי השכל לא יוכל להשיג יותר משני דברים : האי הבורא :
- 3 ית"ש : והב' הנברא : וכן ראיתי במקראי קדש אניך ²¹⁰ שמע ישראל יהוה
- 4 אלהינו יהוה אחד ²¹¹ : כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף
- 5 עשיתיו ²¹² : כי בי חשק ואפלטתו אשגבהו כי ידע שמי ²¹³ : וכל ספרי הקדש

²⁰⁰ Zob. Rdz 26:29: אַתָּה עֵתָה בְרוּךְ יְהוָה.

²⁰¹ Por. Ps 40:5: וְלֹא-פָנָה אֶל-רְהָבִים.

²⁰² Zob. Iz 2:16: שְׂכִיּוֹת הַחֲמָדָה.

²⁰³ Zob. Rdz 2:1: הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צָבָאָם.

²⁰⁴ Zob. Jon 1:9: וְאֵת-יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי יָרָא.

²⁰⁵ Zob. Dn 4:34: מִשְׁבַּח וּמְרוֹמָם וּמְהַדָּר לְמֶלֶךְ שָׁמַיָא.

²⁰⁶ Zob. Prz 30:2: כִּי בָעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ וְלֹא-בִינַת אָדָם לִי.

²⁰⁷ Zob. Dn 2:28: גְּלֵא רְזִין.

²⁰⁸ Zob. Dn 10:21: הַרְשׁוּם בְּכֶתֶב אֱמֶת.

²⁰⁹ Zob. Prz 25:3: שָׁמַיִם לְרוּם וְאָרֶץ לְעֶמֶק.

²¹⁰ Skrót, נביאים, כתובים.

²¹¹ Zob. Pwt 6:4: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד.

²¹² Zob. Iz 43:7: כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרִאֲתִיו יִצְרָתִיו אֶף-עֲשִׂיתִיו.

- 6 מלאים מזה: ועל פי שנים שלשה עדים²¹⁴ יקום דבר אמונתי
- 7 הישראלית שאני בה:
- 8 מאמר הרב לתלמיד:
- 9 יאושר כחך: בטיב מושכלותיך: ולמה שיקרו רעיד²¹⁵: בשכל מליך:
- 10 בתשובתך הרמתה לשאלתי: אכן אאמיצך במו פי²¹⁶ ואביעה חידתי:
- 11 היוכל הסומא לשפוט במאורות: או אפילו פקוח עינים עורות²¹⁷: איש
- 12 מצוק²¹⁸ מה במחשכים במצולות או באחת הבורות²¹⁹: עם²²⁰ התנוצץ לו אור
- 13 מועט ממאורות: דרך ארובה כחור פתן ומאורת צפעוני²²¹ בארקים:
- 14 ומעולם לא ראה אור בהיר הוא בשחקים²²²: היוכל לאמת חיוב מציאות
- 15 האור המותמד בזריחתו: ואפשרות מציאות דברים קרובים גם רחוקים
- 16 מצטרפים בענין ר"ל לקבל ממאורתו: כל אחד לפי דברתו: איש איש
- 17 על עבודתו: כן איך יוכל האדם: בהיותו נרדם: מוצק במעבה
- 18 האדמה²²³ בבריאתו: ובחרט שנויים רבים בהיותו: לדעת אמתת
- 19 הבורא ומציאותו: ותוכן אפשרות הנבראים והצטרפם
- 20 בענין כפי אמתתו:
- 21 תשובת התלמיד:
- 22 האמת שלא כל רוגש חי בעלמא: וכן לא כל מדבר משכיל בהתחלות
- 23 החכמה: כמו שכן גם אנכי עמד²²⁴: עד היום הזה על אדמתי מעודי²²⁵:
- 24 אמנם לנצוח דברך בדרך העריי אלי עבדך אדוני מורי ואלופי: לא
- 25 יחרף לבבי²²⁶ ואפתחה במשל פי²²⁷: אמת הוא שהסומא המוחלט לא ישפוט
- 26 במאורות בשכלו: אך הפקוח עינים ואפילו המאופל מימיו בשחת אפלו:
- 27 עם היותו בעל נפש ובמופת ראייה מהאור המועט המושג אצלו: בדרך
- 28 חור וסדק קטון ודאי יכול הוא לאמת חיוב היות אור גדול מותמד בהלו:

Folio 2 verso

1 ואפשרות היות דברים קרובים ורחוקים לו: מצטרפים בענין ר"ל הוא להאיר

²¹³ Zob. Ps 91:14: כי בי חֶשֶׁק וְאֶפְלֵטָהוּ אֲשַׁנְבְּהוּ כִּי-יָדַע שְׁמִי.

²¹⁴ Zob. Pwt 17:6: עַל-פִּי שָׁנִים עֲדִים או שְׁלֹשָׁה עֲדִים.

²¹⁵ Zob. Ps 139:17: מֵה-יָקָרוּ רַעֲיָד.

²¹⁶ Zob. Hi 16:5: אֲאִמְצָכֶם בְּמוֹ-פִי.

²¹⁷ Zob. Iz 42:7: לְפָקֹחַ עֵינַיִם עֲוֹרוֹת.

²¹⁸ Zob. 1 Sm 22:2: כָּל-אִישׁ מִצֹּק.

²¹⁹ Zob. Ps 88:7: שֵׁתֵּנִי בְּבוֹר תַּחְתִּיּוֹת בְּמַחְשָׁפִים בְּמַצְלוֹת.

²²⁰ Błąd ortograficzny. Powinno być אם.

²²¹ Zob. Iz 11:8: חֹר פֶּתֶן וְעַל מְאוֹרֵת צַפְעוֹנֵי.

²²² Zob. Hi 37:21: וְעֵתָה לֹא רָאוּ אֹר בְּהִיר הוּא בְּשָׁחֲקִים.

²²³ Zob. 1 Krl 7:46: יִצְקֶם הַמֶּלֶךְ בְּמַעֲבֵה הָאֲדָמָה.

²²⁴ Zob. Hi 9:35: אֲנֹכִי עֹמְדִי.

²²⁵ Por. Rdz 48:15: מְעוֹדִי עַד-הַיּוֹם הַזֶּה. Jon 4:2: עַד-הַיּוֹתֵי עַל-אֲדָמָתִי.

²²⁶ Zob. Hi 27:6: לֹא-יִחַרְף לִבִּי.

²²⁷ Zob. Ps 78:2: אֲפִתְחָה בְּמִשַׁל פִּי.

- 2 והם לאור ממנו איש על דגלו²²⁸: שכאשר התנוצץ מעט מה שהוא מאורו
- 3 למאפלו: והגיה חשכו ר"ל שעזר לעינו להוציא אורו מהכח לפועלו: קי"ו²²⁹
- 4 שכל הקרב הקרב²³⁰ למלואת אבן בהירותו: יזכה לאור באורו ולהשתלם אצלו
- 5 כפי חק אפשרותו: ובהקש מופתי זה נחייב שאפילו האדם המאופל בחשך
- 6 סכלות העדרי הנקרא שדה בור: עם היותו משוקע בדברת העולם
- 7 השפל שמבקר לערב יוכת²³¹ בהיותו בתאות בהמיות חבור: עכ"ז²³² עם
- 8 היותו אדם מדבר אף במעוט שכלו: המתנוצץ אליו דרך דבורו שהוא
- 9 גבולו: יכול הוא להשיג אומן האלהות בשכלו: אפילו במקובל מה שהוא
- 10 אצלו: כ"ש²³³ וקי"ו²³⁴ האדם הנאור באור השכל הקניני ר"ל המתחקה על שרשי
- 11 מחצב אנושותו: ולראותו יקרת הדרת צורתו וגם כל דברתו: שהוא
- 12 העדוף מכל הבעלי חיים הקרובים אליו בסוג ר"ל שהוא חי וגם הם חיים
- 13 וקודמים ממנו: אך שהוא מוגבל בגדרו מכולם כמאמר הכתוב מלפנו
- 14 מבהמות הארץ ומעוף השמים יחכמנו²³⁵: ומענינו יקיש ויכשיר אפשרות
- 15 מציאות גדולים וטובים ממנו במעלה: ומענינם יגיע להשיג אמתת
- 16 העלה הראשונה הבלתי עלולה: שהיא ההתחלה והסבה הפועלת את
- 17 כלם: למקטנם ועד גדולם²³⁶: ומחיה את כלם: ומשגיחם מפרטם
- 18 עד כללם: ושמשפוק מציאותו נמצאים ומאורו נאורים באור הולך ואור²³⁷:
- 19 ככתוב כי עמד מקור חיים באורך נראה אור²³⁸: ואל כיוצא בזה אמר
- 20 החכם דע את נפשך: ותדע את בוראך: וגם הכתוב אומר דעו
- 21 כי ה' הוא אלהים הוא עשנו וגי²³⁹: והנבואה אומרת אל יתהלל חכם בחכמתו
- 22 ויהי"ב איעי"ב²⁴⁰: כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני ה' וגי²⁴¹
- 23 והתורה אומרת וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים
- 24 ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד²⁴² וכל אלה ראיות כאריות ואין מן הצורך
- 25 להביא יותר מן החיפוש בהיות כי כל המקראות מלאות מהן ומה שהבאתי
- 26 יסיפיק למאמין אל המקובל: וקרוב למאמר החכם אמר הכתוב
- 27 מרגניתא²⁴³ ומבשרי אחזה אלוה²⁴⁴:

²²⁸ Zob. Lb 2:2: איש על-דגלו.

²²⁹ Skrót וחומר קל.

²³⁰ Zob. Lb 17:28: כל הקרב הקרב.

²³¹ Por. Iz 24:12: יפת-שער.

²³² Skrót עם כל זה.

²³³ Skrót כל שכן.

²³⁴ Skrót קל וחומר.

²³⁵ Zob. Hi 35:11: מלפנו מבהמות ארץ ומעוף השמים יחכמנו.

²³⁶ Zob. Jr 31:34: למקטנם ועד-גדולם.

²³⁷ Por. Prz 4:18: באור נגה הולך ואור.

²³⁸ Zob. Ps 36:10: כי-עמד מקור חיים באורך נראה-אור.

²³⁹ Zob. Ps 100:3: דעו כי-יהוה הוא אלהים הוא-עשנו ולא (ולו) אֶנְחֵנו עֲמוּ וְצִאן מְרֵעֵינוּ.

²⁴⁰ Zob. Jr 9:22: אל-יתהלל חכם בחכמתו ואל-יתהלל הגבור בגבורתו אל-יתהלל עשיר בעשרו.

²⁴¹ Zob. Jr 9:23: כי אם-בזאת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי כי אני יהוה.

²⁴² Zob. Pwt 4:39: וידעת היום והשבת אל-לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל-הארץ מתחת אין עוד.

²⁴³ Termin używany w stosunku do rzeczy zarówno o wartości moralnej, jak i wartości materialnej.

28 שאלת הרב מתלמיד :

29 לאיך תתחרה לעמוד בדעת זה : לא זה הדרך ולא זו העיר²⁴⁵ אשר אתה חוזה :

Folio 3 recto

- 1 והלא את מאמר החכם ראיתיו : שאמר אלו ידעתיו הייתי : וכן אמר
- 2 תכלית מה שנדעך : הוא שלא נדעך : ואף התורה אומרת כי לא
- 3 יראני האדם וחי²⁴⁶ : ויתן אל לבו²⁴⁷ החי²⁴⁸ : שהטעם אפילו המלאך שהוא
- 4 שכל בעצמו בכללו : קל וחומר שהאדם בשכלו ההיולאני לא ישיגני
- 5 כי יסכוהו צאלים צללו²⁴⁹ :
- 6 תשובת התלמיד :
- 7 אהה אדוני עבדך אני ומורי ורבי את : ואל משמעתך תמיד אני סר²⁵⁰ ואט
- 8 דרכך שמרתי ולא אט²⁵¹ ודבר עמך לאט²⁵² : אל תשלה אותי²⁵³ בשכל
- 9 מליך²⁵⁴ : במתוחבל טענתך : לרשעה תסלף חטאת²⁵⁵ : לכן לבי אל תט²⁵⁶ :
- 10 מדרך ישר אחזתיו ולא ארפנו²⁵⁷ : וגם עטרות לראשי אענדנו²⁵⁸ : וכי ידעתי
- 11 נאמנה כי לישע עבדך יצאת²⁵⁹ : ועול בי לא מצאת : שתסתור דברי
- 12 מעל תלם²⁶⁰ : עד שאשנס מתני²⁶¹ להאבק לסתירותיך בבטולם : וכי גם ידעת
- 13 אדו' כי לא למדתי חכמה נפלאה : חכמת הנצוח וההטעאה : והנה
- 14 סתירותיך אלו הנה השכלתי²⁶² : כי פרסומם מורה על משמעותם כדעתי :
- 15 כי באמור החכם אלו ידעתי אין זו הידיעה מורה על חיוב מציאותו י"ת
- 16 התמידיית אלא על ידיעת עצמותו ומהותו כמו שהוא : ורצונו בזה אם
- 17 הייתי יכול לדעת עצמותו כמו שהוא בעצמו יודע אזי וודאי הייתי עמו
- 18 לאחדים ר"ל אני הוא והוא אני וזה א"א²⁶³ גם באפשרי המציאות שבנמצאים

²⁴⁴ Zob. Hi 19:26: ומבשרי אֶחָזָה אֶלֹהִים.

²⁴⁵ Zob. 2 Krl 6:19: ולא זה הדרך ולא זה העיר.

²⁴⁶ Zob. Wj 33:20: כי לא-יראני האדם וחי.

²⁴⁷ Zwrot לבו oznacza 'zainteresować się czymś, rozważać coś'.

²⁴⁸ Zob. Koh 7:2: ורחי יתן אל-לבו.

²⁴⁹ Zob. Hi 40:22: יסכוהו צאלים צללו.

²⁵⁰ Por. 1 Sm 22:14: וסר אל-משמעתך.

²⁵¹ Por. Hi 23:11: דרכו שמרתי ולא-אט.

²⁵² Por. Hi 15:11: ודבר לאט עמך.

²⁵³ Por. 2 Krl 4:28: לא תשלה אתי.

²⁵⁴ Por. Prz 23:9: לשכל מליך.

²⁵⁵ Por. Prz 13:6: ורשעה תסלף חטאת.

²⁵⁶ Por. Ps 141:4: אל-תט-לבי.

²⁵⁷ Zob. Pnp 3:4: אחזתיו ולא ארפנו.

²⁵⁸ Zob. Hi 31:36: אענדנו עטרות לי.

²⁵⁹ Por. 1 Krl 20:39: עבדך יצא.

²⁶⁰ Por. Joz 11:13: העמדות על-תלם.

²⁶¹ Por. 1 Krl 18:46: וישנס מתניו.

²⁶² Por. Ps 119:99: מכל-מלמדי השפלתני כי עדותיך שיהיה לי.

²⁶³ Skrót: אי אפשרי.

19 העליונים ולכן הוא אומר תכלית מה שנדעך הוא שלא נדעך שהטעם
 20 בזה כי עם דעתנו אמתת מציאותך התמידית הבלתי מתנועעת מלא
 21 היות אל היות וק"י²⁶⁴ מהיות אל לא היות חלילה ואנחנו מכנים לך מיני שלמיות
 22 ותושבחות ר"ל תארי נפש ותארי עלה ותארי חן וכבוד בלי לנפש ובלי
 23 לעלה הנה ודי לא נוכל להעמיד שלמותך בהם ולכוון עצמותך
 24 עליהם כמו שהיא בך כדי שנאמר כבר ידענוך כדיעתך את עצמך
 25 וזהו טעם גם כוונת המאמר הנכבד התוריי כי לא יראני האדם והחי²⁶⁵
 26 ר"ל שלא ישיגני האדם גם בהשגת שכלו החמרי חמרי ק"י²⁶⁶ שיראה
 27 בעינו²⁶⁷ ואפילו המלאך עם שהוא שכל קיים עומד לפני תמיד אמנם
 28 להיותו באפשר המציאות לאופן התנועעו למציאות ממני הנה לא יראני
 29 ר"ל לא ישיגני ולא ידעני במהות כדיעתי אני את עצמי שעם היותו

Folio 3 verso

1 שכל ואם היה משכיל אותי והיינו לאחדים אני והוא: ק"י²⁶⁸ האדם שהוא
 2 המתנועע מלא היות אל היות ומההיות אל לא היות: אולם לפי היות שכלו
 3 נאצל ממני כעין השכלים העליונים והנה הוא כשר לדעת את עלתו
 4 הממציאו כפי כח האפשר אצלו ואמנם להיותו נצרך אל זולתו והוא הגוף
 5 המשווה בהרכבתו ומשוויך במזגו למשכנו וע"כ התנאה שעל ידו
 6 יתדרג לעלות בסלם החכמות וזה לדעת טבעי היצירות באופן בריאתם
 7 ר"ל לדעת ענין הרכבת חמרי כל הנמצאים תחת גלגל הירח והאותותם
 8 לקבול צורותיהם ומזגם ומינייותם והבדלם שבזה המושכל יוכל לעמוד
 9 על פשיטות הצורות ומזה יעמוד על ענין יצירתו ג"כ וסוגיותו עמהם
 10 והבדלו במינו וגדרו במה שהוא ועם זה הכלל הנכבד ירומם וינשא
 11 לענין בריאת גם הנמצאים העליונים כי גבוה מעל גבוה שומר²⁶⁹
 12 ושקצתם ר"ל הכבודים העליונים הם צורות קיימות בגוף קיים ובלתי
 13 נפסד: וקצתם והם השכלים שהם המלאכים הם צורות קיימות במציאותן
 14 בלי שום גוף ושנוי ועם דעתו בכל אלה ידע גם אמתת חיוב צורת כל
 15 הצורות האלו האפשריות במציאותן להיות שהוא הבורא י"ת הנמצא
 16 בקיום תמידי בלי גבול לראשונותו ולאחרונותו ושלשלמות קדושתו
 17 ונוראיותו²⁷⁰ איננו נודע בעצמותו לשום זולתו כאשר אמר לפני לא
 18 יראו²⁷¹ ועל קושט ענין זה שבידיעת ענין יצירת אפשרי המציאות יוכל

²⁶⁴ קל וחומר Skrót.

²⁶⁵ זב. וי' 33:20: וְחַי כִּי לֹא-יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחַי.

²⁶⁶ קל וחומר Skrót.

²⁶⁷ פ'ן-יִרְאָה בְּעֵינָיו: Por. Iz 6:10.

²⁶⁸ קל וחומר Skrót.

²⁶⁹ זב. קוה 5:7: כִּי גְבוּהַ מְעַל גְבוּהַ שֹׁמֵר.

²⁷⁰ קדוש וְנִרְאָ שְׁמוֹ: Por. Ps 111:9.

- 19 השכל האנושי להתדרג למעלת ידיעת אמתת חיוב מציאותו²⁷² י"ת ולא
 20 עצמותו כמו שהוא אמר השי"ת למרועי"ה²⁷³ וראית את אחורי ופני לא יראו²⁷⁴ :
 21 שהטעם באחורי ר"ל אחרוני מציאותי שמספוקה המצאתי אותם כמו
 22 שהם במציאותם : אותם תשכיל : אמנם כפי עצמותי ר"ל מהותי לא
 23 תושג לשום זולתי כי אינני מיניי במציאותי שיהיה בן גילי ושיוכל לדעתי
 24 על אמתתי : ולענין המוסכם מאתו י"ת ידיעת האדם אמתת חיוב
 25 מציאותו התמידית בידיעתו ענין בריאת אפשרי המציאות לכן בגלות
 26 טופח מסוד זה המכוסה טפחיים בא הרמז בפתיחת תורתו י"ת התמימה
 27 והוא ספור מעשי בראשית הנקרא בפי בעלי הלשון²⁷⁵ חכמת הטבע :
 28 ולמה שנפרדו הגויים בארצותם ללשונותם ועד בוא התורה

Folio 4 recto

- 1 השתלשלה החכמה המחקרית בחכמיהם היא הפילוסופיית המשולשת הנקרא'
 2 למודית טבעית אלהית : ובטבעית הניחו שלכל נברא ג' התחלות והם
 3 העדר חמר צורה : ואם כי לא הודו להעדר גמור אין הנה זכרון תשובת',
 4 לכן התורה כמשלמת בזה ואומרת בראשית ברא אלהים את השמים
 5 ואת הארץ²⁷⁶ : שמלת בראשית מורה על ההעדר הגמור הקודם ולכן
 6 אמרו התורניים בהתחלה הראשונה כלומר באינות והעדר כל הנמצאים
 7 חדש והמציא לישות והיות מן ההעדר והאפס המוחלט : האלוה י"ת ר"ל
 8 השכל העליון האמיתי המותמד במציאותו הספוקיי בעצמותו לאות על
 9 שלמותו בנצחיותו הבלתי גבולית את אלו אפשרי המציאות שהם השמים
 10 והארץ : ולאידך גיסא י"ל²⁷⁷ שמלת בראשית סמוכה והטעם בראשית הזמן,
 11 כי יחסר בו הנסמך שהוא הזמן וכמוהו וירא ראשית לו²⁷⁸ שטעמו ראשית
 12 הארץ : וכן מגיד מראשית אחרית²⁷⁹ שענין מגיד מראשית הדבר
 13 אחרית הדבר : ואם מנהג לשוננו הק' לחסר פעמים הנסמך בדברים
 14 הגלויים והמוחשים כ"ש²⁸⁰ שהיה יותר ראוי לחסרו במקום הזה מפני שהזמן
 15 הוא קשה הציור חלוש המציאות והכי לא יזכרהו כ"א מצורף אל דבר מוחש
 16 מפורסם כמו בראשית ממלכת יהויקים²⁸¹ : שהיתה ממלכתו מוחשת הנה
 17 מלת בראשית אפשר לפרשה בא' משני דברים אם מענין הסבה וההתחלה

²⁷¹ Zob. Wj 33:23: ופני לא יראו.

²⁷² Hebr. 'necessary existence' חיוב מציאות (Heschel 1941:25).

²⁷³ Skrót מושה רבינו עבד ה'.

²⁷⁴ Zob. Wj 33:23: ופני לא יראו ופני לא יראו.

²⁷⁵ Por. Koh 10:11: לבעל הלשון.

²⁷⁶ Zob. Rdz 1:1: בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ.

²⁷⁷ Skrót יש לומר.

²⁷⁸ Zob. Pwt 33:21: וירא ראשית לו.

²⁷⁹ Zob. Iz 46:10: מגיד מראשית אחרית.

²⁸⁰ Skrót כל שכן.

²⁸¹ Zob. Jr 26:1: בראשית ממלכות יהויקים.

18 שהוא חלק מהדבר כדעת הרב המורה בפ"ל ח"ב²⁸² שאמר שמלת בראשית
 19 לא תאמר על הקודם בזמן: אלא על התחלות והיסוד הנמצא עם מה
 20 שהוא לו יסוד או התחלה והוא חלק מהדבר שהוא ושלכן אין ראוי לפי מלת
 21 בראשית מענין קדימה ומעת לפי שהעולם לא נברא בזמן כי הזמן
 22 היה בכלל הנבראים כמו התנועה והגלגל שהוא נושא אליהם ויהיה פי'
 23 בהתחלה ברא השם ויהיה הב' בית החמר כמו בכסף ובזהב: ויהיה ענין הבית
 24 עם הראשית עם ההתחלה שלהם אשר הוא חמרם ברא אלהים את העליונים
 25 ואת התחתונים מבלי היות שם דבר קדום החמרי כלל זולתו ובזה בטלה
 26 דעת אפלטוניים המודים בחמר ראשון קדום שהיה החדוש: זהו הדבר הא'
 27 והב' מענין קדימה זמנית כי מלת ראשית תאמר כן כמו מראשית השנה
 28 בראשית ממלכת יהויקים וכיוצא רבים כמוהם בכתובים וכלם לשון קדימה
 29 זמנית שנברא העולם בזמן ולא יהיה זה כנגד אמונת החדוש כמ"ש²⁸³ הרב
 30 המורה הואיל שאריסטו ותלמידיו כפרו בחדוש ואמרו שהשמים והארץ
 31 הם קדומים לפי מה שהם מבלי היות להם התחלה זמנית והטעה

Folio 4 verso

1 דעת הפילוסופים הקדמונים שחשבו שהזמן א"א²⁸⁴ הוא שישוער בו התחלה:
 2 כי כל עתה שנרמז היות ממנו להתחלת הזמן העתיד היה סוף הזמן
 3 העבר וא"א להיות עתה שתהיה ראשית הזמן ולא תהיה ג"כ תכלית הזמן
 4 החולף: וזה שלא זרחה עליהם אור התורה שהיא העידה שאינו כן: אבל
 5 שכבר היה שם עתה שהיתה ראשית והתחלה לזמן החלטי מבלי שתהיה
 6 תכלית זמן חולף והוא העתה שבה התחיל מציאות הזמן ובה ברא אלהים י"ת
 7 את השמים ואת הארץ אחר האפס והאופס וע"ז²⁸⁵ אמר הנה בראשית ברא אלהי'
 8 כי הראשית הוא העתה הראשונה ונקראת ראשית לפי שהיא בלבד
 9 היתה ראשית לזמן הבא ולא תכלית זמן עובר מה שאין כן בשאר העתות
 10 שכל א' מהן היא ראשית ותכלית מבחינות שונות וכאלו אמר באותה שעה
 11 שהיתה ראשית ולא תכלית ברא אלהים אה"ו: ובזה אינו זר לפי בראשית מהזמן
 12 שנתחדש ברא אלהים וגי' לפי שנברא בעתה שאינה חלק מהזמן אבל היא התחלה
 13 לזמן: והמביאים מהתנועה ראה לדבריהם הנה זה עומד לפנייהם וכמוכן
 14 כפרם היה החדוש לפי שלא הגיע דעתם לצייר התהוות הדבר לא מדבר
 15 לכן עמדו על הקדמות אמנם התורה באה ערות הדעת עד היסוד בה²⁸⁶
 16 והעידה על מציאות זה במה שאמרה בראשית ברא ר"ל שעם היות שבה משך
 17 ההויה הטבעית לא יתהוה דבר כ"א מדבר כאפרוח מן הביצה הנה בראשית

²⁸² בעל פירוש לתורה חלק ב' Skrót.

²⁸³ כמו שאמר Skrót.

²⁸⁴ אי אפשר Skrót.

²⁸⁵ ועל זה Skrót.

²⁸⁶ Por. Ps 137:7 ערו עד היסוד בָּהּ.

- 18 הזמן והתחלתו המציא הקב"ה²⁸⁷ לא מדבר אלא אחר האפס והאופס ר"ל שהיה
 19 אפס ממציאותו שהוא עתה בו : וגם היה אופס מהויה חסרה מלהיות הכנה
 20 להויה אחרת ולשון בריאה יורה על זה כפי הנחתו הראשונה : והנה היו
 21 מהפילוסופים חושבים שהאלוה י"ת להיותו אחד אמתי לא יבוא ממנו אלא אחד
 22 ושהוא ישפיע העלול הראשון מהמלאכים וממנו יבוא העלול השני והגלגל :
 23 ושע"ד²⁸⁸ השתלשלות נתרבו הנמצאים בהמשכם זה מזה וכ"ש²⁸⁹ הרב מ"ך²⁹⁰ בשם
 24 בפ"ב ח"ב²⁹¹ : ועוד שהיה אצל כלם מהשקר המשך דבר גשמי מהראשון ית"ש ויתז
 25 מבלי אמצעי : לכן באה התורה לבטל הדעת הזה ואמרה בראשית ברא
 26 אלהים ר"ל שהאלהים המשפיע הראשון ביכולת גמור בראשית ר"ל בעצם
 27 וראשונה לא בשניית ולא בשלישיית ולא בהשתלשלות זה מזה ברא וחדש
 28 לא מדבר את השמים שהוא שם כולל לנבדלים כפי מדרגותיהם ולכבוד
 29 השמימי שהוא משכן הרוחניים המתנועע הראשון שהוא ההתחלה הראשונה
 30 וממנו נתהוו שאר הגלגלים והככבים אחכ' בכח שנתן בו י"ת בו ביום להתיא
 31 בעתם ואת הארץ החמרית שהיא כוללת לדי' יסודות והיה א"כ אופן יחס
 32 הארץ אל המשפיע הראשון י"ת בהשפעה וההמצאה אחר ההעדר ממנו בלי
 33 אמצעי באופן יחס השמים השכליים המניעים והכדור המתנועע הראשון

Folio 5 recto

- 1 אלו י"ת בבריאתם בשאלו ואלו המציא בעצמו מהאין המוחלט בלי אמצעי
 2 כלל ושמלת הארץ תכלול הגשם המוקף הכולל הדי' יסודות שכלם יכנה
 3 הכי בשם ארץ שביום הראשון היו בערבובייה המבלי הבדל כי המורכבים
 4 מהם לא נבראו בפועליותם ביום הראשון אפי' שאר הגלגלים והמאורות
 5 כש"ל²⁹² אמנם נתן בהם י"ת כח להוציא מהם בשאר הימים שאר ההוויות כלם
 6 ובזה נתבטלו כל הטענות שטענו הפילוסופים כנגד ג' שרשים עקריים :
 7 ונתבאר שבריאת המלאכים היתה ביום הראשון ואם כי קצת חכמים מפני
 8 סבה חשבו שנבראו ביום הב' או בה' וזה ידוע ויש לדעת שמלת שמים
 9 וכן מלת ארץ יאמרו בכלל ובפרט כמו שאמרו את השמים הוא שם כלל
 10 לכל צבא המלאכים והגלגלים וככביהם וכסילהם²⁹³ ואמרו ברקיע השמים
 11 הוא כמו שמי השמים שהם שם פרט : וכן אמרו ואת הארץ הוא שם כלל
 12 על הדי' יסודות שהם ראשוני כל חומרי האפשרי מציאות שבה ביאורם אח"כ
 13 ואמרו והארץ היתה תהו ובהו²⁹⁴ הוא שם פרט על אדמת ישובו של עולם :

²⁸⁷ הקדוש ברוך הוא Skrót.

²⁸⁸ על דרך Skrót.

²⁸⁹ כמו שאמר Skrót.

²⁹⁰ מנוחתו כבוד Skrót.

²⁹¹ בעל פירוש לתורה חלק ב' Skrót.

²⁹² כמו שכתוב למלה Skrót.

²⁹³ Cf. Iz 13:10: כוכבי השמים וכסיליהם.

14 ובאמרו את השמים ואת הארץ צרף מציאות שניהם יחד בבת אחת כצירוף
 15 ציור העגולה והנקודה יחד בבת א' ולכן קראו בעלי הלשון במקיף ובמקף:
 16 ולקושט ענין בריאתם הצירופיית אמרה הנבואה אף ידי יסדה ארץ וימיני
 17 טפחה שמים קורא אני אליהם יעמדו יחדו²⁹⁵: ועלינו לדעת שהארץ שהוא
 18 שם כלל והם הדי' יסודות כנ"ל הם ד' גשמים כל א' מהם גשם בפני עצמו
 19 ועצמות גשמים נודע אצלנו שעצם יסוד האש הוא חמימותו ועצם
 20 הרוח הוא לחיותו ועצם המים הוא קרירותו ועצם העפר הוא יבשותו:
 21 וכמו שהביא ע"ז²⁹⁶ ראיות הרב דיא בצורת היסודות: ואמרנו עצם הדעת בו
 22 הצורה: והשמים שהם פרט שהם הגלגלים וככביהם כלם גשם אחד:
 23 ולערך הדי' גשמים הנ"ל הוא גשם חמישי היינו שאין בגרמי השמים מהדי'
 24 גשמים כלל אם מכלם ואם מקצתם ואינו כמו שחשבו זולתנו שהם
 25 מורכבים מאש ורוח אלא הם מחמר אחר זך ובהיר מאד ופשוט בלי שום
 26 הרכבת גשם בגשם ולא איתי שום בר נש על יבשתא²⁹⁷ זולת משה רבנו
 27 ואדוננו ע"ה ששיג עצם הגרם השמימי כי הוא לבדו השיגו בהיותו
 28 בהר מיום ומלילה ולא זה בלבד הוא השיג אלא גם סודות נוראות יותר
 29 גדולות מזה מה שלא השיגו כל הנביאים הוא עצמו השיג כי כל הנביא'
 30 התנבאו באספקלריאה שאינה מאירה והוא באספקלריא שהיא מאירה

Folio 5 verso

1 ולא נשארה לו אלא מחיצה אחת והוא השגת מהותו י"ת כי לנמנע
 2 טבע קיים ואפי' היושבים ראשונה במלכות לא יעמדו בסודו וכשז"ל²⁹⁸:
 3 וכ"ש וק"ו הפילוסופים שחקרו במחקר שכלם וכל השגתם אפי' בענין טבעי
 4 היצירות היתה בוקה ומבוקה ומבולקה²⁹⁹ ועאכ"ו³⁰⁰ להשיג את עצם השמים
 5 ואיני יודע איך נשא לבו את החכם מאנשי דורנו התופש עצמו
 6 כרב ה"ה³⁰¹ כמהר"ר³⁰² מדרכי החזן והמלמד נ"י³⁰³ במהר"ר³⁰⁴ יוסף החוזה הענו זצ"ל³⁰⁵
 7 להתהלל לפני תלמידיו שהשיג עצם הגרם השמימי בחקירת
 8 שכלו ובאמת ירחיק את עדיו ואלו היה אומר שקבל בקבלה מחכמי
 9 האמת והצדק החרשתי בחשבי כי סוד ה' ליראיו: וכמו שהאמת יורה

²⁹⁴ Cf. 1 Rdz 1:2: וְהָאָרֶץ הִיָּתָה תְּהוֹ וְבָהּ:

²⁹⁵ Cf. Iz 48:13: אֶף-יָדִי יָסְדָה אֶרֶץ וַיְמִינִי טָפְחָה שָׁמַיִם קָרָא אֲנִי אֱלֹהִים יַעֲמְדוּ יַחְדָּו:

²⁹⁶ על זה Skrót.

²⁹⁷ Cf. Dn 2:10: לֹא-אֵיִתִּי אֲנֹשׁ עַל-יַבְשֶׁתָּא:

²⁹⁸ שזה לשונו Skrót.

²⁹⁹ Zob. Na 2:11: בּוֹקָה וּמְבּוֹקָה וּמְבּוֹלָקָה.

³⁰⁰ על אחת כמה וכמה Skrót.

³⁰¹ החכם הגדול Skrót.

³⁰² כבוד מר הרב רבי Skrót.

³⁰³ נרו יהל Skrót.

³⁰⁴ בן מורנו הרב רבי Skrót.

³⁰⁵ זכר צדיק לברכה Skrót.

10 דרכו שבדרך דרש בלבד ולא בהחלט דרשו חז"ל על מלת שמים אש
 11 ומים ורצו בזה להופיע שמלת שמים הנזכרת בפסוק הראשון כוללת
 12 הנמצאים העליונים הנעלמים מעין כל בריה שהם המלאכים הנבדלים
 13 מחמר אשר לדקות זכות בהירות מציאותם מכונים בשם אש שהוא
 14 יסוד נעלם לרוב דקותו מעיני הרואים את הגי' יסודות האחרות עד
 15 שנמצאו אנשים מהפילוסופים שכחשו גם אותו בהיותו בלתי מוחש
 16 כמו שכחשו מציאות המלאכים והבורא ית' כי לא עלה יד שכלם למעלה
 17 מן הגלגל המוחש ולזה נא' וראשו מגיע השמימה³⁰⁶ פי' אמרם וראשו
 18 בשמים³⁰⁷: וזאת העלה שהם מכונים בשם אש עד משרתיו אש לוחט³⁰⁸:
 19 וכן מצאנו גם בתורה הק' כי ה' אלהיך אש אוכלה³⁰⁹ וכל זה בדרך השתוף
 20 לבד: כי אם שהמלאכים נבדלים מחמר הבדל החלטי לפי שהם שכל לבד
 21 כ"ש וק"ו הבורא י"ת המאצילם שהוא שכל משכיל מושכל באמת מאד
 22 נעלה וכהא' גוונא מלת שמים כוללת גם הגרמים השמימיים
 23 המכונים בשם מים בדרך השתוף כדרש הני"ל ואחרים דרשו שמים
 24 שם מים ככ' ובין המים אשר מעל לרקיע³¹⁰: ועליהם המשורר אמר והמים
 25 אשר מעל השמים³¹¹: ואין להפלא שיכנה הכ' את השמים בשם מים
 26 מה שהם אינם מים יסודיים: כי הנה מצאנו ראינו בכתוב ששם מים
 27 יאמר על דברים אחרים שאינם מים ממש כגון על התורה ועל העצה
 28 ועל המקור ועל הצרות וכיוצא וזה ידוע למשכילים וכיון שהוא כן ר"ל
 29 שהכתוב על כל דבר גדול ועצום ונכבד אמר בכלל שם מים מי המונע

Folio 6 recto

1 ג"כ מזאת הבחינה על הגרמים השמימיים העצומים הגדולים והנכבדים
 2 ההם: בפי חז"ל נקראו מים עליונים: וע"ז דוקא חז"ל כוונו לדרוש מלת
 3 שמים אש ומים³¹² שם"מים ומקרא מלא הוא לרואי השמי"ש³¹³:

Przekład

³⁰⁶ Zob. Rdz 28:12: וְרָאִשׁוּ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה.

³⁰⁷ Zob. Rdz 11:4: וְרָאִשׁוּ בַשָּׁמַיִם.

³⁰⁸ Zob. Ps 104:4: מִשְׁרָתָיו אֵשׁ לֹהֵט.

³⁰⁹ Zob. Iz 33:14: אֵשׁ אוֹכֵלָה.

³¹⁰ Zob. Rdz 1:7: וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לְרִקִּיעַ.

³¹¹ Zob. Ps 148:4: וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמַיִם.

³¹² Por. *Seder Mo'ed, Traktat Hagiga* 2:12.

³¹³ Zob. Koh 7:11: לְרֹאֵי הַשָּׁמַיִם.

Folio 1 recto

1. W imię tego, który obdarowuje swój lud, Izrael, łaskami i dobrodziejstwami, napiszę kilka z najważniejszych pytań i odpowiedzi,
2. aby przez nie wyostrzyć i uczynić analitycznym umysł uczniów, którzy chwalebnych Pism świętych³¹⁴ wytrwale się uczą,
3. oraz w sposób jawny uczniów wspaniałych, gotujących się i ćwiczących się uczniów,
4. wprowadzić w cech³¹⁵ zawodu rzeźnika, na podstawie czego będą mogli tytułować się ribbi.
5. A oto słowa zadającego pytanie *haraw*:
6. Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie! Błogosławimy wam z domu Pańskiego!³¹⁶
7. Ten dzień Pan uczynił, toteż weselmy się i radujmy się w nim³¹⁷.
8. Błogosławiony jesteś, synu mój³¹⁸, należący do Pana! Niech Bóg obdarzy ciebie, synu mój³¹⁹, łaską! A chwała sprzed Jego oblicza przed każdym, kto na ciebie patrzy i na ciebie
9. spogląda³²⁰ dzisiaj, byś się uświęcił błogosławieństwem Pana oraz błogosławieństwem szanownej komisji, (w czasie) uroczystości
10. tej chwalebnej, – przy stole (postawionym) przed Panem – podczas posiedzenia starszych³²¹, uczonych lękających się Boga i otaczających szacunkiem Jego imię,
11. zasiadających, których głowy uwieńczone mądrością, inteligencją, wiedzą³²², w radzie prawych,
12. pośród uczonych Pana, we wspaniałym i świętym zgromadzeniu³²³, na którego czele (stoi) Pan. Bądź błogosławiony, mój synu, stojący przed Panem,
13. żeś zasłużył sobie na to. Błogosławieni twoi rodzice i twoi nauczyciele, którzy starają się przyprowadzić ciebie do rzędu ludzi

---

³¹⁴ Zob. Kpł 19:24.

³¹⁵ Zob. Pwt 29:11. Słowo ברית występuje tu w znaczeniu ‘przymierze’.

³¹⁶ Cf. Ps 118:26.

³¹⁷ Zob. Ps 118:24.

³¹⁸ Zob. 1 Sm 26:25.

³¹⁹ Zob. Rdz 43:29.

³²⁰ Zob. Iz 14:16.

³²¹ Zob. Ps 107:32.

³²² Zob. Wj 35:31.

³²³ Por. Ps 111:1, Iz 54:13.

14. tak znamienitego³²⁴. Błogosławieni wszyscy ci obecni, czerpiący radość z radości Tory,
15. zbliżający się do Pana z piękną i czystą duszą. Błogosławiony jesteś na tym świecie! Niech spocznie na tobie pokój i radość
16. wielka, a w przyszłym świecie niech ci będzie dobrze! Niech się pomnoży chwała domu twego³²⁵!
17. Bądź błogosławiony, gdy przychodzisz³²⁶! Niech błogosławiona będzie twoja moc! Lecz, synu mój, słuchaj głosu mego i zrozum z tego, do czego się zwykło
18. i ma się w zwyczaju na świecie, że mąż dzielny to ten, który pragnie być mianowany ustami ludzi
19. bohaterem, stąd obowiązkiem jego jest górować pośród rówieśników, aż za to uznają pomyślność i chwałę
20. tego, co czyni, oraz ogłoszą go bohaterem. Z tego u takiego powodu, przez tę analogię, przychodzisz w tym dniu
21. w pokoju, by otrzymać pozwolenie od szanownych nauczycieli Tory, ich mościów znawców prawdy, oraz ich zgodę, a także całe ogłoszenie
22. chwalebne to, pośród licznego ludu królewskiej godności³²⁷, na (wykonywanie) zawodu rzeźnika. Na podstawie tego będzie się ciebie tytułowało
23. godnością ribbiego, która oznacza ucznia, uczonego dla uczonych słuchających ludzi wybitnych w mądrości.
24. Jest to wyrokiem dla ciebie. Odnośnie tej wypowiedzi należy z pewnością przedyskutować nieco słowa szacowne i bardzo chwalebne,
25. a należące do sprawy. Chcę powiedzieć, pokazanie jakiegoś znaku, pochodzącego z twoich idei, czy to odnośnie tego, co jest przyjęte
26. z ust pisarzy, czy też odnośnie tego, co zaobserwowane z ust pisarzy. Byłoby miło naszej duszy usłyszeć dźwięki
27. miłych słów twoich idei. Zatem uznamy dzisiaj za cenną i chwalebną twą wielkość³²⁸, a w sercu
28. radosnym, szczerze³²⁹ i ochoczo pobłogosławimy tobie przed Panem, aby wywyższyć

---

³²⁴ Por. 1 Krn 17:17.

³²⁵ Zob. Ps 49:17.

³²⁶ Zob. Pwt 28:6.

³²⁷ Zob. Prz 14:28.

³²⁸ Por. Est 1:4.

³²⁹ Por. Prz 17:22.

twój nowy tytuł na

29. miejskich wzniesieniach³³⁰ nad twoje własne imię: jedno do drugiego przystąpi³³¹,
połączą się i się nie rozłączą.

Folio 1 verso

1. Wtedy rozkazał Pan, aby miłosierdzie, prawda i błogosławieństwo były przy tobie we dnie i w nocy, aby przekazać ci w dziedzictwie tron chwały³³²
2. w społeczności i zgromadzeniu³³³ Prawa i świadectwa³³⁴. Osiągniesz to, że będziesz w gronie (uczonych) mających (Jego) poparcie. To znaczy
3. uczyć się oraz nauczać bogatego i biednego, pisząc nawet wiele książek. I dzięki temu twoja zapłata będzie wielka
4. bardzo³³⁵: światło twoje zawsze będzie świecić i nie zgaśnie. Za napisanie cennych i prawdziwych książek dla Pana i Izraela
5. oraz poprzez ustanowienie wspaniałych i kompetentnych uczniów, będzie cię słać Izrael z całej mocy oraz Bóg. I w ten
6. oto sposób zyskasz, że będziesz szlachetnym autorytetem, (będziesz niczym) las o pięknych gałęziach, rzucający cień³³⁶. Przez to Bóg
7. wiedzy, Pan³³⁷, oświeci cię mądrością w twej duszy i nasyci cię³³⁸ mądrością i inteligencją. W ten sposób daje on mądrość
8. mądrym, a wiedzę rozumnym³³⁹.
9. Pytanie *haraw*, który pyta:
10. Jesteś teraz błogosławiony od Pana³⁴⁰, umiłowany mój, synu mój, nie patrząc na mą sławę³⁴¹, szeroką acz ułomną,
11. w rzeczach pięknych i cennych³⁴², na wielkie, liczne i cudowne tajemnice, oraz bez

---

³³⁰ Zob. Prz 9:3.

³³¹ Zob. Hi 41:8.

³³² Zob. 1 Sm 2:8.

³³³ Zob. Prz 5:14.

³³⁴ Zob. Iz 8:20.

³³⁵ Zob. Rdz 15:1.

³³⁶ Zob. Ez 31:3.

³³⁷ Zob. 1 Sm 2:3.

³³⁸ Zob. Pwt 23:25.

³³⁹ Zob. Dn 2:21.

³⁴⁰ Zob. Rdz 26:29.

³⁴¹ Por. Ps 40:5.

³⁴² Zob. Iz 2:16.

obciążania

12. tego chwalebego obwieszczenia, pomówimy trochę o sprawach mądrości oraz o tym, co dotyczy spraw

13. tego świata. Zadam tobie pytanie, a ty mi udzielisz wiedzy o właściwości omawianej tajemnicy. Jaka

14. jest twoja idea ogłaszania całej tej rzeczywistości, to jest nieba i ziemi, i wszystkich

15. ich zastępów³⁴³, i człowieka stworzonego na końcu, którego to potomstwo rozproszone zostało po całej ziemi,

16. podług ich języków w ich narodach?

17. Odpowiedź ucznia:

18. Pobłogosław mnie, mój Panie! Jam sługą twym! Pana, Boga niebios i ziemi, lękam się³⁴⁴.

19. Wysławiam, wywyższam, i wychwalam Króla niebios³⁴⁵, który mnie stworzył na swoją chwałę oraz uczynił mnie żydem.

20. A skoro milczenie jest złotem i ponieważ najgłupszym jestem z ludzi, i nie mam rozumu ludzkiego

21. abym odkrywał tajemnice³⁴⁶, istotnie, jest to moim obowiązkiem, jako twego ucznia i sługi, który wylewa wodę na twoje ręce,

22. odpowiedzieć tobie na moją część, według moich sądów, odpowiednio do tego, co otrzymałem od moich nauczycieli, mistrzów i dostojników, jak ty,

23. mój Panie, nauczycielu i mój ribbi, a także odpowiednio do tego, co przestudiowałem w pismach świętych, w Prawie Pańskim, spisany w Piśmie

24. prawdy³⁴⁷, u proroków prawdy i sprawiedliwości oraz w cennych pismach pisanych pod natchnieniem Ducha Świętego

25. przez proroków i wieszczów, niech spoczywają w pokoju, według tego, co przestudiowałem i nauczyłem się z nich, a co rysuje się w moim umyśle,

26. że oto (tak) jest rozumiane przedstawienie całej tej istniejącej rzeczywistości, to znaczy, niebo dla wysokości, ziemia

27. dla głębi³⁴⁸, my zaś jesteśmy domem Izraela, a każdy człowiek (stworzony) jest po to,

---

³⁴³ Zob. Rdz 2:1.

³⁴⁴ Zob. Jon 1:9.

³⁴⁵ Zob. Dn 4:34.

³⁴⁶ Zob. Dn 2:28.

³⁴⁷ Zob. Dn 10:21.

³⁴⁸ Zob. Prz 25:3.

by poznać sprawdzoną wiedzę o koniecznej

28. rzeczywistości, która istnieje, rzeczywistości wiecznej i nieskończonej, oraz o możliwej rzeczywistości

Folio 2 recto

1. tego, co istnieje, oraz o tym, jak one łączą się ze sobą³⁴⁹. Oto com słyszał, jak mówili ci, co posługują się

2. językiem naukowym, że umysł nie będzie mógł pojąć więcej niż dwóch rzeczy: pierwsza to Stwórca,

3. niech będzie błogosławione Jego Imię; druga zaś to stworzenie. To samo widziałem też w pismach świętych, w Torze, u Proroków i w Pismach: „Słuchaj, Izraelu, Pan

4. Bóg nasz, Pan jest jeden³⁵⁰”. „Każdego, kto jest wzywany moim imieniem, tego dla mojej chwały stworzyłem, ukształtowałem,

5. uczyniłem,³⁵¹” „Ocalę go, bo umiłował mnie, wywyższę go, bo poznał imię moje³⁵²”.
Wszystkie księgi święte

6. są pełne tego. Na podstawie dwóch lub trzech świadków³⁵³ ziszcza się słowo mojej wiary

7. izraelskiej, do której należę.

8. Wypowiedź *haraw* do ucznia:

9. Błogosławiona jest twoja moc! Wspaniałe są twoje idee! Jak drogie są zamysły twoje³⁵⁴ w umyśle, a słowa twe

10. w odpowiedzi, którą udzieliłeś na moje pytanie! Umocnię cię moimi ustami³⁵⁵ i dam poznać swą zagadkę.

11. Czy może niewidomy sądzić o światłach, czy też otworzyć oczy niewidomym³⁵⁶?
Człowiek

---

³⁴⁹ Są dwa rodzaje rzeczywistości (‘meši’ut han-nimša’): rzeczywistość wieczna ‘meši’ut nišhit’ oraz rzeczywistość istniejąca ‘meši’ut heyotit’.

³⁵⁰ Zob. Pwt 6:4.

³⁵¹ Zob. Iz 43:7.

³⁵² Zob. Ps 91:14.

³⁵³ Zob. Pwt 17:6.

³⁵⁴ Zob. Ps 139:17.

³⁵⁵ Zob. Hi 16:5.

³⁵⁶ Zob. Iz 42:7.

12. w utrapieniu³⁵⁷, który jest w ciemnościach, w głębinach lub w jednej z jam³⁵⁸, czy zamigotało kiedy jemu światło
13. najmniejsze (choćby) ze światła przez komin niczym dziura żmii czy nora węża³⁵⁹ w ziemi?
14. Nigdy on nie widział światła jasnego z niebios³⁶⁰. Czy może on potwierdzić konieczną rzeczywistość
15. wiecznego światła, gdy wschodzi, a także ewentualną rzeczywistość rzeczy bliskich, jak i dalekich,
16. które łączą się ze sobą w tej rzeczy, to znaczy, by zyskać z jego światła, każdy odpowiednio do swojej mowy, każdy
17. dla swojej służby? Albowiem jakby mógł człowiek, będąc śpiącym, osadzonym we wnętrznościach
18. ziemi³⁶¹ i tak stworzonym, a w którego byciu rylcem zmiany poczynione, poznać prawdę:
19. Stwórcy i Jego rzeczywistości: możliwość zaistnienia rzeczy stworzonych oraz ich współistnienie
20. w stosunku do Jego prawdziwości?
21. Odpowiedź ucznia:
22. Prawda jest taka, że nie wszystko, co się wzburza jest życiem na świecie, podobnie jak nie każdy mówiący poznaje początki
23. mądrości. Podobnie jest ze mną³⁶², do dnia dzisiejszego, odkąd żyję na ziemi³⁶³.
24. Jednakże (przyszło mi tu) świadomie polemizować ze słowami twoimi, któryś dla mnie, sługi twego, panem, nauczycielem i mistrzem. Niech nie
25. zawstydzi się serce moje³⁶⁴! A więc otworzę usta swoje ku przemowie. Prawda jest taka, że całkowicie ślepy nie może rozsądzać
26. o światłach w swoim umyśle, lecz ten, kto otwiera oczy. A nawet ten, kto od zawsze ociemniały, nawet w jamie będąc,
27. mając zmysły i wzrok doskonały, to i tak o świetle będzie miał małe pojęcie. Poprzez

---

³⁵⁷ Zob. 1 Sm 22:2.

³⁵⁸ Zob. Ps 88:7.

³⁵⁹ Zob. Iz 11:8.

³⁶⁰ Zob. Hi 37:21.

³⁶¹ Zob. 1 Krl 7:46.

³⁶² Zob. Hi 9:35.

³⁶³ Por. Rdz 48:15, Jon 4:2.

³⁶⁴ Zob. Hi 27:6.

28. otwór i małą szczelinę pewnie może on potwierdzić konieczność istnienia wielkiego, wiecznego światła, z uwagi na ten błysk.

Folio 2 verso

1. Co do możliwości istnienia rzeczy bliskich i dalekich, które łączą się ze sobą w rzeczy³⁶⁵, to znaczy, że on³⁶⁶ ma oświetlać,
2. a one³⁶⁷ od niego świecić³⁶⁸ – każdy pod swoją chorągwią³⁶⁹, to jest, gdy błysnął troszkę, coś ze swego światła
3. ku swej ciemności, to oświetli swój mrok. To znaczy, że pomógł oku swemu wydobyć swe światło poprzez siłę do działania. Metodą dedukcji,
4. każdy, kto coraz bardziej zbliża się³⁷⁰ do tego, by osiąść drogocenny kamień jasności, ten zyska światło we własnym świetle, doskonaląc się przy nim,
5. odpowiednio do miary swych możliwości. Przez tę przykładową analogię można przyjąć, że nawet człowiek pogrążony w ciemności
6. zupełnej bezmyślności jest niczym niezaorana ziemia. Jest pogrążony w sprawach świata
7. niskiego, który od rana do wieczora bydlęcymi pragnieniami, do których jest przywiązany, jest rażony. Nadto
8. będąc człowiekiem mówiącym, ale o małej inteligencji, która prześwituje doń poprzez jego mowę
9. ograniczoną, będzie on mógł zdobyć wiarę w Boga swoją inteligencją, na tyle,
10. na ile jest zdolny. O wiele bardziej, metodą dedukcji, człowiek który jest oświecony światłem nabytej inteligencji, to znaczy ten, kto bada korzenie
11. minerałów swego człowieczeństwa³⁷¹ – aby ujrzeć siebie niczym bezcenny, wspaniały kształt, podobnie i swą mowę – jest
12. lepszy od wszystkich bliskich mu istot żywych jego rodzaju, to znaczy: on (człowiek) żyje, ale też i one (istoty żywe) żyją

---

³⁶⁵ Koegzystują, współistnieją.

³⁶⁶ Tzn. ów człowiek w jamie.

³⁶⁷ Tzn. te zewnętrzne w stosunku do człowieka przedmioty.

³⁶⁸ Są oświetlone.

³⁶⁹ Zob. Lb 2:2: *וְיִשְׂרָאֵל עַל-חַרְבֵּי הַיָּם*.

³⁷⁰ Zob. Lb 17:28.

³⁷¹ Autor ma na myśli to, że należy badać swoje korzenie.

13. i poprzedzają go. Lecz to on stoi ponad wszystkim³⁷², jak napisano w Piśmie: uczy nas byśmy
14. nad bydłeta ziemskie i ptactwo na niebie rozumniejsi byli³⁷³. Stąd też (człowiek) wnioskuje i potrafi zrozumieć (istnienie) możliwej
15. rzeczywistości rzeczy od niego większych, lepszych i wyższych. Z tych to rzeczy potrafi on osiągnąć prawdę
16. pierwszej przyczyny, która nie ma swej własnej przyczyny, która jest początkiem i przyczyną działania
17. wszystkiego: od najmniejszego do największego³⁷⁴. Daje życie wszystkim i nad wszystkim czuwa od szczegółu
18. do ogółu: dzięki jej udzielaniu ze swej rzeczywistości istniejemy, myśmy oświeceni światłem jej, które coraz mocniej świeci³⁷⁵,
19. jak napisano: „Gdyż w tobie jest źródło życia, w Twoim świetle zobaczymy światłość³⁷⁶”. Podobnie, co z powyższego wynika, powiedział
20. mędrzec: „Poznaj duszę swoją. Poznaj Stwórcę swego”. A także napisano: „Mówi: Wiedzcie,
21. że Pan jest Bogiem, On nas uczynił itd³⁷⁷.” Proroctwo zaś mówi: „Niech się nie chlubi mędrzec mądrością swoją,
22. niech się nie chlubi silny mocą swoją, niech się nie chlubi bogaty bogactwem swoim³⁷⁸”, „lecz tym niech się chlubi szczytujący się rozumem i wie, że Ja jestem Bogiem³⁷⁹”, itd.
23. A *Tora* mówi: „Poznaj dziś i weź do serca swego, że Pan jest Bogiem na niebie
24. wysoko i na ziemi nisko i nie ma innego³⁸⁰”. One są dowodami jak lwy i nie ma potrzeby
25. przedstawiać więcej nad to, co już tutaj znaleziono. Cała Biblia pełna ich jest, a to co przedstawiłem, to
26. wierzącemu wystarczy jako pewnik. Na ten temat mówi też mędrzec: „Pismo

---

³⁷² Dosł. „odgraniczony w swoich granicach od wszystkich”.

³⁷³ Zob. Hi 35:11.

³⁷⁴ Zob. Jr 31:34.

³⁷⁵ Por. Prz 4:18.

³⁷⁶ Zob. Ps 36:10.

³⁷⁷ Zob. Ps 100:3.

³⁷⁸ Zob. Jr 9:22.

³⁷⁹ Zob. Jr 9:23.

³⁸⁰ Zob. Pwt 4:39.

27. jest bardzo cenne i ważne, (ale to) we wnętrzu³⁸¹ moim ujrzę Boga³⁸²”.

28. Pytanie *haraw* do ucznia:

29. A jak obronisz tę myśl: Nie jest to droga, ani miasto, które widzisz.³⁸³

Folio 3 recto

1. I czyż słów mędrca nie widziałem, że powiedział to: „Gdybym Go poznał, stałbym się Nim”? A dalej rzekł:

2. „Szczytem możliwości poznania Ciebie jest brak poznania Ciebie”³⁸⁴. Nawet *Tora* mówi, że „żaden

3. człowiek, który ujrzy Mnie, (nie zostanie przy) życiu³⁸⁵”, a „żyjący będzie rozważał to w swym sercu³⁸⁶”, czego sensem jest, że nawet anioł, który jest

4. intelektem w swej istocie i w ogólności. Metodą dedukcji (wnioskujemy), że człowiek, który posiada intelekt pierwotny, „nie pojmie Mnie,

5. ponieważ drzewa cieniste okrywają go cieniem swoim³⁸⁷”.

6. Odpowiedź ucznia:

7. Tak, Panie, jestem twoim sługą, mój nauczycielu i mój *ribbi*. „Krocę zawsze za twoim rozkazem³⁸⁸”, po

8. twej drodze, której strzegłem³⁸⁹, podług Twego słowa³⁹⁰”. „Nie zwódź mnie³⁹¹” „mądrością

9. słów twoich³⁹²”, ni podstępem twych twierdzeń, gdyż „grzech prowadzi do zła³⁹³”. Dlatego „nie spychaj mego serca³⁹⁴

10. z prostej drogi”. „Pochwyciłem Go³⁹⁵ i nie puszcę³⁹⁶”. „Także koronę włożę na

---

³⁸¹ Dosł. „z ciała, w ciebie, poprzez ciało”.

³⁸² Zob. Hi 19:26.

³⁸³ Zob. 2 Krl 6:19.

³⁸⁴ Paradoks: im więcej wie człowiek o Bogu, tym bardziej zdaje on sobie sprawę z tego, że coraz mniej o Nim wie. Tak należałoby rozumieć tu te słowa.

³⁸⁵ Zob. Wj 33:20.

³⁸⁶ Zob. Koh 7:2.

³⁸⁷ Zob. Hi 40:22.

³⁸⁸ Zob. 1 Sm 22:14.

³⁸⁹ Por. Hi 23:11.

³⁹⁰ Por. Hi 15:11.

³⁹¹ Por. 2 Krl 4:28.

³⁹² Por. Prz 23:9.

³⁹³ Por. Prz 13:6.

³⁹⁴ Por. Ps 141:4.

³⁹⁵ Prawdopodobnie Boga.

głowę³⁹⁷”. Bowiem wiedziałem,

11. że to prawda, iż wyszedłeś, by wybawić swego sługę³⁹⁸ – a niesprawiedliwości we mnie nie znalazłeś – żeby obalić moje słowo

12. z jego podstawy³⁹⁹. Otom przygotował się do ważnej sprawy⁴⁰⁰, do walki z twoimi sprzecznościami, by je sprostować⁴⁰¹. Bowiem wiesz także,

13. mój Panie, że nie uczyłem się cudownej mądrości, mądrości polemizowania i wprowadzania w błąd. Oto

14. twoje sprzeczności. Te pojąłem⁴⁰²: według mnie, ich ogłoszenie⁴⁰³ poucza o ich znaczeniu.

15. Jeśli więc mędrzec powiada to: „poznałem Go”, to ta wiadomość nie poucza o konieczności istnienia (Pana), niech będzie błogosławione Jego Imię,

16. wiecznego, lecz na poznanie jego natury i istoty, na to, jaki On jest. Miał on⁴⁰⁴ na myśli to, że gdybym

17. mógł poznać Jego istotę, jaki On jest, to z pewnością byłbym z Nim

18. jedno, to znaczy: ja byłbym Nim, a on Mną, a to jest niemożliwe, również nie jest to możliwością rzeczywistości

19. wyżej i dlatego powiedział on⁴⁰⁵, że „szczytem możliwości poznania Ciebie jest brak poznania Ciebie”, czego sensem jest,

20. że w naszym poznaniu nie przechodzi [Jego wieczne i niezmiennie istnienie] z

21. niebytu do bytu, ani tym bardziej metodą dedukcji (wnioskujemy, że może też) od bytu do – nie daj Boże – niebytu. A my przypisujemy Tobie, (Boże), (różne) rodzaje doskonałości

22. i (różne) godne cechy, to znaczy przymioty duszy, cechy przyczynowości, cechy łaskawości i godności; Temu, który nie posiada ni duszy, ani też

23. przyczyny. Oczywiście nie jesteśmy w stanie – (poprzez te przymioty) – oddać Twojej doskonałości, ani też uzasadnić Twojej osobowości

24. na ich podstawie, która (owa osobowość) jest w Tobie, abyśmy nie powiedzieli, że

---

³⁹⁶ Zob. Pnp 3:4.

³⁹⁷ Zob. Hi 31:36.

³⁹⁸ Por. 1 Krł 20:39.

³⁹⁹ Por. Joz 11:13.

⁴⁰⁰ Por. 1 Krł 18:46.

⁴⁰¹ Dosł. „anulować”, „odwołać”.

⁴⁰² Por. Ps 119:99.

⁴⁰³ Tych sprzeczności.

⁴⁰⁴ Ów mędrzec.

⁴⁰⁵ Mędrzec.

poznaliśmy Ciebie tak, jak Ty znasz samego siebie.

25. I taki jest sens chwalebnej wypowiedzi *Tory*: „człowiek, który ujrzy mnie, nie pozostanie przy życiu⁴⁰⁶”,

26. co oznacza, że żaden człowiek nie pozna Mnie swoim na wskroś ludzkim umysłem.

Metodą dedukcji (wnioskujemy), „że zobaczy

27. na własne oczy⁴⁰⁷”, że nawet anioł, który jest istniejącym umysłem stojącym przed Wiekuistym, wprowadzie

28. będąc w możliwej rzeczywistości koła poruszającego się do rzeczywistości (wynikającej) ze mnie, to i tak on Mnie nie ujrzy.

29. To znaczy, nie pojmie Mnie, nie pozna Mnie w takim stopniu, w jakim Ja siebie znam, (nawet jeśli) sam jest

Folio 3 verso

1. rozumem. Jeśli by zaś (potrafił) przekazać mi wiedzę, to bylibyśmy jedno, Ja i on. Metodą dedukcji (wnioskujemy, że) człowiek, który

2. porusza się od niebytu do bytu oraz między byciem a niebyciem, jednak posiadający intelekt

3. szlachetniejszy od mojego⁴⁰⁸, na przykład intelektu wyższe⁴⁰⁹, posiadający – podług własnych możliwości – umiejętność poznania Przyczyny,

4. która go stwarza, odpowiednio do siły możliwości, którą ma. Zaiste jego istnienie jest potrzebne bliźniemu, który

5. równy jest jemu pod względem budowy i charakteru jego wnętrza, i dlatego zależnie od uwarunkowania właściwego mu,

6. (człowiek) może się wspinać po stopniach drabiny mądrości, to znaczy poznawać natury stworzeń, na sposób ich stworzenia,

7. to znaczy poznać sedno materialnej budowy wszystkiego, co znajduje się pod kręgiem księżyca, oraz ich znaki,

8. pojąć kształty, ich kombinacje, ich rodzaje, ich różnice, gdyż przez to idea może

---

⁴⁰⁶ Zob. Wj 33:20.

⁴⁰⁷ Por. Iz 6:10. Chodzi o to, że absolutnie nikt nie może ujrzeć Boga, nie tylko człowiek, ale też i aniołowie.

⁴⁰⁸ Odpowiadającego ucznia.

⁴⁰⁹ Np. naukowcy, inteligenci, teologowie, słowem ludzie nauki itd.

określić

9. prostotę kształtów i stąd określić kwestię stworzenia, także ich różnorodność
10. i różnice w rodzajach, oraz zakres, jaki jest, a dalej chwalebą zasadę – jeśli się wzniesie i dostąpi
11. kwestii stworzenia także istot wyższych, gdyż: „to, co wyższe, czuwa nad wysokim⁴¹⁰”.
12. A część z nich⁴¹¹, to znaczy z tych chwalebnych „wysokości”, to formy istniejące w ciele istniejącym
13. i niezniszczalnym. A część z nich, to jest intelekty, którymi są anioły, będące formami istniejącymi w ich własnej rzeczywistości,
14. bezcielesne i niezmiennie. Na podstawie tego wnosi się o koniecznym warunku istnienia kształtu wszystkich
15. kształtów tych mogących istnieć w ich rzeczywistości, a którym to (kształtem) jest On, Stwórca, niech będzie błogosławiony, który przebywa
16. w wiecznej egzystencji nieograniczonej ani początkiem, ani końcem, a Którego istoty – pełnej świętości
17. i straszności⁴¹² – nie może poznać nikt poza nim, jak powiedział: „twarzy mojej nie
18. zobacz⁴¹³”. A istotą tej sprawy jest to, że w poznaniu kwestii stworzenia możliwej rzeczywistości
19. ludzki umysł może wnieść się do poziomu poznania koniecznego warunku Jego, niech będzie błogosławiony, istnienia,
20. a nie jego istoty, jak on, niech będzie imię Jego błogosławione, powiedział do Mojżesza, naszego nauczyciela, sługi Bożego: „ujrzysz mnie od tyłu, ale twarzy mojej nie zobaczysz⁴¹⁴”,
21. gdzie sens leży w „tyle”, to znaczy, skraju Mojej⁴¹⁵ rzeczywistości, ze względu na którą ich stworzyłem⁴¹⁶ takich,

---

⁴¹⁰ Zob. Koh 5:7.

⁴¹¹ Z tych spraw, istot wyższych.

⁴¹² Por. Ps 111:9.

⁴¹³ Zob. Wj 33:23.

⁴¹⁴ Zob. Wj 33:23.

⁴¹⁵ Tj. Bożej.

⁴¹⁶ Istoty rozumne, np. aniołowie, ludzie.

22. jacy są w swej własnej rzeczywistości. I tegoż (skraju) poszukuj⁴¹⁷. Prawdą jest, że moja istota, to znaczy Mój byt, nie
23. jest dostępny nikomu, gdyż nie ma innego takiego rodzaju jak Ja, w mojej egzystencji, który byłby w moim wieku i byłby w stanie poznać Mnie, jak też
24. i moją prawdziwą istotę⁴¹⁸. Co do tego, co uzgodniono o Nim, niech będzie błogosławiony, to jest odnośnie poznania przez człowieka kwestii koniecznego warunku
25. Jego wiecznej rzeczywistości, to leży ono⁴¹⁹ w jego⁴²⁰ poznaniu stworzenia świata możliwej rzeczywistości⁴²¹. Dlatego ujawniając
26. coś z tej tajemnicy, która skrywa dwakroć więcej, wyjawia się pewna wskazówka na początku Jego, niech będzie błogosławiony, wiecznej Tory,
27. a mowa o historii „stworzenia świata”⁴²², którą językoznawcy zwą „mądrością natury”.
28. Odnośnie zaś podziału narodów podług ich krajów i języków i aż do nadejścia Tory,

Folio 4 recto

1. badawcza mądrość była przekazywana pośród ich uczonych, którą jest filozofia o potrójnym charakterze, nazywana:
2. edukacyjną, naturalną oraz boską. I w sposób naturalny założyli, że każde stworzenie posiada trzy początki, mianowicie:
3. z nicości, materii i z kształtu. I choć nie uznawali całkowitej nicości, to i tak nie ma u nich wzmianki na ten temat⁴²³.
4. Dlatego też Tora uzupełnia to i mówi: „na początku stworzył Bóg niebo
5. i ziemię⁴²⁴” – a słowo „na początku” wskazuje na całkowitą przeszłą nicość. Dlatego
6. uczeni w Piśmie powiedzieli odnośnie do tego (słowa) „na samym początku”, mianowicie, kiedy była nicość i nieistnienie tego, co istnieje.

---

⁴¹⁷ „Ujrysz mnie od tyłu” oznacza, że Boga można poznać w pewnej, niewielkiej mierze. Ale i tak nakazuje się, aby ten fragment Bożej rzeczywistości poznawać, bo ona – i tylko ona – leży jeszcze w zasięgu poznania ludzkiego rozumu.

⁴¹⁸ Słowo אמתות można też wyłożyć jako ‘istota’, a nie tylko ‘prawdziwość’.

⁴¹⁹ Poznanie rzeczywistości Boga.

⁴²⁰ Tj. człowieka.

⁴²¹ Chodzi tu o życie doczesne i świat widzialny. Natomiast rzeczywistość konieczna, to rzeczywistość Boga, w stosunku do której życie ziemskie jest tylko jedną z wielu możliwych rzeczywistości (np. obok rzeczywistości istot rozumnych, lecz bezcielesnych).

⁴²² Dosł. „opowiadanie o dziejach Bereszit”, tj. odnośnie do tekstu pierwszego rozdziału Ks. Rodzaju.

⁴²³ To jest odnośnie do istnienia tego jedyne Boga.

⁴²⁴ Zob. Rdz 1:1.

7. Bóg, niech będzie błogosławiony⁴²⁵, zaś stworzył i powołał do istnienia i bycia z całkowitej nicości i z niebycia, to znaczy
8. intelekt: najwyższy, prawdziwy, wieczny w swoim istnieniu, samowystarczalny w swej istocie, co jest oznaką
9. Jego doskonałości, wieczności, która nie ma granic, a także te możliwe rzeczywistości, którymi są niebo
10. i ziemia. Z jednej strony, należy powiedzieć, że słowo „na początku” jest pierwszym członem *status constructus* i (oddaje) sens „na początku czasu”,
11. acz brakuje tu⁴²⁶ drugiego członu *status constructus*⁴²⁷, którym jest (słowo) „czas”. Podobnie (w następujących przypadkach): „ujrzał początek jego⁴²⁸”, które (oddaje) sens „ujrzał początek
12. ziemi”; jak też i w słowach „z początku końca⁴²⁹”, których istota mówi „u samego początku rzeczy (znam)
13. koniec tej rzeczy”. Jeśli według zwyczaju naszego języka świętego czasami brakuje drugiego⁴³⁰ członu *status constructus* w kwestiach
14. oczywistych, dających się łatwo przewidzieć, to tym bardziej oczywisty jest brak tego (członu) w tym miejscu⁴³¹, ponieważ czas
15. jest trudny do opisanie i słabo wyrażający rzeczywistość. I stąd lepiej go nie przywoływać, chyba że jest powiązany z rzeczą konkretną,
16. znaną, jak na przykład „na początku królowania Joakima⁴³²”, którego królowanie było rzeczą konkretną.
17. Więc słowo „na początku” można zinterpretować na jeden (tylko) z tych dwóch sposobów: jeśli ważna jest przyczyna i początek,
18. który jest częścią sprawy, według zdania ribbi nauczyciela Abrabanela w komentarzu do Tory *Peruś la-Tora* w drugiej części, który powiedział, że słowo „na początku”
19. nie mówi o tym, co poprzedza czas, lecz o początkach oraz podstawie tego, co istnieje, a co

---

⁴²⁵ Bóg.

⁴²⁶ Tj. w Biblii.

⁴²⁷ Autor pierwszy człon nazywa po hebrajsku סומך (co jest poprawne, dziś używa się też wyrażenia נסמך), zaś człon drugi błędnie określa mianem נסמך, bowiem powinien tu być użyty termin סומך.

⁴²⁸ Zob. Pwt 33:21.

⁴²⁹ Zob. Iz 46:10.

⁴³⁰ Chodzi tu o człon סומך, autor zaś błędnie notuje נסמך.

⁴³¹ Chodzi o pierwszy werset i słowo z Rdz 1:1: בראשית.

⁴³² Zob. Jr 26:1.

20. posiada (swoj) fundament czy początek. Jest to częścią owego słowa, i że dlatego nie należy wyjaśniać słowa
21. „na początku”, (w sensie) czegoś wcześniejszego, przed czasem, gdyż świat nie został stworzony w czasie, gdyż (właśnie) czas
22. był jednym z elementów ogółu rzeczy stworzonych, podobnie jak ruch, sfera niebieska, z którymi jest on powiązany. A oto wyjaśnienie (frazy)
23. „z⁴³³ początku Bóg stworzył...”: „z” wskazuje na materiał, jak na przykład (się mówi) „ze srebra”, „ze złota”. A więc kwestia przyimka „z”
24. wraz ze słowem „początek”, oznacza: „wraz z ich początkiem”⁴³⁴, który jest (jednocześnie) ich materiałem. Stworzył Bóg to, co na górze
25. i to, co na dole bez niczego, żadnego wcześniejszego materiału, prócz Niego. (Argument) ten kwestionuje
26. założenie platoników, którzy uważają, że (wcześniej) istniał materiał pierwotny, który został (niejako) odnowiony. To pierwsze twierdzenie⁴³⁵.
27. Drugie zaś (wynika) z kwestii pierwszeństwa czasowego⁴³⁶, gdy słowo „na początku” może oznaczać to, co (w zdaniu)
28. „na początku królowania Joakima” i w wielu innych temu podobnych (przykładach) w Piśmie, a wszystkie one oznaczają pierwszeństwo
29. czasowe, czyli że świat został stworzony w czasie, co się nie sprzeciwia wierze w odnowienie (świata), jak powiedział *haraw*,
30. nauczyciel: ponieważ Arystoteles i jego uczniowie zaprzeczyli odnowie świata, i mówili, że niebo i ziemia
31. są pierwotne, gdyż są z niczego i nie mają swego początku w czasie. Wypaczył

Folio 4 verso

1. pogląd starożytnych filozofów, którzy uważali, że niemożliwym jest do pomyślenia, by czas miał początek,
2. ponieważ każde „teraz”, które wskazuje na początek czasu przyszłego, jest też końcem czasu

⁴³³ Z uwagi na sensowność wywodu, użyłam tu zwrotu „z początku”, w sensie „na początku”.

⁴³⁴ To jest nieba i ziemi.

⁴³⁵ Co do rozumienia słowa *בראשית*.

⁴³⁶ Tzn. „w czasie”, że coś się wcześniej od czegoś innego wydarzyło.

3. przeszłego. I niemożliwym jest, aby „teraz” mogłoby być początkiem czasu i nie miałyby być (jednocześnie) końcem czasu
4. przemijającego. A tak było⁴³⁷, albowiem nie świeciło nad nimi światło Tory, która poświadczyła, że to nie tak. Bowiem
5. było tam⁴³⁸ już „teraz”, które było początkiem i rozpoczęciem absolutnego czasu, a które nie było
6. końcem czasu przemijającego. Było to te „teraz”, w którym zaczął istnienie czasu i w którym Bóg, niech będzie błogosławiony, stworzył
7. niebo i ziemię z niczego i z pustki. I dlatego powiedział to: „na początku stworzył Bóg”.
8. A dlatego, że początek ten jest pierwszym „teraz”, nazywa się go „początkiem”, gdyż był on jedynie tylko
9. początkiem czasu, który będzie i nie był (jednocześnie) końcem czasu przemijającego. A nie jest to tak jak z resztą „teraz”,
10. z których każdy jest i początkiem, i (jednocześnie) końcem – z różnych punktów widzenia. I jak gdyby powiedział w tej samej chwili,
11. która była początkiem a nie końcem, „stworzył Bóg niebo i ziemię”. I nie jest dziwne, oddzielanie „na początku” od czasu,
12. który się (nieustannie) odnawia, „stworzył Bóg” itd., (od czasu), dlatego, że został stworzony w „teraz”, które nie jest częścią czasu, lecz początkiem
13. czasu. I ci, którzy (tj. antyczni filozofowie) przytaczają dowód na swe słowa z (pojęcia) ruchu – oto tutaj stoi przed nimi (nasz dowód)⁴³⁹. Co rozumiałe,
14. także błędny był (ich pogląd odnośnie do) odnowienia⁴⁴⁰, gdyż nie byli zdolni wyobrazić sobie stworzenia rzeczy z niczego.
15. Dlatego oni obstawali przy „istnieniu czegoś wcześniejszego”. Tak naprawdę jednak Tora odsłoniła wiedzę aż do fundamentu⁴⁴¹
16. i zaświadczyła o istnieniu, gdy powiedziała: „na początku stworzył”, to znaczy, że wraz z istnieniem, w którym trwa
17. istnienie naturalne, nie może istnieć żadna rzecz inaczej, niż z innej rzeczy, jak na

---

⁴³⁷ Tzn. tak sądzili.

⁴³⁸ Na początku świata, przy jego stwarzaniu.

⁴³⁹ Chodzi o wyłożoną teorię początku czasu.

⁴⁴⁰ Świata.

⁴⁴¹ Por. Ps 137:7.

przykład pisklę z jajka. Więc oto „na początku”

18. czasu, u jego początków, stworzył⁴⁴² Święty, niech będzie błogosławiony, nie z rzeczy, lecz inaczej, z pustki i z niczego, to znaczy, że nie było

19. niczego, prócz Jego istnienia, które było (owym) „teraz” w Nim. Był także brak istnienia, którego brakuje do tego, by stać się przygotowaniem

20. do innej egzystencji. I znaczenie „stworzenie” wskazuje na to, zgodnie z pierwszym założeniem. I oto byli

21. wśród filozofów tacy, którzy uważali, że Bóg, niech będzie błogosławiony, jest jeden prawdziwy, że może przyjść z niego tylko jeden

22. i że on wpływa na pierwszy rezultat w postaci aniołów, z niego też wyjdzie drugi rezultat i orbita.

23. Poprzez ten cykl rozmnożyło się to, co istnieje poprzez kontynuację jednego z drugiego. I tak powiedział ribbi, niech spoczywa w pokoju, o ich imieniu⁴⁴³

24. w komentarzu do Tory *Peruš la-Tora* w drugiej części: „I nadto, to co było u wszystkich, było z kłamstwa. Kontynuowanie rzeczy fizycznych jest od Pierwszego⁴⁴⁴, niech będzie błogosławione Jego Imię⁴⁴⁵, i rozprzestzenia się⁴⁴⁶

25. bez żadnego pośrednictwa. Dlatego przyszła Tora, aby unieważnić tę wiedzę i ogłosiła, że „na początku stworzył

26. Bóg”, to znaczy, że Bóg, jest pierwszym poruszcycielem o absolutnej możności, „na początku”, to jest „za

27. pierwszym razem”, nie zaś za drugim, czy trzecim, ani poprzez ewolucję jednego z drugiego, stworzył i odnowił,

28. a nie z żadnej rzeczy, „niebo”, które jest nazwą zbiorczą wielu różności, odpowiednio do różnych ich stopni, według chwały

29. niebiańskiej, które jest duchowym przybytkiem pierwszego poruszcyciela, który jest pierwszym początkiem

30. i z którego istnienie bierze (cała) reszta: orbity oraz gwiazdy, potem poprzez siłę, którą dał temu (Bóg), niech będzie błogosławiony, w tym to dniu, w którym zaczęły być

---

⁴⁴² Świat i czas.

⁴⁴³ Tj. filozofów.

⁴⁴⁴ Mowa tu o materii pierwszej, której istnienie domniemywać mieli starożytni filozofowie.

⁴⁴⁵ Autor słów nieco myląc wprowadza tu ten zwrot. Ma bowiem na myśli pierwszą materię w ujęciu starożytnych filozofów, ale by nie przejść obok niej obojętnie, to tej przyczynie błogosławi, bo wie, że chodzi tu o Boga, o którym starożytni nie posiadali wiedzy.

⁴⁴⁶ Dosł. „rozpryskuje”.

„znakami

31. w swoim czasie”. Oraz (stworzył) „ziemię” materialną, która zawiera 4 fundamenty; i był to sposób przynależności

32. ziemi do pierwszego poruszcyciela, niech będzie Bóg błogosławiony, tj. poprzez Jego wpływ i dzieło stworzenia⁴⁴⁷ z niebytu, bez

33. rzeczy pośredniczących, poprzez sposób przynależności umysłowego nieba, które porusza⁴⁴⁸, oraz pierwszą kulą poruszającą się

Folio 5 recto

1. w Jego kierunku, niech będzie błogosławiony Bóg, poprzez ich stworzenie, i tych i tych, stworzył sam z siebie, z zupełnej pustki, bez środków

2. żadnych. A słowo ziemia będzie zawierało w sobie całą materię, zawierającą cztery fundamenty (te to razem nazywać się

3. będą „ziemia”), które w pierwszym dniu były wymieszane, bez rozróżnienia, gdyż to co złożone

4. z nich, nie zostało jeszcze stworzone w pierwszym dniu poprzez ich działającą moc, jak również reszta nieboskłonu i światel,

5. jak wyżej wspomniano. Wprawdzie On, niech będzie błogosławiony, dał im moc, aby wydobywały z siebie w ciągu następnych dni wszystkie pozostałe stworzenia,

6. przez co zostały unieważnione wszystkie twierdzenia, wysuwane przez filozofów, jak na przykład przeciwko trzem głównym pierwiastkom.

7. I stało się jasne, że stworzenie aniołów miało miejsce w pierwszym dniu, choć niektórzy mędrcy z pewnych

8. powodów uważali, że zostały one stworzone w drugim dniu lub w piątym – jest to rzecz wiadoma. Należy wiedzieć, że słowo „niebo”,

9. a także słowo „ziemia” będą miały znaczenie zarówno ogólne, jak i szczegółowe. Podług Jego słów, „niebo” to nazwa ogólna

10. całego wojska anielskiego, nieboskłonu, jego gwiazd i konstelacji⁴⁴⁹. A Jego słowo „na firmamencie nieba”, oznaczające

---

⁴⁴⁷ Świata.

⁴⁴⁸ Uruchamia.

⁴⁴⁹ Por. Iz 13:10.

11. niebo niebios, byłoby nazwą własną. Podobnie Jego słowo „i ziemię”, które jest nazwą ogólną
12. 4 fundamentów, które są pierwszymi ze wszystkich możliwych istniejących pierwiastków⁴⁵⁰, których wyjaśnienie będzie podane później⁴⁵¹.
13. Jego słowa „a ziemia była pustkowiem i chaosem⁴⁵²” oznaczają nazwę własną ziemi, na której znajduje się osada świata.
14. A poprzez słowa „niebo i ziemię” połączył On w jedno obie rzeczywistości za jednym zamachem, jak przy
15. stawianiu kropki, która jednocześnie staje się też kołem. Dlatego też językoznawcy nazwali (te sprawy) w sposób i obszerny, i lapidarny.
16. I tak naprawdę o kwestii połączonego stworzenia mówi prorocstwo: „Oto ręka moja założyła ziemię i moja prawica
17. rozmierzyła niebiosy. Gdy je przywołuję, razem powstają⁴⁵³”. Musimy wiedzieć, że ziemia to
18. nazwa ogólna owych czterech fundamentów, o których wyżej była mowa, są to cztery żywioły, z których każdy jest żywiołem sam w sobie,
19. a ich istota jest ogólnie znana: istotą⁴⁵⁴ żywiołu ognia jest jego ciepło, istotą
20. powietrza jest jego wilgotność, istotą wody jest jej chłód, a istotą ziemi⁴⁵⁵ jest jej suchość,
21. czego dowody przytoczył *haraw* w formie żywiołów. Więc powiedzieliśmy, że istotą poznania tego jest
22. kształt. „Niebo”, (rozumiane) szczegółowo, to nieboskłon i jego gwiazdy, (które) są razem jednym żywiołem⁴⁵⁶.
23. Odnosnie do czterech wspomnianych powyżej żywiołów, to ten jest piątym żywiołem, mianowicie nie ma w niebie absolutnie żadnego z tych czterech
24. żywiołów: ani w całości, ani w części. I nie jest to tak, jak inni myśleli, oprócz nas, że ono⁴⁵⁷

---

⁴⁵⁰ W sensie „materia, składniki”.

⁴⁵¹ Autor, jak pisze, powróci zaraz do tego wątku, jednakże w wersji opracowywanej przeze mnie rzecz ta nie będzie doprowadzona do końca.

⁴⁵² Zob. Rdz 1:2.

⁴⁵³ Por. Iz 48:13.

⁴⁵⁴ Może lepiej: „właściwością, cechą charakterystyczną”.

⁴⁵⁵ Dosł. „pył, grunt”.

⁴⁵⁶ Hebr. צלה czasem oznacza ‘ciało’, innym razem ‘przedmiot, rzecz’, a jeszcze innym ‘żywioł’.

⁴⁵⁷ Chodzi tu o niebo.

25. składa się z ognia i powietrza, lecz jest ono z innej substancji, czystej, bardzo jasnej i prostej, bez żadnego
26. połączenia ze sobą różnych substancji. I nie będzie ani jednego człowieka na ziemi⁴⁵⁸, prócz Mojżesza, naszego nauczyciela
27. i naszego pana, niech spoczywa w pokoju, który pojąłby sedno niebiańskiej istoty, gdyż tylko on jeden to pojął, będąc
28. na górze dzień i noc. A pojął on nie tylko to, ale także tajemnice o wiele bardziej straszniejsze
29. i większe od tych, których nie pojął nikt ze stworzonych. Tylko on sam to pojął, bowiem wszyscy prorocy
30. przepowiadali z lustra, które nie jest źródłem światła, zaś on z takiego lustra, które samo wydaje światło.

Folio 5 verso

1. I nie pozostało już nic prócz jednej przegrody⁴⁵⁹, którą jest pojmowanie istoty Boga, niech będzie błogosławiony, gdyż niemożliwe
2. ma istniejącą naturę. Nawet zasiadający na pierwszych miejscach w królestwie⁴⁶⁰ nie są w stanie zrozumieć Jego tajemnic i podobnie, że taki jest jego język, tak jak to (wyjaśniono) powyżej⁴⁶¹.
3. Podobnie, metodą dedukcji, filozofowie, którzy prowadzili badania swoim umysłem, całe ich osiągnięcie nawet w kwestii natury
4. stworzeń, było pustką, pustkowiem i spustoszeniem⁴⁶², a tym bardziej jest w osiągnięciu istoty nieba.
5. Nie wiem jak mogło wywyższać się serce tegoż mędrca z naszego pokolenia, uważającego siebie
6. za *raw*, wielkiego uczonego, jegomości *haraw* Mordechaja, *hazzana* i nauczyciela, niech jego świeca świeci, syna jegomości *haraw* Josefa Ha-hoze, skromnego, sprawiedliwego błogosławionej pamięci,
7. który wychwalał sam siebie przed swymi uczniami, jakoby pojął istotę materii

---

⁴⁵⁸ Por. Dn 2:10.

⁴⁵⁹ Dzielącej go od zupełnego, doskonałego poznania Boga.

⁴⁶⁰ W królestwie Boga.

⁴⁶¹ Ten skrót ל"ש"ל i znaczenie niejasne.

⁴⁶² Zob. Na 2:11.

niebiańskiej poprzez rozważania

8. swego umysłu, a tak naprawdę oddala on tych, którzy świadczą o nim⁴⁶³. I nawet jeśli by powiedział, że otrzymał to w przekazie od mędrców

9. prawdziwych i sprawiedliwych, to czy mógłbym przemilczeć w moich myślach, że tajemnica Pana jest dla tych, którzy się Go boją? Podobnie jak prawda wskazuje

10. swą drogę, która jest wyłącznie drogą wyjaśniania, a nie jak zdecydowanie wyjaśniali mędrcy, błogosławionej pamięci, o słowie niebo, ogień

11. i woda, przez co chcieli pokazać, że słowo „niebo”, wspomniane w pierwszym wersecie, zawiera w sobie tych,

12. którzy się znajdują na wysokościach, a są niewidoczni dla oka żadnego stworzenia, a którymi są aniołowie, oddzieleni

13. od materii, którzy z powodu cienkości, czystości i jasności ich bytu, nazywani są ogniem, który jest

14. żywiołem znikającym, ze względu na swą ogromną cienkość, dla oka widzących, którzy spostrzegają trzy pozostałe żywioły. Aż

15. pojawili się ludzie pośród filozofów, którzy zwątpili w Jego istnienie, ponieważ jest nienamacalny, podobnie

16. jak zwątpili w istnienie rzeczywistości aniołów i Stworzyciela, niech będzie błogosławiony, gdyż swym umysłem nie potrafili

17. pojąć czegoś, co stoi wyżej niż namacalny firmament⁴⁶⁴. I o tym zostało powiedziane „a jej szczyt sięgał do nieba”. Wyjaśnieniem tego, co powiedzieli, jest „jej szczyt

18. był w niebie”. I to jest przyczyną tego, że nazywa się ich⁴⁶⁵ „ogniem wieczności”⁴⁶⁶, służy Jego „ogniem żarzącym się⁴⁶⁷”.

19. Podobnie znaleźliśmy w świętej Torze, że Pan, Bóg twój, jest „ogniem trawiącym⁴⁶⁸”. A to wszystko⁴⁶⁹ (łączy się ze sobą) na sposób współuczestnictwa

20. jedynie, gdyż jeśli aniołowie różnią się od materii absolutnie, bo są oni tylko umysłem,

21. jak już powiedziałem, metodą analogii, to (i) Stwórca, niech będzie błogosławiony,

---

⁴⁶³ Być może od prawdy.

⁴⁶⁴ Zob. Rdz 28:12.

⁴⁶⁵ Chodzi tu o aniołów, istoty – podobnie jak ogień – nienamacalne, nie zaś o filozofów.

⁴⁶⁶ Słowo $\tau\upsilon$ czytam jako $\tau\upsilon$, czyli jako ‘wieczność’.

⁴⁶⁷ Zob. Ps 104:4.

⁴⁶⁸ Zob. Iz 33:14.

⁴⁶⁹ To jest aniołowie i Bóg.

który ich emanuje, który jest umysłem, który poucza ideę prawdą bardzo

22. wzniosłą. I tak samo jest na przykład w przypadku słowa „niebiosa”, posiadającego także pierwiastki niebiańskie –

23. określane mianem „wody” – na sposób, jak wyjaśniono powyżej, współuczestnictwa.

Inni zaś interpretowali „niebiosa”⁴⁷⁰ jako

24. „tam woda”⁴⁷¹, jak napisano „między wodami, które są nad sklepieniem”⁴⁷², o których psalmista powiedział „i wody,

25. które są nad niebiosami”⁴⁷³. I nie ma co się dziwić, że Pismo nazywa „niebiosa”⁴⁷⁴ imieniem „wody”⁴⁷⁵,

26. która nie jest tak naprawdę wodą gruntową, gdyż – jak znaleźliśmy i zobaczyliśmy w Piśmie – nazwa „woda”

27. mówi o innych sprawach, a nie o rzeczywistej wodzie, jak na przykład o Torze, radzie,

28. źródle, nieszczęściach, itd., co mędrcom jest znane. I dlatego że tak jest, czyli że

29. Pismo każdą rzecz wielką, ogromną i doniosłą określa ogólnie mianem „wody”. Więc któż by zabronił

Folio 6 recto

1. również i z tego punktu widzenia (rozprawiać) o niebiańskich pierwiastkach, które są ogromne, wielkie i doniosłe⁴⁷⁶.

2. Przez uczonych błogosławionej pamięci (niebo) zostało nazwane „wodami wyższymi”. I dokładnie to mieli na myśli uczeni błogosławionej pamięci, wyjaśniający słowo „niebiosa”⁴⁷⁷

3. (jako) „ogień”⁴⁷⁸ i „woda”⁴⁷⁹, „tam woda”, jak dokładnie jest napisane w Biblii: „do tych, którzy wpatrują się w słońce”⁴⁸⁰.

---

⁴⁷⁰ Hebr. *šamayim*.

⁴⁷¹ Hebr. *šam mayim*.

⁴⁷² Zob. Rdz 1:7.

⁴⁷³ Zob. Ps 148:4.

⁴⁷⁴ Hebr. *šamayim*.

⁴⁷⁵ Hebr. *mayim*.

⁴⁷⁶ Skoro „woda” jest częścią nieba, i symbolizuje różne ważne wartości, to i „niebo”, w skład którego ona wchodzi, musi – na sposób logiczny – także symbolizować pewne ważne wartości.

⁴⁷⁷ Hebr. *šamayim*.

⁴⁷⁸ Hebr. *’eš*.

⁴⁷⁹ Hebr. *mayim*.

⁴⁸⁰ Zob. Koh 7:11.

1. 4. Konspekt katechizmu dla uczniów

W rosyjskiej kolekcji rękopisów karaïmskich można natrafić na niedokończony konspekt katechizmu (F 946 op. 1 nr 438) napisany dla uczniów ubiegających się o stanowisko rzezaka. Nie zachowały się żadne dane o kopiście. Wiadomo tylko, że tekst powstał w roku 1820. W tekście tym znajdują się pytania, stawiane przez ribbiego, oraz odpowiedzi, udzielane przez ucznia, *talmida*. Zagadnienia poruszane w tych pytaniach i odpowiedziach dotyczą 13 zasad wiary, choć z uwagi na niekompletność katechizmu, który się dochował do naszych czasów tylko fragmentarycznie, dzisiejszy czytelnik owego tekstu znajdzie nawiązanie tylko do siedmiu z nich.

Na podstawie przeprowadzonej przeze mnie analizy tego tekstu mogę stwierdzić, że stanowi on streszczenie fragmentu dzieła *Leqah Tob* (לקח טוב) rabbanicznego katechety, filozofa i kabalisty Abrahama Jagely z włoskiej miejscowości Monsélice. Katechizm jego został wydany w Wenecji w 1528 roku⁴⁸¹. Jak pisze Abraham Jagely, księga jego „została napisana [...], aby zakorzenić w sercach dzieci synów Izraela czystą wiarę, miłość i bojaźń, cechy dobre oraz maniere dobre” (Jagel 1883: strona tytułowa)⁴⁸². Szczególnie interesujące jest to, że katechizm ten cieszył się wielką popularnością nie tylko w środowisku rabbanicznym, lecz także i karaïmskim. Wskazuje na to pięć odnalezionych rękopisów znajdujących się w Petersburgu, Strasburgu i w Nowym Jorku, a których to mikrofilmy można znaleźć w narodowej Bibliotece Izraela w Jerozolimie pod sygnaturami: F 52302 (1684)⁴⁸³, F 2868 (XVIII w.)⁴⁸⁴, F 52356 (XIX w.)⁴⁸⁵, F 29989 (XVIII- XIX w.)⁴⁸⁶, F 52890 (XVIII- XIX w.)⁴⁸⁷. Najprawdopodobniej jedną taką kopię posiadał autor omawianego tu katechizmu z rosyjskiej kolekcji rękopisów karaïmskich, na wzór której to kopii spróbował ułożyć na swój własny sposób podstawowe prawdy

---

⁴⁸¹ Należy podkreślić, że katechizm został przetłumaczony na język łaciński przez Ludwiga Veila (London, 1679), Carpzoza (Leipsic, 1687), Odheliusa (Frankfort-on-the-Oder, 1691), Hermanna van der Hardta (Helmstädt, 1704) i Buxtorfa (tekst niewydany), na judeo-niemiecki przez Jacob b. Mattithiah Treves (Amsterdam, 1658), na niemiecki przez Bocka *Das Buch von Guten Judischen Lehrens* (Leipsic, 1694), z łacińskiego tekstu Van der Hardta (Jesnitz, 1722) oraz przez Karla Antona (Brunswick, 1756).
Online: <http://jewishencyclopedia.com/articles/8499-jagel-abraham-ben-hananiah-dei-galicchi> (dostęp 10.04.2015).

⁴⁸² W oryginale: הספר הלו נתחבר זה [...] להשריש בלבות ילדי בני ישראל אמונה טהורה, אהבה וירא מידות טובות ודרך ארץ.

⁴⁸³ Oryginał znajduje się w Sankt Petersburgu w Instytucie Rękopisów Orientalnych Rosyjskiej Akademii Nauk A 45.

⁴⁸⁴ Oryginał znajduje się w Strasburgu w Bibliotheque Nationale et Universitaire 3974.

⁴⁸⁵ Oryginał znajduje się w Sankt Petersburgu w IRO RAN A 109.

⁴⁸⁶ Oryginał znajduje się w Nowym Jorku w Żydowskim Seminarium Teologicznym Ms. 5192.

⁴⁸⁷ Oryginał znajduje się w Sankt Petersburgu w IRO RAN A 156.

wiary karaimskiej. Należy też zwrócić uwagę na fakt, że anonimowy autor na początku swej pracy nie wspomina słowem, że wzoruje się na pracy Abrahama Jagely, aczkolwiek – jak już wspomniałam – tekst ten jest niepełny i być może, jeśli udałoby się go w całości odnaleźć lub przynajmniej brakujące jego fragmenty, zwłaszcza informacje z kolofonu, to uzyskalibyśmy odpowiedź na pytanie o autorstwo tekstu i jego źródło.

Tekst hebrajski

Folio 1 recto

- 1 ת' ה' עמכם : ר' ברוך הבא בשם ה' ⁴⁸⁸ יברך
- 2 ה' מי אתה בני :
- 3 ת' עבדך אנכי ואת ה' אלהי השמים אני ירא
- 4 מהלל ומשבח שבראני בצלם אנושי ועשני יהודי :
- 5 ר' אלהים יחנך בני ⁴⁸⁹ אמור לי לאיזה תכלית בראך
- 6 אלהים בזה בצלם הנכבד :
- 7 ת' הכל ברא לכבודו ואני נבראתי לעבוד את קוני ⁴⁹⁰
- 8 באהבה וביראה ⁴⁹¹ שלא על מנת לקבל פרס ⁴⁹² אפע"פ ⁴⁹³
- 9 שסוף השכר לבוא בעהב' ⁴⁹⁴ :
- 10 ר' ואיך יבטח ילוד אשה ⁴⁹⁵ לבוא אל המנוחה ⁴⁹⁶ לקבל
- 11 פרס בעוה"ב ⁴⁹⁷ :
- 12 ת' צדיק באמונתו ⁴⁹⁸ ובבטחונו בה' ובקבלת
- 13 עול תורתו אשר שם משה
- 14 לפני ב"י ⁴⁹⁹ יחיה לעה"ב ⁵⁰⁰ :
- 15 ר' ומה הוא שורש האמונה שאמרת ושורש התורה
- 16 שזכרת :

⁴⁸⁸ Cf. Ps 118:26: בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה.

⁴⁸⁹ Zob. Rdz 43:29: אֱלֹהִים יְחַנֵּךְ בְּנִי.

⁴⁹⁰ Cytat z literatury rabbanicznej. Por. *Seder Našim, Traktat Qiddušin* 4:13: ואני נבראתי לשמש את קוני.

⁴⁹¹ Zob. Ps 2:11: עֲבָדוּ אֶת-יְהוָה בְּיִרְאָה.

⁴⁹² Por. *Seder Neziqin, Traktat 'Aḥot* 1:3: “Nie bądźcie jak słudzy, którzy służą panu, by otrzymać nagrodę”.

⁴⁹³ Skrót על פי אף.

⁴⁹⁴ Skrót בעולם הבא.

⁴⁹⁵ Zob. Hi 25:4: יְלִיד אִשָּׁה.

⁴⁹⁶ Zob. Pwt 12:9: כִּי לֹא-בְאֵתָם עַד-עֲתֵהּ אֶל-הַמְּנוּחָה.

⁴⁹⁷ Skrót בעולם הבא.

⁴⁹⁸ Zob. Ha 2:4: וְצַדִּיק בְּאֵמוֹנָתוֹ.

⁴⁹⁹ Skrót ישראל בני.

⁵⁰⁰ Skrót לעולם הבא.

- 17 ת' שורש האמונה ושורש התורה הוא שהאלוה ב"ה⁵⁰¹
 18 המצוי ברא ליש מאין את העולם כלו ועשה
 19 אותו כרצונו ואין מי יעצור בו מלשנותו אם
 20 בכלל חלקיו או פרטיו :
 21 ר' היש זכרון על זה לעם בני ישראל :
 22 ת' שמירת השבת זכרון הוא בין ה' ובין ישראל
 23 כי בששת ימים עשה ה' את הש' ואת הא' וע"כ
 24 ברך ה' את יום השבת ויקדש בו את בני ישראל⁵⁰²
 25 להיות האמונה הישראלית ושורש התורה :
 26 ר' ומה היא האמונה שפירשת שרשה ועקרה :
 27 ת' האמונה היא מתנה הנחיל אלהים לנפשותינו
 28 אשר באמצעותה אנו מאמיני כל הדברי שאמר לנו ע"י⁵⁰³
 29 עבדיו הנביאים :

Folio 1 verso

- 1 ר' ומה הם הדברים שאמרו לנו שאנו
 2 מחוייבים להאמין בהם :
 3 ת' דברי רבים אמרו והם כלם נכללים
 4 בעשרת עקרי דתנו המקוראיי י"ג יסודו'
 5 שהנכנס בכלל ישראל חוב לו להאמין בכל
 6 א' וא' מהם, ומי שלא יאמין אפילו בא'
 7 מהן יקרא מין ואפיקורוס
 8 ואינו מכלל ישראל :
 9 ר' ומה הם היג' עקרים ויסודות הדת :
 10 ת' הא' הוא להאמין במציאות האלוה ית' ושכל
 11 הנבראים שבעולם העליון והתחתון הוא בראם
 12 והוא מחיה את כלם⁵⁰⁴
 13 וע"ז כת' ⁵⁰⁵ אתה הוא ה' לבדך⁵⁰⁶ וגי' :
 14 הב' שהאלוה הזה אשר ברא את העולם כלו מעלה
 15 ומטה : הוא אחד ואין אחדות כאחדותו
 16 בשום פנים הוא לבדו אלהינו הנקרא אלהי

⁵⁰¹ Skrót הוא ברוך.

⁵⁰² Zob. Wj 20:11: ביום השביעי על-כן : ברוך יהנה את-יום השבת ונקדשהו :
 על יד, על ידי Skrót.

⁵⁰³ על יד, על ידי Skrót.

⁵⁰⁴ Zob. Ne 9:6: מתנה את-כלם.

⁵⁰⁵ Skrót כתוב ועל זה.

⁵⁰⁶ Zob. Ne 9:6: אתה-הוא יהנה לבדך.

- 17 ישראל ועל אחדותו הורה אב הנביאים
 18 להזהיר לישראל כאמרו שמע ישראל ה' אלהינו
 19 ה' אחד⁵⁰⁷ ;
 20 הגי שהאלוה היחיד והמיוחד הזה הוא אינו גוף
 21 ולא יוגדר בגדרי הגוף כ⁵⁰⁸ כי לא ראיתם כל
 22 כל תמונה⁵⁰⁹ ;
 23 הד' שהאלוה היחיד האמתי שאינו גוף ולא כח
 24 בגוף הוא קדמון ולא היה שום דבר שקדם
 25 ממנו מציאותו ככ' אני ראשון ואני אחרון
 26 ומבלעדי אין אלהים⁵¹⁰ .

Folio 2 recto

- 1 הה' שזה האלוה הבורא היחיד שאינו גוף
 2 הקדמון לו לבדו יאתה⁵¹¹ העבודה והתפלה והבקשה
 3 לא לזולתו כי כלם ברואים ממנו והוא בורא להם
 4 ועל זה כתוב לא יהיה לך אלהים אחרים על פני⁵¹² ,
 5 והמתפלל או הזובח או המבקש משום אחד מנבראיו
 6 אשר בשמים ממעל או בארץ מתחת⁵¹³ בדרך אלהות
 7 יחרם בלתי לה' לבדו⁵¹⁴ ;
 8 הו' שהאלוה ית' ויתש' למען טובו משפיע שפע
 9 נבואתו על איש או אנשים ממין האדם
 10 ועל אותם הראויים לכן המכנינים עצמם לזה
 11 ולישרים בעיניו ית' וזה כדי להיישיר המין האנושי
 12 על ידיהם להורות להם הדרך הטוב אשר
 13 ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון⁵¹⁵
 14 ועי' כתוב ודברתי על הנביאים ואנכי חזון הרביתי⁵¹⁶ ;
 15 הז' שהאיש משה רועה גדול מאד בנבואה על
 16 כל הנביאים שהיו מן העולם ועד העולם
 17 לפניו לא קם כמוהו⁵¹⁷ ואחריו לא יקום ככ' ולא

⁵⁰⁷ שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: Zob. Pwt 6:4.

⁵⁰⁸ כתוב Skróót.

⁵⁰⁹ כִּי לֹא רָאִיתֶם כָּל-תְּמוּנָה: Zob. Pwt 4:15.

⁵¹⁰ אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעְדֵי אֵין אֱלֹהִים: Zob. Iz 44:6.

⁵¹¹ כִּי לֹךְ יֵאָתֶה כִּי: Por. Jr 10:7.

⁵¹² לֹא יִהְיֶה-לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל-פְּנֵי: Zob. Wj 20:3.

⁵¹³ בְּאֶרֶץ מִתַּחַת: Zob. Wj 20:4.

⁵¹⁴ יִחַרֶם בְּלִתי לִיהוָה לְבַדּוֹ: Zob. Wj 22:19.

⁵¹⁵ יִלְכוּ בָהּ וְאֵת-הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן: Zob. Wj 18:20.

⁵¹⁶ וְדַבַּרְתִּי עַל-הַנְּבִיאִים וְאֲנֹכִי חֲזוֹן הַרְבִּיתִי: Zob. Oz 12:11.

⁵¹⁷ לֹא-קָם כְּמֹהוּ⁵¹⁷ וְאַחֲרָיו לֹא יִקּוּם כְּכִי וְלֹא: Zob. 2 Krl 23:25.

- 18 קם נביא עוד בישראל כמשה⁵¹⁸ ובהיותו אב
 19 וראש לכל הנביאים ובחיר אלהי יעקב עכ' גם
 20 התורה התמימה נתנה על ידו לישראל חלק ה'
 21 עמו⁵¹⁹ והוא ע"ה השיג מה שלא
 22 שום אדם שבעולם :

Przekład

Folio 1 recto

1. U⁵²⁰.: Bóg z Wami. R⁵²¹.: Błogosławiony ten, kto przychodzi w imię Pana⁵²²!
 Niech (jemu) błogosławi
2. Bóg! Kim jesteś, mój synu?
3. U.: Jam twoim sługą, a Pana, Boga niebios, się boję,
4. wywyższam i wysławiam za to, że stworzył mnie w ludzkiej postaci i uczynił mnie żydem.
5. R.: Niech Bóg okazuje ci łaskę, synu mój⁵²³! Powiedz mi, dlaczego stworzył cię
6. Bóg w tej chwalebnej postaci?
7. U.: Wszystko stworzył dla swojej chwały. A ja zostałem stworzony, aby służyć mojemu Stwórcy⁵²⁴
8. z miłością i w bojaźni⁵²⁵, a nie dlatego, by otrzymać nagrodę, pomimo tego,
9. że ostatecznym wynagrodzeniem jest wejście do przyszłego świata.
10. R.: A w jaki sposób zapewni sobie narodzony z niewiasty⁵²⁶ to, by wejść do Odpocznienia⁵²⁷ i otrzymać
11. nagrodę w przyszłym świecie?
12. U.: Sprawiedliwy poprzez swą wiarę⁵²⁸, poprzez zaufanie Bogu oraz poprzez przyjęcie

⁵¹⁸ זב. פט 34:10: וְלֹא-קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה.

⁵¹⁹ זב. פט 32:9: כִּי חֶלֶק יְהוָה עִמּוֹ.

⁵²⁰ Uczeń.

⁵²¹ Ribbi.

⁵²² Zb. Ps 118:26.

⁵²³ Zb. Rdz 43:29.

⁵²⁴ Por. *Seder Našim, Traktat Qiddušin* 4:13: „Zostałem stworzony, aby służyć swemu Stwórcy”.

⁵²⁵ Zb. Ps 2:11.

⁵²⁶ Zb. Hi 25:4.

⁵²⁷ Por. Pwt 12:9. Termin użyty jako synonim Ogrodu Eden.

⁵²⁸ Por. Ha 2:4.

13. jarzma Jego Tory, którą przedłożył Mojżesz
14. synom Izraela, dostąpi życia w przyszłym świecie.
15. R.: A co jest istotą wiary, o której mówiłeś, oraz istotą Tory,
16. którą wspomniałeś?
17. U.: Istotą wiary oraz istotą Tory jest to, że Bóg, niech będzie błogosławiony,
18. który jest, stworzył z niczego cały świat, by istniał, i uczynił
19. go według swej woli. I nie ma nikogo, kto by Go mógł powstrzymać, by zmienić go⁵²⁹, czy
20. to w całości, czy w szczególe.
21. R.: Czy istnieje pamiątka tego wydarzenia w ludzie synów Izraela?
22. U.: Pamiątką tą, u Boga i w Izraelu, jest przestrzeganie szabatu:
23. „gdyż przez sześć dni czynił Bóg niebo i ziemię, a później
24. pobłogosławił Bóg dzień szabatu i poprzez niego uświęcił synów Izraela⁵³⁰”,
25. aby był on⁵³¹ wiarą Izraela i istotą Tory.
26. R.: A czym jest wiara, której zasadę i istotę wyjaśniłeś?
27. U.: Wiara jest darem. Przekazał ją Bóg w nasze dusze.
28. Poprzez nią wierzymy każdemu słowu, które do nas powiedział poprzez
29. swoje sługi, proroków.

Folio 1 verso

1. R.: I jakież to są słowa, które nam powiedzieli, że
2. musimy w nie uwierzyć?
3. U.: Powiedzieli wiele rzeczy, a wszystkie one zawierają się
4. w dziesięciu zasadach naszej religii, nazywanych trzynastoma zasadami.
5. Ten, kto należy do Izraela, ten ma obowiązek wierzyć w każdą
6. z nich. A ten, kto nie uwierzy nawet w jedną
7. z nich, będzie nazwany heretykiem,
8. i nie będzie należał do Izraela.
9. R.: A co to jest za 13 zasad – fundamenty religii?
10. U.: Pierwsza to wierzyć w istnienie Boga, niech będzie błogosławiony, i że

⁵²⁹ Tj. świat.

⁵³⁰ Zob. Wj 20:11.

⁵³¹ Tj. szabat.

wszystkie

11. stworzenia, które są w świecie wyższym i niższym, On stworzył,

12. pobudza je wszystkie do życia⁵³².

13. I dlatego napisane jest „Tylko Tyś sam Bogiem⁵³³”, itd.

14. Druga to ta, że ten Bóg, który stworzył cały świat od góry

15. do dołu, jest jedyny i nie ma takiej jedyności

16. w żadnym przypadku, jaką On sam jest. Tylko On jest naszym Bogiem, nazywany Bogiem

17. Izraela. A o Jego jedyności naucza największy z proroków⁵³⁴,

18. ostrzegając Izraela w słowach: „Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem,

19. Panem jedynym⁵³⁵”.

20. Trzecia to ta, że jedyny i wyjątkowy Bóg nie jest ciałem

21. i nie da się Go sprowadzić do formy ciała, gdyż jest napisane „nie widzieliście ani

22. jednego obrazu (Jego)⁵³⁶”.

23. Czwarta to ta, że Bóg jedyny, prawdziwy, który nie ma ciała i mocy

24. w ciele, jest pierwszy i nie było żadnej takiej rzeczy, która byłaby przed

25. nim w swym istnieniu, gdyż jest napisane „Ja jestem pierwszy i jestem ostatni.

26. A prócz Mnie nie ma bogów⁵³⁷”.

Folio 2 recto

1. Piąta zasada to ta, że tylko Bóg – Stwórca, jedyny, nie będący ciałem,

2. będący pierwszy – jest godzien czci i modlitwy. A prośba (modlitewna)

3. do nikogo innego prócz Niego samego (nie powinna być kierowana), ponieważ wszyscy są przez Niego stworzeni, a On jest ich Stwórcą.

4. O tym jest tak napisane: „Nie będziesz miał innych bogów poza Mną⁵³⁸”.

5. A ktokolwiek by się modlił lub składał ofiarę, lub zwracał się do jednego

---

⁵³² Zob. Ne 9:6.

⁵³³ Zob. Ne 9:6.

⁵³⁴ Dosł. „ojciec proroków”. Chodzi tu o Mojżesza.

⁵³⁵ Zob. Pwt 6:4.

⁵³⁶ Zob. Pwt 4:15.

⁵³⁷ Zob. Iz 44:6.

⁵³⁸ Zob. Wj 20:3.

z pośród Jego stworzeń,

6. czy to na górze w niebie, czy na dole na ziemi⁵³⁹, jak do bóstwa,

7. prócz samego Pana, podlega klątwie⁵⁴⁰.

8. Szósta to ta, że Bóg, niech będzie błogosławiony, a Imię jego niech będzie uwielbione, w swej dobroci zsyła w obfitości

9. swoje prorocstwo człowiekowi lub ludziom z rodu ludzkiego,

10. którzy na to zasługują, bowiem przygotowują siebie na to

11. i są prawi w oczach Pana. A to dlatego, aby uczynić prawym ród ludzki

12. ich własnymi rękoma, by pouczać ich o dobrej drodze, po

13. której powinni chodzić, oraz o uczynkach, które powinni czynić⁵⁴¹.

14. O tym napisano: „Będę mówić przez proroków. Wielokrotnie widzenie (zsyłałem)⁵⁴²”.

15. Siódma to ta, że człowiek (o imieniu) Mojżesz (jest) pasterzem o wiele większym w (swym) proroctwie niż

16. wszyscy prorocy, którzy byli od początku aż do końca.

17. Przed nim nie powstał taki jak on⁵⁴³, ani po nim nie powstanie, jak napisano: „nie

18. powstał prorok w Izraelu taki jak Mojżesz⁵⁴⁴”. I jest on ojcem

19. i przywódcą wszystkich proroków, wybranym przez Boga Jakuba, bo również

20. i cała Tora została przekazana przez niego Izraelowi, „działowi Pana,

21. jego ludowi⁵⁴⁵”. On to, sługa Boży, osiągnął to, czego (nie osiągnęła) żadna osoba na świecie.

---

⁵³⁹ Zob. Wj 20:4.

⁵⁴⁰ Zob. Wj 22:19.

⁵⁴¹ Zob. Wj 18:20.

⁵⁴² Zob. Oz 12:11.

⁵⁴³ Zob. 2 Krl 23:25.

⁵⁴⁴ Zob. Pwt 34:10.

⁵⁴⁵ Zob. Pwt 32:9.

1. 5. Mordechaj Sułtański *Seṗer haṭ-Ta'am*

Biografia i działalność literacka M. Sułtańskiego

Mordechaj Sułtański (ur. 1772 w Łucku, zm. 1862 w Eupatorii), syn ribbiego Józefa, jest znanym karaimskim teologiem, uczonym i historykiem, pisarzem i pedagogiem. Pełnił funkcję hazzana i melammeda w Łucku do 1821 r., a następnie – na zaproszenie hachama Simchy Babowicza – przeprowadził się do Czufut-Kale, gdzie został powołany na stanowisko starszego hazzana. Tutaj miał zaszczyt przyjmować w synagodze Imperatora Mikołaja I oraz jego następcę Aleksandra II. Następnie przeniósł się do Eupatorii, dalej do Chersonu, gdzie służył jako starszy hazzan. Miał dwóch synów: Izaaka, który poślubił siostrę Abrahama Firkowicza, i Mojżesza. Ostatnie lata swego życia spędził w rodzinie starszego syna (Sinani 1890:278, Akhiezer 2007:306, Szabarowskyj 2013:121, Walfish 2011:213).

Ród Sułtańskich słynął wśród karaimów z wybitnych postaci. Byli wśród nich nauczyciele, wychowawcy, uczeni, pisarze żyjący w różnych wspólnotach. Mieszkając w Łucku, Mordechaj Sułtański był pierwszym, który zauważył we właścicielu ziemskim, Abrahamie Firkowiczu, niezwykle zdolności i talenty intelektualne, przez co zachęcił go do samodzielnej nauki, przyczyniając się w pewnej mierze do tego, że ten stał się później wielkim światowym uczonym. Sułtański został nauczycielem Firkowicza. W ciągu pięciu lat nauczył go płynnie czytać nie tylko Biblię, ale i inne dzieła karaimskich uczonych. Niestety, ponad to, co już tutaj napisałam o Sułtańskim, nic więcej nie wiadomo o jego prywatnym życiu (Sinani 1890:278, Akhiezer 2011:170-95, Szabarowskyj 2013:121).

Jeśli chodzi o jego działalność intelektualną, to uczoney ten napisał następujące prace (Sinani 1890:278-9, Szabarowskyj 2013:121):

- *'Or hag-Ganuz* (אור הגנוז – *Ukryte światło*) – o filozofii teologicznej;
- *Seṗer haṭ-Ta'am* (ספר הטעם – *Księga rozkazu*) – odpowiedzi na religijne pytania dotyczące karaizmu;
- *Hod Malkut* (הוד מלכות – *Majestat królestwa*) – broszura historyczna, ułożona z okazji wizyty Mikołaja I;
- *Palge Mayim* (פלגי מיים – *Strumienie wód*) – komentarz do *Lamentacji*;

- *Middot 'Oz* (מידות עוז – *Wymiary siły*) – podręcznik dla nauczycieli i wychowawców;
- *Miktam sur Mera'* (מכתם סור מרע – *Epigram odwracający od zła*) – książka z morałami;
- *Seṗer Yalquṭ* (ספר ילקוט – *Zbiór*) – zbiór artykułów i objaśnień skomplikowanych wersetów Biblii;
- *Seṗer Deḥiyat Ke'eḥ* (ספר דחיית כאב – *Odezwa*) – słowo zwrócone do pasterzy ludu;
- *Zeḵer Ṣaddiqim* (זכר צדיקים – *Wspomnienia sprawiedliwych*) – pierwszy traktat historyczny opisujący dzieje karaimów;
- *Seṗer Teṭiḅ Da'at* (ספר תיטיב דעת – *Księga „[Język mądrych] właściwie wyraża wiedzę” [Prz 15:2]*) – 21 pytań, postawionych przez autora współczesnym uczonym, oraz odpowiedzi na nie; książka skierowana przeciwko filozofii rabbanicznej oraz chasydzkiemu mistycyzmowi;
- *Petaḥ Tiqwa* (פתח תקוה – *Wrota nadziei*)⁵⁴⁶ – gramatyka hebrajskiego biblijnego w tradycji karaimskiej;
- Inne: zbiór kazań i dzieł poetyckich na różne tematy.

Struktura i treść katechizmu

Traktat *Seṗer haṭ-Ta'am* został opublikowany w zbiorze *Karme Yoseḅ: 'oseḅ 'igrot we-dibre ḥoḵma, mi'uṭe had-dapim, we-ḥaṣuḅe han-nos'im* (tom czwarty) w Aszdod w 2007 roku przez Yosefa Elgamila. Tekst ten mieści się na stronach od 191 do 212, na których zawarto cztery pytania i odpowiedzi.

We wstępie do swego rękopisu Sułtański wyjaśnił powód, który skłonił go do napisania dzieła (Sułtański 2007:194):

אחר שיצא דבר המלכות מלפני גדולת אדוננו מלכנו הקסר האדיר החסיד והרחמן אמפרטור הגדול המושל בכל הארצות אלכסנדר הראשון בן פוול יחי לעד. על ידי השר הגדול הזוהר המאייר והיועץ, הסודי למלכות שמו הטוב החכם, מילליר קאוולר, לשאול ולחקור ולדעת⁵⁴⁷ אודות בני מקרא, וסבת ואיכות הבדלם והתחלקותם מכת הרבנים פעלי התומר.

⁵⁴⁶ Książka została opublikowana w Eupatorii w 1857 r.

⁵⁴⁷ Powinno być לדעת.

(Książka ta została napisana) po tym, jak wyszło postanowienie królewskie – od możnego Pana naszego, króla naszego, Cesarza potężnego, sprawiedliwego i miłosiernego, wielkiego Imperatora, panującego nad wszystkimi krajami, Aleksandra I, syna Pawła, niech żyje wiecznie! – poprzez wielkiego ministra, olśniewającego, prominentnego, poufnego doradcy królestwa, o dobrej reputacji, mędrca Millera Kawalera, by przepytać, zbadać i dowiedzieć się (czegoś) odnośnie do Piśmienników⁵⁴⁸, a także odnośnie do przyczyny i rodzaju różnic oraz oddzielenia się ich od sekty rabbanitów, uprawiających tamaryszek⁵⁴⁹.

Pokazuje się więc, że impulsem do napisania tekstu Mordechaja Sułtańskiego był – zdaniem autora – odpowiedni edykt carski. Stąd też i pojawienie się w tytule tekstu słowa טעם, które oznacza tutaj ‘rozkaz; z czyjegoś ramienia’⁵⁵⁰. Owo hebrajskie słowo, jak zauważa we wstępie Mordechaj Sułtański, ma jeszcze drugie znaczenie, mianowicie ‘powód, przyczyna’ i do sensu tego także autor *Seṗer haṭ-Ta‘am* świadomie nawiązuje (Sułtański 2007:195). Ponadto tytuł może być odniesieniem do książki *Tub Ta‘am*, opublikowanej w 1835 w języku karaimskim i też mającej formę pytań i odpowiedzi.

W *Seṗer haṭ-Ta‘am* autor stawia cztery pytania odnośnie do Boga, stworzenia świata i stworzeń, a także udziela na nie odpowiedzi. Tekst ten przedstawia się następująco:

ואלו הן השאלות:
שאלה ראשונה
ממי ומתי נברא העולם, מדוע במשך ששה ימים כפי תורת משה. לא אחר ולא קודם.
השאלה השנית
מה היא נפש האדם, ומאיזה מקום חוצבה, ומה היא חלקה אחרי פרידתה מהגוף.
השאלה השלישית
מדוע הלבנה משתנית באורה, פעם מתוסף היום ולהפך. ואם יש לה שייכות לפועל בגופים
אחרים ממנה כטבע השמש.
השאלה הרביעית
כמה דעות יש במציאת העולם החדש שהוא אֶמְרִיקָא. ומה סברו באופן מציאותה, ובאיזה אופן
ניתישב ומאיזה אופן ניתישב ומאיזה זמן.

A oto pytania:

Pytanie pierwsze

⁵⁴⁸ Dosł. „synów Pisma”.

⁵⁴⁹ Według informacji podanej przez profesora P. Muchowskiego, to może być odniesienie do traktatu Mosze Kordowero *Seṗer Tomer Deḇora*. Chodziłoby zatem raczej o praktyki kabalistyczne i byłoby to określenie kabalistów – praktyki mistyczne były kością niezgody pomiędzy rabbanitami a karaimami.

⁵⁵⁰ Por. Ezd 7:23: טעם אֶלָּה ‘z rozkazu Boga’.

Przez kogo i kiedy świat został stworzony, i dlaczego w ciągu sześciu dni, zgodnie z Torą Mojżesza, nie później i nie wcześniej?

Pytanie drugie

Czym jest dusza ludzka i skąd została wzięta⁵⁵¹, oraz co jest jej udziałem po jej oddzieleniu się od ciała⁵⁵²?

Pytanie trzecie

Dlaczego księżyc zmienia się w swej światłości, raz zwiększa się (w) dzień, a (raz) na odwrót? I czy ma on możliwość oddziaływania na inne od niego ciała, jak to jest w naturze słońca?

Pytanie czwarte

Jakie są opinie odnośnie do odkrycia nowego świata, którym jest Ameryka? Co sądzono o sposobie jej zaistnienia? W jaki sposób została osadzona? W jaki sposób została zamieszkała i od kiedy?

Seṗer haṭ-Ta'am – jak wynika z krótkiej prezentacji fragmentu tekstu – jest dziełem popularno-naukowym o charakterze filozoficzno-teologicznym. Z jednej strony autor snuje rozważania na temat stworzenia świata i istoty ludzkiej duszy, zaś z drugiej strony pisze o Ameryce, interesuje go możliwość zasiedlenia nowego kontynentu, a więc podejmuje tematykę, która zupełnie nie jest związana z prośbą Millera Kawalera, wysłannika carskiego, odnośnie wyjaśnienia różnic pomiędzy karaimami a rabbanitami.

Należy podkreślić, że tekst jest niedokończony, bowiem w wydaniu opracowanym przez Elgamila nie ma pełnej odpowiedzi na czwarte pytanie. Prócz wspomnianych wyżej krótkich pytań, nie pojawiają się w tej pracy jeszcze inne kwestie.

Jak wynika z informacji zawartych pod koniec *Seṗer haṭ-Ta'am*, tekst ten został zakupiony przez Abrahama Altakoni (אברהם אלתקוני) od uczonego z Egiptu, Cadoka (צדוק המשכיל המבין מצרי) (Sułtański 2007:211).

---

⁵⁵¹ Sułtański podaje, że dusza została wzięta (poprzez emanację) od aniołów i dana człowiekowi (הנפש (נאצלת מכת המלאכים) (Sułtański 2007:206).

⁵⁵² Odpowiedzią jest: powrót do miejsca, z którego została wzięta, a po wskrzeszeniu martwych wchodzi w nowe, drugie ciało. Wszystko to jednak pod warunkiem, że dusza taka żyła w zgodzie z Bogiem i z ludźmi (Sułtański 2007:207).

2. Katechizm w języku karaimskim Mordechaja Kazaza *Ṭub Ṭa'am* (1835)

Biografia i działalność literacka

Mordechaj Kazaz ben Szelomo urodził się w Czufut Kale⁵⁵³, gdzie spędził całe swoje życie i zmarł w 1835 r. Pracował jako nauczyciel, pełnił funkcję starszego hazzana, a także był przewodniczącym karaimskiego Duchownego Zarządu w Czufut Kale. Uważany jest za pierwszego na Krymie pisarza i poetę, który tworzył w języku karaimsko-turkijskim (Eliaszewicz 1993:84-85).

Nieliczne zachowane informacje, dotyczące twórczości Kazaza, można znaleźć w artykule hachama S. Szapszała, pt. „Krótki zarys turecko-karaimskiej literatury”, opublikowanym w biuletynie *Извѣстія Караимскаго Духовнаго Правленія*. Eliaszewicz, spisując biografie słynnych karaimów, wzorował się na tej pracy Szapszała i często się do niej odnosił, także krytycznie. Podaje na przykład, że dane – odnośnie do Kazaza – są niepewne i wybiórcze, bowiem Szapszał pomylił imię autora, podając niewłaściwy jego skrót: zamiast M. (od Mordechaj) notuje Sz. (Szelomo) Kazaz (Ш. Казась) (Eliaszewicz 1993:84-85).

Opisując zaś najważniejsze dzieło Kazaza, tj. *Ṣup Debaš*, zauważyłam, że Szapszał całkowicie pominął hebrajską nazwę książki, która pojawia się na stronie tytułowej wydania z 1835 r., zaś zamiast niej podaje nazwę turkijską, tj. *Балнынъ Солагы*, która nie pojawia się w tym miejscu. Tytuł hebrajski jest o tyle ważny, że wskazuje na konkretne miejsce w Biblii (Prz 16:24), a po drugie kontynuuje długą tradycję nadawania tekstom – czy to polemicznym, czy to teologicznym – tytułów złożonych z konkretnych wyrażeń biblijnych. Zastanawia więc fakt przemilczenia czy też pominięcia przez Szapszała hebrajskiego tytułu, gdy podaje on tylko jego karaimski odpowiednik (Szapszał 1918:7).

O dziele tym Szapszał pisze, że stanowi „pomnik literatury karaimskiej” i że „naprawdę zasługuje na uwagę jako jeden z nielicznych i najlepszych wzorców poezji karaimskiej, podobny w formie do tatarskich duchownych pieśni, zwanych *ilahi*”⁵⁵⁴

---

⁵⁵³ Próżno szukać daty jego urodzin w znanej pracy Eliaszewicza. W innych, znanych mi źródłach, traktujących o tym pisarzu, także nie ma żadnej wzmianki na ten temat (np. Szapszał 1918).

⁵⁵⁴ W oryginale: «Этотъ памятникъ караимской литературы, дѣйствительно заслуживаетъ особаго вниманія, какъ одинъ изъ немногихъ и лучшихъ образцовъ караимской поэзіи, близкой по формѣ къ татарскимъ духовнымъ пѣснямъ «илихи»».

(Szapaszał 1918:7).

Z niejasnych przyczyn Szapaszał pominął także hebrajskojęzyczny tytuł katechizmu Kazaza, to jest *Tub Ta'am*, który został wydrukowany razem z *Šup Debaš* w 1835 r. Ponadto Kazaz jest autorem elegii, pt. *Adam Ohlu* (*Syn człowieka*), opublikowanej w 1841 r. w Eupatorii, której – jak podaje Szapaszał – „rzadko kto z karaimów nie znał na pamięć, nie wyłączając nawet niepiśmiennych kobiet”⁵⁵⁵. Kazaz zbierał także oraz spisywał ludowe wiersze i baśnie. Poza powyższym napisał też – nieznaną z tytułu – gramatykę języka hebrajskiego (Szapaszał 1918:7; Eliaszewicz 1993:84-85).

Wydanie *Šup Debaš*

Jak już wyżej napisałam, w 1835 r., dzięki staraniom Zaracha Firkowicza, syna słynnego kolekcjonera Abrahama Firkowicza, ukazała się książka *Šup Debaš* M. Kazaza. Wydanie to składa się z trzech części. Pierwsza część *Šup Debaš*, obejmująca 21 stronic, zawiera krótkie wiersze religijne, przeznaczone do czytania na każdy tydzień w ciągu roku. Część drugą książki stanowi, obejmujący 13 stronic, katechizm *Tub Ta'am*⁵⁵⁶. Całość wydania dopełnia część trzecia, tj. *Mešalim u-Ma'asijot*, obejmująca 94 stronic, na których zawarto różne karaimskie świeckie przypowieści i baśnie (Zajączkowski 1926:10).

Zajączkowski podaje, że niektóre egzemplarze książki posiadają dodatkowe 4 nienumerowane arkusze, opisujące historię Hanny i jej 7 synów z II księgi Machabejskiej⁵⁵⁷ (Zajączkowski 1926:10).

Šup Debaš poprzedza następująca przedmowa (tekst ze strony tytułowej, jak się wydaje, od wydawcy) (1835:1b):

ספר

צוף דבש

זה הספר הנותן אמרי שפר שמו הטוב צוף דבש כשמו כן חנו מתוק לנפש ומרפא לעצם • ואחריו יבוא ספר טוב טעם הנותן טוב טעם ודעת ללומדיו⁵⁵⁸ : חברים כמהר"ר⁵⁵⁹ מרדכי החכם השלום המקובל האלהי הרב ואב ב"ד⁵⁶⁰ בקה"ק קלעא בכמ"ר שלמה המשכיל הנכבד הנעלה ירא אלהים וסר מרע נ"ע קזאז :

⁵⁵⁵ W oryginale: «[...] которую въ свое время рѣдко кто изъ караимовъ не зналъ наизусть, не исключая даже неграмотныхъ женщинъ».

⁵⁵⁶ Zajączkowski nazywa ten tekst „próbą katechizmu” (Zajączkowski 1926:10).

⁵⁵⁷ Historia nawiązuje do święta Chanuki (Greenberg 1985:376).

⁵⁵⁸ Zob. Ps 119:66: טוב טעם ודעת למדני.

⁵⁵⁹ Skrót מורנו הרבה רבי.

⁵⁶⁰ Skrót בית דין.

ובמ"ע⁵⁶¹ זרח הבחור הנחמד המשכיל בכה"ר⁵⁶² אברהם ירו' פירכוויץ צרו' בטעמו צוף"דבשו וטוב"טעמו מתקו מאד לנפשו ובתשוקתו הרבה הזיל כספו מכיסו לכבוד הספרים הנ"ל ולכבוד הרב המחבר נ"ע⁵⁶³ והדפיס את שניהם להצדיק את הרבים היותר שניהם כא' טובים מחוברים בלשון המון העם כי רוב ההמון אינם יודעים לשון הקדש לכן רבים יטעמו מצוף דבשו וטוב טעמו ובלי ספק יהיה זוכה ומזכה את הרבים : וזכות הרב המחבר תגן עליו ויאריך השי"ת ימיו וימלא כל משאלותיו לטובה : ויקים עליו מק"ש⁵⁶⁴ והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כככבים לעולם ועד⁵⁶⁵ אכ"ר : נדפס פה עיר גוזלווא בחדש אדר שנת תקצ"ה לפ"ק :

Księga

Plaster miodu (Šuṗ Deḇaš)

Oto księga przedstawiająca przepiękne słowa, której cudowny tytuł to *Plaster miodu (Šuṗ Deḇaš)*. Podobnie jak jej tytuł, tak i jej urok jest słodki dla duszy i uzdrawiający dla ciała. Po niej następuje *Najlepszy smak (Ṭub Ṭa'am)*, obdarowujące bogactwem mądrości i wiedzy swych uczniów⁵⁶⁶. Napisał je jegomość pan *haraw* Mordechaj, doskonały uczony, wielki znawca ukrytej Bożej wiedzy i przewodniczący sądu w świętej gminie w Kale, syn jegomości pana ribbi Szelomo, wielce szanownego uczonego, bogobojnego i unikającego zła, niech jego dusza spoczywa w Edenie, Kazaza.

Zgodnie z odpowiednim nakazem, *Zarach*, miły chłopiec, uczony, syn czcigodnego ribbiego, *Abrahama* Jerusalmi *Firkowicza*, niech strzeże go Bóg i wybawi, z powodu smaku *Plastra miodu (Šuṗ Deḇaš)* oraz *Najlepszego smaku (Ṭub Ṭa'am)*, które osłodziły bardzo jego duszę, a także z powodu wielkiego pragnienia wyjął srebro ze swej kieszeni ku chwale wyżej wspomnianych ksiązek i ku czci wielkiego ich autora, niech spoczywa w pokoju, i wydał te dwa (utwory), aby sprawiedliwymi uczynić wielu. Obydwa, równo dobre, będące jednym (dziełem), zostały napisane w języku ludu, gdyż większość nie zna języka świętego, a tak wielu rozsmakuje się w *Šuṗ Deḇaš* i *Ṭub Ṭa'am* i niewątpliwie będzie uznanych za niewinnych i uniewinni wielu. Dzięki (składam) wielkiemu autorowi, niech strzeże go Bóg, niech będzie błogosławiony i niech przedłuży jego dni, i niech zamieni każde jego pragnienie w dobro. Niech ustanowi dla niego niebiańską świątynię, a uczeni będą się mienić jako światłość na niebie, a ci, którzy czynią sprawiedliwymi

⁵⁶¹ Skrót במנהל עבודה, במנוחתו עדן.

⁵⁶² Skrót הרב בן.

⁵⁶³ נשמתו עדן.

⁵⁶⁴ Znaczenie skrótu niepewne, przyjęto odczyt מקדש שמים.

⁵⁶⁵ Zob. Dn 12:3: והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד.

⁵⁶⁶ Zob. Ps 119:66.

wielu, jak gwiazdy na wieki wieczne⁵⁶⁷. Amen. Niech będzie wola (Jego). (Książka) została opublikowana tutaj w mieście Gözleve (Eupatoria) w miesiącu *adar* w roku 1835.

Ponadto wydanie *Šup Debaš* zawiera krótki wiersz i akrostych ku czci autora i jego dzieła (1835:2a)

צוף דבש

אמרי נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם⁵⁶⁸

צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה⁵⁶⁹

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך⁵⁷⁰

Nektar na miód

Miłe słowa są słodyczą dla duszy i lekarstwem dla ciała⁵⁷¹.

Bardzo wyraźna jest twa mowa, a sługa twój kocha ją⁵⁷².

Otwórz oczy moje, a zobaczę cuda z Tory twojej⁵⁷³.

מה⁵⁷⁴ נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי⁵⁷⁵:

ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך⁵⁷⁶:

דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך⁵⁷⁷:

כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך⁵⁷⁸:

יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש⁵⁷⁹:

O jakże słodkie są słowa twoje dla podniebienia mego – nad miód dla ust moich⁵⁸⁰!

Słowa twe są prawdą, (stąd) na wieki (istnieje) każde zdanie sprawiedliwości twojej⁵⁸¹.

Obym zrozumiał drogę twych rozkazów! Obym rozważał o cudach twoich⁵⁸².

⁵⁶⁷ Zob. Dn 12:3.

⁵⁶⁸ Zob. Prz 16:24: צוף-דבש אמרי-נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם.

⁵⁶⁹ Zob. Ps 119:140: צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה.

⁵⁷⁰ Zob. Ps 119:18: גל-עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

⁵⁷¹ Zob. Prz 16:24.

⁵⁷² Zob. Ps 119:140.

⁵⁷³ Zob. Ps 119:18.

⁵⁷⁴ Pierwsze litery kolejnych wierszy tworzą akrostych, tj. Mordechaj.

⁵⁷⁵ Zob. Ps 119:103: מה-נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי.

⁵⁷⁶ Zob. Ps 119:160: ראש-דברך אמת ולעולם כל-משפט צדקך.

⁵⁷⁷ Zob. Ps 119:27: דרך-פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך.

⁵⁷⁸ Zob. Ps 119:88: כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך.

⁵⁷⁹ Zob. Ps 119:80: יהי-לבי תמים בחקיך למען לא אבוש.

⁵⁸⁰ Zob. Ps 119:103.

⁵⁸¹ Zob. Ps 119:160.

⁵⁸² Zob. Ps 119:27.

Zgodnie z twą łaską ożyw mnie, a będę strzegł świadectwa ust twoich⁵⁸³.

Niech serce moje będzie nienagane, gdy chodzi o twe prawa, abym się nie zawstydział⁵⁸⁴.

Język, struktura i treść katechizmu

Tekst *Ṭub Ṭa'am* został napisany w języku krymskotureckim, charakterystycznym dla karaimów krymskich, z pewnymi naleciałościami języka tatarskiego⁵⁸⁵. Zastosowany został zapis alfabetem hebrajskim.

Ṭub Ṭa'am mieści się na 26 stronach, na których zawarto 17 pytań i odpowiedzi odnośnie do podstaw wiary karaimskiej. Każde pytanie rozpoczyna się hebrajskim słowem *še'ela* (שאלה) wraz z odpowiednią liczbą porządkową, a każdej odpowiedzi towarzyszy słowo *tešuba* (תשובה).

Poniżej przedstawiam wypis wszystkich pytań, które Kazaz przedstawił w *Ṭub Ṭa'am*:

שאלה א' סן נא סין :

שאלה ב' אינסן אוולדינא נא איקטיזא דיר בילמאייא :

שאלה ג' אינסן אוולדלרינג בירי בירינדן פרקי וא אייריליגי ורמי : יוק איסא ג'ומלס' ביר מיללט ביר
דיל ביר דין מידיר :

שאלה ד' סן חנגי מילטטן סן וא דיליג חנגידיר :

שאלה ה' ישראל אומה סינא גירי אומה לרדן נא פרקי ור :

שאלה ו' ישראל אומה ס' בו מרטבייא נדן מוסטחק אולדולר :

שאלה ז' דילימיז לשון קודש דיר דדיגיג בו דיל נסלי דיל דיר :

⁵⁸³ Zob. Ps 119:88.

⁵⁸⁴ Zob. Ps 119:80.

⁵⁸⁵ W kontekście rozważań nad językami potocznymi karaimów na Półwyspie Krymskim w pierwszej połowie XIX wieku można stwierdzić, że w tym okresie posługiwali się karaimi następującymi językami: hebrajskim, rosyjskim, tatarskim i tureckim. O ile powszechna znajomość języka tatarskiego w życiu codziennym nie nastęcza wątpliwości, o tyle zasięg społeczny i terytorialny języków hebrajskiego i rosyjskiego pozostaje nadal kwestią otwartą. W tym kontekście warto podkreślić, że zgodnie ze wspomnianym wyżej rozporządzeniem w sprawie Taurydzkiego Karaimskiego Duchowieństwa, z dnia 3 marca 1837 roku, przysięgi osób obejmujących stanowisko hachama, hazzana czy też szamasza powinny być sporządzane w trzech językach, jak widać w następującym tekście: „Listy przysięgi powinny być drukowane w języku rosyjskim, wraz z tłumaczeniem na starożytny język hebrajski oraz używany przez karaimów język tatarski [Присяжные листы должны быть печатаны на Русскомъ языкѣ, съ переводомъ на древній Еврейскій и на употребляемый Караимами Татарскій языки]” (Firkowicz 1890:129). Kilka lat później, w 1842 roku, zostało wydane nowe rozporządzenie odnośnie do przysięgi na wierność służbie, zgodnie z którym dwa egzemplarze owej przysięgi (także dla świadków) powinny być spisane w języku żydowskim i tatarskim – w obu przypadkach hebrajskimi literami (ros. Еврейскими буквами) (Firkowicz 1890:140).

שאלה ט' סן דדיג כי מן בני ישראל דן מן : בני ישראל פורקא פורקא חלק דיר : שומרונים דיילן חלק
ור : קראים דיילן חלק ור : רבנים דיילן חלק ור : חנגיסין דן סין וא בונלריג בוולא איירי דושמלרינג
אסלי נא דיר :

שאלה י' סן דדיג כי צדוקים סלט פשט בקרלר : וא רבנים דא תורה שבעל פה גא איננדילר דדיג :
אבלא איסא קראים חלקי תורה ני סלי דוטיירלר סויילא :
שאלה יא עשרה עקרים גא איננמלידיר דדיג אולר נא דיר :
שאלה יב א'ת גא תפלה אטמלי ברכה אטמלי דדיג או נדן בורג' וא וקטין טרזין סוולא :
שאלה יג תשובה יוללרין אוגרטמלי דדיג : יוללרי נא דיר סוולא :
שאלה יד ישראל עיילרי וא ייללרי גונש חיסבי אילן מידיר יוקסא יילדיז חיסבי אילן מידיר סוולא :
שאלה טו דדיג כי ישראל ייללרי ארץ ישראל ניג חיסבינא גורא דיר : ארץ ישראל דא אולסק איי : יא
שמדי גלות דא אוזק ירלרדא נסלי אידיירלר : וא עיי בשלרני נסלי ביליירלר וא נסלי דוטיירלר :
שאלה י"ו ישראל ניג איי גונלרי חנגידיר סבלא :
שאלה יז תורה ניג מצוה לרינג תכליתי נדיר :

1-sze pytanie: Kim jesteś?

2-gie pytanie: Co powinien wiedzieć syn ludzki?

3-cie pytanie: Czy są jakieś różnice pomiędzy synami ludzkimi? Jeśli nie, to czy wszyscy ludzie należą do jednego narodu, są jednego języka i jednej religii?

4-te pytanie: Jaki jest twój naród i jaki jest twój język?

5-te pytanie: Jaka jest różnica pomiędzy narodem Izraela a innymi narodami?

6-te pytanie: Czym zasłużył sobie naród Izraela, by dostąpić tego zaszczytu?

7-me pytanie: Jaki jest nasz język, który zwą *lešon qodeš*?

8-me pytanie: Czym jest gramatyka?

9-te pytanie: Powiedziałeś, że należysz do synów Izraela. Synowie Izraela należą do różnych ludów. Jest lud nazywający się samarytanie. Jest też lud nazywający się karaimi. Jest i lud nazywający się rabbanici. Do którego z nich ty należysz i jaka jest przyczyna takiego podziału?

10-te pytanie: Powiedziałeś, że saduceusze przestrzegają dosłownego znaczenia (Tory), zaś rabbanici wierzą w ustną Torę. Zatem powiedz, jak karaimi przestrzegają Torę?

11-te pytanie: Powiedziałeś, że należy wierzyć w 10 zasad (wiary). Jakie one są?

12-te pytanie: Powiedziałeś, że należy praktykować, tj. modlić się, błogosławić Wzniosłego Boga. Dlaczego jest to obowiązkowe? Powiedz też, kiedy i jak każdy powinien to czynić?

13-te pytanie: Powiedziałeś, że należy nauczać (różnych) sposobów odprawiania pokuty. Jakie są te sposoby?

14-te pytanie: Powiedz, czy u Izraelitów miesiące i lata wyznaczone są na podstawie obliczeń słońca czy gwiazd?

15-te pytanie: Dobrze by było, gdybyśmy byli w Izraelu. Jednak jak postępuje się, to jest dokonuje się tych obliczeń, na wygnaniu, w oddalonych krajach? Jak rozpoznawane i obchodzone są pierwsze dni miesięcy?

16-te pytanie: Jakie to są dni świąteczne Izraela?

17-te pytanie: Jakie postępowanie jest adekwatne do przykazań Tory?

Tożsamość izraelska oraz język hebrajski

Ważnym elementem tożsamości karaimskiej w nauczaniu Kazaza było wpajanie uczniom poczucia wspólnoty z narodem izraelskim. Co jeszcze ściślej ich wiąże z tradycją biblijną, to zwyczaj obrzezania w ósmym dniu od narodzenia męskiego potomka. Zwolenników innej tradycji, według której obrzezania dokonywano w wieku dojrzałym, Kazaz określa mianem Izmaelitów. Ponadto przynależność do narodu izraelskiego Kazaz wyraża poprzez pochodzenie od trzech wielkich patriarchów biblijnych:

עברי טוקומי דן מין אברהם נוג אוגלי יצחק יצחק ניג אוגלי יעקב יעקב ניג אוולדלרינדן מין :
מיללטימא ישראל דרלר : וא דילימיו לשון קדש דיר :

Jestem potomkiem Judejczyków, od potomków Jakuba, Jakuba – syna Izaaka, Izaaka – syna Abrahama. Mój naród nazywa się Izrael, a nasz język jest językiem świętym (Kazaz 1835:2a).

Słowami tymi Kazaz powtarza powszechnie przyjęte wśród karaimów przeświadczenie o bezpośrednim pochodzeniu od przodków Abrahama. Podobnie rzecz ma się z używanym przez nich językiem hebrajskim:

בו דילי א"ת אדם הראשון גא אוגרטטיגי דילדיר וא א"הר בו דיל אילן דוניידא אולגן שיילרא אט⁵⁸⁶
קושמישטיר וא מגדל יפולונגיא דכ גיומלא עלם בו דיל אילן סוילשטילר :

Jest to język, którego nauczył Bóg Wywyższony pierwszego człowieka, a pierwszy człowiek za pomocą tego języka dał imiona wszystkim rzeczom istniejącym na tym świecie. I do tego czasu, dopóki nie została stworzona wieża, cały świat mówił w tym

---

⁵⁸⁶ Powinno być דא.

języku⁵⁸⁷ (Kazaz 1835:3a).

Kluczowym momentem historii jest wybranie przez Boga narodu izraelskiego, do którego wliczają się współcześni Kazazowi karaimi:

אברהם אבינו ע"ה ניג זכותי אילן
וא ישראל אומה סינדן ציקגיק נביא לריג צדיק לריג מלך לריג חסיד לריג חכם לריג חטירי אוצון :

(Naród karaimski wyróżnia się) dzięki zasługom Abrahama, naszego ojca, niech spoczywa w pokoju, oraz dzięki prorokom, sprawiedliwym, królom, pobożnym, uczonym, którzy pochodzą z narodu Izraela⁵⁸⁸ (Kazaz 1835:2).

Kazaz podkreśla szczególnie przywilej bycia wybranym, wyróżnionym (spośród innych narodów). Ze względu na nasilenie się w XIX i XX w. zjawiska asymilacji, karaimi – uważający się za naród wybrany – ubolewali szczególnie z powodu tego „duchowego upadku”, które dotknęło młodzież. Anonimowy autor, o pseudonimie R-ij, ze smutkiem pisze, że:

Nie smuci się serce ojca z powodu syna, który zapomniał wiarę swoich przodków i język ojczysty. Nie smuci się dusza wiernego syna swego narodu z powodu opustoszałej i obracającej się w ruinę świątyni. W pokoju, w przyjaźni i w bojaźni przed Bogiem żyją synowie naszego narodu. Kochają się nawzajem i przestrzegają przymierza danego przez Boga Izraelowi, ludowi wybranemu (R-ij 1912:64)⁵⁸⁹.

Jak wskazuje Kazaz, bycie narodem wybranym zobowiązuje do pielęgnowania własnej tradycji, podtrzymywania własnej kultury, a szczególnie wiary w Boga Izraela.

Nomenklatura hebrajska w kalendarzu karaimskim

Na podstawie tekstu oryginalnego, w katechizmie swym Kazaz stosował bardzo dużo terminów hebrajskich, z czego można by wywnioskować, że to one – owe terminy

---

⁵⁸⁷ W miejscu tym dziękuję za udzielenie mi pomocy w tłumaczeniu Aisze Emirovej.

⁵⁸⁸ W miejscu tym dziękuję za udzielenie mi pomocy w tłumaczeniu Aisze Emirovej.

⁵⁸⁹ W oryginale: «Не скорбитъ сердце отца за сына, забывшаго вѣру предковъ и родной языкъ, не печалится душа вѣрнаго сына своего народа за пустующіе и приходящіе въ ветхость храмы. Въ мирѣ, дружбѣ и страхѣ Божиємъ живутъ сыны нашего народа, любя другъ-друга и соблюдая завѣты, данныя Богомъ Израиля своему избранному народу».

hebrajskie – były używane na co dzień, a nie żadne inne. Jako przykład może posłużyć terminologia zastosowana w karaimskim kalendarzu, w którym po hebrajsku nazywano miesiące przestępne oraz zwykłe. Tak więc w cyklu 19-letnim sprawa ta rysowała się następująco (Kazaz 1835:10b):

Rodzaj roku		Kolejność lat	
pol.	hebr.	hebr.	liczba
zwykły	פשוטה	א'	1
zwykły	פשוטה	ב'	2
przestępny	מעוברת	ג'	3
zwykły	פשוטה	ד'	4
zwykły	פשוטה	ה'	5
przestępny	מעוברת	ו'	6
zwykły	פשוטה	ז'	7
przestępny	מעוברת	ח'	8
zwykły	פשוטה	ט'	9
zwykły	פשוטה	י"ד	10
przestępny	מעוברת	יא"	11
zwykły	פשוטה	יב"	12
zwykły	פשוטה	יג"	13
przestępny	מעוברת	יד"	14
zwykły	פשוטה	טו	15
zwykły	פשוטה	טז	16
przestępny	מעוברת	יז"	17
zwykły	פשוטה	יח"	18
przestępny	מעוברת	יט"	19

Zaraz za tym Kazaz przedstawił następujący kalendarz karaimski, zachowując nazwy hebrajskie miesięcy i świąt:

Tab. 3. Kalendarz karaimski (Kazaz 1835:10-13)

№	Miesiące		Święta i posty (אורוץ לר)	
	pol.	hebr.	pol.	hebr.
1.	Tiszri	תשרי	Trąbienie świąteczne Dzień wesela	תרועה מועדי יום תרועה
			Kippur	כפור
			Szałas świąteczny Święto szałasów 8-my dzień (dzień zgromadzenia) Radość z Tory	סכה מועדי חג הסכות שמיני עצרת שמחת תורה
			post siódmego miesiąca	
2.	Cheszwan	חשוון		
3.	Kislew	כסלו		
4.	Tewet	טבת	post dziesiątego miesiąca	
5.	Szewat	שבט		
6.	Adar	אדר	Purim (Święto Ester)	פורים
	Waadar, Adar II	ואדר, אדר שני		
7.	Nisan	ניסן	Pascha Święto praśników Zgromadzenie dnia siódmego	פסח חג המצות ז עצרת
8.	Ijar	אייר		
9.	Siwan	סיון	Święto Tygodni Nadanie Tory	חג השבועות מתן תורה
10.	Tammuz	תמוז	post czwartego miesiąca (wedle kalendarza królewskiego, w którym rok	

			rozpoczął się w miesiącu <i>nisan</i>)	
11.	Aw	אב	post piątego miesiąca	
12.	Elul	אלול		

Podsumowując, można zatem stwierdzić, że postawa Mordechaja Kazaza była odzwierciedleniem postawy wyższej warstwy religijno-społecznej wspólnoty karaimskiej, której zależało na utrzymaniu przy życiu nie tylko tradycji i obyczajów religijnych, ale też i – choć i w minimalnym stopniu – pewnego poziomu znajomości świętego języka.

3. Katechizmy w języku rosyjskim (1890-1917)

Rosyjskie katechizmy będą analizowane przez pryzmat karaimejskiej literatury wydawanej w tym okresie, a to ze względu na dające się zauważyć ideologiczne, teoretyczne, myślowe podobieństwo pomiędzy treścią danych publikacji prasowych a zawartością katechizmów. Oczywiście poza tymi podobieństwami występują między nimi różnice. Tymi aspektami będę zajmowała się przy analizie poszczególnych katechizmów.

3. 1. Jakub Duwan *Katechizm, podstawy prawa karaimejskiego*

Biografia Jakuba Duwana

Jakub Duwan (ros. Яков ДУВАН, hebr. יעקב בן בנימן דוואן) urodził się w Eupatorii, w dniu 26 marca 1842 roku. Jego ojciec, Beniamin (ros. Вениамин), w młodości zajmował się handlem w Odessie, a gdy dorobił się wielkiego majątku, powrócił do rodzimej Eupatorii. Tutaj zbudował dwa budynki i zajął się handlem chlebem. Ożenił się z Beruchą (ros. Беруха), córką Abrahama ben Josef Szelomo (Aben Jaszar) Łuckiego, autora książki *Zug we-niḥrad*, זוג ונפרד (wyd. w Eupatorii w 1836/7 (תקצ"ז)) oraz zbioru opowiadań i wierszy *Šošanim*, שושנים. Pradziadek ze strony matki, Josef Szelomo Łucki, zasłynął jako znakomity uczonec i komentator Biblii. Napisał dzieło *Ṭirat Keseḥ* (טירת כסף), a także komentarz do *Seḥer ham-Mibḥar* (ספר המבחר) ribbiego Aarona Pierwszego, który cieszył się popularnością jeszcze za czasów jego prawnuka. Gdy Jakub Duwan miał 5 lat, jego ojciec zmarł, zaś 23-letnia matka została wdową, która – przez pewien czas – samotnie wychowywała syna (Duwan 1911:64-65, Eliaszewicz 1993:49).

Jeśli chodzi o edukację, to Jakub Duwan tak o niej pisze w swoich wspomnieniach:

Kiedy matka po raz pierwszy zaprowadziła mnie do szkoły dziadka, miałem 6 lat. Zaczęłem chodzić do szkoły, spędzając w niej cały czas od rana do południa i od 2. godziny aż do wieczora. Na początku uczyli mnie liter i sylab, a następnie przeszli do czytania *Mikra* (tj. Biblii) zgodnie ze wszystkimi zasadami, z pauzami i śpiewem. Tego uczyłem się przez kilka lat. Po takim wstępnym kursie przystąpiłem do tłumaczenia *Mikra* na mówiony język karaimejski. Porządek tutaj był następujący. Jeden z uczniów w naszej grupie czytał werset biblijny, po czym każdy po kolei tłumaczył to, co przeczytane. Tak więc, w ciągu 3 lat, tłumacząc jedną stronę dziennie, a czasem nawet cały rozdział, przetłumaczyliśmy całą

Biblię, bez znajomości gramatyki, języka, a często nawet bez zrozumienia sensu tego, co tłumaczono, bowiem nie wyjaśniano nam niczego oraz nie uzupełniano naszego tłumaczenia niezbędnymi komentarzami.

Rano rozpoczynałem naukę w szkole pod kierownictwem starszego ucznia, który już znał zasady czytania oraz tłumaczenia tego, co się śpiewa. A po obiedzie powtarzałem to samo przed dziadkiem. Po ukończeniu biblijnego kursu, nagle z polecenia dziadka przystąpiłem do gramatyki. [...] Trudne dla mnie było również czytanie bez wokalizacji, i ja prawie nic nie rozumiałem z tego wszystkiego, co mi dziadek tłumaczył z gramatyki. Mimo to musiałem ściśle czytać i tłumaczyć zgodnie z gramatyką wszystkie jej mądre deklinacje i koniugacje na setki sposobów. W takiej męce minął rok. Po upływie tego czasu zacząłem rozumieć już różnice gramatyczne, ponieważ dziadek mój przeszedł do praktycznej metody nauczania, pisemnej analizy itd. To było w 1853 roku, kiedy skończyłem 11 lat (Duwan 1911:66-67)⁵⁹⁰.

Z powyższego tekstu jasno wynika, że nauka języka hebrajskiego biblijnego była oparta w dużej mierze na samodzielnej pracy, tudzież na współpracy ze starszymi uczniami. Jak Duwan sam relacjonuje, nauka języka hebrajskiego stanowiła dla niego dość znaczne wyzwanie, właśnie – jak sugeruje – ze względu na metodologię nauczania tego języka.

Gdy wybuchła wojna rosyjsko-turecka, młody jeszcze Jakub wraz z matką uciekają do niewielkiej miejscowości Perekop. Tam kontynuuje naukę u jednego z uczniów swego dziadka (Duwan 1911:67).

Dziadek, Aben Jaszar, w międzyczasie przenosi się do Jekaterynosławia (dzisiaj Dnipro), gdzie otwiera własną szkołę dla młodzieży. Z biegiem czasu miasto to staje się

---

⁵⁹⁰ W oryginale: «Когда мать въ первый разъ повела меня въ школу дѣда, мнѣ было 6 лѣтъ. Я сталъ ходить въ школу, проводя въ ней все время съ утра до полудня и съ 2 час. до вечера. Сперва меня учили буквамъ и складамъ, затѣмъ перешли къ чтенію Микра по всѣмъ правиламъ, съ остановками и напѣвомъ. Этому я обучался нѣсколько лѣтъ. Послѣ такого предварительнаго курса я приступилъ къ переводу Микра на разговорный караимскій языкъ. Порядокъ здѣсь былъ таковъ. Одинъ изъ учениковъ нашей группы читалъ стихъ библии, потомъ каждый переводилъ по очереди прочитанное. Такъ, въ теченіе 3 лѣтъ, переводя въ день по страницѣ, а иногда и по цѣлой главѣ мы перевели всю библию, безъ знанія грамматики, языка и не понимая часто даже смысла переводимаго, такъ какъ намъ ничего не объясняли и переводъ нашъ не сопровождался необходимыми комментаріями.

Утромъ я начиналъ свои школьные занятія подъ руководствомъ старшаго ученика, который уже зналъ правила чтенія съ переводомъ напѣвовъ. А послѣ обѣда я то же самое чинно повторялъ передъ дѣдомъ. Окончивъ курсъ библии, я вдругъ по указанію дѣда, перешель къ грамматикѣ. [...] Трудно для меня было также чтеніе безъ вокализациі, и я ровно ничего не понималъ изъ всего того, что дѣдъ мнѣ толковалъ по грамматикѣ. Но все же я обязанъ былъ строго читать и переводить по грамматикѣ всѣ ея мудренныя склоненія и спряженія на сотни ладовъ. Въ такой пыткѣ прошель годъ. По истеченіи этого времени я сталъ уже понимать грамматическія отличія, ибо дѣдъ мой перешель къ практическому методу обученія, письменному разбору и т. д. Это было въ 1853 году, когда мнѣ исполнилось 11 лѣтъ».

centrum edukacji karaimskiej, w którym schronienie znajduje wiele karaimskich rodzin z Krymu. I właśnie tutaj, po około roku, przeprowadziła się rodzina Duwanów, tj. wnuk i córka (Duwan 1911:67-68).

[...] zacząłem ponownie uczęszczać do szkoły dziadka. Tutaj od razu przystąpiłem do studiowania gramatyki według księgi Rambama. Z radością wspominam dni mego nauczania u dziadka w Jekaterynosławiu: jego lekcje, zapoznające dogłębnie z językiem i naukami teologicznymi, dostarczały prawdziwej uciechy (Duwan 1911:68)⁵⁹¹.

Niestety, ta radość nie trwała długo. W mieście zapanowała epidemia cholery. Wiele osób zmarło. W jednym dniu śmierć zabrała Abrahama Łuckiego oraz dwie jego inne córki. Dla Jakuba Duwana była to strata nie tylko blisko spokrewnionej osoby, lecz także wielkiego nauczyciela (Duwan 1911:68):

Wiedza Aben Jaszara (dziadka) była ogromna. Znał on Talmud⁵⁹² na pamięć. Doskonale władał starohebrajskim, chaldejskim, arabskim, greckim, włoskim, hiszpańskim, tureckim i rosyjskim. Pochowany został w Jekaterynosławiu⁵⁹³.

Po śmierci dziadka, i niemożliwości znalezienia odpowiedniego wysoko wykwalifikowanego nauczyciela, Jakub zaczął uczęszczać do rosyjskiej szkoły podstawowej, w której rozpoczął naukę języka rosyjskiego, którego jeszcze dobrze nie znał (Duwan 1911:68).

W 1857 r., po zakończeniu wojny, rodzina wróciła do Eupatorii. Sytuacja z brakiem odpowiedniego nauczyciela ponownie się powtórzyła. Przez rok Jakub nie uczył się hebrajskiego, lecz głównie skupiał się na rosyjskim i na arytmetyce. W tym czasie do miasta przeprowadził się Izaak Sułtański, który otworzył swoją szkołę. I choć na początku Jakub sprzeciwiał się pomysłowi zapisania go do szkoły Sułtańskiego, to zmienił zdanie, gdy przez przypadek trafił na jedną z lekcji logiki, prowadzonej właśnie przez nowego w mieście mistrza (Duwan 1911:68-69):

---

⁵⁹¹ W oryginale: «[...] я сталъ посѣщать снова школу дѣда. Тутъ я прямо началъ съ изученія грамматики по книгѣ Рамбама. Съ радостью вспоминаю я дни моего ученія у дѣда въ Екатеринбургѣ: его уроки, знакомившіе основательно съ языкомъ и богословскими науками, доставляли истинное наслажденіе».

⁵⁹² Przyuszczalnie skrócony zapis talmud Tora, tj. naukę Tory.

⁵⁹³ W oryginale: «Познанія Абень-Яшара были велики. Талмудъ онъ зналъ наизусть. И въ совершенствѣ владѣлъ древне-библейскимъ, халдейскимъ, арабскимъ, греческимъ, итальянскимъ, испанскимъ, турецкимъ и русскимъ языками. Его похоронили въ Екатеринбургѣ».

Między nami nawiązała się rozmowa. Na pytanie dlaczego przestałem się uczyć wyjaśniłem Sułtańskiemu, iż jest mi bardzo ciężko studiować jednocześnie starohebrajski i rosyjski. Na to z wyrzutem on odpowiedział, podnosząc głos, że obowiązkiem każdego jest studiować świętą Biblię i jej język⁵⁹⁴.

W konsekwencji tego napomnienia Jakub przez następny rok uczył się u Sułtańskiego. Lekcje były przeważnie poświęcone studiowaniu 'Adderet i literatury. Niestety, Duwan nadal miał problemy z gramatyką (Duwan 1911:69).

Jeden wujek doradził Jakubowi Duwanowi, by podjął naukę u Ju. Sawuskana, ucznia Aben Jaszara. Sawuskan przyjął zaproszenie od wujka i przeprowadził się z Chersonu do Eupatorii, gdzie zaczął nauczać. Okazał się on znakomitym nauczycielem. Jakub studiował u niego przez dwa lata, doskonaląc swą wiedzę z zakresu gramatyki, literatury i teologii. Po przystąpieniu do egzaminów kończących otrzymał dostojny tytuł *erby*⁵⁹⁵ (Duwan 1911:70).

Po egzaminach J. Duwan dalej uczęszczał na zajęcia Sawuskana (komentowanie i objaśnianie Biblii). Uczył się też niemieckiego i rosyjskiego, pogłębiając przy tym swoje zainteresowanie literaturą hebrajską. Warto tu wspomnieć, że jego dziadek, Abraham Łucki, zebrał wielką bibliotekę manuskryptów, do której miał dostęp i z której często korzystał (za zgodą babci) (Duwan 1911:70).

Gdy ukończył 20 rok życia, sprawy finansowe rodziny Duwanów nagle się pogorszyły. Młodego Jakuba przekonano do tego, by zajął się handlem w Odessie, pozostawiając naukę. Wszystko poszłoby w tym kierunku, gdyby nie fakt, że karaimska wspólnota w Odessie poszukiwała nauczyciela starożytnego języka hebrajskiego. Jakub wysłał zgłoszenie i otrzymał pozytywną odpowiedź. Został przyjęty na posadę nauczyciela. W klasie było 20 uczniów. Początkowe wynagrodzenie wynosiło 600 rubli rocznie, ale po dwóch latach wzrosło do 1200 rubli. O tym okresie Duwan tak pisze (Duwan 1911:70-71):

W Odessie mieszkałem jako nauczyciel przez 6 lat. W okresie mego pobytu tutaj

---

⁵⁹⁴ W oryginale: «Завязался между нами разговоръ. На вопросъ, почему я пересталъ учиться, я объяснилъ Султанскому, что мнѣ очень трудно заниматься одновременно и по древне-библейски, и по-русски. На это онъ укоризненно возразилъ, заявивъ, что обязанность каждаго изучать святую библию и ея языкъ».

⁵⁹⁵ Tzn. ribbi.

nigdy nie przestawałem samokształcenia w dziedzinie moich ulubionych przedmiotów. W Odessie zapoznałem się z wybitnymi znawcami starożytnego języka biblijnego spośród uczonych żydowskich, a niektórzy z nich i sami szukali powodu, aby ze mną się zapoznać. Dzięki temu mogłem cieszyć się znajomością z takimi uczonymi, jak starszy Izaak Landberg i nauczyciel szkoły żydowskiej Smoliński⁵⁹⁶.

W 1868 roku J. Duwan przeprowadził się do Petersburga, gdzie zaczął przygotowywać się do egzaminów wstępnych na uniwersytet. Niemniej jednak na skutek pojawiającej się okazji zajął się handlem. Dorobił się wielkiego majątku, lecz z powodu swojej ufności zbankrutował (Duwan 1911:64).

Następnie zajmował się działalnością edukacyjną i wspólnotową. Jego imię stało się szeroko znane nie tylko w zamkniętym kręgu karaimskim, czy nawet w szerszym kręgu uczonych rosyjskich, ale także za granicą – w Europie Zachodniej. Znany jest list, w którym portugalski doktor filozofii, Hananiel Parges, określający siebie mianem „potomka wygnańców Barcelony”, zwraca się do Duwana, pisząc w języku hebrajskim, z prośbą o wyjaśnienie oddzielenia się karaimów oraz o przesłanie czterech modlitewników karaimskich. Parges zobowiązał się ponieść wszystkie koszty, aby tylko uzyskać owe informacje i książki. Jak mi się wydaje, Parges należał do narodu żydowskiego, był prawdopodobnie rabbanitą, gdyż pisze o karaimach, jako o braciach, „którzy od dawna wierzą i mocno przestrzegają Pisma Św.” oraz że „talmudyści bardzo obciążyli nas niezliczonymi postanowieniami, ostrzeżeniami i zaklęciami” (Ju. 1912:59-60).

Niestety, także i w tym przypadku tylko tyle wiadomo na temat życia tego nauczyciela, duchownego i mistrza. Zmarł w 1901 r. w Petersburgu (Eliaszewicz 1993:49).

Struktura, treść i język katechizmu

J. Duwan jest autorem pierwszego rosyjskojęzycznego podręcznika do nauczania religii karaimskiej, pt. *Katechizm, podstawy prawa karaimskiego* (*Катихизисъ, основы*

---

⁵⁹⁶ W oryginale: «Въ Одессѣ я прожилъ въ качествѣ учителя 6 лѣтъ. За время моего здѣсь пребыванія я не прекратилъ самообразованія въ области своихъ любимыхъ предметовъ. Въ Одессѣ я познакомился съ видными знатоками древне-библейскаго языка изъ числа ученыхъ евреевъ, а нѣкоторые изъ нихъ и сами искали моего знакомства. Благодаря этому я могъ наслаждаться обществомъ такихъ ученыхъ, какъ старикъ Исаакъ Ландбергъ и учитель еврейской школы Смолинскій».

караимского закона), który po hebrajsku określa się mianem *Yesod dat haq-qara'im*, czyli *Podwaliny religii karaimów*. Podręcznik ten składa się ze 107 stron pisanych po rosyjsku oraz z 12 stron wypełnionych hebrajskimi modlitwami wraz z ich tłumaczeniem na język rosyjski.

Katechizm Duwana (tak samo jak katechizmy Szamasza, Firkowicza i Prika, które zostaną omówione w następnej kolejności) napisany został w języku rosyjskim, w ortografii przedrewolucyjnej (to jest sprzed reformy z 1918 r.). Alfabet liczył sobie podówczas 35 liter, włącznie z 4 odwołanymi (w 1918 r.) literami – «i», «Ѡ», «Ѧ», «v»⁵⁹⁷ (przy czym nie było jeszcze liter «Ѣ» oraz «Ѩ»). I tak, rosyjskie «i» sprzed reformy, to współczesna litera «и», zaś «Ѡ» zapisywane jest dzisiaj jako «е», a «Ѧ» jako «ф». Twardego znaku «Ѡ», występującego na końcu słowa (w wygłosie), się nie wymawiało (Heym 1819:1-2, Asmus 1999:9, Czudinow 2007:272).

Katechizm Duwana posiada dwie strony tytułowe: jedna w języku rosyjskim (na „początku” książki) oraz druga w języku hebrajskim (na „końcu” książki). Strony tytułowe są prawie identyczne, przy czym w rosyjskiej wersji – z nieznanymi przyczyn – został pominięty werset z ks. Malachiasza (Ml 3:22). Hebrajski tekst jest następujący:

ספר יסודי דת הקראים
 ללמד לנערי ולנערות בני מקרא
 דרכי הדת והאמונה
 נערך וסדר בלשון רוסיסית⁵⁹⁸
 מאת
 יעקב בכמ"ע⁵⁹⁹ בנימן ז"ל⁶⁰⁰ דוואן
 זכרו תורת משה עבדי.
 (מלאכי ג כ"ב).
 הספר הזה הגש לפני ראש החכמים לבני
 מקרא ונמצא טוב ונכון.
 ס"ט⁶⁰¹ פטרבורג
 שנת תר"ן לפ"ק⁶⁰².

Księga podstaw religii karaimskiej
 do nauczania chłopców i dziewcząt piśmienników
 (dosł. synów Pisma) dróg religii i wiary
 sporządzona i ułożona w języku rosyjskim
 przez Jakuba, syna jegomości pana Beniamina,
 błogosławionej pamięci, Duwana.
 Pamiętajcie o Torze Mojżesza, sługi mego.
 (Ks. Malachiasza 3:22).
 Książka ta została przedstawiona przewodniczącemu
 hachamów⁶⁰³ piśmienników i uznana za dobrą oraz prawidłową.
 Sankt Petersburg⁶⁰⁴
 Rok 1890⁶⁰⁵.

⁵⁹⁷ Litera «v» nie pojawia się w katechizmach.

⁵⁹⁸ Pisownia słowa ‘רוסיסית’, odpowiada rosyjskiemu ‘русский’ z podwojeniem litery c.

⁵⁹⁹ Skrót מעלת בן כבוד.

⁶⁰⁰ Skrót זיכרונו לברכה.

⁶⁰¹ Skrót סנקט.

⁶⁰² Skrót לפרט קטן.

⁶⁰³ Tj. hachamowi Taurydzkiego i Odeskiego Zarządu Duchownego.

Szczególnie istotnym jest fakt, że wydanie katechizmu zostało zatwierdzone decyzją naczelnego hachama⁶⁰⁶ (ראש החכמים), którego obowiązki w tych latach pełnił Samuel Panpułow⁶⁰⁷. Ponadto pozytywną recenzję napisał Sinani, zalecając lekturę w następujących słowach:

Katechizm ten, będący chlubą Pana Duwana, zajmie bardzo zaszczytne miejsce w naszej literaturze i nie ma żadnej wątpliwości, że zostanie on wprowadzony do wszystkich naszych szkół oraz przyniesie wielką korzyść uczącym się. Niezależnie od tego, książka powinna znajdować się w każdym domu karaïmskim, ponieważ zawiera ona przystępne dla wszystkich modlitwy (Sinani 1890:294-295)⁶⁰⁸.

W przedmowie do podręcznika, datowanej na 12 września 1889 roku, J. Duwan pisał o powodach wydania katechizmu:

Potrzebę skryptu w języku rosyjskim do nauczania Prawa Bożego naszych karaïmskich dzieci, studiujących w ogólnokształcących szkołach, odczuwaliśmy od dawna. Jeszcze bardziej odczułem taką potrzebę i przekonałem się o konieczności takiego podręcznika, gdy sam musiałem nauczać prawa Bożego dzieci moich współwyznawców, mieszkających w Petersburgu. Ta konieczność zmusiła mnie do podjęcia próby ułożenia niniejszego podręcznika (Duwan 1890:5, strony niepaginowane)⁶⁰⁹.

---

⁶⁰⁴ Niewiele wiadomo o dziejach karaïmów w Petersburgu pod koniec XIX wieku. Na podstawie listu z roku 1896 od karaïmskiej wspólnoty do C. Mondon Vedailhait, odnośnie do ludu Falaszów z Abissini, których wiara – w potocznym mniemaniu – utożsamiana była z karaïmską, można stwierdzić, że do wiodących członków należeli gabbaj Nisan, syn Dawida, Kokizow (Нисанъ, сынъ Давида, Кокизовъ), Dawid, syn Berachi, Mangubi (Давидъ, сынъ Берахи, Мангуби), Sabataj, syn Berachi, Mangubi (Сабатай, сынъ Берахи, Мангуби), Samuel, syn Mojżesza, Szapszał (Самуиль, сынъ Моисея, Шапшалъ), Mojżesz, syn Berachi, Mangubi (Моисей, сынъ Берахи, Мангуби), Josef, syn Izaaka, Eraka (Иосифъ, сынъ Исаака, Эрака) oraz omawiany autor Duwan (“Имѣются ли въ Абиссиніи караимы?” 1911:17).

⁶⁰⁵ Co odpowiada karaïmskiemu rokowi 650 wg skróconej rachuby czasu.

⁶⁰⁶ W rosyjskiej wersji ‘Гахамъ’.

⁶⁰⁷ Samuel Panpułow (1831-1911) został mianowany na stanowisko Taurydzkiego i Odeskiego hachama karaïmskiego w dniu 22 lutego 1879 r. Obowiązki swe pełnił do końca życia («Формулярный списокъ Таврическаго и Одесскаго караïмскаго гахама Самуила Моисеевича Панпулова» 1911:19-20).

⁶⁰⁸ W oryginalnej: «Катихизисъ этотъ, дѣлающій честь г-ну Дувану, займетъ весьма почетное мѣсто въ нашей литературѣ и нѣтъ никакого сомнѣнія, что будетъ введенъ во всѣхъ нашихъ учебныхъ заведеніяхъ и принесетъ большую пользу учащимся. Независимо отъ сего, книга должна быть настольною в домѣ каждого караïма, такъ какъ в ней находятся для всѣхъ доступныя молитвы».

⁶⁰⁹ W oryginalnej: «Потребность въ руководствѣ на русскомъ языкѣ, для преподаванія Закона-Божія дѣтямъ нашимъ караïмскимъ, обучающимся въ общихъ учебныхъ заведеніяхъ, чувствовалась у насъ давно. Еще болѣе почувствовалъ я эту потребность и убѣдился въ необходимости подобнаго учебника, когда мнѣ самому пришлось преподавать Законъ-Божій дѣтямъ моихъ единовѣрцевъ,

A w innym miejscu dodaje:

Rodzice i nauczyciele powinni nauczać wiary nieświadomych oraz dzieci, a także przyczyniać się do poznania przez nich Boga i Jego doskonałych przymiotów. W ten sposób można ułatwić człowiekowi osiągnięcie doskonałości i dotarcie do celu jego przeznaczenia (Duwan 1890:2).

Katechizm podzielony jest na dziesięć rozdziałów oraz czterdzieści podrozdziałów. Każdy podrozdział uzupełniają pytania sprawdzające, dotyczące najważniejszych treści, które należało sobie przyzwoić. Na końcu katechizmu zamieszczono trzynaście różnych karaïmskich modlitw z tłumaczeniem na język rosyjski.

Pierwszy rozdział rozpoczyna wzmianka na temat cech wyróżniających człowieka spośród istot żywych. Rozdział ten omawia zagadnienia związane z przeznaczeniem człowieka oraz jego obowiązkami. Wyjaśnia pojęcia boskości i prawa Bożego oraz zasady religii karaïmskiej, jak i poucza o drogach doskonałego poznania Boga⁶¹⁰. Odrębny podrozdział, poświęcony prorokom, eksponuje prorocką postać Mojżesza jako męża dostojnego, któremu Bóg objawił swoje Imię i przekazał dziesięć przykazań.

Drugi rozdział jest wykładnią przykazań Dekalogu. Podzielone one są na dwie grupy: pierwsza obejmuje początkowe cztery przykazania, które wyznaczają obowiązki człowieka wobec Boga, drugą grupę stanowi sześć pozostałych przykazań, które wyznaczają obowiązki człowieka wobec ludzi i wobec samego siebie. Dalsza część rozdziału dotyczy karaïmskich zasad moralności, ze wskazaniem wersetów potwierdzających wykładnię przykazań.

Trzeci rozdział omawia strukturę i treść Pisma Świętego.

Przedmiotem czwartego rozdziału jest zagadnienie obowiązkowego czytania i studiowania Tory wraz z jej objaśnieniami, a także w świętym języku hebrajskim, jak również obowiązek recytacji modlitw w tym języku.

проживающихъ въ С.-Петербургѣ. Эта необходимость заставила меня попытаться составить настоящій учебникъ».

⁶¹⁰ Naukę o religii karaïmskiej Duwan pojmował w następujący sposób: „Naukę o Bogu, o Jego dziejach jako Jedynego Stwórcy, Wszechmogącego, Dobrego, Miłościwego i o prawie, nadanym przez Niego za pośrednictwem wybranych przez Niego proroków, nazywa się Prawem Bożym (דת אלֹהִים) lub religią. Karaïmska religia opiera się wyłącznie na pisemnym prawie Mojżeszowym i na innych księgach Pisma Świętego” (Duwan 1890:2).

Piąty rozdział zajmuje się zagadnieniami dotyczącymi Bożej sprawiedliwości oraz odpowiedzialności człowieka za jego uczynki przed Bogiem. Omawia również kwestie związane z czasem zapłaty, nieśmiertelnością duszy i zmartwychwstaniem zmarłych. W sposób szczególny odnosi się do problematyki Mesjasza i wiary w jego przyjście.

Szósty rozdział stanowi szczegółową analizę poszczególnych artykułów z 10 zasad wiary.

Siódmy rozdział dotyczy wszystkich postanowień, nakazów i zakazów, zawartych w Piśmie Świętym, których stosowanie jest obowiązkowe zawsze i wszędzie.

Ósmy rozdział omawia modlitwy karaïmskie, ze szczególnym uwzględnieniem modlitw uwielbiających, dziękczynnych i błagalnych. Zajmuje się również kwestią pokuty osobistej, która jest drogą do otrzymania przebaczenia.

Dziewiąty rozdział przedstawia kalendarz karaïmski wraz z wykazem hebrajskich nazw miesięcy. Opisuje, jak należy wyznaczać lata księżycowe, obliczać lata przestępne, uzgadniać rok księżycowy ze słonecznym, a także ustalać odpowiednik roku karaïmskiego w kalendarzu chrześcijańskim.

Ostatni, dziesiąty rozdział, dotyczy świąt, ich znaczenia i zasad obchodzenia w czasach istnienia świątyni i w czasach nowożytnych. Szczegółowo omówione zostały szabat i księżyc w nowiu, oraz Pesach, Pięćdziesiątnica, Sukkot, Rosz ha-Szana, Jom Kippur, Purim. Przedstawionych zostało pięć rocznych postów, ustanowionych dla upamiętnienia ważnych tragicznych wydarzeń w historii Izraela.

Karaïmi – potomkowie Abrahama, Izaaka i Jakuba w prostej linii

Odnosnie do pochodzenia karaïmów czytamy w katechizmie Duwana, że początki dziejów społeczności karaïmskiej sięgają czasów Abrahama. Duwan nie wspomina nic o Ananie synu Dawida z Basry, choć zaznacza, że nazwa karaïmi pojawia się za czasów opozycji antytalmudycznej. Wyjaśnia on, że ze względu na odrzucenie prawa ustnego wyłoniła się odrębna nauka, odrębne wyznanie, właśnie karaïmi, aczkolwiek nie uwydatnia on pojęcia odrębnego ludu karaïmskiego, gdyż pisze prawie wyłącznie o jedynym ludzie Izraela:

Pochodząc od potomków Abrahama, ludu Izraela, my, karaïmi, wyznajemy Prawo Mojżeszowe [...] Nazywamy się *bene Mikra* (בְּנֵי מִקְרָא), tzn. synowie Pisma Świętego.

Trzymając się dokładnego sensu Pisma, nie uznajemy żadnych rozważań, które nie znajdują w nim potwierdzenia. W ten sposób zachowujemy Prawo Mojżeszowe w takiej formie, w jakiej było jeszcze przed powstaniem Talmudu. Mianem (karaim קראים) „karaimi” zaczęliśmy określać siebie od momentu pojawienia się Talmudu dla odróżnienia od talmudystów. Zgodnie z wyznaniem tych ostatnich: na górze Synaj Bóg dał Mojżeszowi, oprócz pisemnego prawa, także ustne (תורה שבעל-פה). Prawo to, jak się mówi, było przekazywane ustnie arcykapłanom, jeden drugiemu. Następnie z obawy, by nie zostało zapomniane, zostało spisane i skodyfikowane pod nazwą Miszna (משנה). Później dodany został do tego Talmud (תלמוד) jako wyjaśnienie; to dlatego wyznawcy tej nauki nazywają się talmudystami. My, karaimi, nie znajdując dla tego potwierdzenia w Piśmie Świętym, nie wierzymy w istnienie podobnego ustnego prawa, i dlatego też nie uznajemy Talmudu. Gdy więc tak się rzeczy mają, że stanowimy zupełnie odrębną naukę, odrębne wyznanie, to i dlatego między innymi nawet mieszane małżeństwa z talmudystami nie są między nami dozwolone (Duwan 1890:6-7).

Należy jednak podkreślić, że karaimi i talmudyści różnili się – w opinii Duwana – tylko pod względem szczegółów wiary, nie mówi zaś on nic na temat odrębnego pochodzenia. W podobnym okresie różnice religijne i wyznaniowe, a nie narodowościowe, będą uwydatniały oficjalne dokumenty państwowe z Carskiej Rosji, jak na przykład rozporządzenie z 11 grudnia 1850 roku „o zawieszaniu zakazu sprzedaży napojów gorących i zamieszkania w wioskach i osiedlach przez żydów karaimów” (ros. о невоспрещении Евреямъ Караимамъ продажи горячихъ напитковъ и жительства по деревнямъ и селениямъ):

[...] między żydami w ogóle, lub tak zwanymi, rabbinitami a faktycznie karaimami istnieje zauważalna różnica zarówno pod względem dogmatów wiary (pierwsi idą za nauką Talmudu, a ci ostatni tylko za Pismem Świętym Starego Testamentu), jak i pod względem moralnym i obywatelskim: karaimi mają tendencję do osiadłego życia i zbliżania się do zwyczajów miejscowej ludności, oni chętnie zajmują się rolnictwem i słyną ze swej staranności i surowości reguł życia (Firkowicz 1890:157)⁶¹¹.

Poza powyższym, do karaimów zaliczano *kohenów*, wywodzących się w linii

---

⁶¹¹ W oryginale: «[...] между Евреями вообще, или такъ называемыми, Раввинистами и собственно Караимами существуетъ замѣтное различіе какъ въ отношеніи къ догматамъ вѣры, (первыя слѣдуютъ ученію Талмуда, а послѣдніе исключительно Священному Писанію Ветхаго Заветъа), такъ равно въ нравственномъ и гражданскомъ отношеніяхъ: Караимы стремятся къ осѣдлой жизни и сближенію съ обычаями мѣстныхъ жителей, занимаются охотно земледѣліемъ и извѣстны своимъ трудолюбіемъ и строгостью правилъ жизни».

męskiej od Aarona, brata Mojżesza, z plemienia Lewitów:

Wszyscy potomkowie Aarona byli kapłanami w świątyni, to oni usługiwali w świątyni, studiowali Torę i nauczali lud prawa. Pozostali członkowie plemienia Lewiego również byli poświęceni do służby w świątyni, ale zajmowali niższe stanowiska. Niemniej, plemię Lewiego, jako ród służący Bogu, utrzymywało się z darów przynoszonych do świątyni oraz z dziesięciny, którą przynosił cały lud, ponieważ plemieniu temu nie przydzielono żadnego terytorium. Do dziś między nami żyją potomkowie Aarona (כהנים) [...] (Duwan 1890:95).

Zgodnie z ustalonym zwyczajem, recytują oni błogosławieństwo ludu (ברכת כהנים), a w czasie czytania Tory, pierwszy który do niej podchodzi jest jednym z nich, tj. kapłanów (Duwan 1890:95, Kazas 1911:84-85).

Innym ważnym argumentem potwierdzającym, że ród karaïmski wywodzi się z „praojców Abrahama, Izaaka i Jakuba” jest wiara w „powrót całego ludu Izraela do jego ziemi” po nadejściu Mesjasza. W swym katechizmie Duwan zupełnie nie odwołuje się do ziemi krymskiej jako ojczyzny terytorialnej karaïmów (brak jakiegokolwiek wzmianki o półwyspie), natomiast pisze o ziemi obiecanej, że „przymierza zawartego z nami Bóg nigdy nie naruszy i nie złamie; gdziekolwiek by nie powędrowali i gdziekolwiek na krańcach kuli ziemskiej by się nie znajdowali, On na końcu zgromadzi ich w ziemi obiecanej i odda im ich dział” (Duwan 1890:58).

Język hebrajski

Katechizm prawie w całości został sporządzony – jak już wspomniałam – w języku rosyjskim, przy czym całość terminologii religijnej, cytaty biblijne oraz modlitwy podane są w języku hebrajskim. Z powyższego wynika, że karaïmi petersburscy w omawianym okresie posługiwali się w życiu codziennym głównie językiem rosyjskim. Część z nich niewątpliwie dobrze znała język hebrajski, lecz zdecydowana większość posługiwała się nim na poziomie elementarnym. Stąd też, ubolewając nad upadkiem znajomości „naszego” języka, Duwan dodał kilka hebrajskojęzycznych modlitw, które powinien był odmawiać każdy wierzący:

Ponieważ uwaga oraz uczucie są obecne tylko wtedy, gdy człowiek rozumie sens tego, co

mówi, dlatego konieczne jest rozumienie sensu odmawianej modlitwy. Niestety, poświęcamy bardzo mało czasu na naukę **naszego** [wyróżnienie moje] starożytnego języka hebrajskiego, a więc jest mało osób, które doskonale nim władają, tylko niektórzy rozumieją w pełni treść naszych modlitw i ich język (Duwan 1890:78)⁶¹².

Biorąc pod uwagę przypuszczalnie świadomą politykę językową, zmierzającą głównie do podniesienia rangi hebrajskiego, Duwan poświęca osobny podrozdział temu tematowi opatrzony tytułem: *O obowiązku studiowania Tory i jej świętego języka* (על חובת למוד התורה ולשונה הקדושה). Niewątpliwie, znajomość języka wiązała się przede wszystkim ze znajomością Pisma Świętego w oryginale. Właśnie język hebrajski i przywiązanie do Biblii Hebrajskiej miały zagwarantować karaizmowi pewną przyszłość (Duwan 1890:47):

Prawo Mojżeszowe nakłada obowiązek na każdego wyznawcę, aby studiował i rozumiał Przymierze wraz z jego objaśnieniem. Ponieważ Przymierze jest napisane i przekazane nam w starożytnym języku hebrajskim, dlatego uważamy ten język za święty (שִׁוּן הַקְּדוֹשׁ). Dla zrozumienia dokładnego znaczenia czytanego Testamentu, jak również i modlitw, które zaleca się odmawiać w tym świętym języku, należy obowiązkowo go znać. Dlatego nasi nauczyciele wiary ustanowili jako obowiązek każdego karaima nauczanie i znajomość świętego języka z jego gramatyką na tyle, aby czytając mógł zrozumieć i wytłumaczyć Pismo Święte oraz ułożone dla nas modlitwy (Duwan 1890:47)⁶¹³.

Nie da się zaprzeczyć faktowi, że mówiąc o języku karaimów Duwan nazywa go hebrajskim, a nie biblijnym, jak zostało to przyjęte w późniejszym okresie w edukacji karaimskiej, pomijając jakiegokolwiek nawiązanie do hebrajszczyzny. Wyróżnię tylko kilka takich odniesień (Duwan 1890:48-49,83,87):

---

⁶¹² W oryginale: «А такъ какъ вниманіе и чувство мыслимы только тогда, когда человекъ понимаетъ смыслъ того, что онъ говорить, то отсюда является необходимымъ пониманіе смысла произносимой молитвы. Къ сожалѣнію нашему, у насъ очень мало времени посвящаютъ изученію своего древне-Еврейскаго языка, а потому мало знающихъ его въ совершенствѣ и очень рѣдкіе и избранные люди понимаютъ вполне смыслъ молитвъ нашихъ, которыя составлены на этомъ языкѣ».

⁶¹³ W oryginale: «Законъ Моисеевъ постановляетъ въ обязанность каждому послѣдователю его: изучать и понимать Заѣтъ съ объясненіемъ. Такъ какъ Заѣтъ написанъ и данъ намъ на древне-еврейскомъ языкѣ, то языкъ этотъ называется священнымъ языкомъ (שִׁוּן הַקְּדוֹשׁ). Для пониманія же точнаго значенія читаемаго Заѣта, также и молитвъ, которыя установлено совершать на этомъ священномъ языкѣ, является необходимымъ знаніе его. По-этому наши законоучители постановили въ обязанность каждому караиму: изученіе и знаніе священнаго языка съ его грамматикой, на столько, чтобы каждый, читая могъ понимать и объяснять Св. Писаніе и установленныя наши молитвы».

1. Dlaczego starożytny język hebrajski nazywany jest świętym językiem? Skąd wynika obowiązek każdego z nas uczenia się starożytnego języka hebrajskiego? (Почему древне-еврейский язык называется священным? Откуда вытекает обязанность изучения древне-еврейского языка каждому из нас?).
2. [...] nazwy czterech miesięcy, które mają wyłącznie rdzeń hebrajski: זיו – ‘żniwa’, זיו – ‘blask’, איתנים – ‘wylew rzeki’, בול – ‘owoc’ ([...] названія чотырёх мѣсяцевъ, которыя имѣють чисто Еврейскій корень אביב (жатва), זיו (блескъ), איתנים (разлитіе рѣкъ), בול (плодь)).
3. Słowo Pascha pochodzi od hebr. czasownika פסח, ‘oszczędzić (kogoś)’ (Слово Пасха происходитъ отъ глагола Евр. (פסח) щадить...).

Warto zauważyć, że Duwan stale operuje hebrajskimi terminami. Za przykład może tu posłużyć analiza ósmego przykazania. Definiując i uściślając pojęcie kradzieży odnosi się jednocześnie do takich słów hebrajskich, jak: rozbój (גַּזְלָה), kradzież potajemna (הַגְּנֵבָה), oszustwo (עָוֵל), świętokradztwo (חֲלוּל קִדְוָה), przekupstwo (שֹׁחַד), pasożytnictwo (מְלֻאכָת עֲצֵלוּת רָמְיָהּ) oraz wyłudzenie (עֲשֹׂף, נִשְׂדָּף). Co więcej, Duwan wyjaśniał każdy termin z osobna, tworząc prawdziwe kompendium terminologii religijnej. Takich przykładów można by mnożyć (Duwan 1890:33-34).

Kwestia wysokiego statusu języka hebrajskiego w społeczeństwie karaimskim znajduje potwierdzenie również w liście odnośnie do ludu Falaszów, napisanym – między innymi – przez Duwana. List ten został sporządzony w dwóch językach, francuskim i hebrajskim, „nazywanym *lešon qodeš*”, który, jak stwierdzili jego autorzy, „bardzo dobrze znamy”. W korespondencji tej petersburscy karaimi pytają między innymi, w jakim języku napisana została Tora Mojżeszowa, znajdująca się w posiadaniu Falaszów, oraz w jakim języku oni się modlą, czy czytają i piszą po hebrajsku (w *Życiu karaimskim* podano ‘по-еврейски’, czyli po żydowsku), czy wprowadzona została punktacja, a jeśli tak, to jaka – umieszczona pod czy nad literami (“Имѣются ли въ Абиссиніи караимы?” 1911:13,16), itd.

Termin synagoga

W odniesieniu do miejsca zgromadzeń w katechizmie stosowany jest termin synagoga⁶¹⁴.

⁶¹⁴ Intersującym jest fakt, że w analizowanym przez mnie egzemplarzu katechizmu ktoś dokonał odręcznej korekty skreślając słowo „synagoga” i wprowadzając słowa „kienasa, kienesa, кенаса, кенеса”.

I choć na początku autor wymienia trzy możliwe wyrażenia synonimiczne, dwie rosyjskie nazwy i jedną hebrajską (Kienesa⁶¹⁵, Synagoga, בית הכנסת⁶¹⁶) (Duwan 1890:71), to przy kolejnych okazjach używa już wyłącznie formy „synagoga” (Duwan 1890:95-96,99,106):

1. Obecnie Święto Szałasów wyróżnia się u nas specjalnie wyznaczonymi na te dni modlitwami (תפלת חג השקלות) [...] obok **synagogi** [wyróżnienia moje] ustawia się tylko jeden wspólny namiot upiększony roślinnością oraz płodami drzew [...].
2. Święto Zgromadzenia (עצרת), wyjąwszy te długie modlitwy (תפלת שמיני עצרת), wyróżnia się tym, że w **synagodze**, gdzie czyta się w każdą sobotę jeden rozdział (פרשה) Tory [...].
3. Dzień Odkupienia [...] wieczór ten, jak i cały dzień, należy spędzić na modlitwie w **synagodze** [...].
4. 10 aw, w którym postanowiono pościć do obiadu, tzn. do zakończenia modlitwy w **synagodze**.

Niezaprzeczalnym pozostaje fakt, że władze rosyjskie nie rozróżniały synagogi rabbanicznej i karaimskiej. Za przykład może posłużyć raport taurydzkiego hachama karaimskiego z 4 marca 1881 r., nr 4, w którym złożono zażalenie, że w roku 1879 w Kijowie, rozpatrując wniosek o otwarcie synagogi, generał-gubernator zastosował zasady przyjęte wobec synagogi żydowskiej, komplikując całą procedurę. Dopiero po złożeniu ponownego wniosku wraz z objaśnieniem hachama Panpułowa, że „ograniczenia ustanowione wobec żydów, nie dotyczą karaimów”, pozwolono na otwarcie synagogi już bez przeszkód («ограничения, установленные для Евреевъ, къ Караимамъ не относятся, разрѣшилиь открытіе синагоги беспрепятственно»). Podobna sytuacja miała miejsce podczas otwarcia synagogi w Sewastopolu (Firkowicz 1890:211).

Na marginesie warto podkreślić, że wspólnota petersburska, gdzie został wydany katechizm, nie posiadała ani synagogi, ani domu modlitewnego. Sytuacja nawet nie zmieniła się również w 1911 r., gdy na stronach czasopisma *Życie karaimskie* temu tematowi został poświęcony specjalny ustęp. Co ciekawe, tylko karaimi nie posiadali domu modlitewnego, w przeciwieństwie do wszystkich innych narodowości oraz sekt,

---

⁶¹⁵ Według M. Kizilova, termin „kienesa” najwcześniej pojawia się w poemacie Josefa ben Jeszua z Wołynia w 1648 roku (Kizilov 2009:116).

⁶¹⁶ Zgodnie z danymi statystycznymi zebranymi przez samego hachama S. Panpułowa w taurydzkiej guberni w latach 80-tych działało 10 synagog/kienes: po jednej w Bachczysaraju, Melitopolu, Perekopiu, Sewastopolu, Simferopolu i Feodosji, a także po dwie w Eupatorii i Czufut Kale. W Berdiańsku, Jałcie i Kerzi funkcjonowały domy modlitewne (Prohorow 2011:191).

włącznie z buddystami, które posiadały własne świątynie. W tej sprawie do Petersburga przyjeżdżał sam hacham Panpułów, aby zmotywować karaimów do budowy synagogi, lecz niczego w tej sprawie nie udało mu się osiągnąć (“Петербургъ: хроника. Къ постройкѣ кенаса” 1911:93).

Dziesięć dogmatów wiary karaimskiej

W dziesięciu zasadach wiary karaimskiej (עשרה עקרי האמונה) Jakub Duwan zarówno podkreśla konieczność znajomości języka hebrajskiego, jak i uwydatnia utożsamianie się karaimów z ludem Izraela. Aby prześledzić niezmienność tej tradycji w XIX wieku, postanowiłam porównać dwie hebrajskie wersje dogmatów wiary, to jest Jakuba Duwana oraz Abrahama Firkowicza (jego zasady są opublikowane w książce pt. ספרי חינוך לפתח תקווה) (Duwan 1890:62-65, Firkowicz 1831:26-28):

Firkowicz (1831)	Duwan ⁶¹⁷ (1890)
א אני מאמין באמונה שלמה כי יש אלוה אחד קדמון ונצחי בלתי נברא לא מעצמו ולא מזולתו והוא הנה והיה ויהיה:	העקר הראשון אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו, ברא מאין את השמים ואת הארץ ואת כל אשר בהם:
1. Wierzę pełnią wiary, że jest jeden Bóg, przedwieczny i ponadczasowy, który nie został stworzony ani przez Siebie samego, ani przez nikogo innego. On był, jest i będzie.	Zasada pierwsza Wierzę pełnią wiary, że Stwórca, niech będzie błogosławione Jego imię, stworzył z niczego niebo i ziemię oraz wszystko, co na nich jest.
ב והוא איננו גוף והוא אין לו דמות בכל הנבראים:	העקר השני אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו, אין לו ראשית ואחרית, הוא ראשון ואחרון, הנה הנה ויהיה:
2. On nie ma ciała i nie posiada postaci (takiej jak) u wszystkich stworzeń.	Zasada druga Wierzę pełnią wiary, że Stwórca, niech będzie błogosławione Jego imię,

⁶¹⁷ Tłumaczenie na język polski odpowiada rosyjskiemu tekstowi przedstawionemu przez Duwana.

	nie ma ani końca, ani początku, On jest Pierwszym i Ostatnim, był, jest i będzie.
ג והוא אשר ברא את כל העולם מלא דבר :	העקר השלישי אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתעלה אין כל דמות והוא אחד מכל צד, ואין אחדות באחדותו, הוא אינו גוף, ולא שגוהו משיגי הגוף :
3. Jest On tym, który stworzył cały świat z nicości.	Zasada trzecia Wierzę pełnią wiary, że Najwyższemu ⁶¹⁸ Stwórcy nie ma podobnego, że jest On absolutnie jeden, nie istnieje inna jedność podobna do Jego jedności oraz nie ma On ciała, nie odnosi się do Niego żaden fizyczny atrybut.
ד והוא שלח את משה עבדו לנביא אמת :	העקר הרביעי אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתעלה שלח את משה רבנו עליו השלום ושהוא אב הראש לכל הנביאים :
4. On posłał Mojżesza, swego sługę, jako proroka prawdy.	Zasada czwarta Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Stwórca posłał Mojżesza, naszego nauczyciela, niech spoczywa w pokoju, który stoi na czele wszystkich proroków.
ה ונתן לנו על יד משה את תורתו הקדושה על הר סיני :	העקר החמישי אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתעלה נתן על ידי משה רבנו עליו השלום את תורתו התמימה, הנמצאת עתה בידינו :

⁶¹⁸ Hebr. „niech będzie wywyższony”.

<p>5. On dał nam przez Mojżesza swoją Świętą Torę na górze Synaj.</p>	<p>Zasada piąta Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Stwórca dał Mojżeszowi, naszemu nauczycielowi, niech spoczywa w pokoju, Jego Świętą Torę, którą teraz posiadamy w naszych rękach.</p>
<p>ו ונתן הבורא את רוח קדשו גם על שאר נביאי אמת ושלחם לבני אדם להורותם את דרכיו ולהדריכם בדרך אמת :</p>	<p>העקר הששי אני מאמין באמונה שלמה שכל בן ישראל, המאמין באל יתעלה ובתורתו, חזב לדעת לשון התורה ופירושה :</p>
<p>6. Stworzyciel podarował swego ducha świętego także pozostałym prorokom prawdy i posłał ich do synów ludzkich, aby ich nauczać Jego dróg i prowadzić ich drogą prawdy.</p>	<p>Zasada szósta Wierzę pełnią wiary, że każdy syn Izraela [wyróżnienia moje], wierzący w Najwyższego Boga i w Jego Torę, zobowiązany jest znać język Tory i jego wykładnię.</p>
<p>ז ובלשון העברי נתנה תורת האלהים ולכן חוב ללמוד ולהגות לשון התורה ובאורה :</p>	<p>העקר השביעי אני מאמין באמונה שלמה שהאל יתעלה שפך רוח הנבואה גם על הנביאים הבאים אחרי משה רבנו עליו השלום וישלחם להגיד עתידות ולהעיד בעמו ישראל :</p>
<p>7. W języku hebrajskim przekazana została Tora Boża, dlatego obowiązkiem jest uczyć się i studiować język Tory i objaśnienia do niej.</p>	<p>Zasada siódma Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg wylewał prorockie natchnienie również na wszystkich proroków, którzy przyszli po Mojżeszu, naszym nauczycielu, niech spoczywa w pokoju, i wysyłał ich, aby zapowiadali przyszłość oraz nawiedzili Jego lud Izrael.</p>
<p>ח וכי הוא יתעלה יחיה את בני אדם ביום דין :</p>	<p>העקר השמיני אני מאמין באמונה שלמה שהאל יתעלה</p>

	<p>חַיָּה אֶת מַתִּי בְּנֵי אָדָם בְּיוֹם דִּינֵנו הַגָּדוֹל:</p>
<p>8. I On, Najwyższy, ożywi synów ludzkich w dzień sądu.</p>	<p>Zasada ósma</p> <p>Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg ożywi umarłych (ludzi) w dzień Swego wielkiego sądu.</p>
<p>ט וְהוּא רוֹאֶה וְיֹדֵעַ אֶת הַכֹּל וְגוֹמֵל טוֹב לְעוֹשֵׂי רָצוֹנוֹ וּמַעֲנִישׁ לְעוֹבְרֵי רָצוֹנוֹ:</p>	<p>הַעֲקָר הַתְּשִׁיעִי</p> <p>אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהָאֵל יִתְעַלֶּה עֲשֵׂה מִשְׁפָּט צָדֵק לְבְנֵי אָדָם וְנוֹתֵן לְאִישׁ כְּדַרְכּוֹ וְכִפְרֵי מַעֲלָלוֹ:</p>
<p>9. On widzi i zna wszystko, wynagradza dobrem czyniących Jego wolę i karci łamiących Jego wolę.</p>	<p>Zasada dziewiąta</p> <p>Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg sprawiedliwie sędzi ludzi i daje każdemu podług jego dróg i owocu jego czynów.</p>
<p>י וְהוּא יִשְׁלַח אֶת מְשִׁיחַ צְדָק מִזֶּרַע דָּוִד וַיִּקְבֹּץ נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל וַיְדַבֵּר שְׁלוֹם לְגוֹיִם וַיְהַפּוֹךְ אֶל עַמִּים שֹׁפֵה בְרוּרָה לְקָרָא כָּלִם בְּשֵׁם יְיָ לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד⁶¹⁹: וְאִזּוֹ יִהְיוּ כָל בְּנֵי אָדָם כְּבְנֵי אִישׁ אֶחָד בְּאֵהָבָה וּבְשְׁלוֹם לֹא יִשָּׂא גוֹי אֶל גוֹי חָרָב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה⁶²⁰ כִּי תִמְלֹא הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְיָ כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים⁶²¹:</p>	<p>הַעֲקָר הַעֲשִׂירִי</p> <p>אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהָאֵל יִתְעַלֶּה לֹא מֵאֵס אֶתְנוּ אֲנִשֵׁי הַגְּלוּת, אֲמַנִּם אֲנַחְנוּ כַּעַת תַּחַת יִסּוּרָיו, וְכֹל בֶּן יִשְׂרָאֵל הַמֵּאֲמִין בָּאֵל יִתְעַלֶּה וּבְתוֹרָתוֹ חָיֵב לְקוּוֹת וּלְחַכּוֹת תְּמִיד לִישׁוּעָתוֹ עַל יְדֵי מְשִׁיחוֹ מִבֵּית דָּוִד וּלְבַנְיָן בֵּית מִקְדָּשׁוֹ:</p>
<p>10. On pošle Mesjasza sprawiedliwości z potomstwa Dawida, zgromadzi wygnañców Izraela, ogłosi pokój ludom i przywróci ludom wargi czyste, aby wszyscy wzywali imienia Pańskiego i służyli Mu jednomyślnie. Wtedy wszyscy synowie ludzcy będą żyć jak synowie jednego człowieka w miłości i w pokoju. Nie podniesie lud przeciw ludowi miecza, nie będą</p>	<p>Zasada dziesiąta</p> <p>Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg nie gardzi nami, ludźmi niewoli, lecz teraz nas doświadcza. Każdy syn Izraela, wierzący w Najwyższego Boga i Jego Torę, zobowiązany jest mieć stale nadzieję oraz cierpliwie czekać na Jego zbawienie za pośrednictwem Jego Mesjasza z domu</p>

⁶¹⁹ Por. Sof 3:9: אֶהְפֹּךְ אֶל-עַמִּים שֹׁפֵה בְרוּרָה לְקָרָא כָּלִם בְּשֵׁם יְהוָה לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד.

⁶²⁰ Zob. Iz 2:4: לֹא-יִשָּׂא גוֹי אֶל-גוֹי חָרָב וְלֹא-יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה.

⁶²¹ Por. Iz 11:9: כִּי-תִמְלֹא הָאָרֶץ דְּעָה אֶת-יְהוָה כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים.

szykować się do wojny, bo ziemia napełni się poznaniem Pana, tak jak wody wypełniają morze.	Dawida i na odbudowanie Jego Świątyni.
---	---

I tak, gdy Duwan nazywa karaimów „synami Izraela”, to A. Firkowicz używa zwrotu „wygnańcy Izraela”. Należy jednak zauważyć, że nauka języka hebrajskiego jest obowiązkowa u obu autorów (Duwan 1890:62-65, Firkowicz 1831:26-28).

Kalendarz karaimski

Niemniej ważnym i jednocześnie kontrowersyjnym zagadnieniem jest kwestia kalendarza: Jaką rachubę czasu prowadzą karaimi? Jak wyznaczają lata księżycowe? W literaturze połowy XIX w. na łamach czasopisma *Myśl karaimska* znajdujemy taki oto fragment:

Kalendarz rabbanitów opiera się na obliczeniach, zaś u karaimów – na obserwacji nowiu gołym okiem. (Podobnie jak u Muzułmanów. Przyp. Red.) (Lewi-Babowicz 1929:28).

Wszystko wydaje się logiczne i zgodne z prawdą, ale jak nauczał karaimską młodzież Duwan? Sam tak o tym pisze:

My, karaimi, prowadzimy rachubę czasu według lat księżycowych [...]. Moment ten wyznaczano wcześniej wyłącznie na podstawie obserwacji. Współcześnie czas wyznacza się na podstawie dokładnej astronomicznej kalkulacji [...]. (Początek) miesiąca ustala się u nas na podstawie obserwacji księżyca (בְּרֵאֵיִת הַיָּרֵחַ), tzn. kiedy księżyc w nowiu będzie widoczny gołym okiem na zachodzie, po zachodzie słońca, wtedy następny dzień uważa się za pierwszy dzień nowego miesiąca [...]. Moment ten wyznaczano wcześniej wyłącznie na podstawie obserwacji. Obecnie wyznacza się na podstawie dokładnej astronomicznej kalkulacji (Duwan 1890:81-82).

Kalendarz karaimski został przedstawiony przez Duwana następująco:

Tab. 4. Kalendarz karaimski (Duwan 1890:82-83, 85-107)

№	Miesiące		Święta/Posty		
	pol./ros.	hebr.	pol.	ros.	hebr.
1.	Tiszri (Тишри)	תשרי, ירח האיתנים	Nowy rok Dzień radości	Новый годъ День Веселья	ראש השנה יום תרועה
			Yom Kippur (Dz. odkupienia) Sobota Sobót ⁶²²	Юмъ киппуръ (День прошения) Суббота субботь	יום כפור שבת שבתון
			Święto szałasów Święto zbiorów 8-my dzień (dzień zgromadzenia) Uroczystość Tory	Праздникъ кушей Праздникъ сбора 8-й день (день собрания) Торжество Торы	חג הסוכות חג האסיף שמני עצרת שמחת תורה ⁶²³
			post Gedaliasza post siódmego miesiąca	постъ Гедальи постъ седьмаго мѣсяца	צום גדליה צום השביעי
2.	Cheszwan (Хешванъ)	חשוון, בול			
3.	Kislew (Кислевъ)	כסלו			
4.	Tewet (Теветъ)	טבת	post 10-tego <i>tewet</i> post dziesiątego miesiąca	постъ 10-го Тевета постъ десятаго мѣсяца	צום בעשרה בטבת צום העשירי
5.	Szewat (Шеватъ)	שבט			
6.	Adar I	אדר א'	Purim	Пуримъ	פורים

⁶²² Po polsku zwykle Szabat odpocznienia. W rosyjskiej wersji termin sobota i szabat nie pokrywają się.

⁶²³ Dosł. „Radość z Tory”.

	(Адаръ I)		(Święto Estery)	(Праздникъ Эсфири)	
7.	Adar II (Адаръ II)	אָדָר ב'			
8.	Nisan (Нисанъ)	ניסן, אָבִיב	Pascha (Święto miłosierdzia) Święto przaśników Dzień siódmy (dzień zgromadzenia)	Пасха (Праздникъ пощады) Праздникъ опрѣсноковъ Седьмой день (день собранія)	חג הפסח חג המצות שְׁבִיעֵי עֶצְרָת
9.	Ijar (Яръ)	איָר, יו			
10.	Siwan (Сиванъ)	סִינן	Święto Tygodni lub Pięćdziesiątnica Święto żniw Święto Nadania Tory	Праздникъ седмиць или пятидесятница Праздникъ жатвь Праздникъ Законодательства	חג השבועות חג הקציר מתן תורה
11.	Tammuz (Таммузь)	תַּמּוּז	post 9-go <i>tammuz</i> post czwartego miesiąca	постъ 9-го Таммуза постъ четвертаго мѣсяца	צום בט' בתמוז צום הרביעי
12.	Aw (Авь)	אָב	post 7-go <i>aw</i> post 10-go <i>aw</i> post piątego miesiąca	постъ 7-го Ава постъ 10-го Ава постъ пятаго мѣсяца	צום בז' באב צום ב"י באב צום החמישי
13.	Elul (Элуль)	אֶלוּל			

Naturalnie, święta także odzwierciedlają historię karaimów, tak więc podobnie jak żydzi rabbaniczni, posiadają oni – karaimi – podobną tradycję wspomnienia przeszłości przodków przy okazji uroczystych obchodów świątecznych:

Święto Paschy ma na celu przypomnienie wybawienia **naszych** [wyróżnienia moje] praojców z Egiptu, z domu niewoli [...]. Przed nadejściem święta piecze się i przygotowuje praśniki (מצות) [...]. Mają one przypominać to, że **Izraelici**, gdy byli prześladowani przez Egipcjan, wychodząc z Egiptu w pośpiechu, nie zdążyli przygotować na drogę kwaśnego chleba [...].

Pierwszego wieczoru Paschy każdy karaim zobowiązany jest czytać w gronie swojej rodziny historię cudownego wyzwolenia przez Boga **naszych** przodków z Egiptu i opowiadać o znaczeniu święta Paschy (הגדה) swoim dzieciom oraz jeść praśniki. W ten wieczór należy również spożywać wraz z praśnikami gorzkie warzywa (מרורים), dla upamiętnienia gorzkiego życia **naszych** przodków w Egipcie (Duwan 1890:88-90).

Widać tu bardzo dokładnie, że karaimi w sposób dosłowny – a nie duchowy – traktują swoje pochodzenie od biblijnych przodków, z ludu Izraela. Wskazują na tę konkluzję takie wyrażenia, jak „nasi przodkowie” czy też „nasi praojcowie”.

W kontekście postów w 7-ym oraz 10-tym dniu miesiąca *aw* warto wskazać, że zostały one wprowadzone przez Anana w zamian za rabbanicki post, obchodzony w 9 dniu miesiąca *aw* (תשעה באב). Według Talmudu w 7 dniu miesiąca *aw* Babilończycy weszli do świątyni jerozolimskiej i bezczęścili ją aż do 9-go dnia tegoż miesiąca, kiedy to wieczorem podpalili budynek, który palił się przez cały następny dzień. W związku z tym rabbanici uznali 9-ty dzień miesiąca *aw*, tj. gdy rozpoczęło się niszczenie świątyni, za dzień żałobny, zaś karaimi wyróżnili tu 10-ty dzień, gdy ogień strawił większą część świątyni (Harkawi 1897:53).

Ważnym świadectwem judejskiego karaimizmu jest post Gedaliasza⁶²⁴, obchodzony 24-dnia miesiąca *tiszri* (צום גדליה בכ"ד לחדש תשרי), nazywany także postem siódmego miesiąca (צום השביעי). Imię Gedaliasza – w związku z postem – pojawia się tylko u Prika. Post ten upamiętnia zabójstwo Gedaliasza, syna Achikama, ostatniego namiestnika Judei, mianowanego przez króla babilońskiego po zburzeniu pierwszej świątyni (Duwan 1890:105):

W siódmym miesiącu przyszedł Izmael, syn Nataniasza, syna Eliszama, z potomstwa	ויהי בחדש השביעי בא ישמעאל בן-נתניה בן-אלישמע מזרע המלוכה ועשרה
---	---

⁶²⁴ W używanym przeze mnie egzemplarzu ktoś dokonał „korekty” skreślając słowo Gedaliasz oraz całą związaną z nim historię, pozostawiając tylko nazwę postu siódmego miesiąca, którego ustanowienie sięga czasów proroków Ezdrasza i Nehemiasza (Duwan 1890:105).

królewskiego, i dziesięciu mężów z nim, i bili Gedaliasza, aż zmarł (2 Krl 25:25).

אֲנָשִׁים אֶתוֹ וַיַּכּוּ אֶת-גְּדַלְיָהוּ וְגַמְתּוּ :
(מלכים ב' כ"ה, כ"ה)

W dwudziestym czwartym dniu tego (siódmego) miesiąca zgromadzili się synowie Izraela, poszcząc w worach, i z ziemią na sobie (Neh 9:1)

וּבַיּוֹם עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה לַחֹדֶשׁ
(הַשְּׁבִיעִי) הָזֶה נֶאֶסְפוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּצוֹם
וּבְשָׂקִים וְאֲדָמָה עָלֵיהֶם :
(נחמיה ט', א')

Uwagi ogólne

Należy też podkreślić, że – prócz nawiązywania do bezpośredniego pochodzenia od potomków Abrahama, poza eksponowaniem ważności języka hebrajskiego – Duwan oddziaływał na swych czytelników, poruszając ich sumienie poprzez nawoływanie, by nie przekraczać Bożych nakazów, a także postanowień Cara, to jest władzy ustanowionej przez Najwyższego. Duwan – na ile pozwala forma katechizmu – próbuje głębiej zinterpretować Boże przykazania, jak na przykład w przypadku zakazu „Nie zabijaj”. Na pytanie: „Czy każde pozbawienie życia to niezgodne z prawem zabójstwo?”, odpowiada, że „nie jest bezprawnym zabójstwem, gdy pozbawia się życia zgodnie z wyrokiem; jak np. kara śmierci dla przestępcy zgodnie z wyrokiem sądu, czy zabijanie wroga podczas wojny państwowej” (Duwan 1890:28). W innym zaś miejscu, odpowiadając na pytanie: „Jak należy się zachowywać, by nie popaść w grzech (cudzołóstwa)?”, odpowiada, że

Należy unikać wszystkiego, co może wzbudzić w sercu nieczyste uczucia, jak np.: lubieżnych piosenek, tańców, grubiaństwa, zabaw, żartów i widowisk pozbawionych wszelkiego umiarkowania i wstydu, czytania książek, w których opisywana jest nieczysta miłość. Jednocześnie należy unikać pijaństwa, złego towarzystwa, beczynnej samotności, wystawienia na pokaz tych części ciała, które, według przyzwoitości, powinny być zakryte (Duwan 1890:31-32).

Duwan z całą mocą podkreśla, że Boże przykazania mają też wyższy cel i znaczenie, tzn. przynoszą dobro i korzyści duchowe nie tylko osobie je przestrzegającej, lecz całej wspólnocie karaimskiej. I tak na przykład w kontekście szóstego przykazania autor katechizmu wyraża troskę o przyszłe pokolenia, gdy pisze, że obowiązkiem każdego karaima jest ożenić się w odpowiednim czasie, „ponieważ ten, kto we

właściwym dla niego czasie się nie żeni, ten zabija swoje potomstwo” (Duwan 1890:29).

Dopełniając przedstawione przeze mnie dane, należy uwzględnić i to, że Duwan opracowany przez siebie tekst hebrajski opatrzył znakami samogłoskowymi, ułatwiając w ten sposób uczniom naukę czytania. Z biegiem czasu podręcznik jego wpłynął korzystnie na polepszenie jakości edukacji karańskiej i stał się bezcennym narzędziem dydaktycznym w nauczycielskich kręgach karańskich. Przyczyniły się do tego wszechstronna wiedza biblijna autora katechizmu, umiejętność jasnego uargumentowania każdej tradycji lub obrzędu religijnego i znajomość Pisma Świętego. Była to więc najbardziej nowatorska praca w dziewiętnastowiecznej rosyjskojęzycznej literaturze karańskiej.

3. 2. Jakub Szamasz *Skrócony katechizm*

Biografia Jakuba Szamasza

Jakub Borysowicz Szamasz (ros. Яков Борисович Шамаш, hebr. יעקב בן ברכה שמש) urodził się w Eupatorii w roku 1880. Otrzymał wykształcenie wyższe. Ożenił się. W latach 1917-1929 Szamasz pracował jako hazzan w charkowskiej kienesie⁶²⁵, aż do samego jej zamknięcia. Tutaj w Charkowie wydał *Głos Jakuba. Podręcznik do samodzielnej nauki czytania w języku świętym* (hebr. קול יעקב: ספר ללמד בו בלי מורה לקרא, ros. *Коль Яаковъ (Голосъ Яакова). Самоучитель Древнебиблейскаго чтения (у Караимовъ)*). W roku 1927 napisał artykuł „Mówiony język krymskich karaimów oraz nowy (łacinizowany) turkijsko-tatarski alfabet” («Разговорный язык крымских караимов и новый (латинизированный) тюркско-татарский алфавит»)⁶²⁶, wydrukowany w czasopiśmie *Bizym Iol (Бизым Иол)* 1⁶²⁷. W latach 1928⁶²⁸-1930 zajmował stanowisko hazzana w kienesie symferopolskiej, aż do jej zamknięcia przez lokalne władze radzieckie. W lutym 1942 roku podczas nazistowskiej okupacji Krymu, dzięki staraniom Izaaka Józefowicza Egiza ‘Исаак Иосифович Эгиз’ oraz Szamasza, została odnowiona w Symferopolu działalność karaimskiej wspólnoty religijnej na ul. Karaimskiej 4. Zgodnie z wpisem do rejestru wspólnoty w radzie miasta, Szamasz został powołany na stanowisko hazzana, a Izaak Egiz na stanowisko przewodniczącego wspólnoty. Po zajęciu Krymu przez wojska radzieckie, w dniu 23 marca 1945 roku, dwaj przywódcy zostali aresztowani przez funkcjonariuszy Ministerstwa Bezpieczeństwa Państwowego Krymu (ros. НКГБ Крыма) pod zarzutem działalności kontrrewolucyjnej (zgodnie z art. 58-1 Karnego kodeksu Rosyjskiej Federacyjnej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej (ros. Уголовный кодекс Российской Советской Федеративной Социалистической Республики)). Jakub

⁶²⁵ Online: <http://karaites.narod.ru/kharkiv.html> (dostęp 26.06.2015).

⁶²⁶ J. Szamasz pisał: „Jeśli my, karaimi, pragniemy zachować swój narodowy wygląd, jeśli my, karaimi, pragniemy dokonać swojej samoidentyfikacji, podobnie jak inne mniejszości narodowe, a to jest dla nas najbardziej aktualne i na dany moment najpilniejsze zadanie, to musimy odnowić swój język ojczysty – czahatajski, teraz używany przez nas język, bardzo bliski, niemal identyczny z językiem tatarskim” (Szamasz 1927:80).

⁶²⁷ Tekst z 1927 roku. Online: <http://karai.crimea.ua/146-bizym-jjol.-kyrym-ve-kyrymkarajjar.-nash-put..html> (dostęp 20.06.2015).

⁶²⁸ Wydaje się, że data ta (bądź końcowa w poprzedniej datacji) nie jest do końca pewna. Raczej niemożliwe jest, by w latach 1928-1929 pełnił Szamasz jednocześnie funkcję hazzana w dwóch bardzo odległych od siebie miejscowościach.

Szamasz zmarł w więzieniu 4 czerwca 1945 roku. W dniu 12 czerwca 1945 roku MBP Krymu zamknęło dochodzenie przeciw niemu. Po upływie ponad 50 lat Szamasz został oficjalnie uniewinniony, tj. „rehabilitowany”, przez Prokuraturę Autonomicznej Republiki Krymu Generalnej Dyrekcji Służby Bezpieczeństwa Ukrainy (укр. Головне Управління Служби Безпеки України) (sprawa 04663) (Katunina 2005:74, Walfish 2011:128,638,677, «Биографические сведения о гражданах...» 2012:117).

Struktura i treść katechizmu

W roku 1913, w Eupatorii, na potrzeby edukacji karaimekiej J. Szamasz wydał *Skrócony katechizm* do nauczania dzieci Bożego Prawa, do którego dodał kilka informacji z historii karaizmu na poziomie podstawowym⁶²⁹. Drukowane wydanie katechizmu otwiera odautorska przedmowa:

---

⁶²⁹ W kontekście edukacji religijnej należy wskazać, że odpowiednio do sprawozdania pierwszego narodowego zjazdu karaimekiego, który odbył się w listopadzie 1910 roku w Eupatorii, tylko dzieci biedniejszych rodzin uczęszczały do szkoły – *midraszu* ucząc się Prawa Bożego, natomiast dzieci z wyższych warstw społecznych, w tym nawet średnich, studiowały w gimnazjach, nie zdobywając żadnej wiedzy z zakresu karaizmu. Jak napisano w sprawozdaniu: „Žaden naród nie znajduje się w takim położeniu, jak karaimi [...]” («Еще о первом національном караимском съѣздѣ» 1911:61-62). Po gorącej dyskusji podczas tego zjazdu, odbyło się głosowanie nad utrzymaniem obowiązku nauki języka karaimekiego (tj. hebrajskiego biblijnego) oraz Prawa Bożego. I tak 14 delegatów opowiedziało się za utrzymaniem tego obowiązku, zaś 12 było za jego odrzuceniem («Еще о первом національном караимском съѣздѣ» 1911:62).

Głównym centrum edukacji karaimekiej pozostawała Aleksandryjska Wyższa Szkoła Duchowna, której głównym celem było przede wszystkim nauczanie młodzieży języka biblijnego, „aby uczniowie, którzy ukończą kurs wyższej szkoły, mogli objąć stanowiska nauczycieli języka biblijnego w szkołach karaimekich oraz stanowiska hazzanów (pasterzy) lub ich pomocników” (Troickij 1911:108). Według sprawozdania z 1911 roku zamieszczonego w *Życiu karaimekim*, 14-letnie doświadczenie szkoły nie przyniosło spodziewanych rezultatów. I choć oficjalnie obowiązywał program siedmioklasowy, to nie zawsze wszystkie klasy były tworzone, nierzadko uczniowie niższych klas przechodzili do wyższych i to bez dobrze utrwalonej wiedzy, w związku z czym „uczniowie, tracąc w szkole swoje najlepsze młode lata, wychodzili, jak zwykle się mówi: „ni do wioski, ni do miasta”, nie zdoławszy opanować ogólnokształcącego kursu i nauczyć się dokładnie języka biblijnego” (Troickij 1911:109). Nierozwiązanym problemem było połączenie edukacji ogólnokształcącej w gimnazjum lub szkole zawodowej z duchową edukacją. Wiele rodzin karaimekich stawiało na rosyjskie wykształcenie świeckie, co stało się jedną z bezpośrednich przyczyn zaniku znajomości języka hebrajskiego wśród karaimów (Troickij 1911:110). Aaron Katyk, który z czasem zajmie stanowisko starszego hazzana TOKDZ, nad grobem E. Kazasa tak oto z przejęciem wołał (Katyk 1912:21):

Młodzież prosiła: zreformujcie *midrasze*, wprowadźcie do szkół *midraszowych* ogólnokształcący program szkół; a hazzani w synagogach na te prośby odpowiadali *deraszami* w rodzaju „*midraszy* do Biblii”. Na głowę młodzieży spadały oskarżenia o zdradę swojego narodu, o odstępstwo od religii przodków itp. A czy możemy oskarżać karaimeką młodzież, że odwróciła się od swych fałszywych nauczycieli, mówiąc im na pożegnanie, „zostańcie ze swoimi *midraszami*, a my pójdziemy i poszukamy szkół, które spełnią nasze oczekiwanie”? I młodzież poszła; poszła do szkół rosyjskich. Perspektywa, by pozostać bez wykształcenia ogólnego, zmusiła większość do machnięcia ręką na znajomość języka ojczystego.

Obecnie pośród karaimów zauważa się wzrost ducha narodowego, a równocześnie powiązane z nim dążenie do studiowania podstaw religii ojczystej i historii. Niestety, należy zaznaczyć, że na rynku literackim nie ma odpowiednich podręczników, z których nasze karaimskie dzieci mogłyby czerpać wiedzę o historii ojczystej i prawie Bożym (Szamasz 1913:3)⁶³⁰.

W praktyce jednak, *Skrócony katechizm* – jak sama nazwa wskazuje – okazał się być zaledwie pewnym zarysem, swego rodzaju szkicem katechizmu. Całość bowiem myśli mieści się na 27 stronach, na których zawarto podstawowe informacje na temat edukacji religijnej, studiowania Pisma Świętego, pogłębiania wiedzy z tego zakresu, itp. Autora usprawiedliwia fakt, iż zastrzegł, że praca jego jest skrótem katechizmu, swego rodzaju wstępem do niego i że – jak się wydaje – tekst ten jest skierowany głównie do nauczania początkowego. Szamasz wybrał więc najważniejsze zagadnienia, czytelnie i sensownie je pogrupował, a także w sposób prosty i zrozumiały przedstawił.

Skutki tego zjawiska były bardzo brzemienne i bardzo smutne dla żywota narodu: szkoły – *midrasze* zaczynają być odwiedzane coraz rzadziej i rzadziej; ze szkół *midraszowych* się ucieka. Poziom znajomości starożytnego języka biblijnego strasznie obniża się; zbliża się czas bankructwa narodowego.

[Молодежь просила: реформируйте мидаши, внесите въ мидаши программу общеобразовательныхъ школь; а газзаны въ синагогахъ на эти просьбы отвѣчали дерашами на тему: „мидашь для библии”. На голову молодежи сыпались обвиненія въ измѣнѣ своему народу, въ отступничествѣ отъ религіи предковъ и т. д. И станемъ ли мы обвинять караимскую молодежь, если она отвернулась отъ своихъ лже-учителей, сказавъ имъ на прощанье: „оставайтесь со своими мидашами, а мы пойдемъ, поищемъ школы, которыя удовлетворяли бы нашей жаждѣ”. И молодежь ушла; она ушла въ русскія школы; перспектива остаться безъ общаго образования заставила большинство рѣшиться махнуть рукой на знаніе родного языка.

Послѣдствія этого явленія были очень многочисленны и очень печальны для жизни націй: мидаши начинаютъ посѣщаться рѣже и рѣже; изъ мидашей бѣгутъ. Уровень знанія древнебиблейскаго языка понижается чудовищно; приближается моментъ національнаго банкротства].

Jak wyraźnie tu widać, a jest to zdanie nie tylko Katyka, niezajomość języka ojczystego prowadzi do zaniku tożsamości narodowej. Główną zaś tego przyczyną miały być: brak reformy w szkołach *midraszowych*, niski poziom nauczania, niejednorodność religijnego i świeckiego programu szkolnego, obojętność władz gminnych wobec młodzieży i ich aspiracji – wszystko to przyczyniło się do zmian mentalnych i tożsamościowych młodego pokolenia. Nawet niektóre osoby z wyższym wykształceniem, nie posiadające odpowiedniej znajomości języka biblijnego, opowiadały się za zniesieniem nauczania języka hebrajskiego, twierdzili bowiem, „że on stracił swoje znaczenie” i nawoływali do dokonania tłumaczenia „naszych ksiąg modlitewnych”, a także celebrowania obrzędów religijnych w języku potocznym, w tym przypadku po rosyjsku, co oczywiście powodowało rozłam w samej wspólnocie karaimskiej (Troickij 1911:110).

⁶³⁰ W oryginale: «Въ настоящее время среди караимовъ замѣчается подъемъ національнаго духа, а также тѣсносвязанное съ нимъ стремленіе къ изученію основъ родной религіи и исторіи. Но, къ сожалѣнію, надо отмѣтить, что на литературномъ рынкѣ нѣтъ подходящихъ пособій, изъ которыхъ можно было-бы почерпнуть нашимъ караимскимъ дѣтямъ свѣдѣнія, какъ по родной исторіи, такъ и по закону Божию».

Tekst napisany został głównie w języku rosyjskim, przy czym autor używając rosyjskojęzycznych terminów podaje też ich hebrajskie odpowiedniki. Dodaje także hebrajskie wersje modlitw oraz dekalog w zapisie opunktowanym. Jak się wydaje, jego publikacja nie wpłynęła raczej na poprawę znajomości judaizmu karaimego. W katechizmie Szamasz pominął też przedstawienie 10 zasad wiary karaimego, zamieścił wyłącznie 10 przykazań Mojżeszowych, po rosyjsku i po hebrajsku. W katechizmie swym nie mówi autor nic o konieczności czy też obowiązku nauczania języka biblijnego. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że jego katechizm jest ostatnim, w którym znajduje się hebrajskojęzyczna terminologia i hebrajskie teksty.

W katechizmie autor skupił się na następujących zagadnieniach: 1) dziesięć przykazań, 2) miesiące roku, święta i posty, 3) modlitwy oraz 4) krótka historia karaimów. Na końcu poszczególnych podrozdziałów zamieścił pytania sprawdzające poziom opanowanych wiadomości.

Pochodzenie karaimów

I tak na przykład, na pytanie o pochodzenie karaimów Szamasz odpowiada – co oczywiste – w sposób tradycyjny: „Karaimi są potomkami pierwszych patriarchów Abrahama, Izaaka i Jakuba w prostej linii” (Szamasz 1913:25)⁶³¹. Ciekawie natomiast prezentuje się jego stosunek do żydów rabbinicznych, wywód swój prowadzi on w następujący sposób:

Karaimi – jako prawdziwi naśladowcy Prawa Mojżeszowego – nie są sekciarzami; oni trzymają się dokładnego sensu Pisma Świętego i nie uznają żadnych rozważań, które nie znajdują potwierdzenia w Piśmie Świętym. W ten sposób karaimi wierzą w czyste, nieskalane nauczanie religii Synaju, którą Bóg zapowiadał przez Mojżesza, oraz zachowują prawo Mojżesza w takiej formie, w jakiej było ono do momentu pojawienia się Talmudu pośród narodu Izraela [...].

Żydzi talmudyści, oprócz pisemnego prawa Mojżeszowego, uznają jeszcze przekazy ustne, które według ich wierzeń otrzymał Mojżesz na Synaju. Przekazy te, jak mówią żydzi talmudyści, były przekazywane po śmierci Mojżesza ustnie arcykapłanom, z pokolenia na pokolenie. Następnie z obawy, żeby nie zostały zapomniane, zostały spisane i skodyfikowane. Wyznawcy tej nauki zaczęli uzupełniać biblijną naukę nowymi komentarzami, które były jawnie sprzeczne z Pismem Świętym lub zmieniały jego tekst

---

⁶³¹ W oryginale: „Караймы – прямые потомки первых патриарховъ Авраама, Исаака и Якова”.

[...]. Talmud zaczęli rozpowszechniać wśród narodu – nadawać jego pouczeniom sens Bożych słów. Karaimi [...] nie podporządkowali się nowym pouczeniom i pozostali wiernymi synami starego nauczania wiary [...].

Karaimi stanowią odrębny lud, odrębne wyznanie wiary, i nie mają żadnego powiązania z żydami talmudystami (Szamasz 1913:25-26)⁶³².

Gdy przyjrzymy się uważnie temu, jakie argumenty Szamasz podaje – uzasadniając odrębność ludu karaimskiego – to okazuje się, że mówi w zasadzie tylko i wyłącznie o nieprzyjęciu przez karaimów Talmudu. Talmud jest tu kością niezgody, która różnicuje i oddala od siebie te dwie „wiary” (stąd Szamasz mówi o „odrębnej wierze”). Nie komentuje natomiast odrębności narodowej, którą to różnicę także zaznacza, i nie odnosi się słowem do różnic etnicznych i językowych nawet pomiędzy nimi a rabbanitami. Być może narodowość Szamasz wiąże z czystością wiary, bo w czasach starożytnego Izraela nauczanie i przekazywanie wiary było nieskalane, aż „do momentu pojawienia się Talmudu wśród narodu Izraela”. Sugerowałoby to, że nie li tylko związek krwi się liczy, a więc że można udowodnić, że się jest potomkiem Abrahama, Izaaka i Jakuba w prostej linii, lecz przede wszystkim to, na ile dana wiara odpowiada wierze patriarchów. W tym upatrywałabym dowodu na odrębność narodową między karaimami a talmudystami, jak ją mógł widzieć Szamasz.

Chcąc poznać bliżej problem narodowości karaimskiej we własnych oczach karaimów, warto by przyrzeć się literaturze karaimskiej tego okresu. I tak na przykład, jak pisze T. Harviainen, na początku XX wieku w Europie Wschodniej i w Rosji rodziły się ruchy nacjonalistyczne, których idee docierały także do społeczności karaimskich. Ponadto, zdaniem badacza, w judaizmie nigdy nie było akceptowane pojęcie istnienia

---

⁶³² W oryginale: «Караимы, как настоящие послѣдователи Моисеева закона, не суть сектанты; они придерживаются точнаго смысла Св. Писанія, и никакихъ толкованій, которымъ нѣтъ подтвержденія въ самомъ Св. Писаніи, не принимаютъ. Такимъ образомъ, караимы вѣруютъ въ чистое безпримѣсное ученіе Синайской религіи, заповѣданной Богомъ черезъ Моисея, и сохраняютъ законъ Моисея въ томъ видѣ, какъ онъ былъ до появленія Талмуда въ народѣ Израиля [...].

Евреи талмудисты, кромѣ писанныхъ законовъ Мойсея, вѣруютъ еще въ устные преданія, которыя по ихъ вѣрованію, даны были Мойсею на горѣ Синаѣ. Эти преданія, какъ говорятъ евреи талмудисты, передавались послѣ смерти Моисея послѣдовательно первосвященниками устно изъ поколѣнія въ поколѣніе. Впослѣдствіи изъ опасенія, чтобы они не были забыты, они были написаны и упорядкованы. Сторонники этого ученія начали дополнять Библейское ученіе новыми комментаріями, которыя явно противорѣчили Св. Писанію или измѣнили его текстъ [...] Талмудъ начали распространять въ народѣ — приписавъ его ученіямъ смыслъ Божьихъ словъ. Караимы [...] не подчинились новымъ ученіямъ и остались вѣрными сынами стараго вѣроученія [...].

Караимы составили отдѣльную націю, отдѣльное вѣроисповѣданіе, и никакихъ связей съ евреями Талмудистами не имѣютъ».

różnych niezależnych narodowości w obrębie ludu Izraela, tym niemniej – pod wpływem owych ruchów nacjonalistycznych – karaimi zaczęli wyraźnie odróżniać się od żydów rabbanicznych pod względem nie tylko wierzeń i praktyk (co podkreślali już wcześniej), ale i narodowości (Harviainen 2013:53-54). W czasach biblijnych, jak pisze Kokizow, zagadnienie samoświadomości narodowej nie było brane w ogóle pod uwagę. Píše on bowiem:

Czy nawet w najlepszych okresach życia politycznego ludu izraelskiego objawiały się w nim, w jakiegokolwiek formie, oznaki samoświadomości narodowej w nowoczesnym sensie tego słowa oraz ściśle z nią związane pragnienie rozwoju intelektualnego? Niestety, w całej biblijnej historii naszych przodków nie widzimy takich oznak (Kokizow 1911:21)⁶³³.

I choć autor artykułu potwierdza prawdę o utożsamianiu się karaimów z historią biblijną, co odpowiada nauczaniu Szamasza, tym niemniej ubolewa nad faktem, że bycie wybranym narodem przyczyniło się do zamknięcia się we własnym świecie, oddalając się od narodów obcych. Przyczyną tego nie była refleksja nad samoświadomością narodową, lecz odrębność wiary świadczyła o państwowej odrębności. Można się nie zgodzić z Kokizowem, co do sposobu rozumienia terminu „samoświadomość narodowa”, lecz szanując jego pogląd na to zagadnienie, należy stwierdzić, że „krystaliczna czystość wiary” staje się przyczyną odrzucenia obcego trybu życia, lecz nie musi się wiązać – jego zdaniem – z współczesnym pojmowaniem samoświadomości narodowej. Tak więc, jak uważa, religia blokuje refleksję nad świadomością narodową, *sensu stricto* (Kokizow 1911:23)⁶³⁴, ale naród ten istniał w starożytności, lecz nie w wyniku refleksji nad bytem narodowym, lecz w wyniku wybrania przez Boga, a więc ze względu na Boże Objawienie, a dalej ze względu na wiarę w Jedyne (Kokizow 1911:21)⁶³⁵. W zasadzie

---

⁶³³ W oryginale: «Даже в лучшие периоды политической жизни израильского народа проявлялись ли в нем в какой бы то ни было формы признаки национального самосознания в современном смысле этого слова и тѣсно связаннаго съ нимъ стремленія къ интеллектуальному развитію? Къ великому сожалѣнію, на всемъ протяженіи библейской исторіи нашихъ предковъ мы не видимъ такихъ признаковъ».

⁶³⁴ W oryginale: «Итакъ, пока надъ нашимъ народомъ тяготѣло полное подчиненіе обрядовой сторонѣ религии, о какомъ бы то ни было національномъ самосознаніи, объ интеллектуальномъ развитіи не могло быть и рѣчи».

⁶³⁵ W oryginale: «Подобно всѣмъ другимъ восточнымъ народамъ, наши предки даже вѣ тѣ далекія времена, когда составляли свободное, хотя и небольшое государство, вели замкнутую отъ окружающихъ ихъ языческихъ народовъ жизнь. Такой именно образъ жизни израильскому народу предписывался его религією, которая въ отличіе отъ другихъ религій того времени была построена

refleksja nad samostanowieniem państwowym w czasach biblijnych była powiązana z Bożym Słowem, które zapewniało ów lud, że to on jest Jego „ukochanym narodem”, a więc to Bóg niejako przejął tu rolę tego, który definiuje, co kryje się pod pojęciem narodu: do Jego ludu należy ten, którego On kocha. Stąd też nie dziwi fakt, że karaimi – zdaniem Kokizowa – świadomie nie uczestniczą w kulturze światowej lub też nie zależało im na jakimś wkładzie w narodową (np. rosyjską) kulturę lokalną. Współdziałali ze światem zewnętrznym na tyle, na ile było to konieczne. Dziedzictwo narodu izraelskiego, to jest karaimów, głównie dotyczy kwestii religijnych, nie zaś takich dziedzin, jak nauka czy sztuka (Kokizow 1911:21-22).

Fakt więc pozostaje taki, że do połowy XIX wieku karaimi zdobywali prawie wyłącznie wykształcenie religijne, a program nauczania nie obejmował nauk świeckich. Należy zauważyć, że Kokizow zagadnienie świadomości narodowej łączył ściśle z rozwojem intelektualnym i wkładem w światową naukę (świecką):

Otóż do tej pory nad naszym narodem ciążyło kompletne podporządkowanie się rytualnej stronie religii, o jakiegokolwiek świadomości narodowej, rozwoju intelektualnym nie mogło być mowy (Kokizow 1911:23)⁶³⁶.

Godnym uwagi jest fakt, że – w zakresie nauki świeckiej – Kokizow wskazał na przewagę Żydów nad karaimami, w pewnym sensie potwierdzając drastyczną nieco wypowiedź M. Bałabana na temat „zdziczenia karaimów halickich”, którzy nie byli wyedukowani po europejsku, jakbyśmy dziś powiedzieli (Kokizow 1911:23). Dla Kokizowa wiedza świecka jest o wiele bardziej wartościowa i wnosi większy wkład w dobro intelektualne ludzkości niż religia i jej edukacja. Mówiąc wprost, powodem intelektualnego upadku karaimów – zdaniem Kokizowa – była religia:

[...] może trudno znaleźć inny uderzający przykład takiego katastrofalnego wpływu religii na życie ludzi, jak daje nasza religia – zwłaszcza po utracie przez lud izraelski jego niezależności politycznej. Takiego samego katastrofalnego wpływu nie uniknęło i inne potomstwo Izraela – naród żydowski – z tą tylko różnicą, że jego niektóre grupy, osiedlając się wśród cywilizowanych narodów, wcześniej od karaimów, były w stanie odwrócić się od

---

на върѣ въ единого Бога, потомковъ Авраама, Исаака и Иакова называла избраннымъ, возлюбленнымъ этимъ самымъ Богомъ народомъ».

⁶³⁶ W oryginale: «Итакъ, пока надъ нашимъ народомъ тяготѣло полное подчинение обрядовой сторонѣ религии, о какомъ бы то ни было національномъ самосознаніи, объ интеллектуальномъ развитіи не могло быть и рѣчи».

tego wpływu i przyłączyć się do triumfalnie zbliżającej się do nich ogólnoludzkiej kultury (Kokizow 1911:24)⁶³⁷.

Należy wspomnieć, że kilkanaście lat później słynny przedstawiciel karaimejskiej inteligencji, to jest Ananiasz Zajączkowski, wystąpił w obronie narodu karaimejskiego przeciwko atakom m.in. Bałabana. Zajączkowski z dumą podkreślał, że zarówno w literaturze żydowskiej, jak i polskiej „aż się roi od świadectw wystawianych uczciwości karaimejskich” (Zajączkowski 1928:52).

Pojęcie odrębności narodowej karaimejskiej formalnie zostało wprowadzone w 1881 roku w raporcie hachama Panpułowa. Raport ten miał znaczenie przede wszystkim prawne, ponieważ w wymiarze praktycznym relacje karaimejsko-żydowskie były dość bliskie, braterskie nawet. Świadczy o tym na przykład fakt, że w czerwcu 1911 roku w uroczystości z okazji rozszerzenia synagogi żydowskiej uczestniczyła delegacja karaimejska:

Obok ołtarza starej synagogi stali rabbin ‘раввин’ oraz hacham karaimejski, Panpułow, ze zwojami Tory w rękach [...] Rabbin błogosławi zwojem Tory i uświęca miejsce założenia. Aby położyć pierwszy kamień zapraszają najstarszego członka wspólnoty lokalnej Solomonowicza. Drugi kamień kładzie podeszły w wieku Panpułow, naczelny duchowny wszystkich karaimejskich. Trzeci kamień składa szanowny dyrektor Aleksandryjskiej wyższej szkoły karaimejskiej E. Kazas [...] («Евпаторія: хроника» 1911:84).

Inny przykład stanowi ceremonia rozpoczęcia budowy synagogi rzemieślników żydowskich, która odbyła się 12 czerwca tego samego roku i w której uczestniczyli znani karaimejscy. Według tradycji żydowskiej należało złożyć 3 kamienie, a każdy, kto składa kamień na miejscu świątyni, powinien zrobić ofiarę na rzecz wspólnoty. Te trzy kamienie złożyli: głowa miasta A. I. Nejman (А. И. Нейманъ), M. S. Szer (М. С. Шерь) oraz B. M. Szyszman (Б. М. Шишманъ) («Евпаторія: хроника» 1911:84). Wszyscy byli karaimejskimi.

---

⁶³⁷ W oryginale: «[...] едва ли можно найти другой такой разительный примѣръ гибельнаго вліянія религіи на жизнь народа, какой даетъ наша религія, – въ особенности послѣ потери израильскимъ народомъ своей политической самостоятельности. Такого же гибельнаго вліянія не избѣгъ и другой отпрыскъ Израиля – еврейскій народъ – съ тою лишь разницею, что отдѣльныя его группы, поселившіяся среди болѣе культурныхъ народовъ, раньше караимовъ сумѣли отрѣшиться отъ этого вліянія и приобщиться къ побѣдно надвигавшейся на нихъ общечеловѣческой культурѣ».

W kontekście historii karaimskiej autor katechizmu Jakub Szamasz próbuje zachować przyjętą linię obrony szczególnego statusu karaimów w Imperium Rosyjskim. Autor wyraźnie podkreśla, że karaimi zostawili ziemię Świętą jeszcze przed zburzeniem pierwszej świątyni jerozolimskiej, stopniowo osiedlając się w Aleksandrii i Kairze, w Konstantynopolu i w Gicie, a dalej na Półwyspie Krymskim:

O przebywaniu od dawna karaimów na Krymie świadczą zabytki, znalezione przez naszego uczonego archeologa Firkowicza. Zabytki odnoszą się do czasów bardzo dawnych. Najdawniejszy z tych zabytków przypada na 6 rok po n. Ch. (Szamasz 1913:27)⁶³⁸.

Autor sugeruje, że karaimi – nie przebywając na terenie miasta Jerozolimy za czasów drugiej świątyni – nie mogli uczestniczyć w ukrzyżowaniu Jezusa Chrystusa, w którego wierzyła cała prawosławna Rosja. Ponieważ powszechna nienawiść do żydów się nasilała, ze zrozumiałych względów karaimi starali się unikać prowokujących nazw i terminów, takich jak naród żydowski, synagoga, judaizm karaimski, itd. Szamasz więc podkreślał, iż karaimi stanowią odrębny lud, odrębne wyznanie wiary, lecz w odniesieniu do żydów talmudystów, nie zaś w odniesieniu karaimów do żydów w ogóle.

Warto pamiętać, że utożsamianie karaimów krymskich z karaimami egipskimi było szeroko akceptowane. I pomimo tego, że używali oni w życiu codziennym różnych języków, to łączył ich jeszcze język hebrajski, który spalał społeczność karaimską całego świata: „Karami, mieszkający w Rosji, Austrii, Turcji i Egipcie, stanowili jeden nierozłączny naród i dlatego tłumaczenie naszych ksiąg modlitewnych na jakikolwiek inny język jest nie do pomyślenia” (Troickij 1911:110). Język stanowi tę cechę karaimów, która łączy ich ze sobą, pomimo różnej przestrzeni geograficznej, jaką aktualnie zajmują.

Kolejnym ważnym argumentem popierającym prawdziwość wyżej przedstawionego przez Szamasza nauczania o izraelskim pochodzeniu karaimów jest myśl wyrażona w czasopiśmie *Karaimskie Słowo* (*Караимское слово*), które wydawano w Wilnie od lipca 1913 do czerwca 1914 roku. Na jego łamach czytamy:

---

⁶³⁸ W oryginale: «О давнемъ пребываніи караимовъ въ Крыму свидѣлствуютъ древніе памятники, открытые нашимъ ученымъ археологомъ Фирковичемъ. Памятники относятся къ временамъ весьма отдаленнымъ. Самый древній изъ этихъ памятниковъ относится къ 6 году по Р. Х.»

Historia tego małego narodu, liczącego na ogół do 40 tysięcy osób obu płci, spoczywa pod ciężarem tego wielowiekowego ciężkiego wędrownego życia, przy czym ich historia starożytna, zapisana w Biblii, nie jest jasna, ponieważ w niej karaimi, zwolennicy Prawa Mojżeszowego, i żydzi, którzy przyjęli Talmud, tj. naukę rabbinów, mianują się jedynym wspólnym imieniem – Izraelitów. Dlatego większość historyków i prawie wszystkie narody, zupełnie nie znając historii karaimów, utożsamiają ich z żydami-talmudystami [...]. We współczesnej literaturze są oni nazywani *Karai* lub *bene-Mikra*, tzn. synowie-Pisma. Imię to nabyli po pierwsze dlatego, iż wyznają doktrynę Pięcioksięgu Mojżeszowego (Torę) w pełnym jego tekście, oraz, po drugie, dla rozróżnienia od ogólnej masy żydów, znanej w literaturze pod nazwą *bene Yuhuda* (tzn. synowie Judei) [...] (Troickij 1913:3-4)⁶³⁹.

Autor powyższego artykułu, È. E. Troickij (Э. Е. Троицкий) stwierdza, że karaimi i talmudyści stanowią jedną grupę narodową Izraelitów. Łączy ich nie tylko wspólna religia mozaistyczna – judaizm (przy tym należy pamiętać, że karaimi odrzucają nauczanie Talmudu), ale także ich wspólna przeszłość, wywodząca się z Biblii. O posiadaniu jedynej historii pisało wielu karaimskich pisarzy – Basziaczi (1966:23-24 (wstęp)), Afendopulo (1999:13-15), Mordechaj ben Nisan (1714:1-3). Jeśli więc wziąć pod uwagę to, że w judaizmie karaimskim obowiązuje nakaz przestrzegania czystej nauki Mojżesza i proroków oraz zakaz akceptowania porządku talmudycznego, to natychmiast widocznym się staje, że podział na karaimów i talmudystów ma wyłącznie religijne podłoże, a nie narodowe.

Innym podejściem do kwestii pochodzenia karaimów (na Wileńszczyźnie) – którego Szamasz nie uwzględnił – było powiązanie historii karaimów z zaginionymi plemionami izraelskimi:

Założycielem karaimizmu żydzi nazywają Anana (Hanasiego), który w VIII wieku po narodzeniu Chrystusa objawił swój sprzeciw wobec Talmudu. Anan naprawdę położył kres wielowiekowej walki, dzieląc na zawsze dwa walczące narody. Karaimi i żydzi

---

⁶³⁹ W oryginale: «Исторія этого малочисленного народа, составляющаго въ общемъ до 40 тысячъ душъ обоего пола, покоится подъ спудомъ многовѣковой тяжкой страннической жизни, при томъ древняя исторія ихъ, написанная въ Священной Библии, не ясна, такъ какъ въ ней карaimы, исповѣдующіе Законъ Моисеевъ, и евреи, принявшіе талмудъ, т. е. ученіе раввиновъ именуется однимъ общимъ именемъ израильтяне. Поэтому большая часть историковъ и почти все народы, не зная вполне исторіи карaimовъ, считаютъ ихъ заодно съ евреями-талмудистами [...]. Въ современной же литературѣ ихъ именуютъ Караи или бене-Микра, т. е. сыны-текстанты. Имя это они приобрѣли, во-первыхъ, потому что исповѣдуютъ ученіе „пятикнижія Моисея (Тора) въ полномъ его текстѣ, и, во-вторыхъ, для различія отъ общей массы евреевъ, извѣстной в литературѣ подъ именемъ бене-Югуда (т. е. сыны іудеи)...»

w starożytności, jak i wszystkie wielkie plemiona Słowian, Normanów, Rzymian, Hellenów i Mongołów, należeli do jednej rasy, znanej w biblijnej historii pod ogólnym mianem „dwanaście pokoleń Izraela”, wyprowadzonych z Egiptu spod ciężkiego jarzma niewolnictwa do Ziemi Obiecanej (Kanaan) i Palestyny przez wielkiego proroka Mojżesza, który dał im święte prawa do poznania Jedyne Boga Jahwe, wszechmocnego stwórcy wszechświata. Naród izraelski, jak wszystkie narody wielkie, stanowiąc jedno plemię, już na początku swego rozwoju podzielił się na dwanaście *szewetów*, tzn. sekt, zarządzanych przez swych przodków i różniących się między sobą zarówno pod względem obyczajów, jak i pod względem narzecza. Naród izraelski po osiedleniu się w Kanaanie i Palestynie założył dwanaście stanów zjednoczonych, które zarządzane były w ciągu czterystu lat poprzez *szofetów*, tzn. sędziów. U schyłku życia wielkiego *szofeta*, proroka Samuela, naród izraelski dręczony konfliktami i wojnami wybrał sobie na pierwszego króla Saula, tworząc wielkie i potężne królestwo Izraela. Po śmierci wielkiego i mądrego króla Salomona, który zbudował w Jerozolimie pierwszą wielką świątynię pod imieniem Jedyne Boga, Jahwe, Królestwo Izraelskie rozpadło się na dwa samodzielne królestwa, a mianowicie dziesięć *szewetów*, synów izraelskich, założyło swoje królestwo w Samarii – (Królestwo) Izraelskie; a *szewety* Judy i Beniamina w Jerozolimie – (Królestwo) Judejskie. Stała wrogość i spory religijne, często prowadzące do zaciętych wojen, stały się powodem zniszczenia tych dwóch wielkich i cywilizowanych państw, które na zawsze straciły swe polityczne znaczenie. Karaimi, niewątpliwie należą do jednego z dziesięciu *szewetów*, wziętych do niewoli w Samarii w czasach króla Ozeasza przez Salmanassara, króla asyryjskiego, przed zniszczeniem pierwszej świątyni Salomona. Urowadzeni do niewoli zostali oni rozproszeni w całym regionie Zakaspijskim i Kaukaskim (Troickij 1913:4-5)⁶⁴⁰.

---

⁶⁴⁰ W oryginale: «Основателем же караимизма евреи называют Анана (ганасси), который в VIII вѣкѣ по Р. Х. объявилъ открытую оппозицію талмуду. Дѣйствительно Ананъ положилъ конецъ многовѣковой распри, раздѣливъ навсегда эти два враждующіе народа. Караимы и евреи в древности, какъ и всѣ великіе племена славянъ, нормановъ, романовъ, эллиновъ и монголовъ, принадлежали къ одной расѣ, извѣстной въ библейской исторіи подъ общимъ именемъ „двѣнадцати колѣнъ сыновъ израилевыхъ”, выведенныхъ изъ Египта изъ-подъ тяжкаго ига рабства въ Обѣтованную землю (Ханаанъ) и Палестину великимъ пророкомъ Моисеемъ, давшимъ имъ Священные Законы для познанія Единаго Бога-Іеговы, Всемогущаго Создателя Вселенной. Израильскій народъ, какъ и всѣ великіе народы, составляя одно племя, уже въ началѣ своего развитія раздѣлялся на двѣнадцать шеветовъ, т. е. сектъ, управляемыхъ своими родоначальниками и отличающимися между собою, какъ по нравамъ, такъ и по нарѣчію. Израильскій народъ послѣ водворенія въ Ханаанъ и Палестинѣ основалъ двѣнадцать соединенныхъ штатовъ, которые управлялись почти четырьестя лѣтъ шофетами, т. е. судьями. Въ преклонные годы великаго шофета пророка Самуила терзаемый междуусобицами и войнами израильскій народъ избралъ себѣ перваго царя Саула, образовавъ великое и могущественное израильское царство. Послѣ смерти Великаго и Мудраго царя Соломона, построившаго въ Іерусалимѣ первый великій храмъ во имя Единаго Бога-Іеговы, израильское царство распалось на два самостоятельныхъ царствъ, а именно: десять шеветовъ, сыновъ израилевыхъ, основали свое царство въ Самаріи – Израильское; шеветы же Іуды и Беньямина в Іерусалимѣ — Іудейское. Постоянная вражда и религиозныя распри, нерѣдко доходившія до ожесточенныхъ войнъ, послужили поводомъ къ уничтоженію этихъ обоихъ великихъ и культурныхъ государствъ, навсегда утратившихъ свое политическое значеніе. Караимы, несомнѣнно, принадлежали къ одному изъ десяти шеветовъ, плѣненныхъ въ Самаріи, во дни царя

Deklarując odrębność ludu karaimskiego, odrębność wyznania wiary, nie mającego żadnego powiązania z żydami talmudystami, karaimi bynajmniej nie zaprzeczali, że nie są ludem semickim. Sami podkreślali, że należy utożsamiać ich z żydami. Czy można odmówić im prawa do identyfikowania się z narodem izraelskim? Oto słowa słynnego nauczyciela E. Kazasa: „[...] można przypuszczać, że sekta ta [karaimi] istniała jeszcze do Anana, nie oddzielając się od pozostałego żydostwa [...]. I tylko przy Ananie ona zaczęła istnieć, jako zupełnie oddzielna oraz samodzielna jednostka religijna” (Kazas 1911:37)⁶⁴¹.

Pozwolę tu sobie na wskazanie kolejnej ciekawostki, bowiem gdy w *Życiu Karaimskim* opublikowano artykuł „Skąd przybyli karaimi do Rosji (z czas. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, 1843, ks. 2)”, nawiązujący do odkryć Abrahama Firkowicza, nikt z redakcji karaimskiej nie skomentował lub nie poddał krytyce następującego zdania o żydowskim pochodzeniu karaimów:

Jakby nie było, niezaprzeczalną i historyczną prawdą okazuje się teraz, że niniejsi karaimi krymscy, a stąd i pochodzący od nich karaimi litewscy, wołyńscy oraz haliccy, są potomkami w prostej linii szczególnej gałęzi żydów, którzy się oddzielili od swoich współbraci w czasach starożytnych («Откуда пришли караимы в Россию» 1911:50-51)⁶⁴².

Pamiętajmy, że choć w tamtych czasach – od momentu wydania książki Szapszała, gdy już minęło ponad dwadzieścia lat – wprawdzie w publicystyce przewijał się temat Chazarów, to oficjalnie byli oni postrzegani wyłącznie jako jeden z ludów obcych, pośród których mieszkali karaimi:

Мы, карайми, трzymаясь ся, і в ничым не збачаясь, тьлко простего тьксту Пьєціоксьєгу Мойжєшозего, мьшкаясь powyжє 30 вькєв якє прыбьшє wsrєд рєзньх народєв і дзькьх племьон, мьлсьмь оказьє зьскаць мьлєсь і прычьхьлньсь навьт пєлдзькьх Мьнгєлєв і Чазарєв, а в настєпствьє зьстальсьмь обдарєньє ласькавьмь прывьлєжамь

Гошя, Салманасаромъ, царемъ ассирійскимъ, до разрушенія перваго храма Соломонова. Уведенные въ плѣнь они были расселены по всей Закаспійской области и Кавказу».

⁶⁴¹ W oryginale: «[...] можно предполагать, что секта эта существовала и до Анана, не отдѣляясь отъ остального еврейства [...]. И только при Ананѣ она стала существовать, какъ совершенно отдѣльная и самостоятельная религіозная единица».

⁶⁴² W oryginale: «Какъ бы то ни было, неоспоримо и историческою истиною оказывается теперь, что нынѣшніе крымскіе караимы, а потому и происходящіе отъ нихъ караимы литовскіе, воьльнскіе и гальцїйскіе суть прямые потомки особенной вѣтви евреевъ, отдѣлившейся отъ своихъ собратїй во времена стародревнїя».

chanów tatarskich, królów polskich oraz monarchów wszechrosyjskich (Troickij 1911:109).

Widać tu wyraźnie, że karaimi – którzy osiedlali się pośród innych ludów – mieli skłonność do podkreślania swojej odrębności narodowej, sytuując ją właśnie w obrębie ludu Izraela, z którego zostali siłą usunięci.

Karaimi nie tylko uważali siebie za Izraelitów, lecz byli także zainteresowani poszukiwaniem swoich zaginionych współbraci na całym świecie. Gdy w Chinach została odnaleziona mniejszość izraelska, od razu powstało pytanie – podobnie jak w przypadku Falaszów – o ich przynależność do karaimskiej religii, czyli czystego biblizmu:

[...] od dawna istnieje przypuszczenie o tym, że Izraelici, zamieszkujący w Chinach, przynależą do karaimskiego pojmowania nauczania biblijnego [...]. Ci żydzi chińscy, oderwani od całego pozostałego żydostwa, zupełnie się degenerują. Główną przyczyną tego są małżeństwa mieszane z Chińczykami («Китайские израильяне» 1911:88-89)⁶⁴³.

Dlaczego karaimom w Rosji Carskiej zależało tak bardzo na odnalezieniu i podtrzymywaniu kontaktów z innymi Izraelitami ich karaimskiego wyznania? Właśnie po to, aby pokazać, że karaimi rozprzestrzenili się po całym świecie w różnych kierunkach po upadku Państwa Północnego. Badając wiarę tych zaginionych pokoleń, szukali wspólnych ideałów oraz zwyczajów, które mogłyby potwierdzić hipotezę o ich starożytnym, bo z czasów pierwszej świątyni, pochodzeniu.

Termin kienesa

Mając do wyboru nazwę „synagoga” oraz „kienesa” Szamasz używa wyłącznie ostatniego terminu. W tym czasie, między innymi w 1911 roku, na łamach czasopisma *Życie Karaimskie*, w artykule pod tytułem „Utrzymanie świątyni jerozolimskiej”, nazywanej również kienesa, wykorzystywano jeszcze nazwę „synagoga”, bowiem w artykule tym anonimowy autor występuje z propozycją, aby „zbudować w Jerozolimie wielką piękną synagogę, której nie byłoby wstydu pokazać całej masie podróżników” (ros. ‘выстроить в Иерусалимѣ большую прекрасную синагогу, которую не стыдно

---

⁶⁴³ W oryginale: «[...] такъ какъ издавна уже существуетъ предположеніе о томъ, что населяющіе Китай израильяне принадлежатъ къ караймскому толку библейскаго вѣроученія [...]. Эти китайскіе евреи, оторванные отъ всего остального еврейства, окончательно вырождаются. Главной причиной этого являются смѣшанные браки съ китайцами».

было бы показать всей масѣ путешественников’) («Поддержаніе...» 1911:79). Szamasz, jak już napisałam, stosował nazwę „kienesa”, jak w tym przypadku: „W ten dzień (szabat) wszelkie prace są zabronione i powinniśmy poświęcać go służbie Bogu w kienesie, gdzie czytane są specjalnie ustalone modlitwy” (Szamasz 1913:10)⁶⁴⁴.

Kalendarz karaimski

Szamasz – podobnie do Duwana – przedstawia kalendarz karaimski stosując hebrajską nomenklaturę religijną:

Tab. 5. Kalendarz karaimski (Szamasz 1913:8-18)

№	Miesiące		Święta/Posty		
	pol./ros.	hebr.	transkr./pol.	transkr./ros.	hebr.
1.	Nisan (Нисань)	ניסן	Pesah (Pascha) Ḥag ham-maṣṣot (Święto przaśników)	Песахъ (Пасха) Хагъ гаммаччотъ (Праздникъ опрѣсноковъ)	חג המצות
	Kwiecień				
2.	Ijar (Іяръ)	אייר			
	Maj				
3.	Siwan (Сивань)	סיון	Ḥag haš-šabu‘ot (Święto Tygodni lub Pięćdziesiątnica) Mattan Tora	Хагъ гашшавуотъ (Праздникъ седьмиць или пятидесятица) Маттанъ Тора	חג השבועות מתן תורה
	Czerwiec				
4.	Tammuz (Таммузь)	תמוז	post 9-go <i>tammuz</i>	постъ 9-го таммуза	צום תשעה בתמוז
	Lipiec				

⁶⁴⁴ W oryginale: «Въ этотъ день всякія работы воспрещаются и мы должны посвящать его служенію Богу въ кенасѣ, гдѣ читаются особо составленныя молитвы».

5.	Aw (Авѡ)	אַב	post 7-go <i>aw</i> post 10-go <i>aw</i>	постъ 7-го ава постъ 10-го ава	צום שְׁבַעָה בְּאָב צום עֶשְׂרֵה בְּאָב
	Sierpień				
6.	Elul (Элуль)	אֱלוּל			
	Wrzesień				
7.	Tiszri (Тишри)	תִּשְׂרִי	Ro's haš-šana (Nowy rok) albo Yom Teru'a (Dzień uroczysty)	Рошъ гашшана (Новый годъ) или Юмъ Теруа (Торжеств. день)	רֵאשׁ הַשָּׁנָה או יוֹם תְּרוּעָה
			Yom Kippur (Dz. odkupienia) Sobota Sobót	Юмъ киппуръ (День прощенья) Суббота субботъ	יוֹם כִּפּוּר שַׁבַּת שְׁבֻתוֹן
	Październik		Haḡ has-sukkot (Święto Szałasów) Šemini 'ašeret Simḡat Tora	Хагъ гасуккотъ (Праздникъ кушей) Шемини ачереть Симхатъ Тора	חג הַסּוּכּוֹת שְׁמִינֵי עֶצְרַת שִׂמְחַת תּוֹרָה
			post 24-tego <i>tiszri</i>	постъ 24 тишри	צום כ"ד בְּתִשְׂרִי
8.	Cheszwan (Хешванъ)	חֶשְׁוֹן			
	Listopad				
9.	Kislew (Кислевъ)	כֶּסֶלֵו			
	Grudzień				
10.	Tewet (Теветъ)	טֵבֵת	post 10-tego <i>tewet</i>	постъ 10-го тевета	צום עֶשְׂרֵה בְּטֵבֵת
	Styczeń				

11.	Szewat (Шеватъ)	טָבֵט			
	Luty				
12.	Adar (Адаръ)	אָדָר	Purim (Święto Ester)	Пуримъ (Праздникъ Эсфири)	פורים
	Marzec				
13.	Waadar (Ваадаръ)	וַאָדָר			
	Marzec - Kwiecień				

W świetle karaimskiej literatury publikowanej w tym okresie odnośnie do kalendarza warto wskazać, że do początków XX wieku dochowała się legenda wśród ludu karaimskiego, że w noc Jom Kippur otwierają się niebiańskie bramy i pobożniejszym ukazuje się cudowne objawienie, choć – jak zaznacza Kazas – „w naszym grzesznym wieku takie błogosławione osoby nie pojawiają się” (Kazas 1911:44).

W odniesieniu do święta Purim, „dobrowolnie przyjętego przez żydów i nie mającego świętego charakteru w stosunku do innych przepisanych przez Mojżesza świąt”, warto wskazać, że w latach przestępnych karaimi obchodzą je w pierwszym miesiącu *adar*, a talmudyści w drugim miesiącu *adar*. Jest to święto pełne radości i wesela, gdyż zamożni członkowie karaimskich gmin obdarzali biedniejszych członków prezentami w postaci pomocy pieniężnej lub produktów żywnościowych. Co ciekawe, w czasach dawnych święto Purim było niekiedy jedynym „środkiem” dofinansowania nauczycieli karaimskich, bowiem nie otrzymywali oni opłaty za swoją pracę pedagogiczną ani ze strony społeczeństwa, ani ze strony rodzin uczniów. Tradycja ta polegała na tym, że w pierwszą noc święta Purim uczniowie dzielili się na grupy i odwiedzali członków wspólnoty, śpiewając tzw. *'ahaḇat* (*агаватъ*), czyli pieśni ku czci głowy rodziny, jego żony, dzieci. W podziękowaniu za złożone życzenia gospodarz składał na ich ręce darowiznę na rzecz nauczyciela. Rodzice uczniów również wnosili dobrowolną opłatę za kształcenie swych dzieci odpowiednio do ich możliwości

finansowych. To, co udało się zbierać, miało starczyć nauczycielowi do następnego święta Purim (Kazas 1911:45-46).

3. 3. Mojżesz Firkowicz *Karaimski katechizm w skrócie*

Biografia Mojżesza Firkowicza

Mojżesz Firkowicz (1846-1918), imię ojca Jakub (ros. Моисей Яковлевичъ Фирковичъ, hebr. משה בן יעקב פירקוביץ), był wnukiem słynnego karaimskiego uczonego i duchownego Abrahama Firkowicza. Posiadał ogromną wiedzę na temat karaimskich rękopisów oraz książek drukowanych. Znał bardzo dobrze język hebrajski oraz karaimski. Przetłumaczył na łucki dialekt karaimski *Kłoret tamid* (קטרת תמיד)⁶⁴⁵, nadając utworowi nowy tytuł, mianowicie *Skrócona modlitwa* (כניצח תפילה), który to tekst ukazał się wraz z hebrajskim oryginałem w roku 1868 w Odessie. Układał kalendarze karaimskie: a) *לוח לעדת הקראים* לשנת תרכ"ט לפ"ק: קביעות ראשי חדשים לעדת קראים, עם ראשי חדשים לרוסים, קריאת הפרשיות, סדר ספירת העומר, תעניות וירידים בכל שבת ושבת, פרקים, מגלות, זמני החגים והמועדים, (Kalendarz społeczności karaimskiej na rok 629 według skróconej rachuby: ustalenie początków miesięcy społeczności karaimskiej wraz z początkami miesięcy społeczności rosyjskiej, czytanie paraszy co szabat oraz rozdziałów, zwojów, daty świąt i uroczystości, porządek obliczania omeru, posty i targi), wydany w Odessie w roku 1868, oraz b) *מולד קראימצא. דוניה יאראטיילמאסינא, ביש בין אלטי יוז אלטמיש אלטי שנה סי אוצון לשנת התרס"ו לפ"ג* (Karaimski kalendarz kieszonkowy na rok 5666), wydany w Eupatorii w roku 1905 (książeczka zawiera także modlitwy dla dzieci i błogosławieństwa w języku hebrajskim i rosyjskim). W r. 1907 w Wilnie ukazała się *Haggada (w języku) karaimskim i rosyjskim* (הגדה קאראימצא ורוסצא), de facto napisana w języku hebrajskim i rosyjskim. Firkowicz także napisał *Starożytne karaimskie miasteczko Czufut Kale*, 'Старинный караимский городок Чуфым-Кале' (Wilno, 1907), *Opis zabytków starożytnego karaimskiego miasta Kale lub Kyrk-Jer, dziś Dżufut Kale* 'Описание древностей старинного караимского города Калэ или Кырк-Ер, ныне Джуфут-Кале' (Melitopol, 1911) oraz *Karaimski katechizm w skrócie* (Melitopol⁶⁴⁶, 1915). Ponadto autor ułożył wiersz w języku

⁶⁴⁵ Prawdopodobnie jest to dzieło jego dziadka Abrahama Firkowicza (Walfish 2011:467).

⁶⁴⁶ W odniesieniu do miejsca wydania katechizmu należy podkreślić, że ludność pochodzenia karaimskiego stanowiła nieodłączny element społeczności miasta Melitopola. Pojawienie się w tym mieście karaimów przypada na połowę XIX wieku i spowodowane zostało dwoma głównymi przyczynami, a mianowicie, nadaniem Melitopolowi statusu miasta (w 1842 roku) wraz z odpowiednimi przywilejami oraz wybuchem Krymskiej wojny w latach 1853-1856, która zmusiła wiele rodzin do porzucenia rodzinnej ziemi i szukania ratunku na północ od półwyspu. I choć wiele osób powróciło na Krym, znacząca część pozostała w nowym miejscu (Arabadzi 2011:854). Według pierwszego ogólnorosyjskiego spisu ludności z roku 1897 Melitopol liczył 515 mężczyzn i 454 kobiety karaimskiego wyznania wiary. Oznacza to, że 969 osób lub 2,93% ogółu ludności miasta stanowiło trzecią część mieszkańców Melitopola po prawosławnych (50,41%) i żydach

hebrajskim ku czci Seraji Szapszała (opublikowany w 2004 roku). Do 1915 roku Firkowicz mieszkał w Melitopolu (Parafilo 2013:85-86, Walfish 2011:202,427-428,465,467).

Firkowicz był pierwszym przewodniczącym biblioteki „Karaj-Bitikligi”⁶⁴⁷, która powstała w czerwcu 1916 r. na bazie istniejącego księgozbioru przy Karaïmskim Zarządzie Duchownym w Eupatorii, z inicjatywy hachama S. Szapszała. M. Firkowicz osobiście przekazał swoją własną niewielką bibliotekę, obejmującą nieznanne rękopisy oraz wiele odbitek napisów z dawnych karaïmskich tablic grobowych, a także korespondencje swego dziadka ze słynnymi uczonymi. Podczas pracy nad tworzeniem bazy danych M. Firkowicz dokonał podziału zbioru według następujących 11 działów: 1) utwory o charakterze religijnym; 2) filozofia; 3) etyka, filozofia moralna; 4) historia karaïmów i narodu izraelskiego; 5) literatura piękna; 6) prace z zakresu historii języka karaïmskiego oraz piśmiennictwa; 7) komentarze do tekstów Starego Testamentu; 8) fizyka; 9) astronomia; 10) matematyka; 11) słowniki i katalogi (Parafilo 2013:85-86). O Firkowiczu i jego bibliotece tak pisano (K. 1918:22-23)⁶⁴⁸:

Biblioteka była – można powiedzieć – jego pasją. Każda książka, każdy rękopis – wydawało się – nie były dla niego tylko książką lub rękopisem, lecz jakąś ożywioną istotą, która żyła swoim oryginalnym życiem: tak starannie M. Ja. (tak przedstawiano po rosyjsku Mojżesza Firkowicza jako Mojżesza Jakubowicza) ją traktował, z taką miłością przerzucał w niej kartki, z takim zainteresowaniem opowiadał historię jej nabycia i pochodzenia.

Można było godzinami słuchać jego objaśnienia bez żadnego wysiłku skupienia uwagi.

(42,37%). Pierwsza wojna światowa oraz wydarzenia rewolucyjne doprowadziły do ogólnego spadku liczby ludności. Lokalny spis ludności przeprowadzony w dniach 15-19 września 1921 r. wykazał w Melitopolu 407 Karaïmów, którzy – jak podano – stanowili czwartą grupę narodowościową po Żydach, Rosjanach i Ukraińcach. Warto także odnotować, że w roku 1914 honorowy obywatel Józef Izaakowicz Minasz (Иосиф Исаакович Минаш) został wybrany do Rady Miasta na okres czterech lat. W mieście działała melitopolska karaïmska wspólnota charytatywna (Мелитопольское Караïмское благотворительное общество), która zapewniała odpowiednie środki dla poprawy położenia materialnego i moralnego biednych karaïmów bez względu na wiek i płeć («Мелитополь: хроника» 1911:90-91). Online: <http://biblermontov.ucoz.ua/index/karaïmy/0-20> (dostęp 23.02.2015).

⁶⁴⁷ Por. Firkowicz 2(1917):8-9, 5-6(1917):41-43.

⁶⁴⁸ W oryginale:

„Библиотека была, можно сказать, его кумиромъ. Каждая книга, каждая рукопись, казалось, для него были не просто книгой или рукописью, а какимъ-то одушевленнымъ существомъ, жившимъ своей оригинальной жизнью: такъ осторожно М. Я. съ ней обращался, съ такой любовью перелистывалъ ее, съ такимъ интересомъ рассказывалъ исторію ея приобрѣтенія и происхожденія.

Можно было цѣлые часы слушать его объясненія безъ всякаго напряженія вниманія.

Глубокая любовь М. Я. къ Библиотекѣ объяснялась тѣмъ, что покойный всю свою жизнь любилъ все караïмское. Караïмская литература и наука, караïмская исторія и языкъ — всѣмъ этимъ онъ жилъ въ теченіе многихъ лѣтъ”.

Głęboka miłość M. Ja. do biblioteki wyjaśniała się w ten sposób, iż zmarły przez całe życie kochał wszystko, co karaïmskie. Karaïmska literatura i nauka, karaïmska historia i język – wszystkim tym żył on przez wiele lat.

Firkowicz zmarł na atak serca na stacji Sarabuz w drodze z Eupatorii do Melitopola 29 stycznia 1918 roku. W *Wiadomościach Taurydzkiego oraz Odeskiego Karaïmskiego Zarządu Duchownego* tak pisano (K. 1918:22-23):

Co najbardziej uderzało w zmarłym, to jego oryginalność i – jeśli tak można rzec – „prawdziwe karaïmstwo”. Zaczynając od czapki z owczej skóry oraz kończąc na wszystkich pojęciach, światopoglądzie i ideałach, on był karaïmem od stóp do głów.

Dobrze poznawszy karaïmski język oraz literaturę, (będąc osobą) głęboko religijną, bardzo uczciwą, przyjazną, ustępującą, reagującą na wszystko, co jasne i dobre, cieszył się on prawdziwą miłością wśród wszystkich go otaczających.

Jakoś jaśniej w duszy się staje w obecności tego człowieka, który całkowicie bezinteresownie na starość oddał wszystkie swoje siły na służbę swemu ludowi.

Niech spoczywa w pokoju ten uczciwy człowiek, który zmarł na swoim posterunku!

Krótko mówiąc, śmierć Mojżesza Firkowicza stała się wielką stratą dla całej społeczności karaïmskiej.

Struktura i treść katechizmu

Karaïmski katechizm w skrócie M. Firkowicza jest kolejnym – obok katechizmu Szamasza – małym rosyjskojęzycznym skryptem religii i historii karaïmskiego ludu. Pozbawiony jest on paginacji stron⁶⁴⁹. Fragmenty tekstu wydrukowane zostały na osobnych kartkach, a później razem zbindowane.

Katechizm jest ułożony w klasycznej formie. Najpierw zadawane jest pytanie, a dalej przedstawiana odpowiedź (Firkowicz 1915:7), jak na przykład:

P. Co nazywa się Bożym Prawem?

O. Bożym Prawem nazywa się naukę o religii.

P. Co nazywa się religią?

O. Religią nazywa się: wiarę w Boga, wypełnianie prawa, odmawianie modlitw,

⁶⁴⁹ W omawianym katechizmie podaję numerację od strony tytułowej.

przestrzeganie świąt, itd.

Ogółem książka obejmuje 75 stron (38 arkuszy). Autor omawia po rosyjsku zagadnienia związane z pojęciem religii, modlitwy, kienesy⁶⁵⁰, Tory. Przedstawia dziesięć dogmatów wiary karaimejskiej, dziesięć przykazań wraz z krótkim objaśnieniem. Omawia także kalendarz karaimejski ze świętami i postami. Przytacza także krótkie modlitwy (wyłącznie w rosyjskiej wersji).

I tak, jeśli chodzi na przykład o święta, szczegółowo opisuje uroczystości związane z obchodami święta Simchat hat-Tora, to jest ceremonię wyjmowania zwoju Tory z *'aron haq-qodeš* w szabaty i święta. Podaje także zasady czytania *parasz* Tory w poszczególne dni roku.

Osobna część katechizmu, o dość zróżnicowanej problematyce, poświęcona jest karaimejskim zwyczajom i obrzędowi. Nie zapomina też autor o kwestii pochodzenia karaimejskich, ich wyjątkowości oraz odrębności w stosunku do Żydów. Ponadto Firkowicz podaje listę wybranych przysłów karaimejskich (tylko po rosyjsku) oraz zamieszcza niektóre dane chronologiczne z dziejów starożytnych w opracowaniu J. Kokizowa.

Ponadto należy podkreślić, że – jak widać już na pierwszych stronach katechizmu – autor poświęcił szczególnie dużo uwagi modlitwie. Napisał na przykład, jak on rozumie to pojęcie, to jest, czym jest modlitwa w jego pojmowaniu. Jak dusza ludzka może wyrażać swoje uczucia wobec Boga? Jak należy się modlić i kiedy? Itd. Odpowiedzi na przedstawione zagadnienia posiadają swój wymiar praktyczny, ponieważ autor nie omieszkał dodać kilku ważnych wskazówek odnośnie do zasad właściwej służby Bogu. Zagadnienia te nie są podane systematycznie, bowiem przykłady błogosławieństw i modlitw są „przemieszane” z różnymi tematami, tym niemniej zamieszczone teksty stanowią ogromną pomoc zarówno dla młodzieży uczącej się, jak i nieco zaznajomionej już z zasadami doktryny i praktykami religijnymi.

Odrębność religijna i narodowościowa karaimejskich

Co do treści, to także i ona w dużej mierze jest „klasyczna”. Jednym z takich klasycznych

---

⁶⁵⁰ Prawdopodobnie Firkowicz jest autorem artykułu „Karaimejska synagoga w Eupatorii: Z listu do red. *'Odeskiego biuletynu'* (ros. «Караимская синагога в Евпатории: Из письма к ред. *Одесского Вестника*)», opublikowanego 5 kwietnia 1874 r. To potwierdza, że Firkowicz także stosował termin *'synagoga'* w XIX wieku (Walfish 2011:300).

tematów, pojawiających się w katechizmach, jest podkreślanie różnic w stosunku do żydów rabbanicznych. Także i tutaj, u Firkowicza, zostaje utrwalona odrębność karaimów i „talmudystów”. Autor podręcznika zaznaczał na przykład, że karaimi przestrzegają praw Tory, odrzucając nauczanie talmudyczne, które nie jest zgodne z Biblią, na podstawie następujących wersetów biblijnych: Pwt 4:2; 13:1; 28:58; 31:10-11, 24; Ml 3:22, a są to wersety, które zabraniają dodawać do Tory dodatkowe zdania oraz odejmować od niej to, co w niej już zawarte. Już dziadek Mojżesza Firkowicza, to jest Abraham, nawoływał do lektury Pisma Świętego:

I to była zasada ustawodawców sprawiedliwych, proroków prawdziwych, pisarzy ksiąg Pisma Świętego, którzy opisali dzieje swych praojców, królów, książąt i kapłanów, ich czyny i zasady moralne od pierwszego Adama po ostatnie słowa Nehemiasza, bez żadnych uprzedzeń i bez odwracania głowy, czy jest dobrze czy źle. Od nich należy wziąć moralność postępowania, aby każdy chodził ich drogami, trzymał się ich czynów dwoma rękoma, by miał podwaliny całkowicie w Piśmie Św.: wargi prawdomówne utwierdzone będą na wieki⁶⁵¹. Strzeżmy się marności, bezwartościowości i wymysłów serca, aby każdy zwrócił swą twarz tylko ku osiągnięciu celu – prawdy; by podjął wszelkie starania ze wszystkich sił i mocy według zdolności, aby trafić do tego celu (Firkowicz 1872:1-2)⁶⁵².

W katechizmie autor, M. Firkowicz, dwukrotnie stawia pytanie o istotę karaimskiej wiary. W pierwszym przypadku, w rozdziale dotyczącym ogólnych kwestii, pyta:

P. Jaką religię wyznajemy my, karaimi?

O. My, karaimi, wyznajemy religię, zapisaną w **Tora** przez proroka Mojżesza na rozkaz Boży (Firkowicz 1915:7)⁶⁵³.

Uczony wyodrębnił tu słowo Tora, które dodatkowo występuje tu w mianowniku, gdy tymczasem język rosyjski wymaga miejscownika. Taka sytuacja powtarza się w katechizmie kilkakrotnie, bowiem u karaimów był zwyczaj nieodmieniania terminów

---

⁶⁵¹ Zob. Prz 12:19: שֵׁפֶת-אֱמֶת תִּכּוֹן לְעַד.

⁶⁵² W oryginale:

”הנה זה היה החק למחוקקי צדק נביאי האמת סופרי כתבי הקדש שכתבו קורות אבותיהם, מלכיהם, שריהם, וכהניהם, מעשיהם ומדותיהם מאדם הראשון ועד סוף דברי נחמיה, בלי שום תאוה ומשוא פנים אם טוב ואם רע, מהם ראוי לקחת מוסר השכל ללכת בנתיבותם ולאחוז מעשיהם בשתי ידים להיות ליסוד מוסד הכתוב: שפת אמת תכין לעד. להשתמר מהבלי שוא ומבדיאות לב, ולהיות כל מגמת הפנים רק אך למטרת האמת להשתדל בכל כח ועז כפי היכולת לקלוע”.

⁶⁵³ W oryginale:

„В. Какую религію исповѣдуемъ мы караимы?

О. Мы караимы исповѣдуемъ религію написанную въ **Tora** пророкомъ Моисеемъ по повелѣнію Божию”.

hebrajskich.

To samo pytanie pojawia się ponownie przy okazji problemu wiary. Tutaj jednak słowo Tora zostaje już odmienione przez właściwy przypadek (Firkowicz 1915:55)⁶⁵⁴:

P. Jaką wiarę wyznajemy my, karaimi?

O. My, karaimi, wyznajemy wiarę Starego Testamentu, czyli Tory, napisanej przez proroka Mojżesza na rozkaz Boży.

Odwrotnie niż w pierwszym przypadku, słowo Tora nie zostaje tutaj wyodrębnione poprzez wytłuszczenie czcionki.

Gdy mowa o narodowości, Mojżesz Firkowicz kontynuuje znaną z innych katechizmów teorię odnośnie do odrębności karaimów od talmudystów:

Zarówno teraz my, karaimi, jak i nasi przodkowie byli i są wyznawcami Starego Testamentu napisanego przez proroka Mojżesza, i nigdy ani nasi przodkowie, ani my nie przyjmowaliśmy Talmudu, i nigdy do talmudystów nie dołączaliśmy i (od nich) się nie oddzielaliśmy, gdyż jesteśmy odrębnym ludem (Firkowicz 1915:56)⁶⁵⁵.

Trudno jednak – na podstawie tych słów – stwierdzić, co rozumiał Firkowicz pod pojęciem „ludu”, tudzież „narodu”. Czy oddzielne plemię tego samego narodu, czy też zupełnie odrębny naród. Z kolejnych wypowiedzi wynika, że chodzi tu raczej o jedno z zagubionych plemion izraelskich. Tak więc określenie „odrębny lud” należy łączyć raczej nie z pochodzeniem narodowościowym, lecz z odrębnością wyznaniową. W celu udowodnienia swego przekonania o niezależności i odrębności ludu karaimskiego, ów badacz karaizmu przytacza następujące argumenty (Firkowicz 1915:57-58)⁶⁵⁶:

---

⁶⁵⁴ W oryginale:

„В. Какую вѣру исповѣдуемъ мы караймы?

О. Мы караймы исповѣдуемъ вѣру Ветхаго Завѣта, т. е. Торы, написанной прор. Моисеемъ по повелѣнiю Божию”.

⁶⁵⁵ W oryginale: „Какъ нынѣ мы караймы, такъ и предки наши были и есть послѣдователи Ветхаго Завѣта писаннаго пророкомъ Моисеемъ и никогда ни предки наши, ни мы, талмуда не признавали и никогда къ талмудистамъ не присоединялись и не отдѣлялись, а есмь самостоятельная нація”.

⁶⁵⁶ W oryginale: „Самостоятельность и обособленность караимской нации заключается въ слѣдующемъ:

1) Караймы съ талмудистами въ брачные союзы и въ родство не вступаютъ какъ отдѣльные народности.

2) Обстановка караимскаго молитвеннаго дома, также и отправленiе молитвы у караймовъ – совершенно иначе, чѣмъ у талмудистовъ.

3) Талмудисты во время молитвы обращаются на востокъ, а караймы на югъ.

4) Караймы употребляютъ въ пищу мясное и молочное вмѣсте, а у талмудистовъ по ихъ

1. Karaimi z talmudystami jako odrębne narodowości nie łączą się w małżeństwa i rody.
2. Zarówno układ wnętrza karaimego domu modlitewnego, jak i odprawianie modlitwy u karaimów są zupełnie inne, niż u talmudystów.
3. Talmudyści podczas modlitwy zwracają się na wschód, a karaimi na południe.
4. Karaimi spożywają produkty mleczne i mięsne razem, a u talmudystów według ich religii jest to surowo zabronione.
5. Talmudystom zgodnie z ich religią nie wolno spożywać karaimego jedzenia.
6. Talmudyści obchodzą święta: „Chanuki”, „Lag-BaOmer”, „Hoszana Raba”, których w Biblii nie ma i u karaimów nie ma.
7. Talmudyści posiadają (następujące) religijne posty: 17 dnia miesiąca *tammuz* i 9 dnia miesiąca *aw*, tych w Biblii nie ma i u karaimów nie ma.
8. Święto Tygodni obchodzi się u karaimów zawsze w niedzielę, jak powiedziano: „następnego dnia po sobocie”, a u talmudystów obchodzi się je w różne dni.
9. Karaimi obchodzą święta religijne przez jeden dzień i w tym dniu, w którym przypada ono zgodnie z kalendarzem, a u talmudystów święta religijne obchodzone są przez dwa dni i w szczególności wyznaczone przez nich dni, na przykład: u nich jest „Lo Bdu Pejsach”, to oznacza, że święto Pascha nie powinno przypadać ani w poniedziałek, ani w środę i ani w piątek (od. hebr. א ,7 oraz י oznaczające dni tygodnia).
10. Talmudyści grzebią zmarłych zwróconych twarzą ku wschodowi, a karaimi na południe.
11. Karaimi grzebią zmarłych w trumnach zbitych gwoździami, natomiast u talmudystów patrz ks. „Yore De‘a” traktat „Hilḳot qeḅura” paragraf 362; plecy zmarłego

---

религии это строго запрещается.

5) Талмудистамъ, по ихъ религии, употреблять караимскую пищу не дозволяется.

6) Талмудисты празднуютъ праздники „Ханука” и „Лг-Баомеръ”, „Гошаана Раба”, ихъ въ Библии нѣтъ и у караимовъ нѣтъ.

7) Талмудисты имѣють религиозные посты: 17 Таммуза и 9 Ава – ихъ въ Библии нѣтъ и у караимовъ нѣтъ.

8) Праздникъ Седмицъ празднуется караимами всегда въ воскресенье, какъ сказано: «На слѣдующій день послѣ субботы», а у талмудистовъ онъ празднуется въ разные дни.

9) Караимы празднуютъ религиозные праздники по одному дню, и въ тотъ день, въ который онъ падаетъ по календарю, а у талмудистовъ религиозные праздники празднуются по два дня и въ особо обозначенные ими для праздниковъ дни, напримѣръ: у нихъ „Ло бду Пейсахъ”, это означаетъ праздникъ Пасха не должно падать ни въ понедѣльникъ, ни въ среду и ни въ пятницу и т. д. и т. д.

10) Талмудисты хоронять покойниковъ обращая лицомъ на востокъ, а караимы на югъ.

11) Караимы хоронять покойниковъ въ гробахъ, заколоченныхъ гвоздями, а у талмудистовъ см. кн. „Јоре-деа” Трактатъ „Гилхотъ кевура” параг. 362; спина покойника непосредственно должна касаться землѣ и потому талмудисты уложивъ покойника въ ямъ на спину по бокамъ и сверху обкладываютъ его досками.

12) Про обряды же талмудическіе, какъ ташлихъ, капуресь, тфилинъ и пр. распространяться не желательно.

13) Вышесказанныхъ признають и сами талмудисты: Еврейскій ученый г. Клячко въ своей хрестоматіи о преподаваніи Закона еврейской вѣры стр. 121 пишетъ: Секта караимовъ ничего общаго съ евреями не имѣетъ”.

powinny bezpośrednio dotyczyć ziemi, dlatego talmudyści, składając zmarłego do dołu w ziemi na plecach, z dwóch stron i z góry obkładali go deskami.

12. O obrzędach talmudycznych takich, jak *taszlich*, *kapures*, *tfilin* i innych, nie warto (nawet) wspominać.

13. Wyżej wymienione (punkty) uznają i sami talmudyści: żydowski uczony, p. Klaczko, w swojej antologii do nauczania zakonu wiary żydowskiej na stronie 121 pisze: Sekta karaimów niczego wspólnego z żydami nie ma.

Na marginesie warto odnotować, że karaimi i żydzi rabbaniczni jednak czasami wstępowali w związki małżeńskie, jak na przykład ślub Aleksandra Mardkowicza z Łucka – najwybitniejszego wskrzesiciela i orędownika karaimskiego języka turkijskiego – z Rozalią z Sandomierskich, który odbył się w 1910 r. (Sulimowicz 2013:40). W liście Ananiasza Zajączkowskiego do Tadeusza Kowalskiego, z dn. 1 marca 1944 r., czytamy:

(Mardkowicz) Miał pierwotnie zamiar wyjechać (do Warszawy), ale odradzono mu. Chyba dobrze zrobił, bo mielibyśmy tu duże trudności z jego żoną (z powodu jej żydowskiego pochodzenia) (Sulimowicz 2013:59).

Były to jednak tylko wyjątki. W liście wyrażono pewną obawę, z powodu żydowskiego pochodzenia Rozalii, o życie karaimów, którzy wiązali się z żydami – w 1944 roku żona na pewno nie mogłaby legalnie przebywać po stronie „aryjskiej”.

Sam fakt podkreślania odrębności narodowościowej, jak również różnorodności zwyczajów i obyczajów, jest bardzo ważny, aczkolwiek brakuje w katechizmie Firkowicza pewnych odniesień do kwestii etnicznych (nie wspomina on słowem ani o odrębności etnicznej, czyli tureckim pochodzeniu karaimów, ani o tureckim języku karaimskim). Firkowicz pisze tylko, że „według **podania** przodkowie krymskich karaimów, nazywanych *Bene Izrael*, stanowili część dziesięciu plemion Izraela przesiedlonych przez króla asyryjskiego w 555 r. p. n. e. z Palestyny do ziem i miast Persji i Medii (Zakaukazie), patrz ks. 2 Krl rozdz. 17” (Firkowicz 1915:69)⁶⁵⁷. W sądzie tym Firkowicz wspierał się odkryciami dziadka (Abrahama Firkowicza), który miał odnaleźć starożytne inskrypcje nagrobne na cmentarzu w Kale, na których pojawiać się

---

⁶⁵⁷ W oryginale: «Предки же насъ, крымскихъ караимовъ по имени Бене-Израиль были по **преданію** частицею Десяти колѣнь Израиля переселеннаго Ассирійскимъ царемъ въ 555 г. до Хр. Эры изъ Палестины въ землю и г.г. Персіи и Мидіи (Закавказью) см. кн. II цар. гл 17».

miały słowa: „od naszej niewoli”. W katechizmie Firkowicz odnosi się nawet do książki D. Chwolsona, który mówi o „18 żydowskich napisach nagrobnych z Krymu”, poświadczających starożytne pochodzenie karaimów krymskich (Firkowicz 1915:69).

Ważną i nowatorską kwestią w katechizmie stanowi wyjaśnienie wszystkich nazw, którymi określali się karaimi. O ile w stosunku do „*Bene Mikra*” lub „*Baale-Mikra*” autor podaje wyjaśnienie samych terminów, nie powołując się na język hebrajski, o tyle słowo „karaim” wyprowadza z języka arabskiego (Firkowicz 1915:59-60)⁶⁵⁸:

P. **Dlaczego** naszych przodków nazywano „*Bene Mikra*” lub „*Baale-Mikra*” i co te słowa oznaczają?

O. Słowo „*Bene*” oznacza synów, słowo „*Baale*” oznacza „zwolenników”, a słowo „*Mikra*” oznacza nauczanie Mojżesza – Torę czyli Stary Testament. Tak więc słowa: „*Bene Mikra*” lub „*Baale-Mikra*” oznaczają zwolenników nauczania Mojżesza, a ponieważ nasi przodkowie wyznawali tylko wiarę Starego Testamentu, nadano im te nazwy.

P. **Co oznacza** słowo „**karaim**” i od jak dawna nasi przodkowie „*Bene Mikra*” nazywali się karaimami?

O. Za czasów panowania Arabów w Azji Mniejszej i w innych krajach dominującym językiem był arabski, i ludzi „*Bene Mikra*” nazywano po arabsku w liczbie pojedynczej „*karaija*”, a w liczbie mnogiej „*karaijin*”. W naszym narodzie stosuje się w wymowie w liczbie pojedynczej „karaj”, w liczbie mnogiej „karaim”, stąd więc słowo karaim jest arabskie, które w tłumaczeniu oznacza zwolenników tylko nauczania Mojżesza, czyli ST. Według podania my, mieszkańcy Krymu, „*Bene Mikra*”, mianujemy się karaimami od około X w., od przybycia na Krym palestyńskich **karaimskich** głosicieli Starego Testamentu, tzn. Torat Mosze.

---

⁶⁵⁸ W oryginale:

«В. **Почему** наших предковъ называли „Бене-Микра” или „Баале-Микра” и что эти слова означаютъ?

О. Слово „Бене” значитъ сыновья, слово „Баале” значитъ „последователи”, а слово же „Микра” означаетъ учение Моисея Тора или Ветхий Заветъ. Стало быть слова: „Бене-Микра” или „Баале-Микра” означаютъ последователи учения Моисея, а за то, что наши предки исповѣдывали только вѣру Ветхаго Заветъ, ихъ называли тѣми прозвищами.

В. **Что означаетъ** слово „**караимъ**” и какъ давно наши предки „Бене-Микра” именовались караимами?

О. Во время владычества Арабовъ въ Малой Азии и въ проч. странахъ господствующимъ языкомъ былъ арабскій и людей „Бене-Микра” называли по арабски въ един. числѣ „караія”, а во мн. чис. „караийнъ”. Въ нашемъ же народѣ выговаривается един. ч. „карай” мн. чис. „караимъ”, стало быть слово караимъ есть арабское, которое въ переводѣ означаетъ последователи только учению Моисея, т. е. В. З.

По преданію мы жители Крыма „Бене-Микра” именовались „караимами” около X-го вѣка отъ пріѣхавшихъ въ Крымъ палестинскихъ **караимскихъ** проповѣдниковъ Ветхаго Заветъ т. е. Торатъ Моше».

Poza powyższym, Firkowicz podejmuje także próbę wyjaśnienia kwestii omylnego nazywania przodków karaimów *Jahudi* ‘*Язду*’ za czasów panowania Tatarów na Krymie. Autor udowadnia to w ten sposób, iż

istnienie w Palestynie królestwa judejskiego ponad 600 lat **bez izraelskiego** przyczyniło się do tego, iż wszyscy ludzie na świecie **przyzwyczaili się** nazywać każdego wyznawcę nauczania Mojżeszowego Judejczykiem lub *Jahudi*, nie rozróżniając, czy jest on talmudystą czy karaimem, podobnie jak Rosjanie nazywali jakiegokolwiek cudzoziemca Niemcem. Dlatego na chańskich kartkach, wydawanych naszym przodkom, zostali określani oni jako *Jahudi* z dodawaniem ich miejsca zamieszkania „Kale” lub „Kyrk-jer”, a od momentu przyłączenia Krymu do rosyjskich ziem nasi przodkowie zaczęli oficjalnie nazywać się karaimami, a w 1795 r. **Jej Królewska Mość** cesarzowa Katarzyna Wielka wydała postanowienie, aby karaimi nie przyjmowali do swego środowiska żydów rabbanicznych (rabbanitów) (Firkowicz 1915:61)⁶⁵⁹.

W tym świetle widać wyraźnie, że Firkowicz poczynił znaczące kroki, aby dokonać całkowitego rozdziału karaimów od żydów.

Stąd też w katechizmie ważniejszą rolę od dywagacji etnicznych pełnią refleksje związane z wiarą. Firkowicz podkreśla na przykład, że karaimi głębiej i lepiej interpretują i studiują Torę niż talmudyści. Należy jednak mieć na uwadze to, że opinie takie nie są niczym nowym. Podobnie zapewne myślał w owym czasie A. I. Katyk, karaim, który przybył do Melitopola – miasta wydania katechizmu – w 1912 roku, występując publicznie z prelekcją na temat karaimskiego zjazdu w Eupatorii w 1910 oraz historii Izraela. Po wyjaśnieniu filologicznego znaczenia terminu *karaimi*, przedstawił on pewne podstawowe różnice pomiędzy karaimami a żydami:

W przeciwieństwie do żydów karaimi uważają, że język Biblii jest jasny i nie wymaga żadnych uzupełnień; należy jedynie go poprawnie zrozumieć. – *Мы повстајемъ, – мовилъ А. І. (Арон Катъкъ) – пречіевоко жъдоуево интерпретачюмъ слоуа Божего, узнајачъ, же Богъ не може бытъ недосконалъмъ. Всъевоуево выаеуеніево Бібліи узнајемъ тоуко за лудзкіе, тотеу*

---

⁶⁵⁹ W oryginale: «Существованіе въ Палестинѣ Іудейскаго Царства болѣе 600 лѣтъ **безъ Израильскаго** было причиной тому что все народы на свѣтѣ **привыкли** называть всякаго вѣрующаго въ ученіе Моисея Іудеемъ или Ягуди, не разбирая талмудистъ онъ или караймъ, какъ русскіе называли всякаго иностранца нѣмцемъ. И потому въ ханскихъ ярлыкахъ, данныхъ нашимъ предкамъ, они обозначены Ягуди, но съ прибавленіемъ ихъ мѣста жительства «Кале» или «Кырк-еръ», а съ присоединеніемъ же Крыма къ Русскимъ владѣніямъ, наши предки официально стали называться караймами, а въ 1795 г. было **Ея Величествомъ** Императрицей Екатериной Великой приказано, чтобы караймы не принимали въ свою среду евреевъ раббанитовъ».

nie tworzymy na ich podstawie dogmatu. Staramy się rozważyć dokładne znaczenie Biblii i dlatego gramatyka starożytnego języka hebrajskiego zawdzięcza swoje pochodzenie prawie wyłącznie karaimom, choć teraz (pod wpływem warunków środowiskowych) mówimy w starożytnym języku tatarskim, który jednak stracił swe główne cechy azjatyckiego pochodzenia. Różnica między nami a żydami dotyczy jeszcze niektórych zwyczajów: obchodzenia szabatu i innych wielkich dni w życiu wyznawców nauczania Mojżeszowego⁶⁶⁰ («Мелитополь: хроника. Лекції А. И. Катыка» 1912:84).

Część karaimów Melitopola wysoce ceniła sobie język hebrajski i uznawała go za nadrzędny. Tylko z przyczyn zewnętrznych i czysto praktycznych używano na co dzień „starożytnego języka tatarskiego”, który jednak nie został wyniesiony w żaden sposób ponad język hebrajski. Tego języka też, to jest karaimskiego, nie określa się mianem ojczystego języka. Istotną część prelekcji poświęcił Katyk historii narodu karaimskiego, czyli historii Izraela. Katyk nierozzerwalnie łączył karaimów z historią biblijną, jak wielu omówionych przeze mnie tu katechetów. Pojęcie żydzi w Biblii, zdaniem Katyka, odnosi się do karaimów, co jest czymś oczywistym, bowiem wcześniej nie było terminu karaimi. Otóż „poczynając od czasów starożytnych i życia w Egipcie [...] żydzi (wtedy jeszcze nie było właściwie karaimów), znajdując się wśród bałwochwalców o bardzo zdeprawowanej moralności w Egipcie, sami stali się zepsuci i zapomnieli o jedynym Bogu⁶⁶¹ («Мелитополь: хроника. Лекції А. И. Катыка» 1912:84)”. Jak się więc wydaje, Katyk utożsamiał się z żydami opisanymi w Biblii na tyle, na ile termin ów wskazywać mógł karaimów. Jeśli w Biblii jest mowa o żydach, którzy o Bogu zapominają, służą innym bogom, to wtedy – niejako samo przez się – jest zrozumiałe, że Biblia nie odnosi się do karaimów, lecz późniejszych talmudystów. Taki mógł być Katyka sposób rozumienia odpowiednich terminów biblijnych, odnoszących się do wyznawców Boga.

---

⁶⁶⁰ W oryginale: «Вопреки евреямъ, караимы находятъ, что языкъ Библии ясенъ и не требуетъ никакихъ дополненій, его лишь надо правильно понять.

— Мы возстаемъ,—говорилъ А. И., —противъ еврейскихъ толкованій слова Божія, находя, что Богъ не могъ быть несовершеннымъ. Всѣ объясненія Библии мы признаемъ только человѣческими, и потому не создаемъ изъ нихъ догмы. Мы вдумываемся въ точный смыслъ Библии, и поэтому-то грамматика древнееврейскаго языка своимъ происхождениемъ обязана почти исключительно караимамъ, хотя мы теперь (подъ влияніемъ окружающихъ условій) и говоримъ на древнемъ татарскомъ языкѣ, правда, уже утратившемъ свои основныя черты азіатскаго происхожденія. Разница между нами и евреями еще въ нѣкоторыхъ обычаяхъ: въ празднованіи субботы и другихъ великихъ дней въ жизни послѣдователей Моисеева ученія».

⁶⁶¹ W oryginale: «Загѣмъ лекторъ сдѣлалъ небольшой очеркъ исторіи караимскаго народа, начиная съ древнихъ временъ и жизни въ Египтѣ [...] Евреи (тогда еще не было собственно караимовъ), находясь среди идолопоклонниковъ съ крайне развращенными нравами въ Египтѣ, сами стали такими же испорченными, забыли Единаго Бога».

Dziesięć dogmatów wiary karaimejskiej

Mojżesz Firkowicz podaje następującą ich listę (Firkowicz 1915:11-12)⁶⁶²:

1. Wierzę, że Przedwieczny Bóg stworzył niebo i ziemię i wszystko, co w nich się znajduje.
2. Wierzę, że Przedwieczny Bóg był, jest i będzie.
3. Wierzę, że Przedwieczny Bóg jest jedynym Bogiem.
4. Wierzę, że Przedwieczny Bóg zesłał nam proroka Mojżesza i że on stoi na czele wszystkich proroków.
5. Wierzę, że Przedwieczny Bóg dał nam Swoją świętą Torę przez proroka Mojżesza.
6. Wierzę, że Przedwieczny Bóg rozlewał prorocze natchnienie także na wszystkich proroków, którzy przyszli po Mojżeszu.
7. Wierzę, że każdy karaimejski powinien znać, czytać i rozumieć Torę.
8. Wierzę, że Przedwieczny Bóg ożywi zmarłych w dzień Swego wielkiego sądu.
9. Wierzę, że Przedwieczny Bóg sprawiedliwie sędzi i wynagradza każdego za jego zasługi.
10. Wierzę, że Przedwieczny Bóg zesłał Mesjasza z domu Dawida i przywróci jego królestwo.

Przedstawione dogmaty są krótkie, zwarte i łatwe do zapamiętania. Tym niemniej zauważamy pewne zmiany, które dokonał Firkowicz w odniesieniu do tekstu Duwana z 1890 r. (Szamasz pominął zasady). Po pierwsze, w pierwszym dogmacie Firkowicz pomija kwestię stworzenia świata z nicności. Po drugie, zamienia on kolejność szóstego i siódmego dogmatu. Po trzecie, w siódmym dogmacie (czyli klasycznym szóstym) – dotyczącym obowiązku studiowania Pisma Świętego – całkowicie pomija kwestię studiowania języka Tory, czyli języka hebrajskiego. Ponadto nie używa terminu „synowie Izraela”, a nawet nie odwołuje się do „ludu izraelskiego” (Firkowicz 1915:11-12, Duwan

---

⁶⁶² W oryginale:

1. «Я вѣрую, что Превѣчный Богъ сотворилъ небо и землю и все, что въ нихъ.
2. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ былъ, есть и будетъ.
3. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ безусловно Единъ.
4. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ послалъ намъ пророка Моисея и что онъ глава всѣхъ пророковъ.
5. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ далъ намъ Его священную Тору, черезъ посредство пророка Моисея.
6. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ изливалъ пророческое вдохновение также на всѣхъ пророковъ, послѣдовавшихъ послѣ Моисея.
7. Я вѣрую, что каждый караимъ долженъ знать, читать и понимать Тору.
8. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ воскреситъ мертвыхъ въ день великаго Суда Своего.
9. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ творитъ справедливый судъ и воздастъ каждому по заслугамъ его.
10. Я вѣрую, что Превѣчный Богъ пришлетъ Мессію изъ дома Давидова и возстановитъ Его царство».

1890:62-65) – zamiast tego pisze „karaimi”.

Warto również odnotować, że kolejność, treść i lapidarność artykułów wiary przypominają nieco tekst A. Firkowicza ze wspomnianego fragmentu *ספרי חינוך לפתח תקווה* (porównywany wcześniej z zasadami wiary J. Duwana). Szczególnie widać to na przykładzie obu wersji dogmatów wiary dotyczących obligatoryjnej nauki Tory (siódma pozycja, a nie szósta, jak w *'Adderet 'Eliyyahu*). W wydaniu z 1831 r. A. Firkowicz przedstawił tę zasadę (oraz pozostałe) w dwóch językach: krymskotureckim (odmiany karaimskiej) i hebrajskim, natomiast jego wnuk, Mojżesz, pominął wersję hebrajską i przedstawił wyłącznie uwspółcześioną wersję rosyjską:

Tab. 6. Zestawienie siódmego dogmatu wiary wg wersji Abrahama Firkowicza oraz Mojżesza Firkowicza (Firkowicz 1831:27, Firkowicz 1915:11-12)

A. Firkowicz (1831)		M. Firkowicz
hebrajski	karaimski/krymskoturecki	rosyjski
<p>ובלשון העברי נתנה תורה האלהים ולכן חוב ללמוד ולהגות לשון התורה ובאורה:</p>	<p>ד עברי ליסני אילן ורילדי תורסי אול תגרינין ד אונון איצון בורץ דיר אוגרנמא ד אוקומא ליס ני אול תורה ני ד מענה סין⁶⁶³:</p>	<p>Я вѣрую, что каждый караимъ долженъ знать, читать и понимать Тору.</p>
tłumaczenie polskie		
<p>Tora Boska została przekazana w języku hebrajskim, dlatego jest obowiązkiem studiować język Tory i czytać ją ze zrozumieniem.</p>		<p>Wierzę, że każdy karaim powinien znać, czytać i rozumieć Torę.</p>

Jak wynika z powyższego, wnuk słynnego uczonego Abrahama Firkowicza nie wspominał o obowiązku nauki języka hebrajskiego.

Liturgia karaimska

Istotną część katechizmu stanowią fragmenty dotyczące liturgii i nabożeństw religijnych⁶⁶⁴. Firkowicz po kolei zamieszcza początki hebrajskich wersetów biblijnych

⁶⁶³ Należy odczytywać: Da ivri lisani ilen verildi Torası ol Tañrının da onun için burç dir öğrenme da okuma lisanın ol Toranın da mânâsın.

⁶⁶⁴ Nabożeństwa miały szczególne znaczenie w religii karaimskiej, toteż nawet w prasie pojawiały się pewne szczegółowe wytyczne odnośnie do ich celebrowania. W kontekście modłów warto wspomnieć

w transkrypcji rosyjskiej, które należy odczytywać podczas zgromadzenia. Rodzi się jednak pytanie – co spowodowało, że autor podaje tak dokładne informacje? Można przypuszczać, iż Melitopol nie był wiodącym centrum karaizmu, jak Eupatoria, Odessa czy Moskwa, stąd wspólnota melitopolska – jak mi się wydaje – nie posiadała odpowiednich modlitewników, w których by przedstawiono porządek modlitw. Autorowi zależało, by i w ten sposób wzbogacić lokalną społeczność i przyczynić się do podniesienia wiedzy, świadomości religijnej oraz żarliwości przywódców poprzez poprawne sprawowanie obrządków religijnych. W taki oto sposób rzecz ta przedstawia

---

o porządku odczytywania modlitwy wieczorowej i porannej, który zamieszczono w *Życiu Karaimskim* (Kazas 1911:82):

„**Modlitwa wieczorowa.** Hazzan, stojąc przed *'aron haq-qodeš*, owija się w talit i odmawia krótką modlitwę, dołączając do niej wersety Pisma Św. dotyczące owijania (ks. Liczb, rozdz. XV, 37-41). Następnie rozpoczyna się sama modlitwa:

- 1) psalm 33;
- 2) wybrane wersety Pisma Św., mówiące o jedności Boga, Jego mądrości, mocy i dobroci;
- 3) psalm 135;
- 4) wybrane wersety pierwszego rozdziału ks. Rodzaju, związane z danym dniem tygodnia;
- 5) psalm 99;
- 6) 8 pierwszych wersów rozdz. XXVIII ks. Liczb (o złożeniu ofiary);
- 7) psalmy 144, 145, 146, 147, 148 i 149;
- 8) wybrane wersety Pisma Św. odnośnie modlitwy przyjemnej dla Boga „jak kadzidło”;
- 9) psalm 98;
- 10) psalm 66;
- 11) psalm 90;
- 12) psalm 120;
- 13) psalm 31;
- 14) psalm 89 (modlitwa Mojżesza);
- 15) wersety Pisma Św. wyrażające żal z powodu zniszczenia Jerozolimy i Świątyni;
- 16) wersety Pisma Św. uwielbiające Boga;
- 17) wersety 4-9 rozdz. VI oraz wersety 13-21 rozdz. XI ks. Powtórzonego Prawa;
- 18) symbol wiary;
- 19) „Zachowaj, o Panie, lud twój”;
- 20) modlitwa Dawida (1 ks. Kronik, rozdz. XXIX, 10-13);
- 21) część modlitwy Salomona (1 ks. Król., rozdz. VIII, 56-60);
- 22) część modlitwy Daniela (ks. Daniela, rozdz. IX, 9, 18 i 19);
- 23) „Niech zostanie przyjęta modlitwa wasza. Pokój dla was i pokój dla całego domu Izraela.

Amen”. Te słowa wypowiada hazzan na końcu.

Modlitwa poranna. Obrzęd owijania się w talit. Modlitwa:

- 1) psalm 101 i 102;
- 2) wykonanie (kroków) z powyższych numerów: 2-go (z pewnymi uzupełnieniami), 3-go i 4-go;
- 3) psalmy 92-96 oraz psalm 7;
- 4) psalm 85;
- 5) psalm 50;
- 6) psalm 24;
- 7) psalm 84.

Pozostałe teksty recytowane są podobnie jak podczas wieczornego nabożeństwa. Uwielbienie zwykle kończy się modlitwą za króla oraz za cały dom Jego Eksceleńcji, za wojsko rosyjskie itd., a po niej czyta się psalmy 20 i 21. W dniach uroczystych śpiewa się hymn w starożytnym języku biblijnym w najnowszym opracowaniu”.

Autor artykułu osobiście uważał „za niezbędne zapoznać czytelników, na ile to możliwe, z nabożeństwem w dni powszednie, wskazując na psalmy, które weszły do niego w całości, gdyż widział, jak powszechna znajomość porządku modlitw u karaimów powoli zanikała” (Kazas 1911:82).

się u Firkowicza:

Porządek unoszenia Sefer-Tora z *hechału* w uroczyste soboty i święta (Firkowicz 1915:43-44)⁶⁶⁵:

Hazzan lub uczony mąż staje przed *hechalem* i czyta *Šema-Isra'el* i inne (modlitwy).

Następnie otwierany jest *hechał*, hazzan czyta *Pithu li Ša'arey sedeq*⁶⁶⁶ i inne.

Hazzan bierze do ręki Sefer-Torę i czyta *Wayehi binso'a Ha'aron*⁶⁶⁷ i inne.

Hazzan unosi Sefer-Tora i czyta *Torat-Adonay Temima*⁶⁶⁸ i inne.

Następnie otwiera Sefer-Tora i mówi *Wajip̄taḥ 'Ezra' Has-sefer Le'eyney*⁶⁶⁹ – do słów *Wayikkedu Waištaḥawu*⁶⁷⁰, potem hazzan umieszcza Sefer-Tora na duchanie i wszyscy kłaniają się twarzą ku ziemi a podnosząc się, czytają *'Adonay haḥeš-lemma'an šidqo*⁶⁷¹ i inne; na koniec hazzan wzywa członków społeczności do czytania Sefer-Tora.

Po zakończeniu czytania wkłada się Sefer-Tora do *hechału* a otwierając go, czyta się *Yehalelu 'et Šem 'Adonay*⁶⁷² do końca, po czym składa się Sefer-Tora, czytając *uḥnuḥo yo'mar šuḅa 'Adonay*⁶⁷³ i dalej, również *'Ašrey ha'am*⁶⁷⁴ do końca i *hechał* zamyka się.

Hazzan siada na swoje miejsce i czyta się Haftora⁶⁷⁵ (sic!).

Obok tego Firkowicz zamieszcza zasady czytania Tory i Haftory podczas świąt:

Tab. 7. Zasady czytania Tory i Haftory na święta (Firkowicz 1913:44-45)

Nr	Święto	Parasza	Haftora
----	--------	---------	---------

⁶⁶⁵ W oryginale:

«Порядокъ вознесенія Сеферъ-Тора изъ Гехала въ торжественные субботы и праздники.

Становится Газзанъ или ученый мужъ предъ Гехаломъ и читаетъ *Шема-Израэль* и д.

Затѣмъ открываютъ Гехаль, Газзанъ читаетъ *Питгу ли Шааре чедек* и пр.

Газзанъ беретъ на руку Сеферъ-Тора и читаетъ *Вайги бин-сова Гаарон* и пр.

Газзанъ возноситъ Сеферъ-Тора и читаетъ *Торат-Адонай Темима* и пр.

Открываетъ Сеферъ-Тора и произноситъ *Вайфутаг Эзра Гасефер Леэне* – до слова *вайккеду вайш тагаву*, тогда Газзанъ ставитъ Сеферъ-Тора на духанъ и всѣ падаютъ ницъ, а возставши читаютъ *Адонай хафеч-Лемаан чидко* пр. и затѣмъ Газзанъ вызываетъ членовъ общества къ чтенію Сеферъ-Тора.

По окончаніи чтенія, возвращаютъ Сеферъ-Тора въ Гехаль, открывая, который читаютъ *Ягалелу эт шем Адонай* до конца и ставятъ Сеферъ-Тора въ Гехаль читая *увнуго іомар шува Адонай* и далѣе, также *Ашре хаамъ* до конца и Гехаль закрывается. Газзанъ садится на свое мѣсто и читается Гафтора».

⁶⁶⁶ Hebr. פתחו לי שערי צדק (Ps 118:19), tłum. „otwórzcie mi bramy sprawiedliwości”.

⁶⁶⁷ Hebr. ויהי בנסע הארץ (Lb 10:35), tłum. „i skrzynia wyruszyła”.

⁶⁶⁸ Hebr. תורת הנה תמימה (Ps 19:8), tłum. „Tora Pana jest doskonała”.

⁶⁶⁹ Hebr. ויפתח עזרא הספר לעיני (Ne 8:5), tłum. „i otworzył Ezdrasz księgę na oczach”.

⁶⁷⁰ Hebr. ויִקְדוּ ויִשְׁתַּחֲוּוּ (Ne 8:6), tłum. „skłonili się i oddali pokłon”.

⁶⁷¹ Hebr. והנה הפץ למען צדקו (Iz 42:21), tłum. „znalazł Pan upodobanie dla sprawiedliwości swojej”.

⁶⁷² Hebr. יהללו את-שם הנה (Ps 148:13), tłum. „wchwalajcie imię Pana”.

⁶⁷³ Hebr. ובחנה לאמר שובה הנה (Lb 10:36), tłum. „gdy się zatrzymywała, przemawiał: Wróć, Panie”.

⁶⁷⁴ Hebr. אֲשֶׁרֵי הָעָם (Ps 144:15), tłum. „błogosławiony lud”.

⁶⁷⁵ Ros. Гафтора. To jest wymowa aszkenazyjska.

1.	Teru'a – Nowy Rok	<i>Parašat Kedošim</i> פְּרַשְׁת קְדוֹשִׁים Kpł 19-21 ⁶⁷⁶	Jl 2-3
2.	1-szy dzień Sukkot	<i>Parašat 'Emor</i> אָמַר פְּרַשְׁת Kpł 22:26-24 ⁶⁷⁷	Za 14 (w całości)
3.	1-szy dzień Paschy	<i>Parašat bo' 'el par'o</i> בָּא אֶל-פְּרָעָה Wj 12:14-13:11 ⁶⁷⁸	2 Krl 23:21-28
4.	Šebi'i 'ašeret	<i>Parašat Bešallah</i> בְּשַׁלַּח Wj 13:17-15:27 ⁶⁷⁹ (według następującego porządku: od początku <i>Parašat Bešallah</i> do 15 rozdz., dalej <i>'Ašira La'adonay</i> ze śpiewem do 19 wersetu, a pozostałe wersety jak zwykle)	Sdz 5
5.	Šabu'ot Mattan-Tora	<i>Parašat yitro</i> יִתְרוֹ פְּרַשְׁת Wj 19-21 ⁶⁸⁰ (według następującego porządku: po przeczytaniu 19 rozdz. czyta się <i>Wahaḥokma</i> ⁶⁸¹ oraz <i>'Anoki</i> , następnie 20 rozdz., dziesięć przykazań ze śpiewem do 18 wersetu, a pozostałe wersety jak zwykle)	Ha 3 (do końca)

Według tradycji karaimskiej Haftorę, to jest biblijne wersety związane z odczytywaną paraszą lub obchodzonym świętem, odczytywali uczniowie *midraszu* lub innej szkoły prywatnej (Kzas 1911:85).

Firkowicz nauczał, że karaimi uznają świętość *hechału*. Gdy się zbliża do tego świętego miejsca, należy zdjąć obuwie, na pamiątkę tego, że gdy Bóg objawił się prorokowi Mojżeszowi w płomieniach gorejącego krzewu ciernistego na górze Horeb, nakazał mu: „Nie zbliżaj się, zdejmij buty twoje ze stóp twoich, bo miejsce to jest ziemią świętą (Wj 3:5)” (Firkowicz 1915:51-52).

Kolejnym ważnym elementem podczas nabożeństwa jest owijanie się w tallit⁶⁸²:

⁶⁷⁶ Powinno być Kpł 19:1-20:27.

⁶⁷⁷ Powinno być Kpł 21:1-24:23.

⁶⁷⁸ Powinno być Wj 10:1-13:16

⁶⁷⁹ Powinno być Wj 13:17-17:16.

⁶⁸⁰ Powinno być Wj 18:1-20:23.

⁶⁸¹ Ros. Варагома.

⁶⁸² W rosyjskiej wersji termin 'talit' odpowiada słowu 'таллеть'.

Tora mówi: „zrób *šišit*⁶⁸³ (frędzle) na rogach swoich ubrań”. Na skutek zmieniających się fasonów ubrania robimy chustę z białej tkaniny o czworokątnej formie, której rogi są wyposażone we frędzle z nici niebieskiej i białej, chusta ta nazywa się tallit. Dla upamiętnienia tego postanowienia *mitpallel* podczas modlitwy i osoba duchowna podczas odprawiania nabożeństwa publicznego i wykonywania obrzędów religijnych ubiera, tj. owija się w tallit, a pozostali zakładają *šišit*, tzn. tallit złożony (Firkowicz 1915:52).

Warto podkreślić, że zagadnienie zakładania tallitu nie jest podejmowane w każdym katechizmie.

Kalendarz karaïmski

Na koniec chciałabym też zaprezentować kalendarz karaïmski, który można znaleźć w katechizmie Firkowicza:

Tab. 8. Kalendarz karaïmski (Firkowicz 1913:23-35)

№	Miesiące		Święta/Posty	
	pol.	ros.	transkr./pol.	transkr./ros.
1.	Tiszri	Тишри	Ro'š haš-šana (Nowy rok) albo Yom Teru'a (Dzień uroczysty)	Рош-шана (Новый годь) или Юмъ Теруа (Торжеств. день)
			Yom Kippur (Dz. odkupienia)	Юмъ Киппуръ (День прощенья)
			Święto Sukkot = Szałasów Ḥag ha'asiḇ Simḥat Tora	Праздникъ Суккотъ = Кушей гаг-хаасифъ Симгатъ Тора
			post 24-tego <i>tiszri</i>	постъ 24 тишри
2.	Cheszwan	чешванъ		

⁶⁸³ Hebr. תְּשִׁיטָּה.

3.	Kislew	Кислевъ		
4.	Tewet	Теветъ	post 10-tego <i>tewet</i>	постъ 10-го тевета
5.	Szewat	Шеватъ		
6.	Adar	Адаръ	Purim (Święto Ester)	Пуримъ (Праздникъ Эсфири)
7.	Nisan	Нисанъ	Pesaḥ (Pascha) Ḥag haḥ-Pesaḥ Ḥag ham-maṣṣot (Święto prząśników)	Песаḥ (Пасха) ḥag-ḥaḥpesaḥ ḥag-ḥammaḥḥot (Праздникъ опръсноковъ)
8.	Ijar	Іяръ		
9.	Siwan	Сиванъ	Święto Szawuot = Pięćdziesiątnica Ḥag haq-qaṣir Mattan Tora	Праздникъ Шавуотъ = Седьмиць ḥag-ḥakkaḥir Маттанъ Тора
10.	Tammuz	Таммузь	post 9-go <i>tammuz</i>	постъ 9-го таммуза
11.	Aw	Авъ	post 7-go <i>aw</i> post 10-go <i>aw</i>	постъ 7-го ава постъ 10-го ава
12.	Elul	Элуль		
13.	Wa-adar	Ва-адаръ		

M. Firkowicz jako pierwszy katecheta stosuje uproszczoną transkrypcję dla języka rosyjskiego hebrajskich nazw miesięcy, świąt i postów. Hebrajskie nazwy miesięcy stanowią tę część katechizmu, która nie podlega zmianie (w przeciwieństwie do niektórych dogmatów wiary, jak zarzucenie obowiązku nauki języka hebrajskiego), a to dlatego, że związane są one z wyznaczaniem odpowiednich świąt stałych i ruchomych.

3. 4. Salomon Prik *Główne zasady karaimskiego nauczania Prawa*

Biografia Salomona Prika

Salomon Prik, syn Abrahama (ros. Соломон Авраамович Прик, hebr. שלמה בן אברהם פיריק (פיריכ)), urodził się w 1843 roku. Przez wiele lat pracował jako nauczyciel w Odessie, całkowicie poświęcając swoje życie religijnemu wychowaniu karaimskiej młodzieży (Eliaszewicz 1993:170). W jednym ze wstępów do swoich dzieł tak oto pisał:

I tak troską naszą powinno być głównie to, aby nasza młodzież – pod przewodnictwem doświadczonych nauczycieli i mentorów, ożywionych przy tym wyższymi, (pełnymi) ideałów pragnieniami i mądrym zapalem do wiary i uczenia po-karaimsku (po hebrajsku) Tory, co stanowi, jak już wspomniano, obowiązek i pilną potrzebę każdego karaima – otrzymała odpowiednie religijno-moralne wykształcenie, jako kluczowy element wychowania (Prik 1902:9)⁶⁸⁴.

Znany był – co potwierdzają poniekąd powyższe słowa – jako wierny i oddany wyznawca karaizmu, a także autor kilku znaczących prac w języku rosyjskim i hebrajskim z zakresu języka, religii i historii karaimskiej. I tak na przykład w 1902 r. ukazała się książka pt. *Rozmowy o karaizmie* (*Бесѣды о караимствѣ*), składająca się z 9 rozmów: 8 na tematy religijno-moralne oraz 1 z zakresu historii dziejów Izraela i karaimów. Inny ważny tekst, wydany w 1910 r., znany pod nazwą *Torat ha-ḥinnuk* (*תורת החינוך*), był swego rodzaju elementarzem służącym do nauki starożytnego języka hebrajskiego. Kolejny tekst, *Haggada* (*הגדה*)⁶⁸⁵ to krótkie opowiadanie na święto Pesach, a także zbiór 8 wierszy *לכל זמן* (*Na każdy czas*)⁶⁸⁶ napisanych w języku hebrajskim z okazji otwarcia Aleksandryjskiej Szkoły Duchownej (Александровское караимское духовное

⁶⁸⁴ W oryginalne: «И такъ, забота наша должна составлять главную заботу о томъ, чтобы наше юношество подъ руководствомъ опытныхъ и одушевленныхъ притомъ высшими идеальными стремленіями и мудрою ревностью къ вѣрѣ, учителей и наставниковъ, учась по-караимски Торѣ, что составляетъ, какъ уже сказано, долгъ и настоятельную необходимость каждого караима, усвоило себѣ должное религиозно-нравственное образование, какъ главный элементъ воспитанія».

⁶⁸⁵ Pełny tytuł to *הגדה או הלל הקטן לערב פסח כמנהג הקראים עם העתקה בשפת רוסיית כל דבר על מקומו מאת שלמה בן אברהם פיריק* (ros. *Gagada, m.e. Sказание na Pасху по обряду караимов*) – *Haggada czyli mała opowieść na wieczór pesachowy według obrzędu karaimów wraz z odpisem w języku rosyjskim (napisana) przez Salomona syna Abrahama Pirika (Prika)*. Tekst został wydany w 1900 oraz w 1901 roku w Odessie w drukarni A. M. Dychno. W 2002 r. w Aszdodzie opublikowano nowe wydanie *Haggady* wraz z rosyjskojęzycznym objaśnieniem Abrahama Kefeli (Walfish 2011:464-5).

⁶⁸⁶ Cf. Koh 3:1: לכל זמן.

священного коронования их императорских величеств ... Николая Александровича и ... Александры Феодоровны»). Tekst został opublikowany w Odessie w roku 1897.

Niestety, o samym autorze wspomnianych tu prac nic więcej nie wiadomo.

Recenzja katechizmu

W czerwcu 1917 roku, w drugim wydaniu *Biuletynu Taurydzkiego i Odeskiego Karaïmskiego Zarządu Duchownego*, została opublikowana recenzja podręcznika S. Prika autorstwa niejakiego A. K. (inicjały prawdopodobnie wskazują na Arona Katyka, który był zarówno redaktorem tegoż wydania, jak i też obejmował stanowisko starszego hazzana karaïmskiego zarządu). Otóż A. K. wspomina znaną w kręgach karaïmskich spuściznę literacką S. Prika, mającą ogromne znaczenie w nauczaniu języka karaïmskiego, jak i historii. Sam fakt wydania rzeczzonego podręcznika, zdaniem recenzenta, niesie ze sobą przesłanie o ogromnej wadze, a to mianowicie, że literatura karaïmska w tamtych czasach nie była bogata w tego typu dzieła, stąd pojawienie się katechizmu Prika zwiastowało nowy etap w dydaktyce karaïmskiej. Dlatego też A. K. w pełni docenia pracowitość i zaangażowanie autora *Głównych podstaw karaïmskiego nauczania wiary*. Na plus, zdaniem A. K., należy zaliczyć też i to, że w tekście swym Prik szczegółowo wyjaśnił podstawy wiary karaïmskiej, posiłkując się przy tym odpowiednimi passusami zaczerpniętymi z Biblii. Z drugiej jednak strony recenzent nie szczędził słów krytyki, przedstawiając całą listę braków w taki oto sposób (K. 1917:15):

1. Język książki w niektórych miejscach jest dość niejasny, trudny, a czasami zawiera nieprawidłowe wyrażenia, np. na str. 4 wyrażenie: „słowo wiara należy rozumieć w tym samym znaczeniu, co i religia”.
2. Wprowadzenie do książki jest zamglone i cierpi z powodu sprzeczności odnośnie do zdefiniowania pojęcia „nauczanie wiary”.
3. Autor nie wskazuje, dla jakiego wieku jego książka może posłużyć jako przewodnik. Nauczanie na jej podstawie dzieci w młodszym wieku wydaje się być za bardzo skomplikowane.
4. Definicje wielu pojęć są niewyraźne.
5. Nie zaszkodziłoby, by podane teksty biblijne publikować nie tylko w języku rosyjskim, lecz także i w *lešon qodeš*.
6. Książka ma dość wiele omyłek.

Pod koniec artykułu, pomimo wyliczenia błędów, recenzent poleca

książkę S. Prika wszystkim, którzy interesują się pełnym przedstawieniem podstaw karaïmskiego nauczania wiary [...] książka posiada dużo więcej zalet, aniżeli wad, więc karaïmi powinni być wdzięczni jej autorowi za jego wkład w nauczaniu karaïzmu (K. 1917:15).

Struktura i treść katechizmu

Jak już zaznaczyłam, *Główne zasady karaïmskiego nauczania wiary* stanowią obszerną publikację, bogato opatrzoną odpowiednimi komentarzami, pozwalającymi na szersze zrozumienie pojęć religijnych, oraz wersetami biblijnymi, potwierdzającymi praktyki stosowane w społeczności karaïmskiej.

Książkę rozpoczyna przedmowa, w której autor wyraża swoje ubolewanie z powodu braku odpowiedniej literatury dydaktycznej. Wyjaśnia też powody napisania swego podręcznika. Jedynym autorytetem wiary w oczach Prika jest Elijjahu Basziaczi, do którego autor katechizmu często się odwołuje (Prik 1917:III):

[...] zdając sobie sprawę z potrzeby, a tym bardziej z konieczności znajomości Prawa Bożego, wziąłem na siebie trud przygotowania niniejszego podręcznika. Z ważniejszych ksiąg naszej literatury teologicznej, które miałem pod ręką do wglądu, wykorzystałem tu (szczególnie podczas sporządzania części obrzędowej) *'Adderet*, dzieło Elijjahu Basziaczi. Na ile udało mi się osiągnąć mój cel, innymi słowy: w jakim stopniu praca ta, jako swego rodzaju moje pierwsze doświadczenie, sprosta zadaniu, o tym nie mnie sądzić; z głęboką zaś wdzięcznością przyjmę wszelkie wskazówki i pouczenia od bardziej obeznanych ode mnie osób.

Po odautorskiej przedmowie Prik zamieszcza wstęp, w którym wyjaśnia zagadnienie przeznaczenia każdego stworzenia, przypominając tę prawdę, że tylko człowiek posiada dwoistą naturę: fizyczną i duchową, jako „wieniec ziemskich stworzeń”, zaś obraz i podobieństwo Boże w człowieku wyrażają się w jego zdolnościach umysłowych i siłach poznawczych. Dalej autor pokrótce omawia takie terminy, jak wiara, podstawy religii karaïmskiej, prawo Boże i jego klasyfikacje (Prik 1917:1-7).

Właściwa część *Głównych zasad karaïmskiego nauczania wiary* składa się z dwóch

części. Pierwsza rozpoczyna się od przedstawienia nauki o wierze. Omówione są w niej podstawowe zasady wiary karaimskiej oraz sposoby poznawania Boga. Składa się ona z sześciu rozdziałów. Rozdział pierwszy traktuje o naturalnym poznaniu Boga. Autor zarysowuje obraz opatrności Bożej, opisuje poszczególne atrybuty Boga: jedność, wieczność, bezcielesność, niezmienność, niezależność, wszechobecność, wszechmądrość, wszechmoc, wszechwiedza, wszechdobroć, sprawiedliwość i świętość. Rozdział drugi poświęcony jest poznaniu Boga poprzez objawienie. W wielkim skrócie omawia poszczególne księgi Pisma Świętego, przy tym autor podkreśla ważność studiowania samej Tory i jej świętego języka. Rozdział trzeci opowiada o karze i nagrodzie w życiu przyszłym, pokucie i przeszkodach do jej czynienia. Rozdział czwarty wyjaśnia pojęcie nieśmiertelności duszy i przyszłego życia, zaś rozdział piąty poświęcony jest zmartwychwstaniu. W rozdziale szóstym omówiono kwestię Mesjasza, interpretując zapowiedzi czasu jego nadejścia w Piśmie Świętym (Prik 1917:8-65).

Druga część *Głównych zasad...* dotyka kwestii związanych z obowiązkami, to jest nakazami i zakazami, jak i pouczeniami zawartymi w prawie Bożym. Składa się ona z trzech rozdziałów. Rozdział pierwszy przybliży czytelnikowi obowiązki człowieka wobec Boga: wewnętrzne (miłość, bojaźń, posłuszeństwo, poznanie, wiara, ufność, uświęcenie) oraz zewnętrzne (nabożeństwa, obrzędy religijne, modlitwy). W części tej autor omawia również kalendarz karaimski, rozróżniając święta historyczne (Pascha, Szawuot, Sukkot) oraz czysto religijne (Nowy Rok, Jom Kippur), a także posty 10-go *tewet*, 9-go *tammuz*, 7 i 10 *aw* oraz post Gedaliasza. Święto Purim przedstawia osobno, podkreśla przy tym jego historyczne pochodzenie. W rozdziale drugim określa obowiązki człowieka wobec bliźniego. Osobno podaje obowiązki dzieci wobec rodziców, rodziców wobec dzieci, żony wobec męża, męża wobec żony, relacje pomiędzy braćmi, siostrami i innymi krewnymi. Przedstawia także obowiązki wobec władzy zwierzchniej, wobec starszych i uczonych, uczących się wobec nauczycieli, nauczycieli wobec uczących się, sług wobec panów, panów wobec sług, obywateli wobec ojczyzny; obowiązki wobec chorych, sierot i wdów, wobec zmarłych, wobec zwierząt i przedmiotów nieożywionych. Dodatkowo, przywiązując szczególną wagę do poszanowania życia i cielesnego zdrowia, autor zachęca do tego, by okazywać respekt, by być wdzięcznym, unikać zazdrości i złych pożądań. Rozdział trzeci skupia się na obowiązkach człowieka wobec siebie samego. Podjęte są tu takie problemy, jak znaczenie pracy, oszczędność, doskonalenie duchowych cnót, pojęcie dumy, słabości, zmagania się ze sobą (Prik 1917:66-186).

Na końcu książki zamieszcza fragment religijnego dzieła francuskiego pisarza Vigouroux (Prik 1917:187-192).

Karaimi – naród Izraela

Na początku katechizmu następuje krótka charakterystyka religii karaimskiej oraz jej wyznawców, którzy – według przyjętej tradycji – sprzeciwili się akceptacji Talmudu, nie uznając go za tekst natchniony:

Karaimi wyznają religię przekazaną przez Boga na górze Synaj. Karaimi, potomkowie Abrahama, Izaaka i Jakuba w linii prostej, nazywają się Izraelitami albo po prostu Izraelem, zgodnie z imieniem nadanym naszemu patriarsze, Jakubowi. Epitetem karaimi określamy się dla odróżnienia od żydów talmudystów (Prik 1917:5)⁶⁸⁹.

W swych rozważaniach na temat pochodzenia karaimów Prik przypomina pierwszego autora rosyjskojęzycznego katechizmu – Duwana. Podobnie jak i on, nie wchodzi w dyskusje dotyczące nieprawidłowego utożsamiania karaimów i rabbanitów, zaginionych dziesięciu plemion Izraela czy nawet określania karaimów jako *Jahudim* za czasów tatarskich. Trzyma się on wielowiekowej tradycji, która mówi, że karaimi stanowią lud Izraela, wywodzący się od Abrahama, Izaaka i Jakuba, i że prawomocnie identyfikują się w całości z historią biblijną. Podobnie jak i Duwan, nie wspomina nic o innym możliwym pochodzeniu karaimów⁶⁹⁰.

W tym samym czasie, gdy ukazywał się katechizm S. Prika, społeczność karaimska przeżywała wielkie zmiany polityczne, będące rezultatem rewolucji lutowej roku 1917. Był to okres, w którym w całym państwie propagowana była idea miłości braterskiej

---

⁶⁸⁹ W oryginale: «Караймы исповѣдуютъ религію, заповѣданную Богомъ на горѣ Синаѣ. Караймы, кои суть прямыя потомки Авраама, Исаака и Иакова, называются Израильтянами или просто Израилемъ, какъ имя, данное нашему патриарху Иакову. Эпитетъ же Караймъ мы присвоили себѣ въ отличіе отъ евреевъ талмудистовъ».

⁶⁹⁰ Nie dziwi fakt, że także do Prika dotarła nowa chazarska teoria, wokół której toczyły się wielkie dysputy. W 1902 r. w jednym z przypisów do książki *Rozmowy o karajzmie* zaznaczył, że „do karaimów dołączyli się w ich wyznaniu wiary ci z pogan, którzy są znani pod nazwą „Hozare”. Lud ten kiedyś panował na południowym wschodzie dzisiejszej Rosji – między Wołgą a Morzem Kaspijskim [Къ караймамъ присоединились, въ ихъ вѣроисповѣданіи организованные тѣ изъ язычниковъ, которые извѣстны подъ именемъ «Хозаре». Народъ этотъ нѣкогда господствовалъ на Ю.-В. нынѣшней Россіи, между Волгой и Каспійскимъ моремъ]” (Prik 1902:95). W katechizmie z 1917 r. żadna podobna informacja nie pojawia się. Albo Prik nie przyjął tej hipotezy jako przekonującej, albo uznawał „Hozare” za grupę zupełnie odrębną i nie liczącą się w rozważaniach nad zagadnieniem wiary, gdzie ważne jest dowiedzenie pochodzenia od patriarchów.

między narodami, które zamieszkują Rosję: „Od dziś Rosjanin i Tatar, Polak i Karaim, Żyd i Grek – wszyscy oni są równoprawnymi synami jednej wspólnej matki, wielkiej i potężnej Rosji” («От редакції» 1917:1)⁶⁹¹. Jak pokazuje ta krótka refleksja pewnego anonimowego karaima, także i karaimi – przynajmniej w opinii autora tych słów – mieli prawo uważać siebie za integralną część społeczeństwa Rosji i z nim się identyfikować.

I tak w dniach 18-27 czerwca 1917 roku w Eupatorii odbył się Zjazd Karaimskiego Duchowieństwa, na czele którego stali: Taurydzki i Odeski hacham – S. Szapszał, starszy hazzan – B. Katyk oraz starszy hazzan – A. Katyk (recenzent katechizmu). Na posiedzeniach Zjazdu poddano pod wspólną refleksję kwestię pochodzenia karaimów. W toku rozmów, narad i dysput wyklarowały się dwa sposoby rozumienia pojęcia „bycia karaimem” («Съездъ Караимскаго Духовенства въ г. Евпаторіи» 1917:6):

1. „Karaimami nazywają się ludzie należący do religii karaimskiej, niezależnie od pochodzenia⁶⁹²»;
2. „Karaimami nazywają się ludzie wyznający karaimską religię i stanowiący szczególną, historycznie uformowaną narodowość (w tym przypadku przez narodowość karaimską rozumie się karaimów, zamieszkujących Krym oraz łączący się z nimi od dawna – jeszcze przed aneksją Półwyspu Krymskiego do Rosji – i zawierający z nimi małżeństwa oraz ciągle duchownie wspierający ich karaimi konstantynopolscy, egipscy, jerozolimscy, bagdadzcy, syryjscy oraz litewscy)⁶⁹³.

Oczywiście, Zjazd nie mógł przyjąć tych dwu znacząco odmiennych definicji. Podczas głosowania nad wyborem jednej z nich, pojawiały się pytania dotyczące ich relacji do jednostkowych historii rodzin i całej karaimskiej społeczności na terenach Rosji. Pytano, czy można zapomnieć o przekazywanym z pokolenia na pokolenie pochodzeniu karaimów, które odróżnia ich od innych grup etnicznych zamieszkujących Rosję? Na ile też zasadne jest podkreślanie pochodzenia od patriarchów Izraela, a na ile celowe milczenie na ten temat, i czy nie spowoduje to zerwania więzów krwi z ludem przedstawionym w Biblii? Te i inne wątpliwości zadecydowały o tym, że przyjęto drugą

---

⁶⁹¹ W oryginale: «От нынѣ русскій и татаринъ, полякъ и караимъ, еврей и грекъ – всѣ они равноправные сыны одной общей матери, великой и могучей Россіи».

⁶⁹² W oryginale: «Караимами называются люди, принадлежащие къ караимской религіи, безотносительно къ происхожденію».

⁶⁹³ W oryginale: «Караимами называются люди, исповѣдующіе караимскую религію и составляющіе особую, исторически сложившуюся народность (при этомъ подъ караимской народностью разумѣются караимы, живущіе въ Крыму, и примыкавшіе къ нимъ издавна, еще до присоединенія Крымскаго полуострова къ Россіи, вступавшіе съ ними въ браки и непрерывно духовно питавшіе ихъ караимы Константинопольскіе, Египетскіе, Ерусалимскіе, Багдадскіе, Сирійскіе и Литовскіе».

opcję, a więc utożsamianie się ze wszystkimi karaimami świata, którzy początek swój biorą z ksiąg Pisma Świętego⁶⁹⁴.

Z pewnością Prik należał do tego pokolenia karaimów, które święcie wierzyło i było głęboko przekonane o tym, że społeczność ta stanowi integralną część ludu Izraela. Młodsze pokolenie jednak nieco inaczej pojmowało tę kwestię. Warto na chwilę zatrzymać się przy odczytach z posiedzeń Ogólnonarodowego Zjazdu Karaimskiego, który odbył się w dniach 27 sierpnia – 3 września 1917 roku w Eupatorii («Протоколы засѣданій національнаго караимскаго съѣзда (27 августа по 3 сентября)» 1917:8). Tak przykładowo na temat ten wypowiadał się S. Eliaaszewicz:

Karaimi to resztką Izraela, która wyznaje Torę oraz Boże księgi prorockie, nie podlegające żadnym zmianom⁶⁹⁵.

Widać tu wyraźne nawiązanie do ludu Izraela, z pominięciem kwestii etniczności. O pochodzeniu decyduje w tym ujęciu wiara. Perspektywa syna Eliaaszewicza, mianowicie S. Eliaaszewicza, była zgoła odmienna:

Karaimi to naród, który etnograficznie i historycznie rozwijał się do teraźniejszego momentu oraz został religijnie złączony w tej epoce poprzez szczególną religię karaimską⁶⁹⁶.

Tutaj z kolei nie ma mowy o Izraelu lub jego resztkach, jednak konkluzja jest podobna: wiara karaimska decyduje o przynależności do narodu karaimów. Nie są w stanie zmienić tego nawet różne „etnograficzne”, jak i „historyczne” uwarunkowania. Prik, reprezentant starszego pokolenia, mający powyżej 70 lat (w chwili ukazania się jego katechizmu), odwołuje się oczywiście do izraelskiej tożsamości (wyrażonej w Piśmie Świętym)⁶⁹⁷, stąd

---

⁶⁹⁴ Dziesięć lat później S. Szapszał będzie zaprzeczać temu, że istnieje jakikolwiek związek z karaimami z Jerozolimy i Egiptu, a nawet i Turcji. Zob. np. Kowalski 1929:6.

⁶⁹⁵ W oryginale: «Караимы суть остатокъ Израиля, признавшего Тору и пророческія книги божественными и не подлежащими никакимъ измѣненіямъ».

⁶⁹⁶ W oryginale: «Караимы есть нація этнографически и исторически развившаяся къ настоящему моменту и религиозно объединенная въ сію эпоху особой караимской религіей».

⁶⁹⁷ Por. „**Naród Izraela** [wyróżnienia moje] spędził w niewoli [babilońskiej] niespełna pięćdziesiąt lat, gdy na historyczną scenę starożytnego świata wystąpił Cyrus, król Persów [...]. W ogóle, **nasi przodkowie**, znajdując się pod najwyższym panowaniem Persów, cieszyli się ze szczególnej życzliwości Boga. Oni ponownie zaczęli żyć swym własnym życiem narodowym [Не успѣлъ **Израильскій народъ** провести въ плѣну и пятидесяти лѣтъ, какъ на историческую сцену древняго міра выступилъ Киръ, царь Персовъ [...]. Вообще, **предки наши** находясь подъ верховнымъ владычествомъ Персовъ, пользовались особеннымъ благоволеніемъ Божиимъ. Они снова зажили самостоятельною

національною жизнью]” (Prik 1902:76).

„Jeszcze za czasów Drugiej Świątyni **Judejczycy**, będąc pod rządami Ptolemeuszów, zaczęli studiować obyczaje, upodobania i zwyczaje swoich zdobywców. Zaczęli zapoznawać się z literaturą świata hellenistycznego [...]. A nie mogło to, oczywiście, być właściwe i mieć się w ramach **świętego nauczania judaizmu**, głoszącego ścisły, wstrzemięźliwy, umiarkowany i prosty sposób życia. I oto powstały niezgoda, wzajemna wrogość, stąd różne podejścia do religii lub różne sekty. Głównymi sektami powstałymi za czasów Drugiej Świątyni były sekta samarytan, saduceuszów oraz bajtosianów, należących wraz z nimi do jednego nurtu, faryzeuszów, eseneńczyków, itd. Te innowacje dostarczały odpowiedniego materiału dla talmudystów. Przy okazji, gdy już właśnie wspomnieliśmy o pojawieniu się judejskich sekt, czy nie chcecie, abym pokrótce przedstawił najbardziej interesującą dla nas historię, — tak, historię pojawienia się **anty-talmudycznego izraelstwa bene-mikra, karaimów, stanowiących potomków Abrahama, Izaaka i Jakuba w prostej linii**, i nie znających żadnego innego źródła religii, oprócz ksiąg napisanych na polecenie Boga przez Mojżesza na górze Synaj [...] pojawił się rabbin o imieniu Szymon ben Szatach (66 r. po Chr.). Ten rabbin, uznawany za wielkiego znawcę i tłumacza prawa, wpadł na pomysł wydawania nowych praw, pod pozorem tego, co boskie, w konsekwencji katastrofy, która dotknęła uczonych i mędrców. Stało się to za panowania króla Jannaja. Sprawa bierze się stąd, że za Szymona ben Szatacha powstał silny antagonizm między Jannajem i mędrkami odnośnie do tronu patriarchów, który niegodnie zajął król Jannaj, ponieważ zachowanie jego matki budziło wątpliwości. Gdy jeden z mędrków upomniał Jannaja, że nie jest godny tego tytułu, król, sprowokowany przez swoją żonę, wydał dekret, aby zniszczyć i wygnać wszystkich mędrków i uczonych swego kraju, tzn. Judejczyków. Ci prześladowani mędrki powinni byli emigrować, ale zanim zdążyli to zrobić, zostali wydani na śmierć. Przeżył tylko jeden Szymon ben Szatach, któremu udało się uciec wcześniej do Aleksandrii. Gdy niebezpieczeństwo minęło, Szymon wrócił do Jerozolimy, a zobaczywszy, że pozostał jedynym przedstawicielem religii i tłumaczem prawa, zaczął realizować swoje pomysły i koncepcje [Еще при второмъ храмѣ, **иудеи** находясь подъ владычествомъ Птолемеевъ, стали изучать нравы, вкусы и обычаи своихъ завоевателей. Началось дѣло съ знакомства съ литературой эллинскаго міра [...]. А это не могло, конечно, ладить и помѣшаться въ одной рамкѣ съ **святымъ учениемъ юдаизма**, проповѣдывающимъ строгій, воздержный, умѣренный и простой образъ жизни. И вотъ возникли несогласія, взаимная вражда и отсюда различныя религіозныя толки, или секты. Главныя изъ образовавшихся при второмъ храмѣ секты были: секта самарянитянъ, саддукеевъ и одного направленія съ ними байтосьянъ, фарисеевъ, эсеевъ и проч. Эти нововведенія и доставили первый матеріалъ талмудизму. Кстати разъ мы упомянули о возникновеніи іудейскихъ сектъ, то не угодно ли будетъ вамъ представить вкратцѣ самую интересную для насъ исторію,—да, исторію появленія **антиталмудическаго израильтва bene-микра, караймовъ, составляющихъ прямыя потомки Авраама, Исаака и Якова**, и не знающихъ никакого другаго источника религіи, кромѣ книгъ, написанныхъ по повѣленію Божию Моисеемъ на горѣ Синаѣ [...] явился раввинъ, по имени Симеонъ-бень-Шаттахъ (66 году по Р. Х.). Этотъ раввинъ, слывшій за величайшаго знатока и толкователя закона, задался мыслью издавать новыя законы подъ видомъ божественныхъ, вслѣдствіе катастрофы, постигшей ученыхъ и мудрецовъ. Это случилось въ правленіе царя Янная. Дело въ томъ, что при Симеоне-бень-Шаттахъ возникъ сильный антогонизмъ между Яннаемъ и мудрецами изъ-за патриаршаго престола, который недостойно занялъ царь Яннай, потому что мать его была сомнительнаго поведенія. Когда одинъ изъ мудрецовъ замѣтилъ Яннаю, что ему не приличествуетъ этотъ санъ, царь, подстрекаемый своими приближенными, издалъ указъ истребить и изгнать всѣхъ мудрецовъ и ученыхъ своей страны, т. е. Іудеи. Эти мудрецы, будучи преслѣдуемы, должны были эмигрировать, но прежде чѣмъ успѣли сдѣлать это, были преданы смерти. Въ живыхъ остался одинъ только Симеонъ-бень-Шаттахъ, которому удалось заблаговременно бежать въ Александрію. Когда опасность минула, Симеонъ возвратился въ Іерусалимъ и увидавъ, что онъ остался одинокимъ представителемъ религіи и толкователемъ закона, сталъ проводить свои измышленія и понятія]” (Prik 1902:85-87).

„Wreszcie nadszedł człowiek o imieniu Anan ben Dawid, który powstał przeciwko tradycji, wymyślonych przez rabbinów. Anan był człowiekiem prawdziwie pobożnym i ściśle sprawiedliwym, był znany ze swojej rozległej wiedzy. On zupełnie odrzucił Talmud, jako zwykłe dzieło ludzkie, i uznał jedynie księgi Mojżeszowe za prawo [Наконецъ явился мужъ, по имени Ананъ-бень-Давидъ, который возсталъ противъ преданій, измышленныхъ раввинами. Ананъ былъ челоувѣкъ истинно набожный и строго справедливый и извѣстенъ своими обширными познаніями. Онъ совершенно опровергъ талмудъ, какъ простое челоувечѣское произведеніе и призналъ за законъ только книги Моисеевы]” (Prik 1902:90).

„Synagoga, zbudowana przez Annana i nadal strzeżona jest jako świątynia – kolebka dobrowolnych datków wszystkich społeczności karaimskich [...]. To jemu (Ananowi) zawdzięcza karaimizm swoje odrodzenie [...]

jego dzieło staje się znakomitym świadectwem przynależności karaimów do potomków Abrahama, Izaaka i Jakuba.

W poszukiwaniu historycznej prawdy wielu uczonych sięgało do wcześniejszych badań wielkich karaimów. Niewątpliwie do znaczących osiągnięć należały dzieła Abrahama Firkowicza. *Notabene*, pisał on w języku hebrajskim, a ze względu na to, że zasięg języka biblijnego był dość wąski nawet w życiu naukowym, to tylko niewielka grupa uczonych mogła pogłębić swoją wiedzę czytając jego hebrajskojęzyczne teksty. Niemniej, pojawiały się tłumaczenia na język rosyjski, jak na przykład na stronach *Biuletynu Karaimskiego Zarządu Duchownego*, dla którego tłumaczył Aron Katyk. Czy tłumaczenia te z języka hebrajskiego były dokładne? Czy też dokonano odpowiedniej cenzury, która by odpowiadała nowoczesnej teorii pochodzenia? Dla przypomnienia pozwolę sobie przytoczyć tłumaczenie fragmentu *'Aḥne Zikkaron* (Firkowicz 1872:2):

והמשל, הן עם בני ישראל בני מקרא המקוראים בשם קראים, הנמצאים ברוססיה ובאסטרייך ובטורקיי, עם לא עצום, אנשי מספר, ונער על לוח יכתבם, אמנם יקשה אפילו לחכם שב וישיש להשיג ראשית מקור התחלת דתם דת הקראות, וכל מי שנגע אלהים בלבבו להביע דעתו על אודותם לא מצא חזון רק כמו חלום בלי פתרון, זה מקדים מציאותם והתחלת דתם, ושם להם ראש את איזה צדוק שהיה בבית שני ולא ידע מי היה אביו, ונקראו על שמו צדוקים, וזה אומר שאינם מצדוקים רק אך שבימיהם התחילה דת הקראות, שלפרו בתורה שבע"פ⁶⁹⁸ בימי יהודה בן טבאי ושב"ש⁶⁹⁹, וזה אומר שהתחלתם היתה כשבע מאות שנה אחר חרבן בית שני, וראשם היה ענן, בין כך ובין כך כלם נתנבאו בסגנון אחד פה אחד לכלם שכל הקראים אשר באזיאי ובאיראפא כלם ממקור אחד יצאו עם אחיהם הרבנים, ר"ל⁷⁰⁰ מאנשי בית שני, אלא שהם השליכו את התורה שבע"פ אחרי גוס ודבקו אך לתורה שבכתב, קוראים וחולכים לתומם בדרך מקראי קדש ע"פ⁷⁰¹ הפשט, ועל כן נקראו בשם קראים.

I oto przykład – **naród synów Izraela, synowie Pisma, nazywający się Karaimi** [wyróżnienia moje], znajdujący się w Rosji, Austrii i Turcji, naród niewielki, lud tak nieliczny, że (wszystką) młodzież na tablicy można by wypisać, i tak naprawdę byłoby ciężko nawet naukowcowi sędziwemu i starcowi określić pierwsze źródła zapoczątkowania ich religii, religii karaimskiej. Każdy, którego Bóg pobudził w sercu swym do wyrażenia opinii odnośnie swego (pochodzenia), nie znalazł wizji, lecz tylko

---

Annan ustanowił i wprowadził systematyczny porządek do naszego nauczania wiary, jako prawa izraelskiego. Prawo izraelskie: karaimi bazują jedynie na czystej – bez domieszek – nauce religii Synajskiej, nakazanej nam od Boga przez Mojżesza [Синагога, выстроенная Ананомъ и до сихъ поръ охраняется, какъ святыня — колыбель, добровольными пожертвованіями всѣхъ караимскихъ общинъ [...]. Ему то караимство обявано своимъ возрожденіемъ [...] Ананъ установилъ и привелъ въ систематическій порядокъ наше вѣроученіе, какъ законъ Израильскій. Законъ Израильскій караимы основываютъ единственно на чистомъ, непримѣсномъ ученіи Синайской религіи, заповѣданной намъ Богомъ черезъ Моисея] (Prik 1902:92).

⁶⁹⁸ Skrót תורה שבעל-פה.

⁶⁹⁹ Skrót שמעון בן שטח.

⁷⁰⁰ Skrót רוצה לומר.

⁷⁰¹ Skrót על פי.

sen bez wyjaśnienia. I takie oto są okoliczności ich powstania i początku ich religii, że na ich czele stał pewien Cadok, który żył w czasach Drugiej Świątyni, i nie wiadomo, kto był jego ojcem, tym niemniej nadali im imię saduceusze⁷⁰². Inny twierdzi, że nie jesteśmy od saduceuszków, lecz tylko za ich czasów pojawiła się religia karaimska i zbuntowali się oni (Karaimi) przeciwko Torze ustnej za czasów Jehudy ben Tabaja i **Szymona ben Szatacha** (Szetacha). Jeszcze inny mówi, że ich początek sięga siedem wieków po zburzeniu drugiej świątyni, a na ich czele stał Anan. **Tak czy inaczej wszyscy się zgadzają co do jednego, że karaimi, którzy mieszkają w Azji i Europie, wszyscy oni wyszli z tego samego miejsca wraz ze swoimi braćmi Rabbanitami, tj. ludźmi drugiej świątyni,** lecz ci pierwsi odrzucili Torę ustną po jej wywyższeniu i trzymają się tylko Tory pisanej, czytając i chodząc drogą ksiąg Pisma Św. zgodnie z dosłownym rozumieniem, więc i dlatego nazywani są karaimi.

Porównując tłumaczenie literalne z tłumaczeniem Katyka, można stwierdzić, że karaim ten nie jest do końca precyzyjny. Otóż Katyk nie zauważył, że na początku swoich przemyśleń Firkowicz rozważał nad historią nie tylko „narodu noszącego nazwę karaimi”, ale także narodu „synów Izraela”, „synów Pisma”, których zwie właśnie karaimi. Należy odnotować, że tekst Katyka opublikowano dosłownie w rok po wydaniu katechizmu Prika, piszącego o narodzie Izraela. Pojawia się więc pytanie, dlaczego w tłumaczeniu rosyjskim pominięto frazę „synowie Izraela”? Jak się wydaje, Katyk wyrzeka się więzi z żydami rabbanitami, wspierając się przy tym tekstami Firkowicza (Firkowicz 1918:13):

<p>[...] история народа, носящего название каранмовь [wyróźnienia moje] и живущаго, главнымъ образомъ, въ Россіи, Австріи и Турціи.</p>	<p>historia narodu, noszącego nazwę Karaimi i zamieszkującego głównie w Rosji, Austrii i Turcji.</p>
<p>[...] всѣ сходятся въ одномъ пунктѣ: что Караимы, живущіе въ Европѣ и Азіи, хотя и происходятъ (по религии) изъ того же источника, какъ и раввинисты, т. е. отъ современниковъ второго храма [...]</p>	<p>[...] wszyscy zgadzają się co do jednego: że karaimi, mieszkający w Europie i Azji, choć i pochodzą (według religii) z tego samego źródła, co i rabbanici, tzn. od świadków czasów drugiej świątyni [...]</p>

Pominięto więc tu słowo „bracia”, a dodano w nawiasie słowa „według religii”, implikując w ten sposób niechęć przyznawania się do traktowania rabbanitów jako braci z krwi. Sam Firkowicz, jak to wskazałam wcześniej, używa określenia „bracia”

⁷⁰² Por. Cahn 1937:8-9.

w stosunku do rabbanitów⁷⁰³. Trudno uwierzyć w to, że Katyk⁷⁰⁴ nie potrafił przetłumaczyć tak podstawowego słowa hebrajskiego, jakim jest wyraz אחים ('bracia') na język rosyjski. Pojawia się więc pytanie, w jakim sensie Firkowicz uważał rabbanitów za braci. Na czym polegałoby owo braterstwo? Pewnym jest to, że nikt nie odwoływał się do nich jako do braci w wierze, lecz raczej jako do odstępców od czystej wiary Mojżeszowej. Wobec tego okazuje się dobitnie, że poczucie braterstwa karaimów z rabbanitami wiązało się z ich wspólnym korzeniem, to jest z Torą i patriarchami, lecz pod wpływem błędnych nauk drogi niektórych wierzących się rozeszły, powodując rozłam w wierze (rabbanici, karaimi). Termin „bracia” należałoby więc rozumieć w ten sposób, że byłoby to bracia w tej wierze, która była wyznawana za czasów patriarchów. Gdy mowa o braciach, to właśnie w odniesieniu do tego momentu historycznego, jak mi się wydaje.

Wracając do wątku głównego katechizmu, warto wskazać, że na koniec katechizmu Prik podaje fragment z *Podręcznika do czytania i studiowania Biblii (ros. Руководство къ чтению и изучению Библии)*, dotyczący dziejów pierwszych bohaterów wiary. Prik czerpał tu z rosyjskiego tłumaczenia (francuskiego) podręcznika *Manuel biblique, ou Cours d'Écriture Sainte à l'usage des séminaires. Ancien Testament*, którego autorem był słynny francuski biblista Fulcran Vigouroux (1837-1915). Vigouroux był profesorem w Paryskim Instytucie Katolickim. Jako pierwszy objął stanowisko przewodniczącego Papieskiej Komisji Biblijnej, która miała czuwać nad poprawną interpretacją Pisma

⁷⁰³ W 'Aḥne Zikkaron rabbanici niejednokrotnie są określani jako bracia. Pozwolę sobie przytoczyć tylko kilka przykładów:

„ופניתי לאחינו הרבנים [...]”

„Zwróciłem się do naszych braci rabbanitów [...]” (Firkowicz 1872:3).

„[...] לקוסדינא [...] והתרועעתי עם חכמי וגדולי רבני אחינו הרבנים והייתי מכובד בשיבותם ובבתי כנסיותם בכל מיני כבוד, ישלם ה' פעלם [...]”

„[...] w Konstantynopolu [...] zaprzyjaźniłem się z uczonymi i wielkimi nauczycielami naszych braci rabbanitów, byłem szanowany w ich jesziwach i synagogach z okazaniem wszelkiego respektu, niech wynagrodzi ich Bóg za swe uczynki [...]” (Firkowicz 1872:4).

„[...] לכן לא מצאו ידיהם לכתוב דברים ברורים כי אם דברים אשר רובם ע"ד ההשערה בשבח הקראים ובגנות אחיהם הרבנים מפני שנאת הדת המולכת ברבנים ובקראים שמשבתה אמת מארץ לא תצמה”

Przeto ich ręce (uczonych) nie znalazły tego, co (mogłoby pomóc) w napisaniu jasnych spraw, większość z nich to są hipotezy o chwale karaimów i potępieniu ich braci, rabbanitów, z powodu nienawiści religijnej panującej między rabbanitami a karaimami, z tej przyczyny prawda z ziemi nie wyrośnie (Firkowicz 1872:8).

⁷⁰⁴ Bardzo godny uwagi jest także fakt, że słowo רבנים autor przetłumaczył jako żydzi:

«[...] Галуққатъ гаккараимъ ве гараббанимъ (חלוקת הקראים והרבנים) – раздѣление караимовъ и евреевъ» [...]

„[...] ḡaluqqat haq-qara'im weha-rabbanim (חלוקת הקראים והרבנים – podział pomiędzy karaimami a żydami) [...]” (Firkowicz 1918:14).

W istocie takie tłumaczenie stało się praktyką. Nawet do dzisiaj w karaimskiej literaturze wschodnioeuropejskiej słowo *rabbanim* tłumaczono jako żydzi, i tylko w niektórych pozycjach można znaleźć przypisy dotyczące rabbanitów.

Świętego (Reardon 1975:252). Katolicka twórczość Vigouroux cieszyła się ogromną popularnością nie tylko w prawosławnej Rosji, ale i w kręgach karaïmskich. E. Kazas dla celów nauczania młodzieży historii czasów asyryjskich oraz babilońskich zdecydował się napisać streszczenie innego dzieła tegoż francuskiego uczonego, pt. *La Bible et les découvertes modernes en Palestine, en Égypte, et en Assyrie*. Streszczenie powstało w języku hebrajskim. W 1908 r. ukazało się pierwsze wydanie tegoż dzieła. Dodatkowo Kazas opracował w języku hebrajskim prace dwóch innych francuskich uczonych, Paula Janeta oraz Julesa Simona⁷⁰⁵ (Rajeckij 1912:10-11).

Należy podkreślić, że przedstawione fragmenty biblijne stanowią jednolitą historię społeczności karaïmskiej. Prik, jak i Duwan, nie rozpatrywali dziejów Pisma Św. jako odrębnej historii, lekcji wiary czy jako duchowego przykładu. Oni w pełni utożsamiali się z bohaterami biblijnymi jako ze swymi przodkami. W 1902 r. Prik pisał:

[...] aby przedstawić krótki zarys **naszej świętej historii biblijnej** [wyróżnienia moje], należałoby przenieść się w umyśle w głąb starożytnej **historii naszych przodków**, do najbardziej oddalonej epoki. Zaczniemy swój historyczny zarys od tego czasu, kiedy się rozpoczęła **historia narodu izraelskiego**, powołanego z góry głosić największą i najświętszą ideę, która tylko istnieje w niebie i na ziemi, – ideę jedności Boga i świętości ludzkiego życia [...]. Oczywiście, **historia Izraela**, której nie ma podobnej w historii świata, jest bardzo pouczająca i ciekawa. Tym bardziej większe zainteresowanie stanowi ona **dla was, dzieci narodu izraelskiego**, tak, tego samego narodu, który, pomimo faktu, że, wydawszy dech swej niezależności politycznej na krwawych i płonących ruinach Syjonu, został wygnany i pozbawiony swojej własności terytorialnej oraz organizmu państwowego, nie stracił jednak nic ze swej istoty i oryginalności. Jako potężny strumień, płynący między potężnymi falami ludów w ciągu dwudziestu wieków niezmiernie cierpiący **dom Jakuba**, rozdrobniony, rozproszony po wszystkich zakątkach ziemskiej kuli, z powodu pewnych cudów mógł zachować swego ducha w obliczu swego plemienia (Prik 1902:54)⁷⁰⁶.

---

⁷⁰⁵ Kazas napisał i wydał następujące pozycje:

- *Torat ha-'adam, תורת האדם, Nauka o człowieku* (Warszawa, 1889): na podstawie *Podstawy etyki 'Eléments de morale'* Paul Janet;

- *Kibšono šel 'Olam, בבשנו של עולם, Tygiel świata* (Eupatoria, 1899): na podstawie *Religia naturalna 'La religion naturelle'* Jules Simon;

- *'Emet me-'ereš, אמת מארץ, Prawda z ziemi* (Odessa, 1908): na podstawie *Biblia oraz najnowsze odkrycia w Palestynie, Egipcie oraz Asyrii 'La Bible et les découvertes modernes en Palestine, en Égypte, et en Assyrie'* Vigouroux.

Dzieła te stały się częścią programu nauczania Aleksandryjskiej Szkoły Duchownej.

⁷⁰⁶ W oryginale: «[...] представить краткій очеркъ **нашей священной библейской истории**. Для этого перенесемъ мыслью въ глѣбъ древнѣйшей **истории нашихъ предковъ**, въ самую отдаленную ея эпоху. Мы начнемъ свой историческій очеркъ съ того времени, когда началась **история израильскаго**

194

Czy pojęcia „nasza święta historia biblijna”, „historia naszych przodków”, „historia narodu izraelskiego”, „historia Izraela” nie należy pojmować jako pojęć synonimicznych? W rozumieniu Prika – oraz kilku pokoleń uczniów, na których wywierał ogromny wpływ – dzieje biblijne stanowiły część własnej historii karaimów. Oni uczyli się jej nie tylko w celach poznawczych, wychowawczych i moralnych, ale i ze względów osobistych, to jest aby lepiej poznać swoją własną tożsamość. Opierając się na historycznych danych Vigouroux, przemawiających za prawdziwością słów Pisma Św., Prik opisał podróż Abrahama do Egiptu, historię zdobycia pierworództwa przez Jakuba, Bożą opatrzność nad Józefem, wyjście ludu Izraela z Egiptu pod przewodnictwem Mojżesza oraz wędrówkę przez pustynię za słupem obłoku. Szczególna uwaga poświęcona została cechom charakteru bohaterów biblijnych, a mianowicie pokojowi, pokorze i cierpliwości Izaaka, Jakuba i Józefa.

Karaimski język hebrajski

Druga cenna uwaga S. Prika, jeszcze bardziej uderzająca zwolenników tureckiego pochodzenia, dotyczy języka karaimskiego, który na równi z innymi czynnikami, jak jedność terytorium, religii, krwi i obyczajów – według hachama Szapszała – stanowi o samoidentyfikacji karaimów⁷⁰⁷. Prik podał następującą jedyną i niezmienną definicję języka karaimskiego:

Karaimski, tzn. starożytny język biblijny, nazywa się świętym, ponieważ w tym języku zostało napisane i dane nam Prawo – Tora, w tym języku prorokowali nasi prorocy, natchnieni przez Boga śpiewacy wychwalali i wywyższali w hymnach Imię

народа, призваннаго свыше проповѣдывать величайшую и святѣйшую идею, какая только существуетъ на небѣ и на землѣ,—идею о Единстве Бога и о святости человеческой жизни [...]. Конечно, **исторія Израіля**, которая не имѣетъ себѣ подобнаго во всемірной исторіи, весьма поучительна и интересна. Тѣмъ больше интереса представляетъ она **для васъ, дѣтей израильскаго народа**, да, того самаго народа, который, не смотря на то, что, испустивъ дыханіе своей политической независимости на окровавленныхъ и дымящихся развалинахъ Сіона, былъ изгнанъ и лишень своего географическаго владенія и государственнаго организма, не потерялъ, однако, ничего изъ своей сущности и своеобразности. Какъ сильный потокъ, протекая среди могучихъ волнь народовъ въ теченіе двухъ десятковъ столѣтій многострадальный **домъ Якова**, раздробленный, разсѣянный по всеѣмъ угламъ земнаго шара, въ силу какихъ чудесъ могъ сохранить духъ свой въ лицѣ своего племени».

⁷⁰⁷ Рог. «Хроника. 7 мая въ помѣщеніи Александровскаго Караимскаго Духовнаго училища состоялось Общее Собраніе членовъ Караимской общины» 1917:10: «...самоопредѣленіе караймовъ покоится на слѣдующихъ данныхъ: единствѣ территоріи, религіи, крови, языка и обычаевъ».

wszechmogącego Stwórcy. W tym języku ułożone są nasze modlitwy (Prik 1917:48).

Na marginesie należy zaznaczyć, że w 1910 r. Prik wydał swoje inne dzieło, pt. *Wprowadzenie do początkowego czytania karaimskiego starożytnego języka biblijnego*. Jest to podręcznik do nauki języka hebrajskiego sporządzony w języku rosyjskim. W przedmowie autor podobnie przedstawił język hebrajski jako ojczysty język i podkreślał wagę jego nauczania w narodzie karaimskim (Prik 1910:1)⁷⁰⁸:

Nasz starożytny język biblijny z czysto pedagogicznych powodów oraz wniosków uznany jest za dużo bardziej konieczny przedmiot kształcenia podstawowego oraz wychowania naszego młodego dorastającego pokolenia. Dlatego też każdy dobrze myślący karaim powinien umieszczać starożytny język biblijny na pierwszym planie spośród nauczanych przez ich dzieci ogólnokształcących przedmiotów głównych i pobocznych. Podobnie jak wszystkie inne narody zapewniają swemu językowi ojczystemu właściwe miejsce w szkole, tak i starożytny język biblijny powinien odgrywać odpowiednią rolę w szkołach karaimskich.

Prik zdefiniował język hebrajski wyłącznie jako język biblijny, nazywany *lešon qodeš* 'лешонь кодешь', czyli językiem świętym. Podobnie do Duwana, wskazywał on na obowiązek karaimów studiowania języka Tory, będący kluczem do poznania Pisma Świętego⁷⁰⁹. Tematowi temu poświęcił w swej książce cały podrozdział, pt. על חוב למוד

---

⁷⁰⁸ W oryginale: «Нашь родной древне-библейский язык по чисто-педагогическим соображениям и выводам признанъ болѣе чѣмъ необходимымъ предметомъ элементарнаго обученія и воспитанія нашего подростяющаго поколѣнїя. Посему каждый изъ благомыслящихъ караимовъ долженъ ставить древне-библейский языкъ на первый планъ среди изучаемыхъ ихъ дѣтьми общеобразовательныхъ предметовъ, главныхъ и второстепенныхъ. Подобно тому, какъ всѣ другія націи отводятъ своему родному языку въ школѣ подобающее мѣсто, такъ и древне-библейский языкъ долженъ играть въ караимскихъ школахъ соотвѣтствующую роль».

⁷⁰⁹ Będąc wielkim pedagogiem i wychowawcą, Prik widział przyszłość swojej społeczności w karaimskiej religijnej edukacji dzieci i młodzieży, bowiem tylko ona gwarantuje „dobro ojczyzny i szczęście Izraela”: „Niech zachowanie naszej uczącej się młodzieży, jako dzieci karaimskich, służy jako wzór dla innych; niech oni w osobie uczniów i wychowanków w ogólnokształcących placówkach edukacyjnych wykonują swoje obowiązki sumiennie, niech osiągają wszelkie możliwe sukcesy w dziedzinie nauki [...] starają się być dobrze wykształconym człowiekiem i wysoce religijnym karaimem. A by to osiągnąć, oczywiście koniecznym jest zapoznać się z naszym rodzimym świętym starożytnym językiem biblijnym, ze złotymi zasadami naszego świętego Boskiego nauczania, „Torą”, oraz z naszą ojczystą historią karaimską. Ta wiedza o świętym karaimizmie i miłość do niego da im możliwość uczynić się prawdziwymi przewodnikami idei dobra ojczyzny i szczęścia Izraela” [«Пусть поведение нашей учащейся молодежи, какъ караимскихъ дѣтей, служить образцомъ для другихъ; пусть они въ лицѣ учениковъ и воспитанниковъ въ общеобразовательныхъ учрежденїяхъ исполняютъ свои обязанности добросовѣстно, сдѣлаютъ всевозможные успѣхи въ области наукъ [...] стараются быть истинно образованнымъ челоуѣкомъ и высокорелигиознымъ караимомъ. А для этого, конечно, необходимо, ближе познакомиться съ нашимъ роднымъ священнымъ древне-библейскимъ языкомъ, съ золотыми правилами нашего святого Божественнаго ученія «Тора» и нашей родной карaimской исторїей. Эти

196

תורתנו וּלְשׁוֹנֵנוּ הַקְּדוֹשִׁים. Jeszcze raz pragnę podkreślić, iż Prik całkowicie nie wspomina o lokalnym języku turkijskim, lecz używając terminu język karaïmski ma na myśli hebrajszczyznę biblijną (Prik 1917:47-48).

Nie wolno ignorować faktu, że w tamtych czasach język karaïmski pojmowany był nie tylko jako starożytny język biblijny, o czym świadczy przywołany tu cytat z tekstu S. Prika, lecz także jako język turkijski, zbliżony do tatarskiego, czego S. Prik nie brał pod uwagę. W literaturze używano słowa „karaïmski” w dwóch pojęciach: w znaczeniu języka hebrajskiego biblijnego oraz w znaczeniu języka turkijskiego. Odpowiednio do programu egzaminacyjnego na stanowisko domowej nauczycielki języka karaïmskiego (sic!) oraz Prawa Bożego, kandydatki powinny były podejść do egzaminu z języka biblijnego, wykazując się znajomością treści gramatycznych podręcznika E. Kazasa *Le-regel ha-yeladim* i umiejętnością tłumaczenia Pisma Św. na język rosyjski lub karaïmski (sic!), oraz do egzaminu z Prawa Bożego, obejmującego katechizmy Duwana i Prika (pomijając Szamasza i Firkowicza). Ponadto trzeci egzamin dotyczył historii karaïmów, zawierający zagadnienia pochodzenia karaïmskiej religii oraz plemiennego pochodzenia karaïmów («Программа испытаний на звание домашней учительницы караïмского языка и закона Божия» 1918:23–24).

Dziesięć zasad wiary karaïmskiej

Należy wskazać, że w przypadku Prika podkreślanie związków karaïmów z narodem Izraela, a także pielęgnowanie ojczystego języka, to jest hebrajszczyzny biblijnej, znajduje swoje odzwierciedlenie w dziesięciu artykułach wiary, zapisanych w *Głównych zasadach karaïmskiego nauczania wiary*. Jego wersja jest zbliżona do rosyjskiej wersji Duwana. Zestawiając te dwa teksty, można stwierdzić, że dogmaty czwarty, piąty, szósty, siódmy oraz ósmy są prawie identyczne, włącznie z obowiązkiem nauki języka hebrajskiego (Prik 1917:8-9, Duwan 1890:62-65)⁷¹⁰:

	Duwan (1890) ⁷¹¹	Prik (1917) ⁷¹²
--	-----------------------------	----------------------------

же знанія святаго караïмства и любовь къ нему дадутъ имъ возможность сдѣлаться истыми проводниками идей для блага отечества и счастья Израïля»]” (Prik 1902:12-13).

⁷¹⁰ Drukiem wytłuszczonym zaznaczono różnice w katechizmach Duwana i Prika.

⁷¹¹ W oryginale (Duwan 1890:62-65):

«Первый членъ.

Я вѣрую вѣрую полною, что Создатель, да будетъ благословенно имя Его, создалъ изъ ничего небо

1.	Wierzę pełnią wiary, że Stwórca, niech	Wierzę pełnią wiary, że Stwórca,
----	--	----------------------------------

и землю и все, что въ нихъ.

Второй члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Создатель, да будетъ благословенно имя Его, нѣтъ Ему ни начала, ни конца, Онъ есть Первый и Послѣдній, былъ, есть и будетъ.

Третій члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевышнему Создателю нѣтъ подобія, что Онъ Единъ безусловно (абсолютно) и нѣтъ единства подобнаго Его единству и что Онъ не есть тѣло, и не имѣетъ никакихъ свойствъ тѣла.

Четвертый члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Создатель послалъ Моисея, учителя нашего, миръ праху его, и что онъ глава всѣхъ пророковъ.

Пятый члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Создатель далъ черезъ посредство Моисея, учителя нашего, миръ праху его, Его священную Тору, находящуюся нынѣ въ нашихъ рукахъ.

Шестой члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что каждый сынъ Израиля, вѣрующій во Всевышняго Бога и Его Тору, обязанъ знать языкъ Торы и ея объясненіе.

Седьмой члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ изливаль пророческое вдохновеніе также на всѣхъ пророковъ, послѣдовавшихъ послѣ Моисея, учителя нашего, миръ праху его, и посылалъ ихъ предсказывать будущее и увѣщевать Свой народъ Израильскій.

Восьмой члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ воскреситъ мертвыхъ (людей) въ день Своего великаго Суда.

Девятый члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ творитъ справедливый судъ людямъ и воздастъ каждому, по его заслугамъ.

Десятый члень.

Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ не презираетъ насъ, людей плѣна, но мы теперь находимся подъ Его наказаніями. Всякій сынъ Израиля, вѣрующій во Всевышняго Бога и Его Тору, обязанъ надѣяться постоянно и терпѣливо ожидать Его спасенія, посредствомъ Его Мессіи изъ дома Давидова и возобновленія Его Св. Храма».

⁷¹² W oryginalne (Prik 1917:8-9):

«1) Я вѣрую вѣрою полною, что Богъ, да будетъ благословенно имя Его, создалъ изъ ничего небо, землю и все, что въ нихъ и что Провидѣніе Его озаряетъ всякое существованіе въ мірѣ.

2) Я вѣрую вѣрою полною, что Всемогущій Богъ Создатель существуетъ предвѣчно: Его бытію нѣтъ ни начала ни конца.

3) Я вѣрую вѣрою полною, что единство и могущество Создателя ни съ кѣмъ и ни съ чѣмъ не сравненно, и есть Существо непостижимое для ума человѣческаго.

4) Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Создатель послалъ Моисея, учителя нашего, миръ да будетъ съ нимъ, и что онъ глава всѣхъ пророковъ.

5) Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Создатель далъ черезъ посредство Моисея, учителя нашего, миръ да будетъ съ нимъ, священную Тору Свою и что эта Тора находящаяся нынѣ въ нашихъ рукахъ, не будетъ замѣнена и нарушена.

6) Я вѣрую вѣрою полною, что каждый сынъ Израиля, вѣрующій во Всевышняго Бога и въ Его Тору, обязанъ знать языкъ Торы и ея объясненіе.

7) Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ одарялъ пророческимъ вдохновеніемъ также пророковъ, послѣдовавшихъ послѣ Моисея, учителя нашего, миръ да будетъ съ нимъ, и посылалъ ихъ увѣщевать Свой народъ Израильскій и предсказывать будущее.

8) Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ воскреситъ мертвыхъ (людей) въ день Своего великаго Суда.

9) Я вѣрую вѣрою полною, что Всевишній Богъ правосудно опредѣляетъ людямъ награды и наказанія по заслугамъ каждаго.

10) Я вѣрую вѣрою полною, что явленіе Мессіи произойдетъ изъ колѣна Давида для возобновленія св. храма Божія и Иерусалима».

	będzie błogosławione Jego imię, stworzył z niczego niebo i ziemię oraz wszystko, co na nich jest.	niech będzie błogosławione Jego imię, stworzył z niczego niebo i ziemię oraz wszystko, co na nich jest, a Jego opatrność oświeca każde istnienie na świecie.
2.	Wierzę pełnią wiary, że Wszehmogący Bóg-Stwórca istnieje od wieków, Jego istnienie nie ma ani końca, ani początku.	Wierzę pełnią wiary, że Stwórca, niech będzie błogosławione Jego imię , nie ma ani końca, ani początku, On jest Pierwszym i Ostatnim, był, jest i będzie.
3.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższemu⁷¹³ Stwórcy nie ma podobnego, że jest On absolutnie jeden, nie istnieje inna jednostka podobna do Jego jedności oraz nie ma On ciała, nie odnosi się do niego żaden fizyczny atrybut.	Wierzę pełnią wiary, że moc Jedynego Stwórcy nie jest ani z nikim, ani z niczym porównywalna, jest Istotą niepojętą dla rozumu ludzkiego.
4.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Stwórca posłał Mojżesza, naszego nauczyciela, niech spoczywa w pokoju, a jest on na czele wszystkich proroków.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Stwórca posłał Mojżesza, naszego nauczyciela, niech spoczywa w pokoju, a jest on na czele wszystkich proroków.
5.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Stwórca dał Mojżeszowi, naszemu nauczycielowi, niech spoczywa w pokoju, Jego Świętą Torę, którą teraz posiadamy w naszych rękach.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Stwórca dał Mojżeszowi, naszemu nauczycielowi, niech spoczywa w pokoju, Jego Świętą Torę i że ta Tora , którą teraz posiadamy w naszych rękach, nie zostanie zmieniona i naruszona.
6.	Wierzę pełnią wiary, że każdy syn Izraela, wierzący w Najwyższego Boga i w Jego Torę, zobowiązany jest znać język Tory	Wierzę pełnią wiary, że każdy syn Izraela, wierzący w Najwyższego Boga i w Jego Torę, zobowiązany

⁷¹³ Hebr. 'niech będzie wywyższony'.

	i jej wykładnię.	jest znać język Tory i jej wykładnię.
7.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg wylewał prorockie natchnienie również na wszystkich proroków, którzy przyszli po Mojżeszu, naszym nauczycielu, niech spoczywa w pokoju, i wysyłał ich, aby zapowiadali przyszłość oraz nawiedzili Jego lud Izrael.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg wylewał prorockie natchnienie również na wszystkich proroków, którzy przyszli po Mojżeszu, naszym nauczycielu, niech spoczywa w pokoju, których posyłał, aby nawiedzali Jego lud izraelski i przepowiadali przyszłość [zmiana tylko w kolejności].
8.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg ożywi umarłych (ludzi) w dzień Swego wielkiego sądu.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg ożywi umarłych (ludzi) w dzień Swego wielkiego sądu.
9.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg sprawiedliwie sędzi ludzi i wynagradza każdego za jego zasługi.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg sprawiedliwie wyznacza dla ludzi wynagrodzenie i wymierza kary każdemu według jego czynów.
10.	Wierzę pełnią wiary, że Najwyższy Bóg nie gardzi nami, ludźmi niewoli, lecz teraz nas doświadcza. Każdy syn Izraela, wierzący w Najwyższego Boga i Jego Torę, zobowiązany jest mieć stale nadzieję oraz cierpliwie czekać na Jego zbawienie za pośrednictwem Jego Mesjasza z domu Dawida i na odbudowanie Jego Świątyni.	Wierzę pełnią wiary, że pojawienie się Mesjasza nastąpi z domu Dawida dla odbudowy Św. Świątyni Boga i Jerozolimy.

W kontekście dogmatów wiary karańskiej należy także odnieść się do modlitewnika Maleckiego z 1910 r. Przedstawił on podobną listę – w języku rosyjskim – zasad jak Duwan i Prik, co potwierdza fakt, że istniała pewna jednolitość w nauczaniu podstaw karaizmu w ciągu prawie 30 lat. W kontekście szóstej zasady ważnym elementem – oprócz obowiązku uczenia się języka hebrajskiego – jest zwrot „każdy syn

Izraela” u trzech autorów. Czy pojmowali oni to dosłownie, czy naprawdę wierzyli w swoją izraelskość? Choć od momentu publikacji przez Szapszała i Kokizowa teorii o turekim pochodzeniu karaimów minęło немало czasu, to niemniej jednak Maleckij i Prik nie dokonali żadnej zmiany w dogmatach wiary pod tym względem – w odróżnieniu od Firkowicza, który w 1915 roku opublikował katechizm, w którym z jednej strony używał zwrotu „każdy karaim”, a z drugiej pominął fragment o odbudowie świątyni w Jerozolimie za czasów mesjańskich. Zatem przynależność do narodu izraelskiego była ważnym elementem samoidentyfikacji karaimów – w opinii Maleckiego i Prika.

Nieco inny charakter mają zmiany związane z pierwszą zasadą, odnośnie do stworzenia świata. Na uwagę zasługują argumenty filozoficzne, które niejako uzasadniają konieczność istnienia Boga. Prik odwołuje się do układu świata i jego nadzwyczajnego porządku, w którym każda istniejąca rzecz ma własne, wyjątkowe przeznaczenie. W tym kontekście – zdaniem autora – jest to całkowicie logiczne, aby uwidoczniła się potrzeba Wyższego Rozumu oraz Najwyższego Zarządcy, który by wszystko ukształtował i wszystkim zarządzał:

Inaczej skąd mógłby powstać świat, przedstawiony w tym uporządkowanym układzie i doskonałości, gdyby nie było stwarzającej Przyczyny i Zarządcy – tj. Boga? [...] Nikomu nie może przyjść na myśl, że jakkolwiek budynek mógł powstać przez przypadek. Budowę budynku zawsze poprzedza plan, albo myśl o budynku oraz przyczyna, która w znanych kierunkach aktywizuje inne siły i wykorzystuje je do osiągnięcia postawionego celu. Między innymi, w budowie i rozwoju nawet najmniejszej, jak i największej rośliny znajdujemy materię, łączącą się w precyzyjne formy o takich prawidłowościach, które o wiele dalej przewyższają wszystko to, co zauważamy w budowie najpokaźniejszego budynku. W tej zadziwiającej budowie roślin i w jej doskonałości nasz rozum zauważa (głębokie) znaczenie i myśl, a to pokazuje, że owa myśl musi brać swój początek ze Stwórcy i że w tym żywym organizmie jest Przyczyna, która oddziałuje na tę materię i doprowadza ją do formy i do porządku (Prik 1917:11-12).

Jak na dłoni widać tu pewne wzorce myślowe zaczerpnięte z tekstów Arystotelesa, choć trudno byłoby tu mówić o jakimś bezpośrednim zapożyczeniu z filozofii greckiej. Wywody takie są znane także w świecie filozofii żydowskiej, a wcześniej i arabskiej (która zresztą ocaliła dla kultury Zachodu teksty Arystotelesa).

Warto podkreślić, że w książce z 1902 r. Prik inaczej przedstawił szósty dogmat

wiary, dotyczący obowiązku uczenia się Tory w języku biblijnym [Obowiązkiem każdego Izraelity jest studiować Torę w języku biblijnym. Обязанность каждого Израильянина учиться Торѣ на библейскомъ языкѣ] (Prik 1902:93). Dlaczego przedstawił dwie – pod pewnym względem – różne wersje? Dlaczego nie zachował jednolitej wersji? Być może chodziło o to, że w tamtych czasach obowiązek nauki języka hebrajskiego był oczywisty, więc nie należało dodatkowo akcentować ważności studiowania tego języka.

Błogosławieństwa

W świetle tradycji żydowskiej na szczególną uwagę w katechizmie Prika zasługują dwa błogosławieństwa. Pierwsze błogosławieństwo należy odmawiać na powitanie cara: „Błogosławiony jesteś Ty, Panie, Boże mój, Carze wszechświata, któryś udzielił ze sławy Swojej i potęgi Swojej tym, którzy się Go boją [Благословень Ты, Господи, Боже нашъ, Царь вселенной, который удѣлилъ изъ славы своей и могущества своего боящимся Его]” (Prik 1917:141), a drugie na powitanie uczonych i mędrców: „Błogosławiony jesteś Ty, Panie, Boże mój, Carze wszechświata, któryś udzielił z mądrości Swojej tym, którzy się Go boją [Благословень Ты, Господи, Боже нашъ, Царь вселенной, который удѣлилъ изъ премудрости Своей боящимся Его]” (Prik 1917:145). Prik podał ich źródło z *Seder Berak Modlitewnika wiedeńskiego* z 1854, IV tom, na stronie 78: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁנָּתַן מַחְכְּמָתוֹ לִירְאָיו, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁנָּתַן מַכְבוֹדוֹ וּמַגְבוּרָתוֹ לִירְאָיו. Błogosławieństwa te zbliżone są do powszechnie znanych rabbanicznych błogosławieństw. Na powitanie króla izraelskiego rabbanici odmawiali: „Błogosławiony jesteś Ty, Panie, Boże nasz, Królu wszechświata, któryś udzielił ze sławy Swojej tym, którzy się Go boją [בָּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁחָלַק]” [מַכְבוֹדוֹ לִירְאָיו]. Na powitanie mędrców i starców należało mówić: „Błogosławiony jesteś Ty, Panie, Boże nasz, Królu wszechświata, któryś udzielił z mądrości Swojej tym, którzy się Go boją [בָּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁחָלַק מַחְכְּמָתוֹ לִירְאָיו]” (אורח חיים רכ"ד, ו' ח'). Dodatkowo warto podkreślić, że w swej – wspomnianej przed chwilą – książce, pt. *Rozmowy o karaimizmie*, Prik, omawiając wyższość Tory w społeczności karaimskiej, przywołał kolejne błogosławieństwo zbliżone do rabbanicznego:

On (Bóg) dał nam Torę – tę niebiańską żywność, jako jedyny środek do pożywienia i ochrony naszej duszy duchowej. Przez to nie nadaremno ustalona została u nas szczególna

modlitwa, którą każdy karaim zobowiązany jest odmawiać przed czytaniem Tory:
„Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny Boże nasz, Królu wszechświata, Któryś wybrał
nas spośród wszystkich starożytnych ludów i dał nam swoje nauczanie” (Prik 1902:37)⁷¹⁴.

Hebrajska wersja rabbaniczna brzmi następująco: בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׂבַחְךָ בְּנוּ
הַתּוֹרָה מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ הַתּוֹרָה [Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny Boże nasz, Królu
wszechświata, któryś wybrał nas spośród wszystkich ludów i dał nam Torę]. Ponadto
dane błogosławieństwo potwierdza fakt, że karaimi wierzyli, iż są narodem wybranym.
A czy istnieją dwa wybrane narody – żydowski i karaimski? Biblia stwierdza, że jest
jeden lud wybrany – naród Izraela, stąd każdej ze wspólnot zależy na tym, by określać się
mianem „synowie Izraela”.

Termin kienesa

W odniesieniu do świątyni Prik używa w katechizmie słowa ‘kienesa’. Nie wolno jednak
zapominać, że użycie tego terminu stało się poniekąd obowiązkowe, gdyż w swej
wcześniejszej książce, pt. *Rozmowy o karaimizmie*, stosował on słowo ‘synagoga’. I choć
nie wiemy, czy Prik popierał zamianę słów, czy sprzeciwiał się jej, pokazuje to jednak
proces kształcenia się nowej tożsamości karaimskiej:

[...] we wszystkich miastach Rosji, gdzie karaimi mniej lub bardziej stanowią
społeczeństwo, jest synagoga. Na budowę synagogi karaimi chętnie wniosą swoją część,
zwiększają swoje datki na ten cel dobroczynny. Synagoga jako pomnik narodowej świątyni,
jak oni mówią, jest jedynym powiązaniem, które łączy nasze społeczeństwo w jedno i daje
nam – kilku osobom – prawo nazywać się społeczeństwem (Prik 1902:8)⁷¹⁵.

Kalendarz karaimski

---

⁷¹⁴ W oryginale: «Онъ даль намъ Тору — эту пищу небесную, какъ единое средство къ питанію
и охраненію души нашей духовной. По сему недаромъ установлена у насъ особая молитва, которую
каждый караймъ обязанъ произносить предъ чтеніемъ Торы: «Благословенъ Ты, Превѣчный Боже
нашъ, Царь вселенной, который избралъ насъ изо всѣхъ древнихъ народовъ и даль намъ Свое
ученіе»».

⁷¹⁵ W oryginale: «[...] во всѣхъ тѣхъ городахъ, Россіи, гдѣ караймы болѣе или менѣе составляютъ
общество, имѣется синагога. На постройку синагоги караймы охотно вносятъ свою лепту,
усугубляютъ свои пожертвованія на это богоугодное дѣло. Синагога, какъ памятникъ народной
святыни, говорятъ они, является единственною связью, которая соединяетъ наше общество въ одно
и даетъ намъ горсти людей право называться обществомъ».

Kalendarz karaimski został przedstawiony przez Prika następująco:

Tab. 9. Kalendarz karaimski (Prik 1917:101-120)

№	Miesiące		Święta/Posty		
	pol./ros.	hebr.	pol./transkr.	ros.	hebr.
1.	Nisan (Нисанъ)	ניסן, אָבִיב	Pesah (Pascha) Święto praśników Święto wiosenne Dzień siódmy (dzień zgromadzenia)	Песахъ (Пасха) Праздникъ опръсноковъ Весенний праздникъ Седьмой день (день собрания)	חג הפסח חג המצות חג האביב שְׁבִיעֵי עֶצְרַת
2.	Ijar (Іяръ)	אייר			
3.	Siwan (Сиванъ)	סיון	Święto Tygodni lub Pięćdziesiątnica Święto pierwocin ⁷¹⁶ Święto zniw Święto prawodawstwa	Праздникъ седмиць или пятидесятица Праздникъ созреванія Праздникъ жатвъ Праздникъ Законодательства	חג השבעות חג הבקרים חג הקציר יום מתן תורה
4.	Tammuz (Таммузъ)	תמוז	post 9-go <i>tammuz</i> post czwartego miesiąca	постъ 9-го Таммуза постъ четвертаго мѣсяца	צום תשעה בְּתַמוּז צום הרביעי
5.	Aw (Авъ)	אב	post 7-go <i>aw</i> post 10-go <i>aw</i> post piątego miesiąca Nedaba	постъ 7-го Ава постъ 10-го Ава постъ пятаго мѣсяца Недава	צום שבועה בְּאָב צום עשרה בְּאָב צום החמישי נְדָבָה

⁷¹⁶ Dosł. z rosyjskiego „święto dojrzenia”.

			Šabbat Neḥama Sobota pocieszenia	Шаббатъ-Негама (Суббота Утѣшенія)	שַׁבַּת נְחֵמָה
6.	Elul (Элуль)	אֶלוּל			
7.	Tiszri (Тишри)	תִּשְׂרִי, יָרֵךְ הַאֲתָנִים	Nowy rok Dzień wesela	Новый годъ День Веселья	ראש השנה יום תְּרוּעָה
			Yom Kippur (Dz. odkupienia) Dzień postu Sobota Sobót	Іомъ киппуръ (День прощенія) День поста Суббота субботъ	יום כְּפּוּר יום הצום שַׁבַּת שְׁבֻתוֹן
			Święto szalasów Święto zbiorów 8-my dzień (dzień zgromadzenia) Uroczystość Tory	Праздникъ кушей Праздникъ сбора 8-й день (день собранія) Торжество Торы	חג הסוכות חג האסיף ⁷¹⁷ שְׁמִינֵי עֶצְרַת שְׂמַחַת תּוֹרָה
			post Gedaliasza post siódmego miesiąca	постъ Гедалии постъ седьмага мѣсяца	צום גְּדַלְיָה צום השְׁבִיעִי
8.	Cheszwan (Хешванъ)	חֶשְׁוָן, בּוּל			
9.	Kislew (Кислевъ)	כִּסְלוֹ			
10.	Tewet (Теветъ)	טֵבֵת	post 10-tego <i>tewet</i> post dziesiątego miesiąca	постъ 10-го Тевета постъ десятаго мѣсяца	צום עֶשְׂרָה בְּטֵבֵת צום העֶשְׂרִי
11.	Szewat (Шеватъ)	שֵׁבֶט			

⁷¹⁷ Prik podał חג האסיף.

12.	Adar (Адаръ)	אָדָר	Święto Purim, czy losów	Праздникъ Пуримъ, или жребіевъ	פורים
	Adar II (Адаръ II)	אָדָר ב'			

W odniesieniu do postów warto zwrócić uwagę na fakt, że katechizm Prika jest ostatnim w karaimskiej literaturze wschodnioeuropejskiej, w którym wspomina się o poście Gedaliasza, przypadającym na 24-y dzień *tiszri* (צום הַשְּׁבִיעִי). Dlaczego tak się stało? Jaki argument może być wskazany jako powód do usunięcia nazwy tego postu? Otóż post siódmego miesiąca upamiętnia – jak wcześniej pisałam – zabójstwo Gedaliasza, syna Achikama, któremu Nabuchodonozor, król babiloński, powierzył Judeę i mianował go namiestnikiem nad Judejczykami po zburzeniu świątyni jerozolimskiej. Historia opowiada, że po jego śmierci Judejczyków, którzy pozostali w tym kraju, dotknęły ciężkie klęski (Jr 41 i 2 Krl 25:25). Biorąc pod uwagę fakt, że post ma głównie historyczne znaczenie (nie zaś biblijne), co zbliżało do siebie tradycje żydowską i karaimską, aby tego uniknąć, usunięto „historyczną” nazwę święta i zmieniono na bardziej „biblijną”. Po drugie, święto żydowskie nie pasowało do idei nowo przyjętego tureckiego pochodzenia karaimów.

Cechy charakterystyczne katechizmu

Warto podkreślić, że nauka Prika ma głównie charakter moralizatorski. Autor pobudza świadomość moralną, podaje przyczyny moralnego zachowania oraz wskazuje na wartości moralne w życiu każdego karaima. Wskazania te są przedstawione – na tle odpowiednich wersetów biblijnych – w formie zachęty lub ostrzeżenia przed ewentualnymi konsekwencjami. Najczęstszą zachętą uczącego się do prowadzenia sprawiedliwego życia są niewątpliwie nagrody: „każdy karaim zobowiązany jest modlić się dwa razy dziennie, przez co otrzyma fizyczną nagrodę w tym życiu, a duchową w przyszłym (Prik 1917:83)”, „jak wielka jest nagroda za dokładne i sumienne wykonywanie obowiązków wobec rodziców (Prik 1917:129)” lub „będzie godzien nagrody nie tylko ten, kto sam osobiście czyni dobro, lecz i ten, kto zachęca innych do

składania ofiar na cele charytatywne (Prik 1917:158-9)”. Natomiast za przykład przestrogi może posłużyć nauka na podstawie trzeciego przykazania Dekalogu: „wypominam grzechy ojców synom do trzeciego i czwartego pokolenia względem tych [...]”. Co ciekawe, Prik sięga do nauki świeckiej dotyczącej dziedziczenia pewnych skłonności rodzicielskich (Prik 1917:36):

Skłonności rodziców, zło, ich wady – wszystko to odzywa się w dzieciach. Dlatego całkowicie sprawiedliwie to przykazanie zaznacza, że Bóg „wypomina grzechy ojców dzieciom”, które naśladowują charakterystyczne niegodziwe cechy ojca i które z kolei przekazują je swoim potomkom.

Prik często usiłował oddziaływać na uczącego się na trzy sposoby: dydaktyczny, estetyczny i emocjonalny⁷¹⁸. On nie tylko przekazywał wiedzę, ale też pobudzał umysł do myślenia kreatywnego poprzez wyobraźnię, wywoływał emocje nakierowane na aktywność poznawczą. Utwierdzał go w tym jeden cel, aby przybliżyć czytelnikom oraz utrwalić w ich pamięci podstawy wiary i postępowania, ukazując głębszy sens omawianych przyczyn i zjawisk. Jedną z najczęściej stosowanych przez Prika form było porównanie, niekiedy przeradzające się w alegorię. Pojęcia religijne, nabierając formy obrazu, ujawniały się w umyśle i nabierały nowego sensu (por. Słowiński 2005:142-145). Przedstawię kilka przykładów.

Pierwszy z nich, pochodzący z nauki o przeznaczeniu, zawiera symboliczną wykładnię, widoczną już na poziomie świata roślinnego, bowiem każdy organ, nawet najmniejszy, posiada określone przeznaczenie:

korzeń służy do pobierania żywności z gleby, łodyga do roznoszenia substancji odżywczych, potrzebnych do żywienia pozostałych części rośliny, liście do pobierania pożywej substancji z powietrza i wydzielania „niegodnych” dla roślin gazów (dyfuzja gazów); kwiat do formowania płodu, płód do tworzenia nasienia, nasienie do przyszłego potomstwa i na koniec, najcieńsza sieć komórek i kanalików porzrzucanych po całej roślinie do jej wzmocnienia (Prik 1917:1).

---

⁷¹⁸ Obrazowość języka jest swoistą cechą katechizmów katolickich z XVII i pierwszej połowy XVIII w. Człowiek baroku odczuwał niezwykłą potrzebę odnoszenia się do wrażeń wzrokowych. Poprzez widowiskowy sposób przedstawiania wypowiedzi autor – uwzględniając psychikę i mentalność uczących się – „kierował” myślami czytelnika, kształtował jego wyobraźnię (Słowiński 2005:142).

Następny przykład, zaczerpnięty z nauki o dziesięciu dogmatach wiary, odnosi się do pojęcia ‘bruzdy’ w rolnictwie:

Te podstawowe podwaliny naszej wiary powinny wyorać w naszym sercu, że tak powiem, bruzdy, rozorać nasze uczucia religijne, aby potem można zasiać w nim najwyższe prawdy; oby te bruzdy stanowiły trwałe oraz nieusuwalne punkty naszych duchowych przekonań, wierzeń itd. (Prik 1917:9).

Nierzadko Prik odwołuje się do wiedzy przyrodniczej – wiedzy ogólnokształcącej w szkołach rosyjskich. Sięgnął on do niej w nauce o wszechmądrości Boga, wyjaśniając w jaki cudowny sposób uczynił On cały świat, tzn. zadziwiający „układ piękna, tworzący jedno zdumiewające powiązanie”:

badania przyrody pokazują, iż w niej jedno nie może istnieć bez drugiego, jedno jest konsekwencją drugiego. Bez powietrza, na przykład, nie mogą żyć nie tylko zwierzęta, ale i rośliny. Wdychając, zwierzęta zatrzymują jeden ze składników powietrza — tlen, i wydychają dwutlenek węgla odpowiednio do ilości zatrzymanego tlenu. Rośliny zatrzymują dwutlenek węgla, a wydychają tlen (Prik 1917:25).

W głoszeniu prawd wiary karaimskiej Prik stosuje także *exempla*, czyli opowiadanie historyczne lub fikcyjne, mające na celu zilustrowanie odpowiedniej nauki. Niezwykle znaczenie ma ono w dydaktyce szkolnej, wpływając na większe skupienie uwagi i wywołanie odpowiednich emocji u uczących się (por. Słowiński 2005:154-155). Omawiając zobowiązania rodziców wobec dzieci autor przywiązał szczególną uwagę do pracy fizycznej i rzemiosła. W swym nauczaniu sięgnął autor również do następującego opowiadania:

Pewnego razu szukali uczniowie swego nauczyciela i, znajdując go za warsztatem rzemieślniczym, zdziwili się, że taki wielki uczoney traci czas na to, aby wpatrywać się w pracę rzemieślnika. On zaś poprosił uczniów by weszli i powiedział: „Wejdźcie, wejdźcie tu, bo jest to korzystne, wybitne, wspaniałe, o czym nasza Tora mówi: „I napelnilem go duchem Bozym, mądrością, rozumem, poznaniem i wszelakim rzemiosłem, aby wykonywać ze złota, srebra i miedzi, aby szlifować drogie kamienie do oprawy (tzn. do wstawiania ich) i rzeźbić drzewo oraz wykonywać różne dzieła”” (Wj 31:3-5). Z tego wynika, że rodzice nie powinni zniechęcać do pracy fizycznej, rzemiosła, jeżeli dzieci mają do tego skłonność, tym bardziej że ustalono, że żadne nauki nie wchodzą do

głowy nastolatków (Priik 1917:133-4).

Priik niekiedy odwoływał się do badań i osiągnięć naukowych, udowadniając sensowność przykazań Bożych oraz podając istotne wskazówki do ich przestrzegania. W nauce o obowiązkach człowieka wobec siebie samego w celu podtrzymania dobrego zdrowia Priik podkreślał ważność przestrzegania diety, którą definiuje w następujący sposób:

Pod mianem dieta należy rozumieć nie tylko ograniczenie w jedzeniu i piciu, czyli sposób i kolejność ich spożywania, lecz także wszystkie zewnętrzne czynniki, które wpływają na zdrowie człowieka w jego zwykłym życiu, jak: powietrze, odzież, sen, ruch itd. (Priik 1917:174).

Zachęcał on także do sięgnięcia do specjalnych książek, w których w sposób kompletny przedstawiony został dany temat (Priik 1917:175).

W katechizmie spotykamy się również z dość oryginalnymi interpretacjami Pisma Św. Omawiając na przykład pojęcie samobójstwa, rozróżnia autor ich dwa rodzaje: „bezpośrednie, kiedy człowiek umyślnie lub świadomie odbiera sobie życie, i pośrednie, tzn. stopniowo skraca swe życie (Priik 1917:177)”. Jak wyjaśnia autor, przyczyną samobójstwa pośredniego „może być nieumiarkowane, niemoralne życie, całkowicie poświęcone brutalnym, zwierzęcym instynktom, albo namiętym przyjemnościom” (Priik 1917:177).

Na szczególną uwagę zasługuje fragment dotyczący obowiązków nauczycieli – w tym samego Priika – wobec uczących się. Jest to niezwykle ważka misja w dziejach ludzkości, wymagająca nie tylko odpowiednich kwalifikacji zawodowych, ale także i niebywałego poświęcenia się swemu zawodowi. Z jednej strony należy rozpatrywać działalność pedagogiczną „jako Boskie dzieło”, dlatego osoba nauczająca powinna kierować się w swej pracy wyłącznie „czystymi zamiarami, serdeczną skłonnością i pełną świadomością ducha”. Z drugiej zaś strony „w imię powołania nauki – (powinna ona) położyć ideę nieograniczonej miłości u podstaw swych wielkich zajęć, ideę miłości i szacunku wobec tych, którzy są oddani pod (jej) dozór i opiekę” (Priik 1917:146). Pamiętając, że nauczyciel stanowi wzór do naśladowania,

powinien on się wyróżniać fizycznie i umysłowo uważną czujnością. Ta czujność polega na

zdolności uwagi, która we właściwym czasie powstrzyma go od tego, co głupie i ogólnie usunie zjawiska niekorzystne z pedagogicznego punktu widzenia. Niczego nie wolno stracić z oczu, spod obserwacji i kontroli nauczyciela. Nauczyciel podczas swej lekcji w klasie powinien obserwować, czy należycie zachowują się uczniowie, jak tego wymagają wychowawcze interesy szkoły. Jednak z drugiej strony, nauczyciel w obecności uczniów, którzy patrzą na nauczyciela, jak na istotę idealną i doskonałą, powinien być szczególnie czujny i uważny wobec samego siebie, aby nie stracić dostojności autorytetu i własnego poszanowania w oczach uczniów. Z ogromną czujnością powinien on dbać o samego siebie. Ani w mówieniu, ani w zewnętrznym zachowaniu, ani w uczynkach i działaniach nie powinno być zauważone coś takiego, co mogłoby niekorzystnie wpłynąć na estetyczne i moralne uczucie dziecka. Nauczycielowi nie wolno ani pić, ani jeść, ani żartować z uczniami (Prik 1917:148).

Fragmenty, takie jak powyższy, są o tyle ciekawe i niezwykle inspirujące, że są skierowane nie tylko do uczniów, ale także i do kadry pedagogicznej. Jest to niewątpliwie cecha charakterystyczna podręcznika Prika, który myśli swe kierował do siebie, uczniów i nauczycieli. Inni autorzy katechizmów będą wypowiadać się w tonie autorytarnym tylko do samych uczniów, z pominięciem wyszczególnienia pewnych wytycznych dla osób dorosłych, nauczycieli, rodziców itd.

4. Katechizm w języku polskim Ananiasza Zajączkowskiego, pt. *Zarys religii karaimskiej* (1946/2006)

Biografia Ananiasza Zajączkowskiego i jego wkład w studia karaimoznawcze

Ananiasz Zajączkowski pochodził z Trok, gdzie się urodził 12 listopada 1903 roku. Był on dziewiątym dzieckiem Achiezera Aleksandra i Kamili Emilii z Bezekowiczów. Edukację rozpoczął w Wilnie w II Gimnazjum Państwowym. Pierwsza wojna światowa spowodowała, że rodzina Zajączkowskich zmuszona była wyemigrować aż na Krym. W Symferopolu Ananiasz uczęszczał do Gimnazjum im. Aleksandra I, które ukończył w 1921 r. Zaangażował się w organizację teatru objazdowego po południowych wybrzeżach Krymu. Po powrocie na Litwę Zajączkowski udzielał korepetycji w Trokach i w Wilnie, aby zarobić na swoje utrzymanie, a jesienią 1923 r. został zapisany do 7 klasy wileńskiego Gimnazjum im. Króla Zygmunta Augusta, aby móc przygotować się do zdania matury polskiej. Gdy w czerwcu 1925 r. uzyskał świadectwo dojrzałości z wyróżnieniem, poświęcił się pracy w Kulturalno-Oświatowej Sekcji Wileńskiego Stowarzyszenia Karaimów. W Trokach Zajączkowski spotkał profesora Tadeusza Kowalskiego, który przyjechał na te tereny w związku z jego zainteresowaniami naukowymi, które ogniskowały się między innymi wokół zagadnień związanych ze społecznością karaimską. To spotkanie miało znaczący wpływ na dalsze życie Zajączkowskiego, bowiem prof. Kowalski zachęcił młodego Ananiasza do podjęcia studiów w Krakowie. Po uzyskaniu zgody ojca, Zajączkowski wyruszył do Galicji i zapisał się jako słuchacz zwyczajny na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1929 r. obronił doktorat na podstawie pracy *Sufiksy imienne i czasownikowe w języku zachodniokaraimskim. Przyczynek do morfologii języków tureckich*, pisanej pod kierownictwem wspomnianego prof. T. Kowalskiego. Jeszcze w trakcie studiów, w 1927 r., Zajączkowski poślubił Nadzieję Jutkiewiczówną.

Niezmiernie dziękuję Panu Profesorowi [T. Kowalskiemu] za przesłane życzenia z okazji mojego ślubu. Chcę jeszcze raz zapewnić Pana Profesora, że ani na chwilę nie porzuciłem myśli o pozyskaniu stopnia naukowego, po czym mógłbym swą pracą samodzielną spłacić dług, zaciągnięty zarówno od Państwa, jak i społeczeństwa. Wiem, że czeka mnie dużo pracy i bynajmniej nie uchylam się od niej, przeciwnie, pragnę zawsze pracować pod kierunkiem i światłym przewodnictwem Pana Profesora (list z dnia 30 grudnia 1927 r.,

Zajączkowski 2013:41).

W dniu 25 kwietnia 1929 r. został wyświęcony na stanowisko hazzana przez samego hachama Seraję Szapszała w kienesie karaimskiej w Wilnie. Dzięki swoim zdolnościom, pracowitości i znakomitym osiągnięciom w nauce uzyskał stypendium z kasy im. Mianowskiego na wyjazd do Berlina, Paryża i Sztambułu. W 1933 r. uzyskał tytuł doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *Studja nad językiem staroosmańskim. Wybrane ustępy z anatolijskotureckiego przekładu Kalili i Dimny* na Uniwersytecie Warszawskim. Tamże został docentem pierwszej Katedry Turkologii w nowopowstałym Instytucie Orientalistycznym. W 1935 r. Zajączkowski uzyskał stopień profesora nadzwyczajnego i objął stanowisko kierownika Katedry Turkologii. W latach 1934-1938 wykładał w Szkole Wschodnioznawczej, a następnie w Wyższej Szkole Żywych Języków Wschodnich. Napisał *Krótki wykład gramatyki języka zachodniokaraimskiego* (1931), *Studja nad językiem staroosmańskim. Wybrane rozdziały z anatolijskotureckiego przekładu Koranu* (1937). Pomimo nawału pracy naukowej, Zajączkowski angażował się w życie karaimów na Litwie. Od 1924 – to jest od początku wydawania czasopisma *Mysł Karaimski* – rozpoczyna współpracę z tym periodykiem, a następnie, od 1928 r. wchodzi w skład komitetu redakcyjnego, a od 1931 r. zostaje mianowany redaktorem czasopisma. Gdy w 1931 r. S. Szapszał powołał Towarzystwo Miłośników Historii i Literatury Karaimskiej, to *Mysł Karaimski* stała się pewnego rodzaju zewnętrznym organem towarzystwa, tutaj publikowano różne wykłady i materiały z posiedzeń. Zajączkowski wszedł także do Zarządu Towarzystwa. II Wojna Światowa zmieniła nieodwracalnie cały świat i losy wielu karaimów, także i Zajączkowskiego. Kiedy we wrześniu 1939 r. Zajączkowski opuszczał Warszawę, aby dołączyć do żony z synem w Wilnie, Niemcy bombardowali siedzibę Instytutu Orientalistycznego, całkowicie niszcząc jego księgozbiór. Uniwersytet Warszawski został zamknięty. Nie bacząc na niebezpieczeństwo, wielu profesorów – w tym Zajączkowski – powróciło do stolicy. Otrzymał on pracę w Wydziale Statystycznym Zarządu Miejskiego.

Już drugi miesiąc, jak pracuję w Wydziale Statystycznym Zarządu Miejskiego. Praca nie jest przykra, ludzie b. sympatyczni, lecz sama czynność urzędowania jest niezmiernie nużąca. Nie wiem na jak długo, może się skończyć lada tydzień (list z dnia 1 grudnia 1941 r., Zajączkowski 2013:173).

Praca niestety nie wykracza poza biuro, które dziś mnie bardziej pochłania niż kiedy indziej. Z początkiem stycznia „awansowałem” na naczelnego komisarza spisowego przy spisie ludności na terenie naszego miasta i w związku z tym cała – dość duża – organizacja spisu znalazła się w mych mało doświadczonych rękach. Prace te potrwać do końca marca i zabierają mi sporo czasu. Będąc „urzędnikiem” – trudno mi było odmówić władzom miejskim. Najbardziej mnie to smuci z tego powodu, że ostatnio zaniedbałem swoją pracę naukową. Zaledwie o kilkanaście kartek posunęła się moja praca „o zapożyczeniach” naprzód w ciągu tego okresu czasu. Znajomi moi pokpiwają ze mnie, że chyba już i po wojnie „pozostanę w statystyce”... Ano, jeżeli orientalistyka okaże się zbyt droga czy kosztowna... Zresztą to tak małoważne wobec całości (list z dnia 25 stycznia 1943 r., Zajączkowski 2013:184).

Ponadto zaangażował się w zdobywanie dokumentów oraz zaświadczeń dla karaimów.

Dla mnie ostatni miesiąc minął pod znakiem różnych spraw i dość intensywnej pracy. Sprawy – niezakończone zresztą – dotyczyły głównie garstki współplemieńców, a w najbliższym czasie czekają mnie znów różne wizyty, narady – czego nigdy nie lubiałem, dziś zaś zwłaszcza źle to wszystko znoszę (list z dnia 25 stycznia 1943 r., Zajączkowski 2013:184).

Od kilku miesięcy przeżywa się właściwie niemal codziennie wypadki różnych nieporozumień w sprawie pp. Czufutów. To już graniczy z jakąś manią czy obłędem, od którego nie jest wolne, niestety, i najbliższe otoczenie. W tych warunkach, kiedy los Bogu [ducha] winnych ludzi może zależeć po prostu od przypadku, czy słyszał kto o Kar[aimach] czy nie, czy też czytał jakąś bzdurną notatkę w Encyklopedii – karygodne byłoby dalsze zwleknięcie. Musiałem wreszcie – po wypadku z p. Lidią Szole – może znał ją Pan Profesor – pasierbica ś.p. Eliasza Jutkiewicza, art[ystka] – malarka – (wyszła z domu i już nie wróciła [Zabita w czasie ulicznej łapanki na Żoliborzu]) – uporządkować te sprawy i zaliczyć Kar[aimów] – wg ich pochodzenia do grupy tatarskiej, na co otrzymali odpowiednie zaświadczenia. Wszystko to b. mnie męczy i pochłania dużo czasu (list z dnia 2 czerwca 1943 r., Zajączkowski 2013:188).

Prócz powyższego, znajdował jednak czas, by organizować nabożeństwa, czy też przygotowywać się do obchodów różnych świąt:

Wczoraj z okazji *Janhyj (Nisan)*, będącego przecież wg Biblii, „pierwszym miesiącem pośród miesięcy”, a więc obchodzonego dziś przez Karaimów jako Noworoczne święto, zebrało się u nas parę osób na nabożeństwie (prawie całe odprawiłem po karaimsku –

dziękuję Bogu, że pozwolił mi spełnić ten „nijet”), m. in. goście łuccy. Byli b. wzruszeni, bo już od początku wojny nie mieli służby bożej. Jeszcze raz przeżywaliśmy razem z nimi losy tej bodajże jednej z najstarszych gmin kar[aimskich]. Zostało dziś zaledwie 24 os[oby] (list z dnia 27 marca 1944 r., Zajączkowski 2013:197).

W czasie wojny utrzymywał też bliskie relacje z Tatarami:

W przyszły wtorek tutejsi Tatarzy – muzułmanie obchodzą uroczyste Bajram. Ma być nabożeństwo w nowym lokalu. „Sala meczetowa” mieści ok. 200 ludzi. Zbierano składki na odremontowanie. I Karaimi ofiarowali w myśl starego przysłowia: „otun p’ečk’a k’or’a, nijet’ k’učk’a k’or’a” [„ogień wedle pieca, zamiar wedle sił”]. Oświadczył mi Prezes, że – oczywiście i Karaimi – gdyby kiedy chcieli skorzystać z tej sali dla modlitwy, zawsze mogą to otrzymać. Mamy tu jak najlepsze stosunki (list z dnia 23 września 1943 r., Zajączkowski 2013:192).

Podczas Powstania Warszawskiego, w sierpniu 1944 r., zostało zbombardowane mieszkanie Zajączkowskiego na Starym Mieście. Ogień pochłonął cały dobytek, bibliotekę, zbiór rękopisów tureckich i karaimskich. Niemiecki konwój deportował wszystkich mieszkańców do Dulagu 121 w Pruszkowie. Po zwolnieniu rodzina Zajączkowskiego zatrzymała się w Milanówku, a stamtąd wyjechała do Krakowa. Pomimo ciężkich warunków nie załamał się, a już po otwarciu Biblioteki Jagiellońskiej zaczął pracę nad monografią *Ze studiów nad zagadnieniem chazarskim*. Pod koniec stycznia 1945 r. Zajączkowski rozpoczął serię wykładów z dziedziny turkologii na Uniwersytecie Jagiellońskim, lecz po pewnym czasie postanowił wrócić do Warszawy. Osiedlił się wraz z rodziną w Podkowie Leśnej, skąd dojeżdżał do Warszawy. Aktywnie uczestniczył w odnowieniu działalności Instytutu Orientalistycznego na zniszczonym Uniwersytecie. W 1946 r. uzyskał stanowisko profesora zwyczajnego, o które ubiegał się jeszcze przed wybuchem wojny. Dodatkowo kierował Katedrą Orientalistyki we Wrocławiu aż do jej zamknięcia w 1950 r. Tutaj także wydał dwa numery *Myśli Karaimskiej* w latach 1947-1948, przekształconej następnie w rocznik pod tytułem *Przegląd Orientalistyczny*. Tak jak nowa rzeczywistość dyktowała nowe warunki, tak i on zgodził się na rozszerzenie zakresu rocznika oraz zmianę tytułu, zostając jego pierwszym naczelnym redaktorem. Od 1953 r. czasopismo stało się kwartalnikiem jako organ Polskiego Towarzystwa Orientalistycznego. W tym samym mniej więcej czasie Zajączkowski zrezygnował ze stanowiska redaktora, jednakże pełnił – do 1958 r. –

obowiązki naczelnego Rady Redakcyjnej. Był członkiem Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności. Wygłaszał wykłady w Moskwie (1956), Jerozolimie (1957), Neapolu (1958), Moguncji (1959), Stambule (1962). Ponadto Zajęczkowski nie zaniebyszał karaimskiego życia religijnego. W latach 1947-1970 zajmował stanowisko Prezesa Karaimskiego Związku Religijnego. Redagował *Słownik karaimsko-rosyjsko-polski* (nad którego wydaniem prace trwały ponad 20 lat – w ramach współpracy pomiędzy Akademią Nauk ZSRR, Akademią Nauk Litewskiej SRR oraz Polskiej Akademii Nauk).

Ucieszyłem się bardzo, że wreszcie realizuje się plan Słownika karaimskiego. Jak najchętniej w razie potrzeby służę współpracą. Niestety, dość bogate materiały leksykograficzne spaliły mi się, lecz to i owo przypomnę sobie. W tej chwili posiadam tłum[aczenie] (pešat) ksiąg; Mišle (Przypowieści), Hiob, Daniel, Ezra (razem oprawiony [w] deski i skórę) dość stary rękopis z Łucka, ze względu na treść nasuwa się przypuszczenie, że z tego lub podobnego m[anuskryptu] korzystał Radłow, bo – o ile sobie przypominam – te właśnie księgi Radłow wymienia w Słowniku. Ponadto mam Psalmy oraz zbiór tzw. „Haftalaar” na cały rok. Co do ratowania rękopisów, to z Łucka przywieziono wszystko, co się dało uratować (spis mam u siebie, odpis mogę złożyć Komisji Or[ientalistycznej]). Z Halicza nic nie posyłają. Z Wilna – mimo wielokrotnych moich próśb – p. Szap[szał] nie przysłał mi najmniejszego zabytku. Trochę dostałem od rodziny. Dziwne stanowisko, ale prawdziwe. Interwencja więc władz tu nie pomoże. Bo nie ma chęci zainteresowanych po tamtej stronie (list z dnia 14 października 1946 r., Zajęczkowski 2013:218).

W 1961 r. wydał anglojęzyczną wersję *Karaimi w Polsce – Karaims in Poland. Language, Folklore, Science*. Ananiasz Zajęczkowski zmarł 6 kwietnia 1970 r. w Rzymie, pochowany został na cmentarzu karaimskim w Warszawie (Zajęczkowska-Łopatto 2013:8-17, Sulimowicz 2012:121-27, Kizilov 2007:403-6).

Struktura i treść katechizmu

W roku 1946⁷¹⁹ profesor Ananiasz Zajęczkowski napisał pracę *Zarys religii*

---

⁷¹⁹ Po wojnie nastąpiły znaczące zmiany w geografii zamieszkania karaimów. Litwa oraz wschodnie tereny Polski, na których skupiała się polska społeczność karaimska, zostały włączone do ZSRR. Na podstawie postanowienia z dnia 29 kwietnia 1945 r. rząd ZSRR zobowiązał się, że „nie będzie czynił przeszkód w przesiedleniu do Polski byłych obywateli polskich narodowości innej niż polska i żydowska, o ile są oni

*karaimskiej*⁷²⁰, w której przejrzyście i krótko przedstawił karaimską tożsamość etniczną oraz główne zasady karaimizmu. Był to podręcznik przeznaczony dla uczniów szkół średnich na zajęcia religii obowiązujące jeszcze w szkole, którego wydanie miało przypadać na rozpoczęcie nowego roku szkolnego. Niestety, musiało minąć aż 47 lat do jego pierwszego wydania. Po raz pierwszy został on bowiem opublikowany w 2003 r. przez Zarząd Karaimskiego Związku Religijnego w RP, drugie wydanie – ilustrowane – ukazało się w 2006 r., nakładem Oficyny Wydawniczej Związku Karaimów Polskich „Bitik”. Rosyjskie tłumaczenie zostało wydane w 2008 r. w Symferopolu (Zajączkowska-Łopatto 2013:16).

Podręcznik ten składa się z 6 części. Pierwsza część jest poświęcona przedstawieniu historii karaimizmu oraz procesu formowania się narodu karaimskiego jako spadkobiercy narodów turkijskich. Druga część prezentuje dziesięć artykułów wiary karaimskiej oraz podstawy religii karaimskiej. Szczególna uwaga poświęcona została krótkiemu opisowi wybranych ksiąg Pisma Św., a mianowicie Pięcioksięgu Mojżeszowemu, księgom proroków Izajasza i Jeremiasza oraz Psalmom. Nie pominął autor i dekalogu. Trzecia część to karaimski kalendarz religijny: rachuba czasu, nazwy miesiący i dni tygodni (w trzech wersjach językowych). Czwarta część omawia poszczególne święta doroczne wraz z podaniem wersetów biblijnych uzasadniających odpowiednie tradycje i obyczaje. Piąty rozdział w podobny sposób przedstawia posty ustanowione na pamiątkę odpowiednich historycznych wydarzeń biblijnych. Ostatni, szósty rozdział dotyczy liturgii karaimskiej podczas nabożeństw w kienesie.

---

związani z kulturą polską” (Abkowicz 2014:4). W ten sposób emigrowała większość karaimów łuckich i halickich, rozpraszając się po całym terytorium Polski. Sytuacja karaimów wileńskich i trockich wyglądała zupełnie inaczej, gdyż władze litewskie pomimo wszelkich starań i prób – w tym samego profesora Zajączkowskiego – stawiały wszelakie przeszkody, by utrudnić wyjazd. I tylko skromna liczba osób mocno zdeterminowanych opuściła tereny litewskie. Na początku 1946 r. populacja karaimów w Polsce stanowiła około 100 osób, ostatecznie sięgając liczby około 250 (Machul-Telus 2009:7; Abkowicz 2014:4-8).

⁷²⁰ Po zakończeniu wojny w październiku 1945 r. prof. dr Ananiasz Zajączkowski zwrócił się do Ministra Administracji Publicznej Władysława Kiernika z prośbą o zorganizowanie Karaimskiego Związku Religijnego (KZR) w RP. Prośba dotyczyła głównie zorganizowania gmin karaimskich w Warszawie i woj. warszawskim, w Gdańsku i okolicach na Pomorzu, w Opolu i we Wrocławiu na Śląsku, gdzie znajdowały się największe skupiska ludności karaimskiej, repatriantów z Wileńszczyzny i Wołynia. W odpowiedzi z dnia 22 października 1945 r. (L. dz. 17 470/45) wspomniany minister wyraził zgodę na powyższą inicjatywę. Następnie po przeprowadzeniu rozmów z Departamentem Wyznaniowym został utworzony – na skutek nieobecności Hachama na terenie RP – Komitet Organizacyjny do sprawowania naczelnej władzy w sprawach religijnych KZR z siedzibą w Podkowie Leśnej pod Warszawą. W jego skład weszło trzech członków: A. Zajączkowski, pełniący też funkcję prezesa komitetu, oraz Zachariasz Szpakowski i Ananiasz Rojecki, wybrani podczas głosowania w dniu 11 listopada 1945 r. Do ważnych zadań komitetu należało wydanie skryptu do nauki religii karaimskiej, którego napisaniem faktycznie zajął się Zajączkowski (Zajączkowski 1945-1946:143-144, Zajączkowski 2013:204).

Turkijska tożsamość karaimów wschodnioeuropejskich

Nie wolno pominąć, że od czasu wydania ostatniego rosyjskojęzycznego katechizmu Prika w roku 1917 w społeczeństwie karaimskim miało miejsce wiele wydarzeń, które całkowicie odwróciły pojmowanie tożsamości karaimskiej. Otóż 10 lat później – w roku 1928 – w Konstantynopolu wyszła drukiem monografia o karaimach krymskich *Kırım Karai Türkleri* S. Szapszała, w której autor dokonał klasyfikacji karaimów odpowiednio do ich pochodzenia stwierdzając, że karaimi, zamieszkujący na Krymie, w Rosji, w Polsce i na Litwie „są potomkami Chazarów, są więc pochodzenia czysto tureckiego”. W ten sposób autor całkowicie oddzielił karaimów wschodnioeuropejskich od karaimów tureckich⁷²¹, egipskich, palestyńskich (w granicach dawnego imperium osmańskiego), zaliczając ich do grupy semickiej (Kowalski 1929:6).

Wielkie zmiany w pojmowaniu tożsamości nie tylko we własnej świadomości karaimskiej, ale i światowej poczynił okres drugiej wojny światowej, kiedy sami Karaimi udowadniali swoją nieprzynależność do narodu żydowskiego, stwierdzając, iż są oni potomkami Chazarów (Kizilov 2015:334-336).

W *Zarysie religii karaimskiej* A. Zajączkowski kontynuuje przyjętą linię tureckiego pochodzenia karaimów. W swoim wykładzie autor rozpoczyna historię religii karaimskiej od czasów Anana syna Dawida z Basry (żyjącego za kalifatu Abu Dża' Far al-Mansur'a, rządzącego w Bagdadzie w latach 774-775 n.e.), który stał na czele opozycji antytalmudycznej. Przeniósł on ośrodek religijny karaimów do Jerozolimy. W okresie od VIII do X w. karaizm rozprzestrzenił się w Syrii, Mezopotamii, Persji, Azji Mniejszej i na innych terenach. Jego wpływ poprzez Afrykę północną dotarł aż do Oceanu Atlantyckiego (Maroko), jak również do stepowych terenów nadkaspjsko-czarnomorskich Rosji i Krymu (Zajączkowski 2006:7-8). Tekst ten zbliżony jest w znacznym stopniu do tego, co napisał Zajączkowski jeszcze w 1928 roku na stronach czasopisma *Mysł Karaimski* omawiając książkę Majera Bałabana. Warto w tym miejscu przyjrzeć się interesującemu zagadnieniu pochodzenia karaimów przez pryzmat dwóch takich oto tekstów (wytluszczenie własne):

---

⁷²¹ Karaimi mieszkający w Konstantynopolu.

Na marginesie studjum Balabana „Karaici w Polsce”
(1928:42), Zajązkowski

[...] **głos ma lingwistyka**. Fakt, że na nagrobkach karaïmskich spotykamy imiona o tematach tureckich na długo przed zjawieniem się Tatarów na Krymie, że mowa karaïmów krymskich posiada takie archaizmy tureckie, jakich nie zna język tatarski, że karaïmi polsko-litewscy do dziś dnia mówią narzeczem tureckim, co do zasobu leksykalnego, nadzwyczaj archaicznym a najbliższym stojącym języka dawnych Połowców, czyli Kumanów (w. XIII, XIV), – wszystko to **potwierdza teorię Firkowicza o połączeniu się Karaïmów z Chazarami**. Boć przecie ci ostatni, żyjący na obszarach półwyspu Taurydzkiego na długo przed zjawieniem się tam Tatarów a nawet i Połowców, będąc nawróceni przez Karaïmów na mozaizm, użyczyli tymże swego języka, który, jak da się stwierdzić, należał do grupy języków tureckich.

Zarys religii karaïmskiej
(1946, 2006:8), Zajązkowski

Wśród ludów półkoczowniczych (tzw. seminomadów) tureckich, jak Chazarowie, Pieczyngowie, Kumani czy Połowcy, tworzących w wiekach średnich na obszarach stepowych potężne związki państwowe (tzw. il, el) spotykamy duże grupy ludności wyznającej religię karaïmską. **Jako spadkobiercy języka tureckiego⁷²² tych ludów pochodzą i nasi przodkowie**, którzy jako osadnicy przybyli do Polski i Litwy w XIII i XIV w.

Jeśli w powojennej wypowiedzi Zajązkowski z całą pewnością stwierdza, że karaïmi stanowią lud turecki, to w przedwojennej wypowiedzi widzimy z jaką ostrożnością autor budował swoją argumentację w oparciu tylko o jeden dowód – lingwistykę. Zajązkowski gorąco udowadniał odrębną narodowość karaïmów, ich nieprzynależność do żydostwa. Z łatwością zapomniał on o wielowiekowej tradycji izraelskiej, będącej tematem twórczości wielu uczonych karaïmskich, w tym wyżej

---

⁷²² Jest to język turecki o bardzo archaicznych cechach charakterystycznych dla języka Kumanów. Karaïmi stwierdzają, że mówili językiem tureckim jeszcze do najazdu Tatarów na Krym, i wyłącznie pod silnym ich wpływem zmienili język mówiony na tatarski. Tylko karaïmi polscy zachowali czystość archaicznego języka karaïmskiego „z niewielkimi zmianami dialektycznymi”. Karaïmskie tłumaczenie Pisma Św. zostało wydane dzięki staraniom Hadzi Agi Babowicza dopiero w 1841 r. (zachowany rękopis sięga XIII w.) (Kowalski 1929:5, Jankowski 2003:109-110, 2003:147, Shapira 2013:153-157).

Opracowując leksykę chazarską oraz porównując ją ze słownictwem języków tureckich, A. Zajązkowski potwierdził domniemania S. Szapszała o „bezpośredniej kontynuacji leksyki chazarskiej w słownictwie karaïmskim”, a więc że karaïmi są spadkobiercami kultury chazarskiej (Dubiński 1994:112).

omawianych autorów katechizmów. Przypatrując się stosunkowi Zajęczkowskiego do Bałabana należy wskazać, że wyraźnie podkreśla on charakter tendencyjny w dyskusji, bowiem – jakoby – Bałaban nie znał całkowicie prawdziwej historii, gdyż czasami „nie odznacza się on ani „znajomością rzeczy” [...] ani też „prawdomównością” (Zajęczkowski 1928:40)”, ponadto „musielibyśmy ogłosić na p. Bałabana wyrok potępiający za uprawianie „prostytucji” lingwistycznej” (Zajęczkowski 1928:54). Dodatkowo Zajęczkowski przytoczył i innych niekaraimskich badaczy jak T. Czackiego i jego *Rozprawę o Karaitach* (1860), Wł. Syrokomlę i jego *Wycieczki po Litwie w promieniach od Wilna* (1857), A. Nowosielskiego i jego *Stepy, morze i góry* (1844), Talko-Hryniewiczza i jego *Materjały antropologiczno-archeologiczne i etnograficzne* (1904), uwypuklając jeszcze bardziej „ignorancję” Bałabana. Zajęczkowski zarzucił Bałabanowi, iż nieprawidłowo zastosował on „sztuczną” formę Karaici, „która nie ma najmniejszego usprawiedliwienia historycznego”, pisząc: „co mają nasi przeciwnicy, w szczególności p. Bałaban, do zarzucenia tej wielowiekowej tradycją uświęconej nazwie „Karaim”⁷²³, karaimski”?” Co ciekawe, Czacki także używa terminu Karaici, ale przeciwko niemu Zajęczkowski się nie wypowiada. Ponadto zastanawia pytanie, dlaczego Zajęczkowski pominął fakt, że Nowosielski pisał o żydach karaimach, skupiając się wyłącznie na różnicach między karaimami a żydami talmudystami (Zajęczkowski 1928:35-69)?

Warto podkreślić, że przyjaciel Zajęczkowskiego, prof. Tadeusz Kowalski, nie popierał turkijskiej teorii pochodzenia karaimów. W swoim artykule *Turecka monografia o Karaimach krymskich* poddał tę teorię krytyce. Podobne otwarte dezaprobaty często były przyczyną nieporozumień pomiędzy Szapszałem a Kowalskim, w których

---

⁷²³ Zajęczkowski otwarcie występował przeciw nazwie ‘Karaita’ (l. mn. ‘Karaici’). Autor stwierdzał, że dodawanie sufiksu *-ita* pochodzenia grecko-łacińskiego służy do tworzenia słów określających przynależność do pewnego wyznania, sekty, szkoły filozoficznej, grupy społecznej, jak np. izraelita, karmelita, kosmopolita itd. Natomiast nazwa ‘Karaimi’ ma historyczne znaczenie, gdyż posiada długą 500-letnią historię na terenach polskich. I choć Zajęczkowski potwierdzał, że nazwa ‘Karaici’ pojawia się w wielu zachodnioeuropejskich wydaniach, nie mógł się pogodzić z tym rozwiązaniem filologicznym na gruncie języka polskiego (Zajęczkowski 1935-1936:86-87).

Według T. Kowalskiego, co podaje Zajęczkowski, w najstarszych łacińskojęzycznych źródłach w odniesieniu do karaimów stosowana była jedynie forma „Karaim”, dlatego też ów uczony w swych niemieckojęzycznych pracach używał terminów Karaim, karaimisch (Zajęczkowski 1929:35).

Ciekawym jest fakt, że B. Janusz stwierdzał odwrotną teorię: „Według zasad jęz. polskiego słuszną jest jedynie forma Karai-ta, Karai-ci, karai-cki i tak też, nie bez głębszego rozpatrzenia, użył jej właśnie T. Czacki. Używanie zaś nazwy „Karaimi” (nie stosowanej w b. Galicji) zwłaszcza w b. Królestwie, to wpływ języka rosyjskiego, w którym wyłącznie używane jest miano „Karaim”. Racjonalnie natomiast skonstruowane są terminy odnośne w jęz. niemieckim (Karaiten i Karäer), francuzkim (Caraites) i angielskim (Janusz 1927:16)”. Niewątpliwie Zajęczkowski sprostował jego teorię w recenzji do tej książki na łamach „Myśli Karaimskiej” (Zajęczkowski 1928:74).

Zajączkowski często występował jako rozjemca:

W podkreśleniu czysto tureckiego pochodzenia Karaimów krymskich poszedł autor (Szapszał), mem zdaniem, nieco zadaleko, tem bardziej że sam wskazuje w ciągu swej pracy kilkakrotnie na domieszkę żywołu semickiego [...]. Bez dość silnego dopływu elementu żydowsko-karaimskiego byłby też trudny do wytłumaczenia wysoki poziom piśmiennictwa w języku hebrajskim. Nie należy zapominać o tem, że piśmiennictwo karaimskie rozwija się głównie w języku hebrajskim, a język turecki odgrywa rolę pomocniczą i dopiero w nowych czasach zaczyna wybijać się na miejsce naczelne, nie bez wpływu przebudzonych uczuć nacjonalistycznych (Kowalski 1929:7).

Podobne podejrzenia wysunął karaimski uczony E. Kazas, całkowicie negując chazarską teorię:

Istnieje pogląd, jednak naukowo nieuzasadniony, że Karaimi to resztki Chazarów, którzy osiedlili się około V wieku w pobliżu Morza Kaspijskiego i dolnej Wołgi, a następnie zapanowali na Krymie, który przez jakiś czas nazywał się ich imieniem – Chazarią. Tak mianują Genuieńczycy Półwysep Taurydzki. Zwolennicy tego poglądu starają się udowodnić, że Karaimi nie są pochodzenia semickiego, a pochodzenia tureckiego, to wyjaśnia pewne odchylenie typu karaimskiego od typu żydowskiego. Jednak na korzyść pochodzenia semickiego Karaimów przemawia fakt, że wśród nich są obecnie lewici i koheni, potomkowie Aarona, bowiem mogą oni być tylko wśród ludzi, wywodzących swój ród od starożytnych Izraelitów. Brak wśród Karaimów jakichkolwiek opowieści o Chazarach może również służyć jako dość mocny dowód, że nie mają oni tego samego pochodzenia, co Chazarowie. Nie można pozwolić, aby cały naród mógł całkowicie zapomnieć swoich przodków i przodków tak potężnych, że z nimi powinni liczyć się i cesarze bizantyjscy, zapomnieć nawet to, że do jego przodków należał kraj, w którym oni mieszkają. Różnica typów ma bardziej prawdopodobne wyjaśnienie. Wiadomo, że Chazarowie nie stanowili jednej religijnej całości. Niektórzy z nich wyznawali wiarę chrześcijańską, inni mahometańską, a dość znacząca część wyznawała religię judejską. Z tymi zjudaizowanymi Chazarami Karaimi znajdowali się w stałym kontakcie, zawierali z nimi, swoimi współwyznawcami, małżeństwa, które nie mogły jednak nie mieć wpływu na ich cechy fizyczne i moralne oraz nie uczynić pewnych zmian w ich oryginalnym typie⁷²⁴. Z tego możemy wywnioskować

---

⁷²⁴ Zagadnienia lingwistyczne i etnograficzne są podobnie ważnym elementem w kwestii pochodzenia karaimów. Nikt nie podważa faktu, że pod wpływem panowania Tatarów na Krymie karaimi zapożyczyli nie tylko język, ale i odzież, styl życia, kuchnię domową, wystrój wnętrz, różne zwyczaje w zachowaniu i zabobony. Nawet kienesu przypominała meczet (Kazas 1911:49). Tym niemniej na podstawie tych podobieństw nie warto – jak sądzę – „na siłę” utożsamiać karaimów z ludem tureckim, bowiem ta tradycja nie była naturalna, lecz narzucona przez panującą władzę. Kolejny proces rusyfikacji życia karaimskiego był pozytywnie akceptowany przez wyższą elitę: „Kontakt z cywilizacją europejską po aneksji Krymu do 220

jedynie, że Karaimi nie są Semitami o czystej krwi. Utożsamianie ich z Chazarami jest bardzo śmiałą hipotezą (Kazas 1911:48)⁷²⁵.

Na marginesie warto uświadomić sobie, że pamięć historyczna ma tendencję zarówno do pomijania wydarzeń i faktów, jak i do upiększania dziejów. Spróbujmy odpowiedzieć sobie na kilka ważnych pytań dotyczących pamięci historycznej karaimów. Czy pierwszy przywilej przeznaczony dla karaimów wydał Witold w roku 1388? Karaimi często powoływali się na ten przywilej, podkreślając swoją wyższość i wielki zaszczyt, jaki ich spotkał, choć nikt konkretnego dokumentu nigdy nie odnalazł (Szyszman 1935-1936:49; Smoliński 1912:353, Gąsiorowski 2008:218). Co więcej, karaimi od zawsze starali się potwierdzić ważność przywileju Kazimierza Jagiellończyka z roku 1441, natomiast żydzi przytaczali przywilej z roku 1388 (Šiaučiuñaitė-Verbickienė 2009:74-126). Nie ma więc żadnej podstawy historycznej, by karaimi mieli prawo do przypisywania sobie przywileju z 1388 r. (Witkowski 2013:214-17). Kolejne pytanie – czy uczestniczyli karaimi w bitwie pod Grunwaldem (Syrokomla 1857:72, Mickūñaitė 2006:242), bowiem, jak podał Szyszman, karaimów w kołach urzędowych nazywano „Tatarami”, „Karaimi wchodzili w skład „trockiej drużyny”, która najbardziej odznaczała

---

Imperium Rosyjskiego uczynił w nich (karaimach) szybką metamorfozę [...] szybko przejęli i język rosyjski, i obyczaje rosyjskie, i edukację rosyjską, tzn. kulturalny język europejski, obyczaje europejskie i edukację europejską [Соприкосновение съ европейской цивилизаціей послѣ присоединенія Крыма къ Россійской имперіи совершило въ нихъ, быструю метаморфозу [...] быстро переняли и русскій языкъ, и русскіе нравы, и русское образованіе, т.-е. культурный европейскій языкъ, европейскіе нравы и европейское образованіе]” (Kazas 1911:49-50).

Niewątpliwie za intrygujący uznać należy fakt, że niektórzy karaimi uznawali rusyfikację za zjawisko pozytywne, a co więcej upatrywali w niej cech pozytywnej kulturyzacji.

⁷²⁵ W oryginale: «Существуетъ мнѣніе, впрочемъ научно необоснованное, что караимы—остатки хазаръ, поселившихся около V столѣтія около Каспійскаго моря и на нижней Волгѣ и господствовавшихъ впослѣдствіи въ Крыму, который нѣкоторое время назывался по ихъ имени Хазаріей. Такъ именуютъ генуэзцы Таврической полуостровъ. Сторонники этого мнѣнія стараются доказать, что караимы не семитическаго, а тюркскаго происхожденія, и этимъ объяснить нѣкоторое отклоненіе караимскаго типа отъ типа еврейскаго. Но въ пользу семитическаго происхожденія караимовъ говоритъ то обстоятельство, что среди нихъ и въ настоящее время находятся левиты и когены, потомки Аарона, а они могли быть только среди народа, ведущаго свой родъ отъ древнихъ израильтянъ. Отсутствіе у караимовъ какихъ-либо преданій о хозарахъ, можетъ также служить довольно сильнымъ доказательствомъ, что они не одного происхожденія съ хазарами. Нельзя допустить, чтобы цѣлый народъ могъ совершенно забыть своихъ предковъ и предковъ, когда-то столь могущественныхъ, что съ ними должны были считаться и византійскіе императоры, забыть даже то, что его предкамъ принадлежалъ край, въ которомъ онъ живетъ. Различіе же типовъ имѣеть болѣе правдоподобное объясненіе. Извѣстно, что хазары не составляли одно религиозное цѣлое. Одни изъ нихъ исповѣдали христіанскую вѣру, другіе магометанскую и довольно значительная ихъ часть исповѣдывала религію іудейскую. Съ этими іудействующими хазарами караимы находились въ постоянныхъ сношеніяхъ, вступали съ ними, своими единовѣрцами, въ брачные союзы, которые не могли не отразиться на ихъ физическихъ и нравственныхъ качествахъ и не произвести нѣкоторыхъ измѣненій въ ихъ первоначальномъ типѣ. Изъ этого можно заключить только то, что караимы—не чистокровные семиты. Отождествленіе же ихъ съ хазарами, очень смѣлая гипотеза».

się (wraz ze „smoleńską”) podczas bitwy i stanowili świętę Witolda”, a ponadto „Załoga, składająca się z karaimów, była poza wpływem intryg politycznych, które rozdzierały Litwę, i szczerze oddana swemu władcy stawiała opór, że rycerze Najśw. Marji Panny zdążyli tylko opustoszyć okolice Trok” (Szyszman 1935-1936:56-57; 1972:381-395)? Otóż ostatnie badania R. Witkowskiego wskazują, że uczestnictwo karaimów (pod mianem żydów, łac. *Judaeorum*) zostało wymyślone z powodów ideologicznych, gdyż w taki sposób autor kroniki Andrzej z Ratzbony chciał zdyskredytować zwycięstwo Władysława II Jagiełły, który wynajął siłę składającą się z osób innych wyznań, to jest Tatarów, Żmudzinów, Litwinów (niedawno nawróconych poganów) i nawet żydów, nad „prawdziwymi” chrześcijanami zakonu krzyżackiego (Witkowski 2013:220-22).

Język karaimski

Zajączkowski nie przedstawił ani faktów historycznych, ani pięknych legend, przekazywanych z pokolenia na pokolenie, aczkolwiek stanowczo próbował udowodnić wyższość i nadrzędność języka karaimskiego⁷²⁶, jako elementu tożsamości narodowej (karaimi „jako spadkobiercy języka tureckiego”). I choć w oryginalnej wersji katechizmu hebrajszczyzna stanowi integralną część religii karaimskiej, to w swych badaniach naukowych autor skupiał się nad językiem karaimskim, a w słowach brzmiących „z hebrajska” upatrywał wyłącznie dawnej tradycji arabskiej:

Dość duży dział słownictwa karaimskiego, zawierający nomenklaturę techniczną z zakresu kultu czy rytuału, jest pochodzenia przeważnie arabsko-persko-muzułmańskiego. Jakże to stać się mogło – należy podjąć pytanie – że Karaimi, z religii wyznawcy Pisma Starego Testamentu – *Bena Mikra* „Synowie Zakonu”, obok stosunkowo nielicznej grupy terminów religijnych pochodzenia hebrajskiego (co by nas zresztą nie dziwiło), używają w przeważającej części terminów muzulmańskich. A więc takie pojęcia jak przymioty Boskie

---

⁷²⁶ W liście z dnia 5 marca 1925 r. Zajączkowski pisał do T. Kowalskiego: „W Trokach wszyscy Karaimowie mówią po karaimsku, dzieci bowiem uczęszczając do polskiej szkoły powszechnej, gdzie m.in. uczą się religii karaimskiej, uczęszczają jeszcze co dzień w godz[inach] popołudniowych na zajęcia do szkółki parafialnej, gdzie się uczą jęz[yka] biblijnego oraz karaimskiego. W domu rodzice też mówią po karaimsku. Urządzają widowiska, wieczorki, gdzie oprócz krotocwil w jęz[yku] polskim są wystawiane sztuki w jęz[yku] karaimskim oraz deklamacje i śpiewy wierszy karaimskich. Tak np. było dn. 10 bm. (recenzja w „Dzienniku Wileńskim” Nr 61). W Wilnie rzecz się przedstawia nieco gorzej, albowiem część młodzieży, zamieszkując przez długi czas w Rosji, wśród obcych nie mogła się nauczyć jęz[yka] macierzystego. Obecnie zaś i w Wilnie zupełnie nieznaczny odsetek nie mówi po karaimsku. W r[oku] ub[iegłym] Zarząd Sekcji wystawiał widowisko w jęz[yku] karaim[skim], odegrane przez młodzież” (Zajączkowski 2013:17).

(Święty, Miłosierny, Miłosiwy), oblicze Boga (*Kybla*), wiara, prawo, gmina wyznaniowa (*umma*), zbór (*dżamat*), świątynia, ofiara (*kurban*), post, czystość rytualna, cmentarz, grób, całun itd. – wszystko to w języku karaimskim wyraża się za pomocą terminów pochodzenia głównie arabskiego, stanowiących *par excellence* nomenklaturę muzułmańską (Zajączkowski 1945-1946(23/1):28).

Zdumiewa fakt, z jaką pewnością Zajączkowski przekreśla wszelkie powiązania z hebrajską spuścizną. Pewne hebrajskie terminy trafiły jednak – według niego – do języka karaimskiego ze środowiska muzułmańskiego i dopiero w zetknięciu z kulturą karaimską te arabskie terminy zostały poddane procesowi hebraizacji:

Co więcej, w wypadkach, gdy jakiś termin w użyciu arabsko-muzułmańskim jest raczej pochodzenia obcego, zapożyczony wtórnie z hebrajskiego, język karaimski wcale nie posługuje się tą pierwotną nazwą hebrajską, – zdawać by się mogło – bliższą wyznawcom Zakonu – lecz używa nazwy zapożyczonej arabsko-muzułmańskiej [...] eschatologia muzułmańska, tworząc za Mohammeda obraz – nieznaną dotychczas Arabom – piekła, musiała się posługiwać terminem zapożyczonym i to z hebrajskiego: *gehinnom* – w arabskiej transliteracji dżehinnem. Otóż w starszych rękopisach karaimskich, z Trok czy Poniewieża, znalazłem kilkakrotnie formę *dżehinnem*, a więc formę muzułmańską, zamiast powszechnie znanej formy hebrajskiej *gehinnom*.

Ta preponderancja elementów muzułmańskich nad mozaistycznymi świadczy snadnie o dłuższym obcowaniu karaimów polskich – przed ich osiedleniem się na Zachodzie – z kulturą muzułmańską oraz o przebywaniu w takim środowisku, gdzie infiltracja obcych kultowych wpływów była ułatwiona dzięki panującej atmosferze wolności religijnej. Takim środowiskiem – w świetle omówionych źródeł – była przede wszystkim Chazaria (Zajączkowski 1945-1946(23/1):28-29).

Powyższe rozważania Zajączkowski pisał w tym samym okresie, to jest w 1945-1946, w którym to ułożył swój katechizm.

Najtrudniejsze zadanie, jakie pozostawało przed autorem podręcznika, dotyczyło prezentacji prawidłowej argumentacji hebrajskiej liturgii: „Karaimi – jak wiadomo – posługują się w szerokim zakresie w liturgii językiem turecko-karaimskim (narzecze kipczacko-kumańskie). Obok języka liturgicznego hebrajskiego równorzędne niemal stanowisko zajmuje język liturgiczny karaimski” (Zajączkowski 1945-1946(23/1):29). W odniesieniu do Biblii Hebrajskiej Zajączkowski podkreślił, że karaimi przetłumaczyli ją w całości na język turkijski nie później niż w X wieku (choć nie ma dowodów), i od tego czasu przekazywali to tłumaczenie z pokolenia na pokolenie, co potwierdza

archaiczność języka. „Czytanie Pisma Św. odbywa się w kienesie w języku karaimskim na podstawie oryginalnego tekstu hebrajskiego. Uczeni karaimscy (np. al.-Kirkisâni) często podkreślają konieczność posługiwania się „liturgią narodową”. Otóż mamy wszelkie dane, by przypuszczać, że taka właśnie „liturgia” w języku narodowym chazarskim istniała w Chazarii” (Zajączkowski 1945-1946(23/1):30).

Zdaniem Zajączkowskiego dopiero w okresie nowszym XVIII-XIX w. – w czasie Kazasa – nastąpiła „powrotna fala hebrajszczyzny, wywołana tym razem wpływami „uczonych w piśmie”, a więc odczytanych w tekstach hebrajskich „doktorów teologii”, *erbi* karaimskich, imponujących „prostaczkom” i ubogim duchem swoją erudycją (Zajączkowski 1946-1947:32)”.

Na marginesie warto zaznaczyć, że Zajączkowski wyjaśniał posługiwanie się alfabetem hebrajskim w języku karaimskim w następujący sposób:

Chazarowie, posiadający własny język turecko-chazarski, posługiwali się alfabetem hebrajskim [...]. I w tym szczególe, dotyczącym kultury chazarskiej, zaznaczył się przemożny wpływ religii (por. wpływ islamu na przyjęcie alfabetu arabskiego przez Persów i Turków). Podobnie i Karaimi, używając w liturgii języka turecko-karaimskiego, posługują się – pod wpływem wyznawanej religii – alfabetem hebrajskim (Zajączkowski 1945-1946(23/1):31).

Jako kontrargument pozwolę sobie przedstawić wypowiedź Daw. M. Kokizowa w jego artykule „Język rosyjski czy tatarski” (ros. «Русский языкъ или татарский»), który ukazał się w 1911 roku w Moskwie w czasopiśmie *Życie Karaimskie* ‘*Караимская жизнь*’. Autor wyraźnie stwierdza, że nie uznaje mówionego języka tatarskiego za język ojczysty:

Żaden z dotychczas znanych faktów historycznych z życia Karaimów nie podaje niezaprzeczalnych dowodów na to, że ogólnie używany teraz wśród Karaimów język turecko-tatarski stanowi ich język ojczysty, jak np. język rosyjski stanowi dla tych narodów słowiańskiego plemienia, którzy zamieszkują dużą część Imperium Rosyjskiego, język francuski dla Francuzów, japoński dla Japończyków itd. Wręcz przeciwnie, w historii możemy znaleźć fakty, które dają, choć pośrednio, potwierdzenia na to, że w oddalonym od nas czasie dzikie hordy Tatarów podbiły naszych przodków miłujących pokój i że pod ich

wplywem nastąpiła przymusowa lub dobrowolna zamiana naszego ojczystego starożytnego języka biblijnego na język tatarski (Kokizow 1911:34)⁷²⁷.

Co przede wszystkim może zadziwić czytelnika, to odważna propozycja, z którą autor wystąpił w swoim artykule, uświadamiając Karaimów o ważności i pilności wprowadzania zmian językowych. Kokizow uznawał to, co dziś nazywa się rusyfikacją, za zjawisko korzystne, gdyż w języku rosyjskim powstawało wiele wybitnych prac – w tym omawiane katechizmy – wywierające znaczący wpływ na kulturę światową, szczególnie w zakresie nauki, sztuki, literatury i kanonów piękna, wiele wybitnych światowych utworów naukowych i literackich było tłumaczonych na język rosyjski. Kokizow pisze między innymi:

Jeśli ta zmiana (języka hebrajskiego na tatarski) nie tylko nic nie dała naszemu narodowi w sensie kulturalnego jej rozwoju, a wręcz przeciwnie, znacznie utrudniła komunikację naszych przodków z kulturalnymi (w sensie: wyedukowanymi) narodami oraz poznawanie osiągniętych przez te narody sukcesów w różnych dziedzinach nauki i sztuki, to całkowicie na miejscu będzie poruszyć bardzo ważne pytanie o to, czy nie wydaje się korzystnym, a zatem i koniecznym, zastąpienie przez Karaimów obecnego i dalej nie będącego językiem kultury języka tatarskiego językiem kultury, np. rosyjskim (Kokizow 1911:34)⁷²⁸.

Jakież fakty przedstawił Kokizow? Wątpliwości nie podlega fakt, że większość dzieł karaimeńskich do połowy dziewiętnastego wieku pisana była w języku hebrajskim (*'Adderet 'Eliyyahu, Sep̄er 'Asara Ma'amarot, 'Orah Šaddiqim, Zeķer Šaddiqim*). Sam Abraham Firkowicz nie był wyjątkiem w tym względzie (*'Aḥne Zikkaron*). I choć w narzeczu krymskotureckim również powstawały prace naukowe, jak na przykład wyżej omawiany *Šup̄ Deḥaš*, jest to tylko mała „kropla” w morzu literatury karaimeńskiej. Nie

---

⁷²⁷ W oryginale: «Ни одинъ изъ извѣстныхъ до сихъ поръ историческихъ фактовъ изъ жизни караимовъ не дастъ неоспоримыхъ доказательствъ, что общеупотребительный въ настоящее время среди караимовъ турко-татарскій языкъ является ихъ роднымъ языкомъ, какимъ, напр., русскій языкъ является для тѣхъ народовъ славянскаго племени, которые населяютъ большую часть Россійской имперіи, французскій языкъ — для французовъ, японскій языкъ — для японцевъ и т. д. Напротивъ, въ исторіи можно подобрать такіе факты, которые даютъ, хотя и косвенныя, указанія на то, что въ далекія отъ насъ времена дикія орды татаръ завладѣли нашими мирными предками и что подъ ихъ вліяніемъ произошла насильственная или добровольная замѣна нашего родного древне-библейскаго языка татарскимъ».

⁷²⁸ W oryginale: «Если эта замѣна не только ничего не дала нашей націи въ смыслѣ культурнаго ея развитія, но даже наоборотъ, сильно затруднила общеніе нашихъ предковъ съ культурными народами и усвоеніе достигнутыхъ этими народами успѣховъ въ различныхъ областяхъ наукъ и искусствъ, то вполне своевременнымъ будетъ возбужденіе весьма важнаго вопроса о томъ, не представляется ли полезною, а слѣдовательно, и настоятельно необходимою замѣна караимами нынѣшняго такъ и оставшагося некультурнымъ татарскаго языка культурнымъ, напр., русскимъ».

zapomniał autor też poddać druzgocącej krytyce literacki dorobek, napisany w języku tatarskim:

Przez wiele wieków używania języka tatarskiego Karaimi nie stworzyli w nim prawie żadnej ani naukowej, ani ogólnej literatury, którą powinniśmy doceniać, a wraz z nią i sam język tatarski. Nie tylko u Karaimów, lecz także u innych narodów w języku tatarskim prawie nie ma takich książek, których opanowanie treści powinno być dla nas pożytecznym. Gdyby istniały takie książki u ludów tatarskich, Karaimi nie mogliby z nich skorzystać, ponieważ nie znają pisma tatarskiego, a czas potrzebny na opanowanie tego pisma, można byłoby bardziej użytecznie wykorzystać na naukę jednego ze współczesnych języków kultury.

W związku z tym, praktykowane jeszcze dziś wśród Karaimów przyswajanie od najmłodszych lat języka tatarskiego i prowadzenie w wielu przypadkach nauczania w nim karaimskiego Prawa Bożego oraz innych przedmiotów nie przynoszą nawet ułamka korzyści, którą przyniosłoby przyswajanie przez dzieci języka kultury, umożliwiające zdobywanie rozległej wiedzy w różnorodnych dziedzinach nauki i sztuki, przedstawionej bezpośrednio w tym języku lub tłumaczonej z innego języka kultury. Wreszcie, w przyszłości, mało kto zechce wśród Karaimów pisać w języku tatarskim swoje prace naukowe lub tworzyć prace czysto literackie, po pierwsze, dlatego, że język (ten) jest zbyt biedny do takiego użytku i dla niego należałoby tworzyć wiele nowych słów, a po drugie, żaden naukowiec, pisarz nie skazuje swoich prac na ograniczoną dystrybucję, to jest do bardzo ograniczonej liczby Tatarów, Karaimów, a ich książki drukowane, np. w języku rosyjskim, udostępniane (byłyby) wielu tysiącom czytelników” (Kokizow 1911:34-35)⁷²⁹.

---

⁷²⁹ Woryginalie: «За много вѣковъ употребленія татарскаго языка караимы не создали на немъ почти никакой ни научной, ни общей литературы, которою намъ слѣдовало бы дорожить, а вмѣстѣ съ нею и самимъ татарскимъ языкомъ. Не только у караимовъ, но и у другихъ народовъ на татарскомъ языкѣ почти нѣтъ такихъ книгъ, усвоеніе содержанія которыхъ было бы для насъ полезно. Если бы и существовали такія книги у татарскихъ народовъ, караимы не могли бы ими пользоваться, потому что не знаютъ татарской письменности, а время, необходимое на изученіе этой письменности, можно было бы съ большею пользою употребить на изученіе одного изъ современныхъ культурныхъ языковъ.

Слѣдовательно, практикуемое и теперь еще среди караимовъ усвоеніе съ малыхъ лѣтъ татарскаго языка и веденіе во многихъ случаяхъ преподаванія на немъ караимскаго Закона Божія и другихъ предметовъ не приносятъ и малой доли той пользы, которую принесло бы усвоеніе дѣтьми культурнаго языка, дающаго возможность пріобрѣтать обширныя познанія по различнѣйшимъ отраслямъ наукъ и искусствъ, изложенныя непосредственно на этомъ языкѣ или переведенныя съ другого культурнаго языка. Наконецъ, и въ будущемъ едва-ли кто-либо изъ караимовъ захочетъ на татарскомъ языкѣ излагать свои научные труды или писать чисто литературныя произведенія, во-первыхъ, потому что этотъ языкъ слишкомъ бѣденъ для такого употребленія и для него приходилось бы создавать очень много новыхъ словъ, а, во-вторыхъ ни для ученаго, ни для литератора нѣтъ никакого расчета обречь свои произведенія на распространеніе исключительно среди крайне ограниченнаго числа по-татарски грамотныхъ караимовъ, тогда какъ ихъ книги, напечатанныя, напр., на русскомъ языкѣ, дѣлаются доступными многимъ тысячамъ читателей».

Przedstawicielem antytatarskiego prądu w zakresie języka był także M. Sinani z Petersburga, który pisał:

Nasze zacofanie wyjaśnia się w ten sposób, iż Karaimi przez wiele wieków znajdowali się pod panowaniem Tatarów. Nie minęło jednak sto lat od tego czasu, jak Rosja schroniła pod swymi skrzydłami Karaimów, którzy poczynili już ogromne kroki naprzód w rozwoju intelektualnym (Sinani 1911:104)⁷³⁰.

Kończąc relację na temat poglądów słynnych karaimów rosyjskich dotyczących pojmowania karaimskiego języka ojczystego – w przeciwieństwie do profesora A. Zajączkowskiego – przywołam jeszcze jeden cytat wybitnego karaimskiego pedagoga E. Kazasa. W 1869 r. w Eupatorii ukazał się jego podręcznik do gramatyki hebrajskiej w narzeczu karaimsko-tatarskim. Książka ta przez wiele następnych pokoleń postrzegana będzie jako utwór karaimskiej literatury turkijskiej. Okazuje się, że sam autor miał zupełnie inne podejście, gdy przystępował do pisania tej pracy. W jego pojęciu to język biblijny był elementem narodowym, a nie jakkolwiek inny język obcy – tatarski czy rosyjski. Oto cytat listu E. Kazasa do *Życia Karaimskiego*:

Przede wszystkim byłem nauczycielem i we wszystkich swoich pracach stawiałem sobie cele pedagogiczne, mając głównie na uwadze nasze młode pokolenie uczące się w szkołach karaimskich. Dla niego sporządziłem praktyczny podręcznik starożytnego języka hebrajskiego, najpierw w języku tatarskim, który do niedawna panował w naszym życiu rodzinnym, a następnie w języku rosyjskim, kiedy ten język kultury wyparł wśród nas język barbarzyński (Rajecki 1912:11)⁷³¹.

„Język barbarzyński” w ustach Kokizowa – jak wcześniej cytowałam – w odniesieniu do języka tatarskiego, używanego przez karaimów, brzmiał zdecydowanie pejoratywnie. To samo o karaimsko-tatarskim narzeczu – nazywanym w czasach współczesnych karaimskim językiem krymskim – powiedział E. Kazas. W jego rozumieniu – oraz wielu innych przedstawicieli tego pokolenia – języki mówione

---

⁷³⁰ W oryginale: «Наша отсталость объясняется тѣмъ, что карaimы были долгіе вѣка подъ владычествомъ татаръ. Не прошло, однако, ста лѣтъ съ тѣхъ поръ, какъ Россія осѣнила своимъ крыломъ карaimовъ, какъ они сдѣлали громадныя шаги впередъ въ умственномъ прогрессѣ».

⁷³¹ W oryginale: «Прежде всего я былъ педагогомъ и во всѣхъ своихъ писаніяхъ преслѣдовалъ педагогическія цѣли, имѣя главнымъ образомъ въ виду наше учащееся въ карaimскихъ училищахъ молодое поколѣніе. Для него я составилъ практической учебникъ древне-еврейскаго языка, сначала на татарскомъ языкѣ, который недавно господствовалъ въ нашемъ домашнемъ быту, а потомъ на русскомъ языкѣ, когда этотъ культурный языкъ вытеснилъ среди насъ языкъ варварскій».

w życiu codziennym mogą istnieć i znikać, lecz społeczność karaimska bez języka „kultury” nie ma przyszłości, dlatego też Kazas zdecydował się nauczać świętego języka hebrajskiego poprzez język rosyjski, a zarzucił nauczanie poprzez „język barbarzyński” (tj. tatarski).

Wydaje się, że kwestia rozróżniania języków na „język kultury” i „język barbarzyński” jest bezzasadna w czasach nam współczesnych, bo oto w 2006 r. w wydanym katechizmie Zajączkowskiego redaktor Szymon Pilecki postanowił zachować język karaimski, który historycznie jest dla karaimów językiem ich własnej kultury, nie zaś językiem „barbarzyńskim”. Jest to więc – kulturowo – mocna strona tego katechizmu. Zastanawia jednak fakt całkowitego zarzucenia świętego języka, a więc języka religii, wiary ojców w tym wydaniu katechizmu. W szkicu katechizmu Zajączkowskiego z 1946 roku aż roi się od hebrajskojęzycznych terminów, a więc współczesne wydanie katechizmu błędnie sugeruje czytelnikowi, że Zajączkowski w swej praktyce dydaktycznej nie odwoływał się do kultury hebrajskiej⁷³². Należy jednak

---

⁷³² Porównanie współczesnego wydania katechizmu Zajączkowskiego (2006) ze szkicem z 1946 r. Skreślony tekst – tekst Zajączkowskiego pominięty we współczesnej wersji (skreślenie moje):

Karaim (w l. p. Karaj); Pan Bóg (*Tenri Jaratuwczu*); On jest Pierwszy i Ostatni, był, jest i będzie (*Ol burunhu, da Ol sondrahy, edi, bardyr da bohur*); „Pięcioksiąg” (z greckiego Pentateuch), czyli hebr. Tora („Prawo”); 8 ksiąg proroków (hebr. Newijim) oraz 11 ksiąg Hagiografów (hebr. Ketuwim); T(ora); N(ewijim); K(etuwim): TeNaCH; księga Rodzaju (grec. Genesis, hebr. Bereszit); Adam i Ewa (hebr. Adam, Hewwa); księga Wyjścia (grec. Exodus, hebr. Weella szamoto); księga Kapłaństwa (grec. Leviticus, hebr. Wajjikra); księga Liczb (grec. Numeri, hebr. Bemidbar); księga Powtórzonego Prawa (grec. Deuteronomium, hebr. Ele haddrim, lub w skrócie Dewarim); rozdział (parasza); dziesięcioro przykazań (On Siozliari Anochiniń (dodano Tieńriniń)); „Święty, Święty, Święty Pan Bóg zastępów, pełna jest wszystka ziemia chwały Jego!” (Hebr. Kadosz, kadosz, kadosz Adonaj Cewaot); księga Psalmów (hebr. Sefer Tihillim); Nisan Artarych-aj, Hjar Kurał-aj; Siwan Baszkuschan-aj; Tammuz Jaz-aj; Aw Ułah-aj; Ełul Czyryk-aj; Tiszri Ajrychsy-aj; Cheszwan Kiuż-aj; Kislew Sohum-aj; Tiewet Kysz-aj; Szewat Karakysz-aj; Adar Siuwiuńcz-aj; Wa adar (II Adar) Artych-aj; Jom riszon (edad) Burunhu kiun – Jech-kiun; Jom szani Ekińczy kiun – Jech-baszkuiń; Jom szelishi Ücziuńczy kiun – Ortakiun; Jom rewi-i Diortiuńczy kiun – Chankiun; Jom chamishi Bieszińczy kiun – Kiczibaraski (lub Kiczi-ajne kiun); Jom ha sz sziszzi Altynczy kiun – Baraskikiun (lub Ajne kiun); Szabbat Tynczalmach kiuniu; Wielkanoc (Hag ha Pesach), Chydzły Tymbyłarnyn; Siódmy dzień (Szewi-i aceret); święto Tygodni (hebr. Szawuot, kar. Chydzły Aftalarnyn); święto Namiotów (Sukkot); święto zbioru (Hag ha asif); Ósmy dzień (Szemini-aceret); święto Trąb Terua kiuniu (hebr. Jom Terua), czy Byrhy tartmaehnyu kiuniu); dzień odpuszczenia grzechów – Boszatłych kiuniu (Kippur); hag hydż; szalosz-regalim ücz kurlałar; rozkosz (aszaiszłych); dzień nowiu (hebr. Rosz hodesz, kar. Janhyj, Janhy aj); dni uroczyste (mikra-kodesz); tzw. małe święta (hebr. Chol ha moed); omer ha t tenufa snopa podnoszenia; ofiara ze świeżej mąki pszenicznej (hebr. lechem ha beruchim); Jarty San, czyli „połowa liczby”; namioty (hebr. sukot, kar. ałaczyc); jubileusz (hebr. jowel); Nowy Rok (hebr. Rosz ha sz szana); hymny pokutnicze (tzw. selicha. l. mn. selichot); wieczór (hebr. erew, kar. ingir); posty (kar. orucz); Awuz Jabar (dosł. „Zamknięcie ust”); Kurban („Ofiara”); Awuz Aczar (dosł. „Otwarcie ust”); tiuszkiu – „nieszpory”; modlitwa poranna (hebr. tefilat boker, kar. tanbyła kołtcha); modlitwa pod wieczór (hebr. tefilat erew, kar. ingir kołtcha); gmina (kar. dżymat); dodatkowa modlitwa (musaf); całopalenie wieczne (hebr. olat ha tamid); intencja (hebr. nijet); modlitwy chwalebne (beracha, tihilla); modlitwy dziękczynne (toda); modlitwy pokutnicze (widduj spowiedź); modlitwy błagalne (bakasza); peszat; kyna – elegia żałobna; „chutba”, tzn. modlitwa za pomyślność panującego władcy i kalifa muzułmańskiego (kar. alhysz).

zauważyć, że z pierwotnego katechizmu oba języki, tj. karaimski i hebrajski, są już w zasadzie językami rzadziej używanymi, gdyż cała wiedza religijna, teologiczna, historyczna i społeczna o karaimach jest tu wyłożona w języku polskim.

Muzułmańskie oraz chrześcijańskie elementy w karaimizmie

Czytając katechizm Zajączkowskiego, odnosi się wrażenie, że autor umyślnie szukał i wynajdował powiązania z islamem i chrześcijaństwem, aby tylko pominąć odniesienie do judaizmu, na ile to możliwe. Wątpię, aby autor nie miał dostępu do wcześniejszych karaimskich tekstów religijnych. Dlaczego dokonał takiego „oczyszczenia i puryfikacji” karaizmu od judaizmu (jako osobnej religii), a nie uznał go za odłam tej samej religii? Przedstawione przykłady wydają się „naciągnięte”, aczkolwiek w niektórych fragmentach posiadają one swoje naukowe uzasadnienie:

1. Omawiając początki dziejów karaimskich od Anana ben Dawida, Zajączkowski podał drugą nazwę *ananici* (od prądu religijnego Ananija), która pojawiała się – jak zaznaczył – w źródłach arabskich, np. w dziele pisarza i filozofa al-Szahrastani (Zajączkowski 2006:7).
2. Nazwa karaim (w l. p. Karaj)⁷³³, przyjęta w IX w., pochodzi od hebrajsko-arabskiego czasownika *kara* – czytać, czyli rdzenia, z którego wywodzi się nazwa Koran, Pismo Św. Muzułmanów. Autor pominął nazwę Biblii *Mikra* i faktu, że

---

⁷³³ Por. „sama nazwa wyznawców religii, po karaimsku *Karaj* ‘Karaim’, choć – jak wiadomo wyprowadza się ją zwykle od czasownika hebrajskiego *kara* ‘czytać’, to jednak niewątpliwie początki swe zawdzięcza wpływom semantycznym terminologii arabsko-muzułmańskiej. Wydaje się bowiem nie ulegać dziś wątpliwości, że termin *Karaj* w znaczeniu tradycyjnym ‘wyznawców Pisma’ powstał w oparciu o znaczenie semickiego *kara* w użyciu muzułmańsko-koranicznym: *kara*’a ‘czytać, recytować Pismo, Lekturę’, skąd sam termin *Kur’ān* ‘Lektura czy Pismo Św. Muzułmanów, Koran’ (Zajączkowski 1946-1947:31)”. W swych dowodzeniach Zajączkowski odwołał się do badacza zapożyczeń orientalnych w polszczyźnie Jana Karłowicza, który w *Słowniku wyrazów obcych* zestawił obok siebie hasła *Koran* ‘czytanie, Pismo’ oraz karaim ‘uznający powagę czytania czyli Pisma’ (Zajączkowski 1946-1947:31)”. I choć Zajączkowski potwierdzał, że nazwa *Kur’ān* ‘Koran’ stanowi w swej istocie zapożyczenie syryjsko-hebrajskie, gdyż nieraz odwoływano się do wpływu hebrajskiego *Mikrā* na tworzenie arabskomuzułmańskiego *Kur’ān*, tym niemniej w kontekście karaimskim całkowicie negował tą pierwotną relację z hebrajszczyzną. „Wiadomo, że Karaimi, nazywający się pierwotnie Ananitami, w późniejszym średniowieczu przyjęli nazwę Karaimów *Karaj*, a jeszcze później w literaturze hebrajskokaraimskiej spotykamy określenie *Bene Mikrā* ‘Synowie Pisma, czyli Zakonu’. Nazwa to najwyraźniej wtórna, późniejsza, termin zaś pierwotny (którego początku chronologicznie zresztą trudno jest dokładnie ustalić) *Karaj* przebył drogę z hebrajskiego, poprzez środowisko kultury i systemu religijnego Islamu, w oparciu bowiem o znaczenie pnia *kara*’a, a jakie nadano mu w terminie *Kur’ān* powstała i nazwa wyznawców Pisma, *Karaj*” (Zajączkowski 1946-1947:31-32).

Warto zaznaczyć, że istniały również dość dziwne wykładnie nazwy karaimi. Tak na przykład słowo *Karait* tłumaczyło się jako czarny pies ‘kara-it’, co oczywiście – jak stwierdza badacz – nie odpowiada prawdzie (Zajączkowski 1928(1/4-5):74).

karaimi nazywali się też *bene-Mikra*, tzn. bibliści (Duwan 1890:6, Szamasz 1913:25, Firkowicz 1915:59-60, Prik 1917:5, Zajączkowski 2006:7).

3. W odniesieniu do dziesięciu artykułów wiary karaimskiej autor zwrócił uwagę na fakt, że karaimi opierają się na dwóch zasadach dogmatycznych, Jedności oraz Sprawiedliwości Boga, występujących także w dogmatyce muzułmańskiej⁷³⁴. Pojawia się więc pytanie, dlaczego Zajączkowski pominął kolejne dziesięć cech istoty Bożej, na które wskazali – w objaśnieniu pierwszego dogmatu wiary – Duwan i Prik, czyli wieczność, bezcielesność, niezmienność, niezależność, wszechobecność, wszechmądrość, wszechmoc, wszechwiedza, wszechdobroć i świętość (Duwan 1890:12-18, Prik 1917:17-32, Zajączkowski 2006:9)?
4. Słowo *kienesa* – choć pochodzi z języka aramejskiego – trafiło do karaizmu poprzez arabski *kanisa* – tzn. zbor⁷³⁵. Autor w ogóle nie wspomina określenia *synagoga*⁷³⁶ czy *bet-kneset* (Duwan 1890:71, Zajączkowski 2006:8,29).
5. Karaimskie słowo *dżymat* – na określenie zbiorowego nabożeństwa, zgromadzenia czy zboru – ma pochodzenie muzułmańskie, podobnie jak gmina muzułmańska u Arabów, Persów i Turków (Zajączkowski 2006:29).
6. Modlitwa za ojczyznę wywodzi się z bardzo odległej tradycji państw muzułmańskich – tzw. „*chutba*” (Zajączkowski 2006:30, o czym mowa będzie poniżej).
7. Karaimi, podobnie jak muzułmanie, ustalają nów księżycowy na podstawie obserwacji gołym okiem – w odróżnieniu od innych wyznań (choć autor ich nie wymienia) opierających się na obliczeniach astronomicznych. Zajączkowski

---

⁷³⁴ Zajączkowski podkreślił, że Anan ben Dawid przyjął dwie zasady mutazylickie dotyczące jedności i sprawiedliwości Boga, czyli *'ilm al-'adl* (naukę o sprawiedliwości) oraz *'ilm at-tauhīd* (naukę o jedności). Ponadto, naśladowując Mu'tazylitów, karaimi przyjęli także zasadę alegorycznego tłumaczenia antropomorfizmów pojawiających się w Piśmie Św. (Zajączkowski 1929(2/2):11).

⁷³⁵ Por. „Słowo *k'en'esa* 'kienesa, świątynia karaimska' w języku karaimskim wywodzi się ze środowiska muzułmańskiego, przechodząc dość długą drogę językową. Zatem z aramejskiego *kenīštā* 'zbor', w syryjskim *kenūštā*, wyraz ten dostał się do arabskiego w formie *kanīsa*, a stamtąd jako termin muzułmański na oznaczenie 'świątyni chrześcijańskiej czy mozaistycznej' przeszedł do karaimskiego: *k'en'esa*. Niektórzy wyprowadzają nazwę arabską *kanīsa* z greckiego zapożyczenia *kalīsa* 'kościół' (*ἐκκλησία*). Zdaje się etymologia ta jest niesłuszna. W każdym razie z całą pewnością stwierdzić można, że postać hebrajska *keneset*, z *t* w wygłosie wyrazu, jest formą późną i nie może być bezpośrednim źródłem zapożyczenia karaimskiego” (Zajączkowski 1947:31).

⁷³⁶ W liście z dnia 13 stycznia 1936 r. Zajączkowski pisał do prof. T. Kowalskiego, że dokonał poprawki w artykule ostatniego, zastępując słowo „synagoidalny” słowem „liturgiczny”: „Najserdeczniej dziękuję za nadesłany artykuł. Mam głębokie przekonanie, posłuży on za doskonałą wskazówkę przy dalszych pracach dotyczących Karaimów. Szczególnie cenne i na czasie są uwagi o konieczności inwentaryzacji zabytków językowych karaimskich. Artykuł natychmiast wysłałem do Wilna, sądzę, że w niedługim czasie będzie wydrukowany. (Pozwoliłem sobie zmienić jedynie: „śpiewy synagoidalne” na – „liturgiczne”, nie weźmie mi chyba Pan Profesor tego za złe)” (Zajączkowski 2013:104).

pominął fakt, że Duwan i Prik nie podważyli zasady obserwacji gołym okiem, aczkolwiek podkreślili, że ta tradycja odeszła w przeszłość i popadła w zapomnienie, gdyż karaimscy uczeni sporządzają specjalne astronomiczne tabele na podstawie obliczeń „według przebiegu południka przebiegającego przez półwysep Taurydzki 45° N” (Duwan 1890:82, Prik 1917:103, Zajączkowski⁷³⁷ 2006:15).

8. Nazwy dni tygodni w oryginale hebrajskim wywodzą się od ich kolejności: dzień pierwszy, dzień drugi, dzień trzeci, itd. Zajączkowski nie omieszcza wskazać, że podobnie jest w religii muzułmańskiej i u Arabów (Zajączkowski 1946) (w wydaniu 2006 roku pominięto odniesienia do języka hebrajskiego).
9. Wyjaśniając zasady kalendarza karaimskiego, Zajączkowski odwołał się do kalendarza muzułmańskiego. Oba te kalendarze są księżycowe (32 latom słonecznym odpowiadają 33 lata księżycowe). Takie dowodzenie nie wydaje się dość logiczne, bowiem w kalendarzu karaimskim obowiązuje 19-letni cykl, a co dwa lub trzy lata dodaje się miesiąc trzynasty. Zaś Mahomet zreformował kalendarz i odwołał dodawanie trzynastego miesiąca (Zajączkowski 2006:15, Irving 1850:158).
10. W odniesieniu do trzech świąt pielgrzymich: Pesach, Święta Tygodni oraz Święto Namiotów, Zajączkowski skupia się na karaimskiej nazwie Hydź (pomija zaś hebrajską *hag* ‘święto’), która zbliżona jest do muzułmańskiego *hadź*, *hadzi* – pielgrzymki, interpretowanej jako święto⁷³⁸ (Duwan 1890:85-6, Prik 1917:104-5, Zajączkowski 2006:17).

Chrześcijańskie podobieństwa przedstawiają się następująco:

11. Fakt włączenia psalmów do nabożeństw karaimskich przypomina tradycję katolicką i innych wyznań chrześcijańskich. Autor nie zastanawiał się nad podobieństwami i różnicami w obrzędach karaimskich i rabbanickich (Zajączkowski 2006:28).

---

⁷³⁷ Zajączkowski nawet podkreślił, że w kalendarzu karaimskim „obowiązuje zasada nie obliczeń astronomicznych (jak w innych wyznaniach)” (Zajączkowski 2006:15).

⁷³⁸ Por. „nazwa święta dorocznego, uroczystości obchodzonej trzykrotnie do roku – w Biblii występuje w formie *hag*. Nazwa ta oczywiście dobrze jest znana karaimom z tekstu oryginalnego Pisma Św. Lecz po karaimsku święto nazywa się *hydź*, czyli w formie arabskiej *hydź*, *hadź* „uroczysta pielgrzymka do miejsc świętych muzułmanów”, na gruncie arabskim pożyczka ze wspomnianego hebr. *hag*” (Zajączkowski 1945-1946(23/1):29).

12. (Po raz drugi w katechizmie) Zajęczkowski zbliżył liturgię karaimską oraz chrześcijańską opartą na psalmach. Odwołując się do wersetu z księgi Psalmów 68:27: „W zborach błogosławcie Bogu, Panu ze źródeł izraelskich”, zaznaczył, że kościół chrześcijański tłumaczy to „w kościele”: „In ecclesiis benedicite Deo Domino”. Dlaczegoż to łacińskie tłumaczenie miałoby być ważniejsze, aniżeli hebrajskie w oryginale (Zajęczkowski 2006:14,29)?

Reasumując, należy podkreślić, że zadaniem Zajęczkowskiego w udowodnieniu wpływów „Islam na powstanie karaimizmu, jak na kształtowanie się środowiska chazarsko-kipczackiego, z którego wywodzą się dzisiejsi Karaimi polscy” polegało na tym, aby „podnieść znaczenie terminologii muzułmańskiej dla słownictwa karaimskiego w dziedzinie pojęć religijnych” (Zajęczkowski 1946-1947:39).

Dziesięć dogmatów wiary karaimskiej

Zajęczkowski przedstawił następującą listę 10 dogmatów wiary⁷³⁹ (Zajęczkowski 2006:8-9):

1) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Pan Bóg (*Tenri*⁷⁴⁰ *Jaratuwczu*) – niech będzie pochwalone Imię Jego! – stworzył z nicości niebo i ziemię, i wszystko co na niej jest.

---

⁷³⁹ Warto podkreślić, że powyższe artykuły wiary zmieniały się i w wersji polskiej. W wersji zredagowanej przez M. Abkowicz niektóre dogmaty zostały poddane modyfikacji, a część z nich napisana w całkowicie nowy sposób. Oto następujące zasady (Abkowicz 1987:12-13):

1. Wszchemocny Bóg (*Tenri Jaratuwczu*) istnieje odwiecznie.
2. Jedność i potęga boska nie mogą być przyrównywane do żadnej istoty i są niepojęte dla rozumu ludzkiego.
3. Wszystko, co istnieje, od aniołów począwszy, a na najniższych istotach skończywszy, zostało stworzone przez Boga.
4. Opatrzność Boża czuwa nad każdą istotą.
5. Bóg natchnął duchem proroczym Mojżesza i przez niego zesłał Prawo.
6. Pięcioksięgu i zawartych w nim Dziesięciorga Przykazań nie można ani zmienić, ani uzupełnić.
7. Prorocy zawsze byli natchnieni duchem Bożym.
8. Bóg wyznaczył każdemu człowiekowi nagrodę i karę podług zasług i przewinień jego.
9. Wskreszenie zmarłych nastąpi w dniu Sądu Ostatecznego.
10. Bóg wybawi świat przez zesłanie Mesjasza.

W odniesieniu do istoty Boga niektóre zasady powyższe przedstawione są w inny sposób i w innej kolejności, lecz generalnie nie odbiegają od wykazu dogmatów Basziaczi. Ogromne zmiany dotyczą ponownie szóstego dogmatu. Nie pojawia się tutaj ani obowiązek nauczania języka biblijnego, ani obowiązek nauczania Tory. Dogmat ten poświadcza odwieczną zasadę biblijną Jozuego, aby niczego nie dodawać, ani odejmować od Pisma Św.

⁷⁴⁰ Na podstawie badań nad najstarszymi źródłami tureckimi, a mianowicie inskrypcją Kül-Tegina, Zajęczkowski postulował, że w języku karaimskim zachowane zostały nazwy bóstw tureckich. Tureckie *Tenri* ‘niebo’ (później ‘bóstwo nieba, Bóg’) odpowiada nazwie *Teñri* ‘Bóg Najwyższy’, a *jer sub* ‘ziemia-232

2) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Stwórca – niech będzie pochwalone Imię Jego! – nie ma ani początku ani końca. On jest Pierwszy i Ostatni, był, jest i będzie. (*Oł burunhu, da Oł sondrahy, edi, bardyr da bohur*).

3) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Bóg Wszechmocny nie ma sobie równego, że jest On ostatecznie Jedyny i nie ma jedności podobnej Jego Jedności, a nie jest On ciałem i nie ma żadnych cech cielesnych.

4) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Bóg Najwyższy natchnął duchem proroczym i zesłał Mojżesza, Nauczyciela naszego – pokój Jego duszy! – i że on jest głową wszystkich proroków.

5) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Bóg Najwyższy dał przez swego sługę Mojżesza, Nauczyciela naszego – pokój Jego duszy! – Swój Święty Zakon (Torę), znajdujący się obecnie u nas.

6) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że każdy wierny wyznawca powinien znać Świętą Torę Boga Najwyższego, aby rozumieć Jego Zakon.

7) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Bóg Najwyższy zsyłał natchnienie duchem proroczym także na wszystkich proroków następujących po Mojżeszu, Nauczycielu naszym – pokój Jego duszy! – i przeznaczał ich, aby przepowiadali i upominali swój naród.

8) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Zmartwychwstanie zmarłych nastąpi, gdy będzie taka Wola Stwórcy Najwyższego – niech będzie pochwalone Imię Jego.

9) Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że Bóg Najwyższy rozsądza ludzi sprawiedliwie i każdemu daje według zasług jego.

10) Wyznaję i wierzę wiarą sprawiedliwą, że przyjdzie na świat Mesjasz, który będzie pochodził z domu króla Dawida i odnowi Świątynię w Mieście Świętym (Jerozolimie).

Kalendarz karaimski

Kalendarz karaimski został przedstawiony przez Zajączkowskiego następująco:

Tab. 10. Kalendarz karaimski (Zajączkowski 1946, 2006:15-19)

	Zajączkowski (1946)		Zajączkowski (2006)	
	Miesiące	Święta/Posty	Miesiące	Święta/Posty
1.	Nisan Artarych-aj marzec/ kwiecień	Hag ha-Pesach Wielkanoc Chydzy Tymbyłarnyn (Święto Przaśników)	– Artarych-aj marzec/ kwiecień	– Wielkanoc Chydzy Tymbyłarnyn

woda, bóstwo opiekuńcze kraju, kraj' *jer suw* 'kraj, ojczyzna' (Zajączkowski 1946-1947:27).

		Szewi'i aceret (Dzień Zgromadzenia)		(Święto Przaśników) (Dzień Zgromadzenia)
2.	Ijar Kurał-aj kwiecień/maj		– Kurał-aj kwiecień/maj	
3.	Siwan Baszkuschan-aj maj/czerwiec	Szawuot Chydzý Aftaálnyn Święto Tygodni Pięćdziesiątnica/ Zielone Świątki Mattan Tora Święto Prawodawstwa	– Baszkuschan-aj maj/czerwiec	– Chydzý Aftaálnyn Święto Tygodni Pięćdziesiątnica/ Zielone Świątki – Święto Prawodawstwa
4.	Tammuz Jaz-aj (dosł. letni m-c) czerwiec/lipiec	post czwartego miesiąca	– Jaz-aj (dosł. letni m-c) czerwiec/lipiec	post czwartego miesiąca 9-ego dnia (Burunhu Orucz)
5.	Aw Ułah-aj lipiec/sierpień	od 1-go do 10-go On kiuń-ara 7-ego i 10-ego aw posty piątego miesiąca	– Ułah-aj lipiec/sierpień	od 1-go do 10-go On kiuń-ara – posty piątego miesiąca
6.	Ełuł Czyryk-aj sierpień/wrzesień		– Czyryk-aj sierpień/wrzesień	
7.	Tiszri Ajrychsy-aj (dosł. poświęcony m-c) wrzesień/	Jom Terua Terua kiuniu Byrhy tartmachnyn kiuniu Dzień trąb Rosz hasz-szana ⁷⁴¹	– Ajrychsy-aj (dosł. poświęcony m-c) wrzesień/	– Byrhy kiuniu Dzień trąb

⁷⁴¹ W rękopisie z 1946 roku Zajączkowski podkreśla, że chociaż w późniejszym okresie Karaimi obchodzili Nowy Rok w miesiącu *tiszri*, nie ma on biblijnego potwierdzenia: „w późniejszej tradycji zaczęto ten dzień obchodzić także jako „Nowy Rok” (hebr. Rosz hasz-szana). Ponieważ Pismo Święte nigdzie o tym święcie nie wspomina, jako pierwszy zaś miesiąc wymienia *Nisan* (por. § 9), wynika z tego dobitnie, że nie ma

	październik	Nowy Rok	październik	–
		Kippur /Kippurim Boszatłych Dzień odpuszczenia grzechów Sobota sobót (Święto duszy)		– Boszatłych kiuniu Dzień odpuszczenia grzechów Sobota sobót (Święto duszy)
		Sukkot Chydzy Ałaczychłarnyn Święto Namiotów Hag ha-asif Święto zbioru Święto Palmowe Szemini aceret 8-my dzień (dzień zgromadzenia) Simchat Tora „Radosna uroczystość Zakonu”		– Chydzy Ałaczychłarnyn Święto Namiotów Święto zbioru Święto Palmowe – 8-my dzień (dzień zgromadzenia) „Radosna uroczystość Zakonu”
		post siódmego miesiąca		post siódmego miesiąca
8.	Cheszwan Kiuż-aj (dosł. jesienny m-c) październik/listopad		– Kiuż-aj (dosł. jesienny m-c) październik/listopad	
9.	Kislew Sohum-aj listopad/grudzień		– Sohum-aj listopad/grudzień	
10.	Tiewet’ Kysz-aj (dosł. zimowy m-c) grudzień/styczeń	post dziesiątego miesiąca	– Kysz-aj (dosł. zimowy m-c) grudzień/styczeń	post dziesiątego miesiąca
11.	Szewat Karakysz-aj		– Karakysz-aj	

żadnej podstawy biblijnej święcić dzień pierwszy siódmego miesiąca jako Nowy Rok – karaimski Nowy Rok obchodzimy 1-ego *Artarychaja* (hebr. *Nisana*)” (Zajączkowski 1946, 2006:23).

	(dosł. czarna zima m.) styczeń/luty		(dosł. czarna zima m.) styczeń/luty	
12.	Adar Siuwińcz-aj luty/marzec		– Siuwińcz-aj luty/marzec	
	Wa-adar (II Adar) Artych-aj (przybywający) marzec (tylko w roku przestępnym)		– Artych-aj (przybywający) marzec (tylko w roku przestępnym)	

Nie zaskakuje fakt, że w kalendarzu karaimskim Zajązkowski upatrywał głębokiej tradycji tureckiej. Można nawet stwierdzić, że w swych badaniach Zajązkowski zawsze patrzył z perspektywy trzech wielkich religii monoteistycznych, to jest najpierw islamu, dalej chrześcijaństwa i dopiero na końcu mozaizmu:

W obrębie dwunastu nazw miesięcy wykrywamy tradycje starotureckie (system nawiązania miesięcy wedle pór roku: pierwszy miesiąc jesieni, środkowy miesiąc jesieni, ostatni miesiąc jesieni, po kumańsku küz-aj, orta-küz-aj, son-küz-aj), muzułmańskie (kurban-bajram-aj, safar-aj, prawdopodobnie też aszur-aj), chrześcijańskie (tob-aj, miesiąc pokuty, spowiedzi wielkanocnej = kwiecień) i wreszcie mozaistyczne (söünč-aj miesiąc radości = karaim. süjünč-aj = hebr. adar, miesiąc zabaw purimowych) (Zajązkowski 1935-1936:88).

Należy również podkreślić, że Zajązkowski sam osobiście do wojny stosował wersję hebrajską, pomijając odpowiedniki karaimskie (tureckie). W liście do S. Szapszała z dnia 26 marca 1928 roku Zajązkowski pisał: „Przesyłam najlepsze życzenia Waszej Wysokości z okazji nadchodzącego pogodnego święta Pesach i proszę Waszą Wysokość o udzielenie mnie i mojej żonie pasterskiego błogosławieństwa⁷⁴² (Zajązkowski 2013:69)”. I chociaż powyżej w tym liście Zajązkowski także użył rosyjskiego słowa ‘Пасха’ (Wielkanoc), to pominął turecką wersję.

W kontekście święta Namiotów, upamiętniającego zamieszkiwanie w szałasach Izraelitów podczas ucieczki z Egiptu i wędrówki do Kanaanu, Zajązkowski stwierdził,

⁷⁴² W oryginale: «Поздравляю Васъ, Ваше Высочество, с наступающимъ свѣтлымъ праздникомъ Песахъ и испрашиваю у Васъ для себя и своей супруги пастырскаго благословенія» (Zajązkowski 2013:66).

że tylko w czasach starożytnych w Jerozolimie stawiono namioty, „w obecnych czasach święto to wyróżnia się tylko osobną modlitwą” (Zajączkowski 2006:22). Sprzeczne to jest jednak z tradycją karaimów rosyjskich, bowiem w każdej miejscowości mieli oni w zwyczaju budować jeden wspólny szałas w podwórku kienesy lub domu modlitewnego, gdzie po zakończeniu zwykłego nabożeństwa odczytywali krótką modlitwę i śpiewali pieśni świąteczne z okazji Szawuot (Duwan 1890:96; Prik 1917:111; Kazas 1911:44).

Ponadto w katechizmie można zaobserwować zniknięcie święta Purim, obchodzonego dla upamiętnienia obrony Judejczyków (w 3400 r.), zamieszkujących na obszarach perskich przed knowaniami wroga Hamana. Święto to ma głębokie podłoże biblijne, a sam nakaz obchodzenia opiera się na wersetach z ks. Estery 9:20-23: „I opisał Mordechaj te wydarzenia i rozesłał listy do wszystkich Judejczyków po wszystkich prowincjach króla Achaszwerosza [...] aby postanowili sobie: czternasty dzień miesiąca *Adar* i piętnasty dzień jego rokrocznie święcić, jako dni, w których Judejczycy zyskali pokój od wrogów swoich... I przyjęli Judejczycy to, co wtedy zapoczątkowali i co im napisał Mordechaj (tekst z katechizmu Duwana 1890:102-3)”. Zdaniem karaimów wydaje się więc logicznym, że w sprawie dowodu pochodzenia tureckiego karaimów nie ma miejsca na judejską historię. I jeśli nawet przyjąć wersję M. Firkowicza o upamiętnieniu uratowania Izraelitów (Firkowicz 1915:29), to i ona – choć częściowo – utożsamia karaimów z semickim narodem, co jest niedopuszczalne w świetle ówczesnej identyfikacji karaimów z ludami tureckimi (wcześniej chazarskimi). Jedną więc kwestią to utożsamianie się narodowościowo z biblijnym narodem Izraela (tu Zajączkowski przeczy takim powiązaniom), inna zaś kwestia to aprobaty Pism Świętych w duchu wiary, które pierwotnie należą do narodu, z którym ze względu na pochodzenie, więzy krwi się nie identyfikowano. I tu Karaimi uznają całą Biblię, łącznie z jej świętymi nakazami itd. W tym dopiero świetle zastanawia fakt, dlaczego święto Purim tak łatwo odeszło w niepamięć (wszak jeszcze w liście z dnia 6 marca 1936 roku Zajączkowski osobiście składał życzenia świąteczne Szapszałowi: „Z okazji nadchodzących dni wesołych Purim zasylam w imieniu rodziny i własnym najlepsze życzenia dla Waszej Eksceleencji i Czcigodnej Pani Hachanowej pomyślności osobistej (Zajączkowski 2013:139)”)?

Ponadto, podczas kwerendy w halickim archiwum natknęłam się na kalendarze na lata 1946-1947, 1948-1949, 1949-1950, 1953-1954 w języku hebrajskim, mające stanowić pomoc w wyznaczaniu początków miesięcy i w ustalaniu dni świątecznych

i postów (לוח לקביעות ראשי חדשים וימי המועדים והצומות), gdzie w każdym egzemplarzu, napisanym odręcznie, figuruje judejskie święto Purim. Zagadką pozostaje, dlaczego pominął Zajązkowski święto Purim, skoro karaimi Halicza jeszcze przez co najmniej 9 lat po wojnie obchodzili to święto. Nie jesteśmy w stanie tego rozstrzygnąć, niemniej musimy założyć, że wśród samych karaimów nie było jednomyślności nawet w kwestii obchodów tego święta.

*Modlitwy karaimskie*⁷⁴³

W rozdziale poświęconym modlitwom Zajązkowski przedstawił ich klasyfikację ze względu na treść – w odróżnieniu do Duwana i Prika⁷⁴⁴ – i wyróżnił pięć ich rodzajów, które odpowiadają podziałowi z *Głosu Jakuba* Maleckiego z 1910 r. (Maleckij 1910:XII). Polski autor nie pominął hebrajszczyzny, podając jednak wyłącznie transliterację tych terminów (w wydaniu z 2006 r. zamieszczono tylko polskie nazwy (Zajązkowski 2006:30)):

1. chwalebne (*beracha, tihilla*⁷⁴⁵);
2. dziękczynne (*toda*⁷⁴⁶);
3. pokutne (*widduj*⁷⁴⁷ – spowiedź);
4. błagalne (*bakkasza*⁷⁴⁸);
5. zawierające wyznanie wiary.

Pytanie kluczowe to: Co stanowi sens modlitwy zawierającej wyznanie wiary?

---

⁷⁴³ Ciekawostką jest fakt, że Zajązkowski planował wydać modlitewnik w języku karaimskim, choć do realizacji nie doszło: „Zabrałem się teraz do liturgii karaimskiej i chcę ułożyć modlitewnik wyłącznie po karaimsku. Idzie to opornie, namęczę się sporo zanim znajdę miejsce w Piśmie Św. (głównie to są Psalmy), ale już kończę tekst codziennego nabożeństwa. Myślę, że pierwszym naszym zadaniem po wojnie będzie wydanie modlitewników w języku karaimskim. Dziś społeczeństwo całkowicie do tego dojrzało. Gdyby można było dostać jaką dobrą konkordancję St. Testamentu, bardzo by mi się przydała” (list z dnia 23 września 1943 r., Zajązkowski 2013:192).

⁷⁴⁴ Według Prika modlitwy dzielą się na (Prik 1917:80):

- 1) uwielbienia (חַבְּחָ),
- 2) dziękczynne (חֻדָּאָה),
- 3) błagalne (בְּקֻשָּׁה),
- 4) spowiednicze (וּדוּי).

Według Duwana każda modlitwa zawiera trzy części (Duwan 1890:73):

- 1) Modlitwa uwielbiająca (חֻדָּאָה, בְּרֻכָּה),
- 2) Modlitwa dziękczynna (חֻדָּאָה),
- 3) Modlitwa błagalna (בְּקֻשָּׁה).

⁷⁴⁵ Hebr. תהלה, ברכה.

⁷⁴⁶ Hebr. תודה.

⁷⁴⁷ Hebr. ודוי.

⁷⁴⁸ Hebr. בקשה.

Nikt z wyżej wspomnianych katechetów nie odniósł się do tego zagadnienia. Czy modlitwa taka ma dotyczyć dziesięciu dogmatów wiary karaimskiej? Czemu Zajązkowski pominął wyjaśnienie tak ważnej modlitwy? Otóż okazuje się, że wskazana modlitwa – na podstawie Maleckiego – to słynny werset biblijny: Słuchaj Izraelu: Przedwieczny Bóg nasz, Przedwieczny jest jedyny⁷⁴⁹ (שמע ישראל יהוה אחד). Jeśli przyjąć traktowanie Izraela wyłącznie w wymiarze duchowym w dziejach karaimskich, to dlaczego Zajązkowski odniesienia do Izraela – w takim znaczeniu – konsekwentnie pomija? Na marginesie warto dodać, że Maleckij uznawał naród karaimski za naród Izraela: „Pochodząc od potomstwa Abrahama, naród Izraela, my, Karaimi, wyznajemy prawo Boże, dane nam przez proroka Mojżesza na górze Synaj” (Maleckij 1910:XIII)⁷⁵⁰, czego najwyraźniej nie uznawał A. Zajązkowski.

Podsumowując, należy jeszcze raz podkreślić, że *Zarys religii karaimskiej* A. Zajązkowskiego stanowi odzwierciedlenie nowej tureckiej tożsamości karaimów, bliższej światu muzułmańskiemu, niż judejskiemu. Historia religijna postrzegana przez pryzmat tradycji czasem wyraża, lecz częściej stanowi przeciwieństwo tendencji obserwowanych w przedwojennych katechizmach. Wszystkie zagadnienia przedstawione w polskim podręczniku zostały zakorzenione w nauczaniu karaimskim i obowiązują aż do dnia dzisiejszego w Europie Wschodniej.

---

⁷⁴⁹ Ros. «Слушай, Израиль: Превечный – Богъ нашъ, Превѣчный – единь!»

⁷⁵⁰ W oryginalnie: «Происходя изъ потомства Авраама, народа Израиля, мы, Караимы, исповѣдуемъ Законъ Божій, данный намъ черезъ пророка Моисея на горѣ Синаѣ».

IV. Judaizm karaïmski w XIX i XX wieku w świetle katechizmów

Karaizm⁷⁵¹ to judaistyczny ruch religijny, który uznaje jedynie autorytet prawa Tory, nadanej Mojżeszowi na Górze Synaj, i który odrzuca Talmud, uznawany za prawo ustne nadane Mojżeszowi. Tora, czyli pięć ksiąg Mojżeszowych – Rodzaju, Wyjścia, Kapłańska, Liczb, Powtórnego Prawa, została nadana – wedle karaïmów – jako jedyny kodeks prawny. Stąd wiara wyznawców karaizmu oparta jest jedynie na Biblii, bez odwoływania się do komentarzy i interpretacji talmudycznych, a zatem nieuznawanie Talmudu stanowi także o istocie karaizmu. Samo słowo *karaim* ‘קראים’ (w l. poj. קראי, “piśmiennik”, “biblista”, również zaświadczone w hebrajskim piśmiennictwie karaïmskim) pochodzi od hebrajskiego rdzenia *kuf, resz, alef* קרא, występującego w terminie *Mikra* ‘מקרא’, czyli Pismo Święte. Tak więc termin karaizm oznacza wyznanie mojżeszowe oparte na Piśmie Świętym i może być przekładany jako „piśmiennictwo” (w opozycji do terminu „talmudyzm”, w znaczeniu wyznania mojżeszowego opartego, poza Pismem Świętym, również na Talmudzie) (Kokizow 1898:13, Szyszman 2005:23, Khan 2000:3).

Początki ruchu antytalmudycznego wiążą się z działalnością babilońskiego uczonego Anana ben Dawida. Według przekazów, około roku 760 w Babilonie umiera egzylarcha (hebr. ראש גלות, aram. ריש גלותא) – przywódca żydowskiej wspólnoty z rodu Dawida (prawdopodobnie Izaak Iskawi). Do objęcia urzędu po nim pretendowało dwóch najbliższych jego krewnych, a mianowicie Anan i Hassan. Z niewiadomych przyczyn rabbin babilońskiej akademii talmudycznej (*gaonim*) wraz ze starszymi żydowskiej wspólnoty zagłosowali na młodszego Hassana, którego później zatwierdził bagdadzki kalif. Zwolennicy Anana nie podporządkowali się tej decyzji i również jego ogłosili egzylarchą. W konsekwencji tych wydarzeń Anan został uwięziony i skazany na karę śmierci. W więzieniu spotkał muzułmańskiego teologa Abu Hanifa, który dał mu bardzo cenną poradę, by tworzył linię obrony opartą na twierdzeniu, że jest przywódcą odrębnej grupy wyznaniowej (a nie całej wspólnoty). Nowy ruch miał opierać się na dogmacie dosłownego rozumienia Tory, w opozycji do ustnej tradycji reprezentowanej przez ustanowione władze. W rezultacie Anan ogłosił nową religię, która w sprawach doktrynalnych mocno różniła się od normatywnego judaizmu rabbanicznego. Przyjęta

---

⁷⁵¹ Jest to pierwotny termin, derywowany od hebr. קראי w liczbie pojedynczej. Polscy karaïmi w miejsce karaizm używają terminu karaimizm, które ma zabarwienie ideologiczne.

taktyka obrony zaowocowała. Obecny podczas posiedzeń sądowych kalif Al Mansura (754 – 775) ułaskawił Anana (Rule 1870:153, Cahn 1937:8-9, Ankori 1968:14-16, Khan 2000:2, Wasserstrom 2014:28-31, Zajączkowski 2006:7).

W 770 roku Anan napisał swoje najważniejsze dzieło *Seḇer ham-miṣwot* (*Księga przykazań*), w którym przedstawił najważniejsze dogmaty religijne. Interesującym jest fakt, że tekst powstał w języku aramejskim – języku Talmudu. Jest to jedyny traktat karański napisany w tym języku (Astren 2004:87, Lasker 2008:127).

Złotą myślą Anana, która przetrwała do naszych czasów oraz jest po dziś dzień aktualna, stało się powiedzenie umieszczone na początku jego książki: Studiujcie dobrze Torę i nie polegajcie na moim zdaniu (חפישו באורייתא שפיר ואל תשענו על דעתאי). Właśnie samodzielność i swobodne pojmowanie Pisma Św. stało się kluczową zasadą w karańskiej wierze. Istotnym faktem jest także to, że Anan nie czynił żadnej różnicy pomiędzy Pięcioksięgiem Mojżeszowym a księgami proroków oraz hagiografów, podczas gdy rabbanicy podkreślali wyższość Tory nad pozostałymi częściami Pisma Św. i jej nadrzędność w stanowieniu norm prawnych w boskim ustawodawstwie (דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן) (Khan 2000:2, Szyszman 2005:25-26, Harkawi 1897:42,61).

Seḇer ham-miṣwot charakteryzuje się zalecaniem surowych, ascetycznych norm postępowania jako drogi do osiągnięcia świętości i doskonałości duchowej. Anan wprowadził wiele ograniczeń i zakazów, które bardzo komplikowały życie społeczności. Na przykład, w szabat nie wolno było wychodzić z domu, za wyjątkiem modlitwy i potrzeb fizjologicznych. Należało siedzieć po ciemku, nie zapalając świec, i nawet jeśli zostały zapalone w piątek, przed szabatem, to i tak należało je potem zgasić. Jedzenie przygotowane na szabat powinno było starczyć również na wieczór z soboty na niedzielę. Pominięto zatem pośpiech z przygotowaniem posiłku, który mógłby skrócić dzień Pański (Harkawi 1897:43).

Opierając się na dosłownym znaczeniu wersetu biblijnego Wj 15:26: „Jestem Panem, lekarzem twoim” (אֲנִי יְהוָה רֹפֵאֲךָ), Anan wprowadził zakaz zwracania się do lekarza oraz stosowania leków. W judaizmie rabbanicznym nie ma podobnych przepisów (poza tym, to właśnie ten lud szczylił się wielkimi osiągnięciami w sferze medycyny). Ponadto, na liście zakazanych nauk znalazła się astronomia, gdyż w niej upatrywano podobieństw do astrologii (Harkawi 1897:47, Cahn 1937:66, Szyszman 2005:30).

W rabbanicznym prawie dotyczącym rzezaka obowiązuje zasada: Każdy może być rzezakiem (הכל שוחטין), bez żadnych ograniczeń osobowych (niewątpliwie wyjąwszy

pogan). Anan wprowadził istotne zmiany w przepisach prawa, podnosząc prestiż zawodu i jego znaczenie. W przepisach regulujących wymagania kwalifikacyjne rzeźników zawarł wymóg znajomości dogmatów wiary. Stały się one integralną częścią tekstów dotyczących zasad uboju rytualnego (Harkawi 1897:53).

Każdy nowonarodzony chłopiec karańskiego wyznania powinien przejść obrzezanie (מילה) 8-go dnia od jego narodzin. Jest to cielesny znak wiecznego przymierza zawartego pomiędzy Abrahamem a Bogiem. Zwyczaj ten nie stracił ważności po opuszczeniu ziemi świętej na skutek zmian politycznych i jest wiążącym w każdym miejscu zamieszkania karańców. Anan wprowadził kilka rygorystycznych modyfikacji do tego prawa. Otóż obrzezanie należało wykonać wyłącznie przy zastosowaniu nożyczek, a ten, kto łamał dane prawo, stosując jakiegokolwiek inne narzędzie, skazany był na karę śmierci. Podczas zabiegu przecina się napletek z góry do dołu na dwie części, po czym ścina go się najpierw u góry, dalej na dole. Po zabiegu używane są dwie płócienne szmatki – duża i mała – z olejkiem migdałowym. Jeśli nie zostanie spełniona choć jedna z powyższych zasad, obrzezanie uważa się za niedokonane, i należy powtórzyć cały zabieg. Co do osób dorosłych Anan nauczał, że obrzezanie powinno być dokonywane wyłącznie w 11-stym dniu miesiąca (Kazas 1877:1-4, Harkawi 1897:45-46, Cahn 1937:60).

Ogólnie rzecz biorąc, można stwierdzić, że przy pisaniu swego dzieła Anan opierał się na rabbanicznym ustawodawstwie w jego pierwotnym brzmieniu (lub na tekście z pewnymi modyfikacjami). Tekst jego stał się później podstawą do wprowadzenia nowych, innych zakazów i ograniczeń, całkowicie przeciwstawiających się obowiązującemu prawu (Talmudu Babilońskiego), tym samym tworząc podstawę prawną (religijną) pod nową wiarę. Oprócz antyrabbanicznych elementów dzieło charakteryzowało się muzułmańskimi zapożyczeniami (Harkawi 1897:59-61).

Początkowo zwolennicy Anana mianowali się *ananitami*, i dopiero z czasem do użycia weszło określenie *karaimi*. Największym ośrodkiem karaizmu w IX i XI wieku była Babilonia. Następnie większość społeczności karańskiej przemieściła się na wschód, do ziemi Izraela, a nawet do Kairu w Egipcie, gdzie zostało utworzone ważne centrum religijne, które przetrwało aż do XX wieku. Niewielka grupa powędrowała do Północnej Afryki i Hiszpanii. Duża grupa osiedliła się w Bizancjum, w Konstantynopolu, gdzie wspólnota karańska przetrwała ponad 600 lat. Ponadto, karaizm dotarł na Krym, skąd – wedle opinii większości badaczy – część społeczności karańskiej przeniosła się

na tereny polsko-litewskie (Szyszman 2005:61-69, Zajączkowski 2006:7). Izraelski badacz Shapira twierdzi, że karaimi na tereny Litwy i Polski przybyli z terenów Złotej Ordy, skądś na wschód od Krymu, mówiąc w archaicznym języku kipczacko-tureckim (Shapira 2003:4).

Każda religia, jako system wierzeń i praktyk, ma swoją doktrynę, przedstawiającą sposób pojmowania natury, sfery sakralnej i sfery boskiej. Najważniejsze prawdy zawierają się w wyznaniach wiary, które stanowią swego rodzaju osobistą deklarację wyznawcy. Wraz z pojawianiem się zbioru podstaw wiary w środowisku rabbanicznym, karaimscy uczeni podobnie zaczęli skrótowo formułować zasady wiary swojego wyznania. Pełniły one nie tylko istotną rolę w przygotowaniu do pełnienia służby ribbiego (rzeszaka), ale także w zachowywaniu ortodoksji karaimów. Dogmaty wiary stały się integralną częścią katechetycznej literatury karaimskiej.

Powinieneś wiedzieć, że uczeni (zajmujący się) badaniem Tory przeprowadzili badania naukowe w zakresie zgodności z Torą, znaleźli i wyznaczyli zagadnienia boskie odnoszące się do Boga, niech będzie błogosławiony, nazwali je dogmatami wiary, chcę powiedzieć rdzeniami i fundamentami, na których jest zbudowana wiara. Niektórzy z nich ustanowili 13 doktryn, niektórzy dziesięć doktryn, niektórzy pięć doktryn, niektórzy trzy doktryny wiary, wszystkie zjednoczone w jednym zjednoczeniu poprzez bogate przemyślenia. Zaprawdę uczeni karaimscy ustanowili 10 doktryn, bowiem *minyān* to dziesięć, liczba kompletna, i w rzeczywistości te doktryny obejmują wszystkie inne⁷⁵².

Autorstwo głównych zasad karaimskiego nauczania wiary przypisuje się Elijjahu Basziaczi (אליהו בשייצי), który sformułował je w kodeksie religijnych praw *'Adderet 'Eliyyahu* (אדרת אליהו, pełna nazwa *Seḇer ham-Micwot han-Niqra 'Adderet 'Eliyyahu*, dosł. *Plaszczyz Eliasz*) – aczkolwiek traktat ten dokończył jego uczeń i szwagier Kaleb Afendopulo. Warto zaznaczyć, że była to wyjątkowa księga teologiczna, w której w sposób klarowny przedstawiono poglądy religijne, choć sam tekst napisany jest dość zawile, co więcej jest to uczynione umyślnie przez autora, aby czytelnik uważniej przeglądał ustępy mało zrozumiałe i niezwykle trudne, a później samodzielnie doszedł do

⁷⁵² W rękopisie M. Sułtańskiego należącym do kolekcji Jewish Theological Seminary czytamy [1133-34]:
"דע לך אתה המעיין שחכמי המחקר התורניים חקרו בחקירתם המדעית המסכמת עם התורה ומצאו ועמדו על ענינים
אלהיים המיוחסים לאל ית' וקראם עקרי האמונה ר"ל שרשים ויסודות אשר האמונה בנויה עליהם יש מהם מי ששם י"ג
עקרים ויש ששם עשרה עקרים ויש ששם חמשה עקרים ויש ששם ג' עקרים אמונה כלם אגודים באגודה א' אצל
מטיבי העיון : אכן חכמי הקראים עמדו על חמשה עשרה עקרים לפי שמנין העשרה סך שלם ובאמת שהעקרים כוללים כל
זולתם... "

poznania prawdy (Basziaczi 1966:96-97):

Zaiste z powodu strachu przed strzałami języków głupców, aby nie stać się ich celem, zaczął (autor) dyskusej słowami sprzeczności, ukrywając (prawdę) tak, aby jego słowa zostały zrozumiane przez intelektualistów, ale niezrozumiane przez nikczemnych⁷⁵³.

Praca ta, odzwierciedlająca piętnastowieczne podejście i praktyki karaizmu bizantyjskiego, charakteryzuje się znacznym podobieństwem do tekstów rabbanicznych. Basziaczi wyraźnie wzoruje się na Majmonidesie, formułując listę głównych zasad wiary z dołączonymi wyjaśnieniami i interpretacjami (Basziaczi 1966:11, Ankori 1968:31, Astren 2003:45, Lasker 2008: 96-99).

Doktryna o stworzeniu świata⁷⁵⁴, jako pierwsza zasada wiary, została uznana za nadrzędną w karaizmie, podobnie jak w rabbanizmie. Basziaczi rozpoczyna swoje rozważania od wyjaśnienia stworzenia z czegoś i z niczego. Choć nie ma żadnej wątpliwości, że elementy w naszym świecie zostały stworzone z jakiejś pierwszej materii, czyli z czegoś, nierozwiązaną kwestią pozostaje, „czy ta pierwsza materia, podobnie jak sfery niebiańskie, została stworzona z niczego, czy one wszyscy są wieczne, jak twierdzą filozofowie (Lasker 2008:101)?” Basziaczi neguje opinię tych ostatnich, opierając się na fakcie, iż ich wyjaśnienia opierają się na wywodzeniu z końcowej sytuacji o początkowej sytuacji, bez możliwości bezpośredniego wglądu w przeszłość i zbadania punktu wyjściowego. W przypadku, gdy umysł człowieczy nie potrafi pojąć pojawienia się niektórych rzeczy na świecie, Basziaczi uważa za słuszne odrzucenie twierdzeń filozofów greckich, a przysłuchanie się słowom proroków. I choć w Piśmie Świętym nigdzie nie ma opisu stworzenia z niczego, to jednak są odniesienia do formowania świata. Uznając całkowitą nadrzędność Pisma Świętego, Basziaczi podkreśla, iż racjonalne wyjaśnienie można wykorzystywać tylko w przypadku zgodności z wersetami Pisma Świętego. A tak jak sama Tora nie nakłada wprost obowiązku wierzenia w stworzenie świata, to odpowiednio doktryna dotycząca stworzenia ma mieć przede wszystkim głębokie, religijne znaczenie (Basziaczi 1966:162-163, Lasker 2008:100-104).

---

⁷⁵³ W oryginale:

”אמנם מפני פחדו לשונות הסכלים שלא יהיה מטרה בהם היה מפיל בדבריו בתחלת המחשבה שתירה והסתר כדי שיובנו דבריו למשכילים ולא יבינו כל רשעים...”

⁷⁵⁴ Według D. Laskera, wielu wcześniejszych filozofów karaimskich było stronnikami islamskiego *Kalām*, w którym jedną z głównych zasad jest wiara w *creatio ex nihilo*, czyli stworzenie z niczego. Cechą charakterystyczną *Kalām* jest formułowanie dowodu na istnienie Stwórcy (Boga) na podstawie dowodu o stworzeniu świata (Lasker 2008:100-102).

Omawiając drugą zasadę wiary, Basziaczi rozwija kwestię powstania świata, wysuwając tezę o możliwym istnieniu świata, a zarazem koniecznym istnieniu Boga. Wszystko, co jest możliwe w zaistnieniu, jest stworzone, zatem cały świat jest stworzony. Fakt stworzenia świata przemawia o istnieniu Stwórcy, który z kolei nie stworzył sam siebie. Basziaczi, jako osoba religijna, utożsamia Stwórcę z jedynym Bogiem, argumentując to różnicą pomiędzy możliwym istnieniem i koniecznym istnieniem, jak i potrzebą niecielesnego duchowego napędu, w jego pojmowaniu Boga, który jest sprawcą wszelkiego działania na świecie (Basziaczi 1966:163-164, Lasker 2008:102-104).

Trzecia zasada mówi, że Bóg nie ma nikogo/niczego sobie podobnego. Jest on jedyny i ujednolicony pod każdym względem, a jego absolutny byt tylko przemawia na rzecz jego nieporównywalności. Gdyby były dwa byty, których istnienie byłoby niezbędne, to jeden z nich musiałby być bodźcem drugiego, czyli będzie zawsze tylko jeden taki byt, którego istnienie jest konieczne. Natomiast gdyby każdy z nich był swym własnym bodźcem (przyczyną), to powinien posiadać istotną i wyróżniającą jakość, której nikt inny nie ma; z kolei będąc identycznymi we wszystkim tworzą jedność; a byt, któremu można przypisać cechy, jest koniecznie stworzony, a zatem musi mieć stwórcę. Tak, jak człowiek nie jest w stanie osiągnąć prawdziwego i pełnego zrozumienia istoty Boga, tak nie należy przypisywać Bogu pozytywnych atrybutów, nadając mu ludzkie cechy, czynności i działania w sposób pozytywny, bowiem te opisy nakładają na istotę Boga ograniczenia. Opisy negatywne, które mają na celu oddzielenie i przeciwstawienie człowieka Bogu, negują ograniczenia, świadcząc o wyjątkowości natury boskiej – Basziaczi przy tym nie podaje atrybutów negatywnych (Basziaczi 1966:164-165, Lasker 2008:105).

Czwarta zasada stwierdza, iż Bóg posłał Mojżesza. Ze względu na stopień zbliżenia Mojżesza do Boga, jego proroctwo jest nadrzędne nad proroctwami reszty proroków. Sześćset tysięcy osób – a nawet więcej – było świadkami cudów tego wielkiego proroka, kiedy przybywał on na górze Synaj. To są dowody zmysłowe. Z filozoficznego punktu widzenia Basziaczi rozumuje, że istnienie prawdy jest zbyt trudne do odnalezienia w jednym człowieku, ale łatwe jest do znalezienia w jednej społeczności, chyba że człowiek taki byłby wybrany (Basziaczi 1966:165-166).

Piąta zasada mówi, że Bóg przekazał przez Mojżesza Torę. Żadna społeczność ludzka, chcąc przetrwać, nie może funkcjonować bez nadanego boskiego Prawa. Jest to

konieczne, aby uczynić porządek polityczny⁷⁵⁵ w tym niższym świecie (Basziaczi 1966:166).

Szosta zasada zobowiązuje każdego wyznawcę karaizmu do bardzo dobrej znajomości języka Tory, pozwalającej na dokładne poznanie ksiąg Pisma Świętego i pełny udział w liturgii. Jeśli jednak karaimi zamieszkują w diasporze, to najpierw należy studiować Pismo w języku mówionym na co dzień, a później opanować go w języku świętym. Z jednej więc strony karaimi byli pod wpływem ideologii *Kalāmu*, który zakładał, aby boskie objawienie przekazywane było w języku wernakularnym, z drugiej zaś strony karaimi przyczynili się wielce do rozwoju studiów nad językiem hebrajskim i jego gramatyką (realizując ten cel, jeszcze na przełomie X i XI w. uczony karaimski Abū Ya'qūb Yūsuf ibn Nūḥ założył szkołę w Jerozolimie (ar. *dār lil-'ilm*) i napisał komentarz gramatyki do Biblii *Al-Diqduq* w języku arabskim) (Zawanowska 2009:153, 159-160, Basziaczi 1966:166-167).

Basziaczi podaje dwa sposoby interpretacji świętego tekstu. Po pierwsze, należy dokonać racjonalnej, literalnej i kontekstowej interpretacji – *pešat*, czyli całkowicie filologicznej analizy. Takie założenie zostało przyjęte w oparciu o przekonanie, iż Bóg przekazał człowiekowi swoją Torę w ludzkim języku, bez tajemniczego boskiego narzecza, a zatem niedosłowna interpretacja uznawana była za kłamliwą. Nie wolno niczego ani dodawać, ani odejmować od słów Bożych. Możliwe utrudnienie stanowi fakt, iż niektóre wyrazy posiadają wielokrotne znaczenia. W tym przypadku Basziaczi nawiązuje do zastosowania analogii, odwołując się do kontekstu analizowanego fragmentu. Doskonała znajomość gramatyki pozostaje jedynym i najlepszym narzędziem dochodzenia do poznania prawdziwego sensu boskiego tekstu, bez znajomości której człowiek może po prostu popaść w błąd. Po drugie, w przypadku niejasnych ustępów Pisma, proroctw i przepowiedni zachęcano do studiowania innych nauk wspomagających pojmowanie świata (*Arytmetyka* Nicomachusa, *Almagest* Klaudiusza Ptolemeusza, *Poprawki do Almagest* Dżabira Ibn Aflacha, *Cele filozofów* Al-Ghazali, *Sefer ham-Mispar* Abrahama ibn Ezry i innych) (Basziaczi 1966:167-169).

Siódma zasada mówi, że Bóg objawiał się także i innym prorokom. Wyznawców wiary może zaniepokoić pytanie: Jeśli Mojżesz, będąc prawdziwym posłańcem Boga, przekazał Torę Bożą, która jest wieczna i kompletna, to dlaczego zaistniała potrzeba objawienia się Boga innym prorokom? W rozumieniu Basziaczi opatrność Boża nad

---

⁷⁵⁵ Hebr. סדר מדיני.

Izraelem dzieli się na opatrność ogólną i opatrność indywidualną. Opatrność ogólna to sposób nadzorowania ogólnego porządku świata, eksponując intelekt ogółu. Opatrność indywidualna czuwa nad intelektem indywidualnym, który staje się ogólnym, gdy do niego przylgnie (w tym sensie, że przylgnięcie opatrności indywidualnej jest czymś więcej, niż czuwanie przy jednostce tejże opatrności), choć sama oddzielnie (ta opatrność indywidualna) pozostaje przypisana do danej osoby. W ten sposób Basziaczi wyjaśnia fenomen proroka, którego prorokowanie miało przywrócić Bożą opatrność nad całym Izraelem. Historia potwierdza, że gdy Izraelici czynili niegodziwie w oczach Boga, odrzucając np. słowo Boże i nie słuchając głosu proroka, wtedy opuszczała ich opatrność, a oni sami stawali się ofiarami wojen i prześladowań. Podczas wygnania wyłącznie osoby wykształcone oraz mędrcy doznawali Bożych objawień. Jeśli w danym pokoleniu nie było mędrców, to opatrność odchodziła. Dusza prorocza jest duszą intelektualną, obejmującą intelekt teoretyczny i praktyczny, dlatego status mędrców na wygnaniu winien być taki, jak status proroków za czasów królestwa. Jak twierdzi Basziaczi, społeczność, która odnosi się pogardliwie do mędrców, poniesie bardzo wielką karę, pozbawiając się działania opatrności (Basziaczi 1966:169-170).

Zasada ósma naucza, że w dniu Sądu Ostatecznego nastąpi zmartwychwstanie ludzi. Pytanie, które stawiało wielu uczonych, dotyczyło tego, jak będzie wyglądać ożywienie umarłych. Jedni wyrażali pogląd, iż w tym dniu dusza przybierze to samo ciało, z którym była związana do śmierci, po czym przejdzie do życia wiecznego lub na wieczną hańbę. Przy tym ciało miało nie odczuwać potrzeby jedzenia czy picia. Inni twierdzili, że zmartwychwstanie i ostateczne przeznaczenie człowieka jest światem dusz. Mowa więc tu raczej o zmartwychwstaniu intelektualnym albo ożywieniu świadomości, inaczej raju duchowym (Basziaczi 1966:170-172).

Co więcej, zmartwychwstanie nie jest wzmiankowane w Torze. Przyczyną, z powodu której karaimi ustanowili zmartwychwstanie jako jedną z zasad wiary jest to, iż większość ludzi upatruje realnego szczęścia w przyjemnościach fizycznych, a nie w przyjemnościach intelektualnych. Inne szczęście ostateczne nie jest człowiekowi znane. Tylko nieliczni skupiają się na wartościach duchowych, stanowiących sens istnienia ludzkiego. Tak więc, aby ukierunkować myśli ludzkie – jak pisze Basziaczi – na prawdziwy cel doskonałości, należy wierzyć w zmartwychwstanie i życie w przyszłym świecie (Basziaczi 1966:170-172).

Zasada dziewiąta naucza, że Bóg odpłaci człowiekowi według czynków. Wiąże się

ona ze sprawą opatrności Bożej. Bóg zna sam siebie, a jako Stwórca zna wszystkich stworzonych – od ogółu do szczegółu. Nic nie dzieje się bez Jego wiedzy. Jednak czasami zdarza się, że opatrność jakoby nie czuwała nad sprawiedliwymi, lecz nad tymi, którzy na to nie zasługują. Basziaczi uważa, że zdarzenia na tym niższym (tj. rzeczywistym, widzialnym) świecie nie zawsze odbywają się odpowiednio do odgórnych orzeczeń, dlatego prawdziwy sąd i zapłata za wszystkie uczynki należy do świata przyszłego (Basziaczi 1966:172-175).

Warto zaznaczyć, że w kwestii nagrody i kary Aaron ben Elijjahu odnotował trzy poglądy karaïmskich uczonych. Pierwszy mówi o tym, iż Bóg nagradza za dobre uczynki i karze za popełnione grzechy odpowiednio do tego, kto na co zasłużył (Hi 34:11). Wydaje się to jednak niemożliwe, gdyż zasługa wiąże się z pochwałą, a nieprawość z potępieniem. Wynika z tego, że człowiek nie może otrzymać zarówno pochwały i potępienia w tym samym czasie. Wedle drugiego poglądu, człowiek może należeć wyłącznie do jednej z dwóch stałych kategorii: jeden przechodzi do życia wiecznego, a drugi na wieczne potępienie (Dn 12:2). Pogląd ten budził wątpliwości, gdyż nie wyjaśnia statusu osób, których sprawiedliwe i niesprawiedliwe uczynki są równe. Trzeci pogląd nazywany jest „ważeniem na wagach” (Hi 31:6). Utrzymuje on, że jeśli dobre uczynki przewyższają nieprawości po dokładnym zważeniu, jeden przeciw drugiemu, to człowiek otrzymuje pozytywny wyrok na podstawie zasług, natomiast sąd będzie nie na jego korzyść, gdy grzechy okażą się liczniejsze. W przypadku, gdy uczynki sprawiedliwe oraz nieprawości są równe, nagroda człowieka anuluje się przez brak dodatkowych zasług, za tym nie otrzymuje ani nagrody, ani kary (Nemoy 1955:189-195).

Zasada dziesiąta mówi, że Bóg nie odrzucił ludzi wygnania, a ich wyzwolenie nastąpi z oczekiwanym nadejściem Mesjasza z domu Dawida. Gdyby Bóg pozostawił ludzi w bólu i cierpieniach, to byłiby przeznaczeni na całkowite wytracenie. Kłopoty i nieszczęścia, które zdarzają się w życiu człowieka, nie pochodzą od Boga, lecz wynikają z nieprawidłowego zachowania i oddalenia się człowieka od Boga. Wygnanie Izraelitów nastąpiło wyłącznie z powodu ich złej natury oraz odejścia od nakazów Bożych. Jednak Bóg w swej wielkiej łasce obiecał posłać Mesjasza, by ich wybawić. I choć Pismo Święte nie wskazuje dokładnego czasu przyjścia Mesjasza, każdy wierzący zobowiązany jest wierzyć w spełnienie proroctwa (Basziaczi 1966:175).

Godnym podkreślenia jest przekonanie, że Mesjasz nie zmieni i nie uzupełni Tory. Nie obali też tradycyjnego porządku świata i nie stworzy nowego. Dokonywanie cudów

oraz wskrzeszenie zmarłych nie ma być znakiem potwierdzenia jego posłannictwa. Natomiast ma on zgromadzić rozproszonych wygnańców Izraela ze wszystkich zakątków świata, pokonać wrogów w wojnie Bożej oraz odbudować świątynię w Jerozolimie. Na koniec Mesjasz ma zobowiązać cały Izrael do postępowania według przykazań i praw Bożych (Basziaczi 1966:175).

Owych dziesięć zasad wiary karaimskiej przedstawionych przez Basziaczi stało się wzorcem dla późniejszych uczonych. Dokonywali oni uproszczonych interpretacji, niekiedy też wprowadzając pewne zmiany (np. zmienny obowiązek studiowania języka Biblii). Samo wyznanie wiary było uznawane za obowiązkowe dla wszystkich wyznawców i z czasem stało się świadectwem przynależności do religii karaimskiej.

Najważniejszą instytucją kultu w judaizmie karaimskim jest synagoga/kienesa (בֵּית הַכְּנֶסֶת)⁷⁵⁶. Jest ona namiastką świątyni, miejscem spotkań społeczności. Nauczyciele prawa karaimskiego podkreślają przewagę publicznych nabożeństw nad prywatnymi (indywidualnymi), gdyż one najbardziej wzbudzają ufność i nakłaniają do modlitwy (Duwan 1890:70-71).

Ogólnie przyjęto, że modlitwa nie ma wyznaczonego miejsca lub czasu, lecz każdy powinien zwracać się do Boga wtedy, gdy w sercu czuje takie pragnienie. Jednak według takiego właśnie schematu może się okazać, że ludzie nigdy nie będą odczuwać takiej potrzeby albo nie znajdą na nią czasu. Aby uniknąć całkowitego zaniechania, nauczyciele karaimscy wyznaczyli obowiązkowe modlitwy (Duwan 1890:71, Prik 1917:79).

Do wspólnej modlitwy wymagana jest obecność przynajmniej 10 osób, ta liczba nazywa się *minyán* (מִנְיָן). Gdy człowiek się modli, należy zwracać się twarzą w stronę południa, tj. w kierunku Jerozolimy. Jest to wzór podany przez proroka Daniela dla wszystkich modlących się (Dn 6:11). Wszystkie modlitwy zebrane zostały w modlitewnikach (סִידוּרִים) ze wskazaniem kolejności ich odmawiania w każdym dniu (Duwan 1890:72, Prik 1917:91-92).

W religijnym życiu karaimów szczególnie ważne miejsce zajmuje kalendarz księżycowy. Każdy rok składa się z 12 miesięcy księżycowych, licząc 354 dni, 8 godzin i 48 minut, czyli jest krótszy od słonecznego o 10 dni, 21 godzin i 12 minut. Jako że

---

⁷⁵⁶ Anan nie określił miejsca modlitw mianem synagoga, domu modlitewnego czy nawet kienesy, lecz użył słowa *ḥašer* 'dziedziniec' (tj. dziedziniec świątyni) na podstawie wersetu 1 Krl 8:64: W tym dniu król poświęcił środek dziedzińca (בַּיּוֹם הַהוּא קָדַשׁ הַמִּקְדָּשׁ אֶת-תּוֹךְ הַחֲצָר) (Harkawi 1897:52, Cahn 1937:60).

świętowanie Pesach zgodnie z postanowieniem Pisma Świętego (Pwt 16:1) powinno przypadać na początek wiosny, a nadejście czterech pór roku zależy od odległości ziemi od słońca, należało uzgadniać lata księżycowe ze słonecznymi. W tym celu co 3 lub 2 lata dodaje się pomocniczy miesiąc *adar*. Co ciekawe, Anan nie podporządkował się rabbanitom i wprowadził dodatkowy miesiąc *szewat*, aczkolwiek ta innowacja nie przetrwała do czasów współczesnych (Harkawi 1897:52, Cahn 1937:61, Duwan 1890:82-84).

Karaimi wyróżniali rok religijny (królewski) i cywilny (rolniczy). Według Duwana i Prika początek roku religijnego przypada na wiosnę w miesiącu *nisan* (*artarychaj*) przed obchodami święta Pesach, natomiast rok cywilny zaczyna się od jesiennego miesiąca *tiszri*. Zajązkowski udowadnia, że Nowy Rok należy obchodzić w miesiącu *artarychaj* podobnie, jak w Persii świętują tzw. Nowruz (Duwan 1890:83, Nemoy 1955:174, Zajązkowski 2006:23, Prik 1918:111-112, 119).

Kolejne ważne zagadnienie kalendarzowe to ustalanie początku miesiąca. Pierwotnie karaimi wyznaczali go na podstawie obserwacji księżyca (Kpł 23:4). Było to pewnego rodzaju sprzeciwianie się Anana tradycji rabbanicznej, która odeszła od zasady obserwacji nowiu gołym okiem (z powodu różnic czasowych w miejscach osiedlenia się żydów) i opierała się na precyzyjnych kalkulacjach astronomicznych (Harkawi 1897:51). W okresie późnego średniowiecza i czasów nowożytnych karaimi wymagali – obok kalkulacji – również zaobserwowania nowego księżyca. Wymóg obserwacji został zarzucony dopiero w XIX wieku (niemniej tradycja obserwacji gołym okiem powróciła w społeczności wschodnioeuropejskiej w XX wieku, eksponując w ten sposób powiązanie karaizmu z islamem) (Duwan 1890:82, Zajązkowski 2006:15).

Święta karaimskie odzwierciedlają święta judejskie (Pesach, Szawuot, Sukkot itp.), mające etiologię biblijną. Nie wolno jednak pominąć faktu, że w zależności od kalendarza – karaimskiego czy rabbanicznego – mogą one przypadać w różne dni. Za przykład posłużyć może tradycja obliczania *omeru*, która dodatkowo potwierdza przyjętą zasadę dosłownej interpretacji Biblii. Otóż począwszy od drugiego dnia po sobocie (*מִמָּחֳרַת* – Kpł 23:15) w paschalnym tygodniu odlicza się 7 tygodni albo 49 dni, a 50-tego dnia obchodzi się Święto Tygodni. Ten sposób odliczania był stosowany przez saduceuszy i esseńczyków. Rabbanici natomiast interpretują ten werset w ten sposób, że należy liczyć *omer* od drugiego dnia Pesach (Duwan 1890:92, Lasker 2008:187).

Reasumując, należy podkreślić, że judaizm karaimski wyróżnia się od judaizmu

rabbanicznego zarówno w sferze zasad doktrynalnych, jak i praktyk. W zależności od tego, gdzie zamieszkiwała społeczność karaïmska i z jakimi obcymi religiami współistniała, zachodziły w niej różne zmiany teologiczne, które w głównej mierze dotyczyły jednak negacji lub zachowania zasad rabbanicznych.

1. Tożsamość karaïmska

Problem tożsamości narodowej karaïmów jest przedmiotem gorących dyskusji. W polemice na ten temat zgłaszane są wprawdzie różne naukowe i pozanaukowe argumenty, jednak konsensus pomiędzy dwoma obozami – zwolennikami turkijskiego i izraelskiego pochodzenia – w chwili obecnej nie wydaje się możliwy i to z przyczyn raczej nie naukowych, ale politycznych i ideologicznych.

Należy podkreślić, że tematy tożsamościowe pojawiły się w katechizmach karaïmskich na skutek wydarzenia historycznego, jakim było formalne zapytanie o nią (tj. o tożsamość), zgłoszone przez przedstawicieli Imperium Rosyjskiego. Już wtedy karaïmi mieli pewne problemy z udzieleniem jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, kim właściwie są. Słynne wypadki z tych emocjonujących „dysput” opublikował Firkowicz w *'Abne Zikkaron* (Firkowicz 1872:5-6):

ובשנה ההיא שנת תקצ"ח⁷⁵⁷ הסעתי דירתי מקראסוב לגוזלווא [...] אף כי בבוא השר הגדול הצרפתי פעלדמארשאל מארמון בלוית הדוכסים קניאז גאליצין עם גראף וואראנצאוו עם גראף וויטה לעיר גוזלווא ובקרו את בית כנסתנו וקבלנו אותם בכבוד גדול בזמירות כי כן מצות המלך לכבדו כמו פעלדמארשאל של מלכות רוססיא, ונמצאו עמי שם אמו"ר⁷⁵⁸ היש"ר נ"ע⁷⁵⁹ ובנו החכם אב"ן יש"ר נ"ע וכל גבירי הקהל וכר שמחה ירו באבאוויץ בראשם, וישאל המארשאל מארמון בלשון צרפתי אותנו על אודות עם הקראים באיזה זמן באו לאי קירים? ומאין באו? ובאיזה אופן באו, אם שבויים ע"י⁷⁶⁰ שוביהם, או בבחירתם לדרוש להם מנוחה ומחיה? והדוכס וואראנצאוו תרגם לנו את שאלותיו בלשון רוססיא, כסתה כלמה פנינו⁷⁶¹ בושנו ונכלמנו, נשארנו כאלמים לא יכולנו לפתוח פה להשיב, וישאל עוד בעד לשוננו באיזה לשון מדברים אנחנו, והשיבנו לאמר בלשון טאטאר הנקרא צאגטיי, ואמר. אם כן אבותיכם באו לקירים עם הטאטארים, וכר שמחה באבאוויץ השיב. לא אדוני! אנחנו פה בקירים מימי גינויז הקדמונים מן הטאטארים, ויצחק מארשאל מארמון בשמעו את טעותו הגדולה אשר הנער התלמיד ממדרגה הראשונה לא יתעה כמוהו, וירא על החלון סדור ישן נושן ויקח בידו וישאל אנה נדפס ובאיזה שנה? ועניתיו ואמרתי. בעיר ווינעצייא במאה השש עשרה לנוצרים (כי כן מצאתי בסופו) וישאל באיזה אופן וע"י מי נדפס שם? ולא מצאנו מענה אלהים, ויפלא בעיניו איך לא ידענו אפילו הדבר הנעשה בשלוש מאות שנה

⁷⁵⁷ Rok 5598 (1837/1838).

⁷⁵⁸ Skrót מורנו ורבנו.

⁷⁵⁹ נשמתו עדן Skrót.

⁷⁶⁰ על יד Skrót.

⁷⁶¹ בְּשָׁנוּ כִּי-שָׁמַעְנוּ חֲרָפָה כְּסִתָּהּ כְּלָמָה פְּנִינוּ: Zob. Jr 51:51.

לפני זה. והיינו כלנו בעיניו כבוערים ובורים מצד העדר ידיעתנו בתולדות הימים וקורות העתים, ואנה נוליך את בשתנו וחרפתנו אחרי שגדולי החכמים לא עמדו לפניו ואיך אעמוד אנכי, חרפה שברה לבי⁷⁶², ואקוה ללמוד ואין, ולמלמדים ולא מצאתי.

W tym samym roku, 1838, przenieśliśmy się z Karasubazar do Gözleve [...] Oto przybył wielki minister francuski feldmarszałek Marmon, w towarzystwie kniazia Golicyna, hrabiego Woroncowa i hrabiego Witte, do miasta Gözleve. Odwiedzili oni naszą synagogę. Przyjęliśmy ich z wielkim poszanowaniem z pieśniami-*zimrot*, gdyż był to dekret cara, aby oddać mu te same honory jak feldmarszałkowi cesarstwa Rosji. Znajdowali się tam ze mną – nasz pan, nauczyciel i ribbi ha-Jaszar, niech spoczywa w raju, jego syn, uczony Aben Jaszar, niech spoczywa w raju, oraz wszyscy znamienicy wspólnoty na czele z ribbi Simchą Jeruzalimi Bobowiczem. I zapytał nas marszałek Marmon w języku francuskim odnośnie do ludu karaimów: Kiedy przybyli na półwysep Krymu? Skąd przybyli? W jaki sposób przybyli: jako jeńcy prowadzeni przez swoich zwycięzców lub za swoim życzeniem, aby znaleźć pokój i życie? Hrabia Woroncowa przetłumaczył dla nas jego pytania na język rosyjski. Hańba okryła twarze nasze, byliśmy zawstydzeni⁷⁶³ i zażenowani. Pozostawaliśmy w milczeniu, nie mogliśmy otworzyć ust, aby odpowiedzieć. Pytał on jeszcze i jeszcze o nasz język: W jakim języku rozmawiamy? Odpowiedzieliśmy: W języku tatarskim, który się nazywa czahatajskim. On powiedział: Jeśli tak, to wasi ojcowie przybyli na Krym z Tatarami. Jednak ribbi Simcha Bobowicz odpowiedział: Nie, mój Panie! Jesteśmy tutaj na Krymie od czasów Genuńczyków, wcześniej od Tatarów. Uśmiechnął się marszałek Marmon, gdyż usłyszał jego ogromny błąd, który nie zrobiłby chłopiec, uczeń z pierwszej klasy, jak on. Dalej zauważył on na parapecie bardzo stary sidur (modlitewnik), wziął go w rękę i zapytał: Gdzie i w którym roku został wydrukowany? Odpowiedziałem mu: W mieście Wenecja w XVI wieku, według rachuby chrześcijańskiej (tak znalazłem na końcu). Kto i w jaki sposób opublikował to tam? Nie znaleźliśmy odpowiedzi Bożej. I zdziwił się on, że nawet nie wiedzieliśmy niczego o tym, co się stało 300 lat temu. Byliśmy wszyscy w jego oczach spaleni i wyglądaliśmy jak nieuki w dziedzinie wiedzy o dziejach i losach dawnych czasów. To przyczyniło się do naszego wstydu i zażenowania, gdyż to nie wielcy uczeni stali przed nim. A jak ja mogę stać? Hańba skruszyła serce moje⁷⁶⁴. Chciałbym się uczyć, ale nie ma gdzie. Szukałem nauczycieli, ale nie znalazłem.

Tak tedy kwestia tożsamości narodowej i religijnej stanowiła nadal wielką niewiadomą pośród samych karaimów.

---

⁷⁶² Zob. Ps 69:21: חֲרַפָּה שְׁבַרָה לְבִי.

⁷⁶³ Zob. Jr 51:51.

⁷⁶⁴ Zob. Ps 69:21.

Katechizmy karaïmskie zawierające wypowiedzi dotyczące tożsamości narodowej, można podzielić na trzy rodzaje: :

- 1) teksty o charakterze katechetycznym zawierające dogmaty wiary karaïmskiej (*Seṗer hab-Berit* oraz 0438 F 946 op. 1 nr 438);
- 2) katechizmy o treści teologiczno-filozoficznej (Łuckiego, Sułtańskiego oraz 0435 F 946 op. 1 nr 435);
- 3) katechizmy o treści religijno-poznawczej i historycznej (Kazaza, Duwana, Prika, Szamasza⁷⁶⁵, Firkowicza oraz Zajączkowskiego).

Pierwsze katechizmy hebrajskojęzyczne z lat 1729-1858 mają w większości charakter rozważań teologicznych i filozoficznych, w których autorzy skupiali się na prawidłowej interpretacji obrazu Boga i Pisma Św. Autorzy pojmowali siebie jako karaïmów, synów Izraela, starannych biblistów – בני מקרא, którzy rygorystycznie przestrzegali zasad Tory. W dwóch tekstach pojawia się nawet szczególnie błogosławieństwo-podziękowanie za to, że Bóg uczynił ich (tj. karaïmów) żydami – יהודים, czyli Judejczykami. Sułtański jako pierwszy podjął starania odróżnienia karaïmów od rabbanitów, choć sam skupiał się na interpretacjach biblijnych, nie poruszając innych kwestii.

Kolejne katechizmy Kazaza, Duwana, Szamasza i Prika, wydawane w celach dydaktycznych tylko, podkreślały swoistą wyjątkowość i odrębność karaïmów w stosunku do talmudystów, jednocześnie uwidaczniając, że są oni (tj. karaïmi) potomkami Abrahama, Izaaka i Jakuba w prostej linii (Kazaz 1835:2, Duwan 1890:6, Szamasz 1913:25, Prik 1917:5). Historia biblijna – w tym wydaniu – stanowiła niewątpliwie część historii karaïmskiej.

M. Firkowicz będąc wnukiem słynnego uczonego, A. Firkowicza, nie mógł oczywiście pominąć kwestii historycznej. Niewątpliwie, na formowanie jego poglądów miało wpływ zarówno jego otoczenie rodzinne (cieszące się poważaniem w najwyższych kręgach karaïmskich), jak i wspólnotowe. Jakie stanowisko zajął Firkowicz w tej dyskusji? Neutralne i nowatorskie. Nie poparł on ani żydowskiej, ani turkijskiej teorii o pochodzeniu karaïmów. Otwarcie zaprzeczał judejskiej (choć nie izraelskiej) tożsamości karaïmów i w ogóle nie wspominał o Chazarach. Odrzucając jakiegokolwiek powiązanie z żydami, Firkowicz powołał się na historię 10 zaginionych plemion

---

⁷⁶⁵ W przedmowie Szamasz pisał: „I tą pracę, zamieszczającą krótkie dane na temat historii i podstaw religii karaïmskiej, poświęciłem dokładnie naszym dzieciom karaïmskim...” (Szamasz 1913:3).

izraelskich. Jego zdaniem, jedno z tych porwanych plemion należałoby uznać za przodków współczesnych karaimów (Firkowicz 1915:56-61,69). Niezwykle ważnym jest pominięcie przez niego teorii chazarskiej (*notabene* dziadek jego, A. Firkowicz, który był odkrywcą chazarskich zabytków, sam nie rozważał kwestii pochodzenia karaimów od Chazarów)⁷⁶⁶.

Zajączkowski – jeśli można tak powiedzieć – wystąpił przeciwko wszystkim powyższym autorom i katechetom, zdeprecjonował ich nauki i zaprezentował hipotezę nowej tożsamości karańskiej, mianowicie wywodzącą pochodzenie karaimów od półkoczowniczych ludów tureckich. Ważną rolę w tej transformacji tożsamościowej odegrał S. Szapszał. Katechizm Zajączkowskiego okazał się punktem zwrotnym w edukacji karańskiej, a jego główne treści obowiązują do dnia dzisiejszego (Zajączkowski 2006:8).

W ciągu minionego stulecia nastąpiła całkowita przemiana oficjalnie głoszonej deklaracji tożsamości narodowej karaimów – od ludu judejskiego do ludu tureckiego. Jeśli zatem spytać, do jakiego narodu należą karaimi (podług owych katechizmów), badacz – wyłącznie w oparciu o teksty katechetyczne – stwierdziłby, że odpowiedź

---

⁷⁶⁶ Wielką zmianę w przedstawianiu historii karaimów spowodowały odkrycia A. Firkowicza. Wielu uczonych i przedstawicieli wspólnot w okresie późniejszym powoływało się na nie, aby udowodnić, że karaimi są potomkami Chazarów (później twierdzono – plemion turkijskich). Te rozważania miały wpływ na formowanie się tożsamości karańskiej (późniejszy lider i hacham Szapszał powoływał się na teorię chazarską podczas dochodzeń władz nazistowskich). Dodać jednak należy, że dość wątpliwe wydaje się założenie, by A. Firkowicz starał się dowieść prawdziwości chazarskiej teorii o pochodzeniu karaimów. Nie mamy żadnych dokumentów, które by rzuciły światło na tę kwestię. Interesująca jest w tym kontekście reakcja żydów rabbanitów na tezy o chazarskim/turkijskim pochodzeniu karaimów. Jako przykład służyć może wypowiedź Lewenzona (żyda rabbanicznego), odnośnie do odkrycia nagrobka Izaaka Sangari (króla chazarskiego, który miał nawrócić się wraz z Chazarami na nową wiarę – wiarę karańską), dokonanego przez A. Firkowicza:

„[...] Karaimi do tego stopnia są chciwi wielkich ludzi, że są chętni słomką przywiązać do swej sekty wszelką starożytną znamienitość. Co dotyczy prawdy, ona nie potrzebuje wniosków, jest ona jasna. Zajrzyjcie do książki *Hakuzari* (חכזרי), napisanej przez żydowskiego rabbi Jehudę Halewiego dla króla chazarskiego, i na pierwszy rzut oka przekonacie się, że technicznie ona duchem Talmudu i mocno przeciwstawia się nauczaniu karaimów. Oczywiście jest, że autor tej książki oraz król byli przeciwnikami karańskiego nauczania, więc Chazarowie nawrócili się nie na religię karańską, a żydowską [караимы до такой степени жадны на великихъ людей, что готовы соломиною привязать къ своей сектѣ всякую древнюю знаменитость. Что касается до истины, то она не нуждается въ выводахъ, она ясна. Загляните въ книгу «Гакузри» (חכזרי), написанную еврейскимъ левитомъ рабби Иегудомъ для хозарскаго царя, и вы съ перваго взгляда убѣдитесь, что она дышетъ духомъ талмуда и сильно возстаєтъ противъ ученія караимовъ. Ясно, что авторъ этой книги и царь хозарскій были противники караискаго ученія, слѣдовательно хозары обращены не въ караимскую, а въ еврейскую религію]” (Lewenzon 1863:30).

Jak pokazuje powyższy cytat, reakcja Lewenzona dotyczyła kwestii tożsamości religijnej. Nie miała ona nic wspólnego z kwestią narodowościową. Najważniejszym pytaniem było: Czy Chazarowie przyjęli wiarę karańską czy rabbaniczną? Jeśli teoretycznie założyć, że Chazarowie przyjęli wersję talmudyczną judaizmu, to wydaje się niemożliwym, aby karaimi zechcieli później zasymilować się z tymi, którzy wyznają rabbaniczną wersję judaizmu (jest to jednak kwestia, która nie stanowi przedmiotu niniejszych rozważań i którą tu pomijam).

zależy od okresu, w jakim dany katechizm powstał oraz od stanowiska ich autorów. Niemniej, należy uznać, że katechizm Zajączkowskiego reprezentuje oficjalne jednolite stanowisko władz i całej społeczności karaimskiej.

Tab. 11. Tożsamość karaimska w świetle katechizmów karaimskich w Europie Wschodniej

Lata	Autor	Nazwa	Składowe karaimskiej tożsamości
1787	Mordechaj ben Mosze	<i>ספר הברית / Sefer hab-Berit</i>	<p>שיאהב את בני ישראל aby on kochał synów Izraela...</p> <p>שילמד תורה לבני ישראל aby nauczał Tory synów Izraela...</p> <p>שיכבד לכל בר ישראל on powinien szanować każdą osobę z Izraela...</p> <p>חותם את שמו לעיני כל ישראל podpisuje swoje imię przed oczyma całego Izraela...</p>
1818	—	Katechizm dla uczących się na rzezaka	<p>משבח ומרומם ומהדר למלך שמיא⁷⁶⁷ שבראני לכבודו ועשני יהודי: Wywyższam i wysławiam Króla Niebios, który mnie stworzył i uczynił mnie Żydem. ואנחנו בית ישראל Jesteśmy domem Izraela...</p>
1820	—	Konspekt katechizmu dla uczniów, którzy uczą się na rzezaka	<p>מהלל ומשבח שבראני בצלם אנושי ועשני יהודי: Wywyższam i wysławiam, że stworzył mnie na obraz ludzki i uczynił mnie Żydem.</p>

⁷⁶⁷ Cf. Dan. 4:34: מְשַׁבַּח וּמְרוֹמֵם וּמְהַדֵּר לְמֶלֶךְ שְׁמַיָּא.

1835	Kazaz	<i>טוב טעם / Tūb Ta'am</i>	<p>שאלה ד' סן חנגי מילטטן סן וא דיליג חנגידיר :</p> <p>תשובה עברי טוקומי דגן מין אברהם נוג אוגלי יצחק יצחק ניג אוגלי יעקב יעקב ניג אוולדרינדן מין : מיללטימא ישראל דרלר : וא דילימיז לשון קדש דיר :</p> <p>Jaki jest twój naród i jaki jest twój język?</p> <p>Odpowiedź: Jestem potomkiem Judejczyków, z nasienia Jakuba, syna Izaaka, syna Abrahama. Mój naród nazywa się Izrael, a nasz język jest językiem świętym.</p>
1890	Duwan	<i>Katechizm, podstawy prawa karaimskiego / יסודי דת הקראים</i>	<p>Pochodząc od potomków Abrahama, ludu Izraela, my, Karaimi, wyznajemy Prawo Mojżeszowe.</p>
1913	Szamasz	<i>Krótki katechizm</i>	<p>Karaimi są potomkami pierwszych patriarchów Abrahama, Izaaka i Jakuba w prostej linii [...]. Karaimi stanowią odrębny lud, odrębne wyznanie wiary, i nie mają żadnego powiązania z Żydami talmudystami.</p>
1915	Firkowicz	<i>Katechizm karaimski w skrócie</i>	<p>[...] jesteśmy niezależnym ludem [...]. Nasi przodkowie krymskich Karaimów, mianowanych <i>Bene Izrael</i>, stanowili według podania część dziesięciu plemion Izraela przesiedlonych przez króla asyryjskiego w 555 r. p. n. e. z Palestyny do ziem i miast Persji i Medii (Zakaukazie).</p>
1917	Prik	<i>Główne podstawy karaimskiego</i>	<p>Karaimi, potomkowie Abrahama, Izaaka i Jakuba w linii prostej, nazywają się</p>

		<i>nauczania prawa</i>	Izraelitami albo po prostu Izraelem, jako imię dane naszemu patriarchowi Jakubowi.
1946	Zajączkowski	<i>Zarys religii karaimskiej</i>	Wśród ludów półkoczowniczych (tzw. seminomadów) tureckich, jak Chazarowie, Pieczyngowie, Kumani czy Połowcy, tworzących w wiekach średnich na obszarach stepowych potężne związki państwowe (tzw. il, el) spotykamy duże grupy ludności wyznającej religię karaimską. Jako spadkobiercy języka tureckiego tych ludów pochodzą i nasi przodkowie...

Ciekawostką jest to, że między karaimskimi katechizmami, powstałymi w tym samym czasie, nie było sprzeczności co do pochodzenia karaimów. Natomiast gdy wszystkie dostępne katechizmy razem zebrać, to widać wyraźnie, jak na przestrzeni dziejów narodowa tożsamość karaimska przechodzi od żydowskiej do turkijskiej. Zapewne działa się tak nie tylko pod wpływem zmieniającej się sytuacji politycznej i społecznej w Rosji Carskiej, ale również gwałtownych przemian w edukacji w okresie od końca XIX wieku.

2. Język piśmiennictwa

Do XIX wieku w piśmiennictwie karaimskim używano głównie języka hebrajskiego. Prowadzono w nim korespondencję między gminami, także sporządzano dokumenty wspólnoty i pisano utwory literackie. Hebrajski był też językiem liturgii. Obok hebrajskiego, aczkolwiek w dużo mniejszym stopniu, również karaimski był używany dla celów literackich, urzędowych i korespondencji. Najstarsze świadectwa użycia karaimskiego jako języka literackiego pochodzą z przełomu XVI i XVII wieku, a rozkwit jego użycia przypada na wiek XIX (Dubiński 1994:63-64).

Na Krymie, na skutek silnego wpływu tatarskiego i tureckiego środowiska, pozycja hebrajskiego w okresie już od XVIII wieku była słabsza. Tylko niewielka liczba osób

posiadała wykształcenie religijne i znała hebrajski. W XIX wieku hebrajszczyzna wyraźnie straciła swoją tradycyjną pozycję na rzecz karaïmsko-tatarskiego/tureckiego. Zatem w XIX wieku narodziła się potrzeba napisania podręczników dla uczniów, z których można by uczyć się w zrozumiałym dla siebie języku (początkowo w języku karaïmskim, w wersji krymskotureckiej, *Tub Ta'am* pióra Kazaza; następnie w języku rosyjskim, np. katechizm Duwana). Silny wpływ języka rosyjskiego w XIX w. – zarówno na życie codzienne karaïmów, jak i na literaturę karaïmską – spowodował w początkach XX wieku wyparcie języka turkijskiego (karaïmsko-tatarskiego; krymskotureckiego) z użycia wśród tej małej społeczności, choć należy podkreślić, że powstawały też w tym czasie hebrajskojęzyczne teksty religijne oraz różne traktaty wśród tej społeczności.

Jak wynika z przeprowadzonych przeze mnie badań, prezentowane tu katechizmy zawsze w jakiś sposób nawiązują do leksyki języka hebrajskiego: na początku były to katechizmy pisane w całości po hebrajsku, później – na skutek turkizacji i rusyfikacji – język hebrajski zostaje wyparty, jednakże pozostawia on za sobą w językach wernakularnych pewne terminologiczne ślady w postaci hebrajskich nazw, pojęć, modlitw, itp. Tak więc, nie istnieje taki tekst katechizmu, w którym by całkowicie pominięto hebrajszczyznę. Nawet w przeredagowanym wydaniu katechizmu Zajączkowskiego z roku 2006 recenzent pozostawił w polskim tekście takie wyrażenia, jak Tora czy Tanach, dodając że chodzi o Torę, Newijim i Ketuwim.

Tematyce języków karaïmskich poświęciłam już dość sporo rozważań w mojej pracy. Niemniej, chciałabym przedstawić zestawienie językowe katechizmów, wskazując na poszczególne języki podług ich głównego tekstu, a dalej terminów religijnych, wersetów biblijnych oraz modlitw. Stopniowy zanik hebrajszczyzny wiązał się przede wszystkim, jak już wcześniej zauważyłam, ze zmianami w systemie edukacji i asymilacją językową karaïmów.

Tab. 12. Struktura językowa katechizmów karaïmskich w ujęciu chronologicznym

Lata	Autor	Nazwa	Język
1729	Simcha Icchak Łucki	<i>ספר אילון מורה</i> / <i>Seṗer 'Elon More</i>	j. hebrajski (całość)
1787	Mordechaj ben Mosze	<i>ספר הברית</i> / <i>Seṗer hab-Berit</i>	j. hebrajski (całość)
1818	–	Katechizm dla uczących	j. hebrajski (całość)

		się na rzezaka	
1820	–	Konspekt katechizmu dla uczniów, którzy uczą się na rzezaka	j. hebrajski (całość)
1835	Kazaz	טוב טעם / <i>Tub Ta'am</i>	j. karaimski (krymskoturecki) – zapis alfabetem hebrajskim – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne – hebrajski
–	Sułtański	ספר הטעם / <i>Sefer haṭ-Ta'am</i>	j. hebrajski (całość)
1890	Duwan	<i>Katechizm, podstawy prawa karaimskiego /</i> יסודי דת הקראים	j. rosyjski – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne – hebrajski wersety biblijne – hebrajski wyznanie wiary – hebrajski modlitwy – hebrajski
1913	Szamasz	<i>Krótki katechizm</i>	j. rosyjski – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne – hebrajski 10 przykazań – hebrajski modlitwy – hebrajski
1915	Firkowicz	<i>Katechizm karaimski w skrócie</i>	j. rosyjski – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne – hebrajski (transkrypcja rosyjska), karaimski (pojedyncze słowa)
1917	Prik	<i>Główne podstawy karaimskiego nauczania prawa</i>	j. rosyjski – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne –

			hebrajski pojedyncze wersety biblijne – hebrajski
1946	Zajączkowski	<i>Zarys religii karaimskiej</i>	j. polski – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne – hebrajski (transkrypcja polska) oraz karaimski
2006	Zajączkowski	<i>Zarys religii karaimskiej</i> (2 wyd. il.)	j. polski – główna treść katechizmu terminy biblijne, katechetyczne – karaimski

Jak wynika z powyższego zestawienia, dość często w katechizmach posługiwano się transkrypcją terminów hebrajskich, aby ułatwić czytanie i nauczanie religii karaimskiej. W odniesieniu do transkrypcji należy zaznaczyć, że posiada ona swoje charakterystyczne cechy. Otóż niektóre znaki hebrajskie są oddawane znakami cyrylicy, posiadającymi nieco inną charakterystykę artykulacyjną:

- η 'ze (he)' bardziej miękkie, aniżeli rosyjskie z lub x z małym wydobywaniem głosu z klatki piersiowej (h);
- η 'хетъ' prawie jako x (międko);
- λ 'шмель' jak z ;
- λ prawie jak z (h);
- ϱ prawie jak x (twarde);
- nie oddawano w transkrypcji liter $\varkappa$ oraz $\varkappa$.

Tab. 13. Zapis hebrajskich terminów w katechizmach

J. Szamasza⁷⁶⁸, S. Prika i M. Firkowicza

Hebrajski	Rosyjski	Transliteracja na polski
חג השבועות	хагъ гашшавуотъ	ḥag haššawuot
חג הפסח	хагъ ханпесах	ḥag happesaḥ
ראש השנה	рошъ гашшана/рошъ хашшана	roš haššana
חל המועד	холъ хаммоэдъ/ холъ гаммоэдъ	ḥol hammo‘ed
חג הסוכות	хагъ гассуккотъ	ḥag hassukkot
יום כפור	іомъ киппуръ	yom kippur
אָרוֹן הַקֹּדֶשׁ	аронъ гаккодешъ	’aron haqqodeš

Ponadto צ ‘*chad*’ na Krymie zapisywano jako ч⁷⁶⁹:

Tab. 14. Zapis hebrajskich terminów ze spółgłoską „צ” w katechizmach

J. Szamasza, M. Firkowicza i S. Prika

Hebrajski	Rosyjski	Transliteracja na polski
חג הקציר	хагъ хаккачиръ	ḥag haqqačir
חג המצות	хагъ хаммаччотъ хагъ гаммаччотъ	ḥag hammaččot
מָצָה	мачча	mačča
חֶמֶץ	хамечъ	ḥameč
שְׁמִינֵי עֶצְרֵת	шемини ачеретъ	šemini ačeret
צדקה	чедака	čedaqa

Na marginesie warto podkreślić, że Zajączkowski abstrahował od hebrajszczyzny.

⁷⁶⁸ Według Szamasza: „ה wymawia się z lekkim wydechem powietrza, podobnie do rosyjskiego dźwięku „r” w słowie „Господи”, a bez znaku (samogłoskowego) całkowicie nie ma dźwięku. [...] ה wymawia się na głębokim wydechu powietrza, podobnie do rosyjskiego dźwięku „r” (Szamasz 1910:11,13).

⁷⁶⁹ Według Szamasza: „צ” wymawia się podobnie do rosyjskiego „ч” [צ произносится какъ русское „ч”] (Szamasz 1910:20).

Omawiając dzieła karaimskie, pisał: „Muszę też zaznaczyć z góry, że nie mam zamiaru omawiać olbrzymiej literatury w języku hebrajskim, pisanej przez Karaimów dla swoich rodaków, albowiem pod karaimską literaturą rozumiem tu tylko dzieła pisane po karaimsku (Zajączkowski 1926:8)”. Idąc tropem jego myślenia, należałoby nie tylko nie zaliczać do literatury karaimskiej takich dzieł, jak *'Adderet 'Eliyyahu Basziaczi*, *Seḇer ham-Mibḥar* Aarona ben Josefa ha-Rofe, *'Eṣ Ḥaim* Aarona Nikomedejskiego, które były obligatoryjnymi lekturami w szkołach karaimskich, ale i także *'Abne Zikkaron* A. Firkowicza. Czy Zajączkowski, który podchodził do Firkowicza z wielkim uznaniem, zapomniał, że pisał on głównie w języku hebrajskim? Czy z omawianych wyżej katechizmów – w ujęciu Zajączkowskiego – tylko katechizm *Ṭub Ṭa'am* Kazaza można zaliczyć do literatury karaimskiej?

W swoich badaniach przyjąłam diametralnie odmienne podejście. Otóż w moim rozumieniu literaturę karaimską stanowią teksty napisane przez karaimów w dowolnym języku. Stąd też chęć zaprezentowania w mojej dysertacji wszystkich znanych mi katechizmów z Europy Wschodniej.

3. Język hebrajski – święty język karaimów

Przez wiele stuleci edukacja karaimska kładła wielki nacisk na naukę starożytnego języka hebrajskiego, „bez znajomości którego wykształcenie religijne nie mogło być uważane za pełne” (Kazas 1911:60). Przyczyną takiego stanu rzeczy był fakt, iż w tym języku zapisana została Tora, w nim odbywały się nabożeństwa, a także w nim pisano dzieła omawiające zagadnienia wiary karaimskiej. Pod koniec XIX wieku, a na początku XX, poziom znajomości hebrajszczyzny bardzo się obniżył.

Jedną z przyczyn zaniku hebrajszczyzny, poza wprowadzeniem obowiązku szkolnego i nauki języka rosyjskiego przez władze rosyjskie, mogło być to, iż bogatszym rodzicom bardziej zależało na tym, aby ich dzieci zdobywały wartościową wiedzę naukową i zawodową, zapewniającą im godne życie w przyszłości, aniżeli zagłębiały się w tajniki języka hebrajskiego, która to wiedza nie gwarantowała dostatniego życia. Natomiast dzieci rodziców biedniejszych nie zawsze mogły uczęszczać do szkoły religijnej ze względu na brak środków, a w wieku 13 i 14 lat musiały nierzadko ją opuścić, aby zupełnie poświęcić się pracy w celu utrzymania domu i pomocy rodzicom (Kazas 1911:59-60).

Aby uchronić język hebrajski przed zapomnieniem w różnych epokach historycznych, niezależnie od tego, gdzie karaimi zamieszkiwali – w Turcji czy na Krymie, obowiązek jego nauczania został odgórnie niejako narzucony, w postaci sformułowania odpowiedniego dogmatu wiary:

Tab. 15. Zestawienie tekstów szóstej (siódmej) zasady wyznania wiary karaimskiej o znaczeniu języka Tory dla jej wyznawców

Rok	Autor	Oryginał	Tłumaczenie /na polski/
1530	Elijahu Basziaczi	העקר הששי לדעת המאמין לשון תורתינו ופירושה ר"ל ⁷⁷⁰ המקרא והפירוש:	Zasada szósta Ten, kto wierzy, powinien znać język naszej Tory [wyróżnienie moje] i jej wykładni – mianowicie Biblii i jej wykładni.
1729	Simcha Icchak Łucki	עקר השביעי שתורת מרע"ה ⁷⁷¹ עליה אין להוסיף וממנו אין לגרוע:	Siódma zasada nakazuje, aby do Tory naszego nauczyciela Mojżesza, niech spoczywa w pokoju, niczego nie dodawać, ani niczego od niej nie odejmować.
1831	Abraham Firkowicz	ד עברי ליסני אילן ורילדי תורסי אול תגרינין ד אונן איצון בורץ דיר אונגרימא ד אוקומא ליס נין אול תורה נין ד מענה סין ⁷⁷² : ז ובלשון העברי נתנה תורת האלהים ולכן חוב ללמוד ולתגות לשון התורה ובאורה:	[7.] Tora Boska została przekazana w języku hebrajskim, dlatego jest obowiązkiem studiować język Tory i czytać ją ze zrozumieniem.
1835	Mordechaj Kazaz	עקר ו' אולדיר כי ישראל אולופ תורה גא אינגנן אדם אוולא אינמלי דיר כי תורה גימלאסי דיר ביר רמו ביר סוד יוקטיד דממלי וא דכי	Szósta zasada to ta, że będący Izraelitą i wierzącym w Torę człowiek przede wszystkim powinien wierzyć, że cała Tora jest

⁷⁷⁰ Skrót לומר רוצה.

⁷⁷¹ Skrót משה רבינו עליו השלום.

⁷⁷² Należy odczytywać: Da ivri lisani ilen verildi Torası ol Tağrının da onun için burç dir öğrenme da okuma lisanın ol Toranın da mânâsın.

		<p>ג'ומלאסי דא אורטיב טיר וא גיריסינא אחתייג דיר רממלי : וא בבלא בילמלידיר כי תורה דא פשט דא ורדיר רמו דא סוד דא ורריד [...]</p>	<p>zrozumiała, ale też i aluzyjna, i nie ma w niej żadnej tajemnicy, czy nie należy tak mówić? I powiedz, że cała ona jest pełna i nie ma potrzeby żadnej innej, czy nie należy tak mówić? I tak należy uznać, że w Torze jest i <i>pešat</i>, i <i>remez</i>, i <i>sod</i>⁷⁷³ [...] ⁷⁷⁴</p>
1890	Jakub Duwan	<p>העקר הששי אני מאמין באמונה שלמה שכל בן-ישראל, המאמין באל יתעלה ובתורתו, חב לדעת לשון התורה ופירושה: Шестой членъ. Я вѣрую вѣрою полною, что каждый сынъ Израиля, вѣрующій во Всевышняго Бога и Его Тору, обязанъ знать языкъ Торы и ея объясненіе.</p>	<p>Zasada szósta Wierzę pełnią wiary, że każdy Izraelita, wierzący w Najwyższego Boga i w Jego Torę, zobowiązany jest znać język Tory i jej wykładnię.</p>
1897	Jufuda Kokizow	<p>[6.] Обязательно должны знать языкъ его и понимать смыслъ Закона.</p>	<p>[6.] Obowiązkowo powinni znać język jego i pojmować sens Prawa.</p>
1910	Feliks Maleckij	<p>Шестой членъ Я вѣрую вѣрою полною, что каждый сынъ Израиля, вѣрующій во</p>	<p>Zasada szósta Wierzę pełnią wiary, że każdy syn Izraela, wierzący w Najwyższego Boga i w Jego Torę, zobowiązany jest znać język Tory, aby ją</p>

⁷⁷³ Obok tychże, w literaturze rabbanicznej znana była czwarta charakterystyczna cecha w interpretacji tekstu biblijnego, a mianowicie *deraš* (Shapiro 2010: xlv).

⁷⁷⁴ W miejscu tym dziękuję za udzielenie mi pomocy w tłumaczeniu Aisze Emirovej.

		Всевышняго Бога и Его Тору, обязанъ знать языкъ Торы, чтобы понимать ее.	pojnować.
1915	Mojżesz Firkowicz	[7.] Я вѣрую, что каждый караимъ долженъ знать, читать и понимать Тору.	[7.] Wierzę, że każdy karaim powinien znać, czytać i rozumieć Torę.
1917	Salomon Prik	[6.] Я вѣрую вѣрую полною, что каждый сынъ Израиля, вѣрующій во Всевышняго Бога и въ Его Тору, обязанъ знать языкъ Торы и его объясненіе.	[6.] Wierzę pełnią wiary, że każdy syn Izraela , wierzący w Najwyższego Boga i w Jego Torę, zobowiązany jest znać język Tory i jej wykładnię.
1946	Ananiasz Zajączkowski	[6.] Wyznaję i wierzę wiarą doskonałą, że każdy wierny wyznawca powinien znać Pismo Święte Boga Najwyższego, aby rozumieć Jego Zakon.	
1987	Mariola Abkowicz	[6.] Пятиoksięгу и zawartych w nim Dziesięciorga Przykazań nie można ani zmienić, ani uzupełnić.	

Jak wynika z przedstawionej powyżej tabeli, język Tory, tj. język hebrajski, wiązał się głównie ze studiowaniem Tory, aby jak najlepiej poznać słowo Boże. Tylko on stanowił klucz do poznania Biblii i prawidłowej jej wykładni. Żadne inne tłumaczenie nie mogło i nie może zastąpić oryginalnego tekstu. Niemniej jednak, co widać w powyższym

zestawieniu, nie zawsze dogmaty wiary zawierały obowiązek nauczania języka hebrajskiego, bowiem czasami skupiano się tylko na samym studiowaniu Tory oraz prawidłowej jej wykładni (jak w przypadku Mojżesza Firkowicza oraz Ananiasza Zajączkowskiego), bez wyraźnego odwołania się do konieczności nauczania języka hebrajskiego.

4. Stosunek do żydów rabbanitów

Wszystkie przedstawione tu przeze mnie katechizmy – oprócz napisanego przez Zajączkowskiego – przedstawiają karaizm jako jedyną prawdziwą religię judejską. Jest to wiara w jedynego Boga Abrahama, Izaaka i Jakuba, oparta wyłącznie na pisemnym nauczaniu Mojżeszowym, w odróżnieniu od żydów rabbanitów (talmudystów), którzy do pisanego prawa Mojżeszowego dodali tradycję ustną, spisaną w Talmudzie. W 1915 r. Firkowicz wystąpił z teorią, że karaimi nigdy nie mieli nic wspólnego z talmudystami, gdyż od wieków są niezależnym ludem. Nadto, zdaniem Firkowicza, karaimów określano mianem *jahudim* (w chańskich jarłykach) przez omyłkę, z powodu nieodróżnienia ich od talmudystów (Firkowicz 1915:55-61).

Z drugiej strony Prik (w 1917 r.) powrócił do tradycyjnego pojmowania karaizmu, w znaczeniu, że religia karaimska jest prawdziwą religią judejską, zaś żydzi (talmudyści) są wyznawcami rzekomo nowej wymyślonej religii judejskiej (Prik 1917:5-6).

Z kolei Zajączkowski przedstawia karaizm (karaimizm) jako osobną religię, pomniejszając wpływ judaizmu na to wyznanie. Termin *judaizm* zastępuje terminem *mozaizm* używanym w chrześcijaństwie, a *rabbanici*, który podobnie nie pojawia się na stronach jego dzieła, zastępuje terminem *wyznawcy mozaizmu*. Osoba, która czyta jego katechizm, nie dowie się ani o tym, że Anan ben Dawid, kodyfikator doktrynalnych zasad karaimskich, należał do rodu żydowskiego, ani o tym, że wystąpił on przeciwko innej religijnej grupie żydowskiej, tj. przeciwko talmudystom. Jedyne, co autor podkreśla, to to, że nazwa karaimi wprowadzona została dla odróżnienia od wyznawców Talmudu, Miszny i in. (Zajączkowski 2006:7-8) (biorąc pod uwagę fakt, że od drugiej wojny światowej minął tylko jeden rok – jeśli chodzi o czas pisania katechizmu – można przypuszczać, że Zajączkowski formułował swoje twierdzenia w jakimś stopniu pod wpływem tragicznych wydarzeń II wojny światowej, w których trakcie społeczność

karaimska została oszczędzona na skutek separacji od społeczności rabbanicznej).

Podsumowując, należy stwierdzić, że treść większości katechizmów nacechowana była przeciwstawnie do judaizmu rabbanicznego, na przykład poprzez obalanie różnych przepisów talmudycznych, poprzez zaprzeczenie boskości Talmudu (ustnej Tory) itp. Jedynie katechizmowi A. Zajączkowskiego przyświeca – jak się wydaje – inny cel, a mianowicie poszukiwanie powiązań z religią muzułmańską.

5. Stosunek do władz świeckich⁷⁷⁵

Ważnym elementem wybranych katechizmów była nauka o poszanowaniu władzy. Duwan nauczał, że postawa człowieka wobec władzy wywodzi się z piątego przykazania Dekalogu: „Czcij ojca twego i matkę swoją, aby przedłużone były dni twoje na ziemi, którą Przedwieczny, Bóg twój, da tobie” (Wj 20:12). Zaznaczał on, że pojęcie ojciec obejmuje rodzica, potem Króla, jako ojca swoich poddanych, a dalej przełożonych i nauczycieli, jako starszych i mędrców społeczności. Zatem obowiązkiem człowieka jest kochać, czcić i bronić króla, podlegać we wszystkim jego woli i prawu, rzetelnie, konsekwentnie i sprawnie wykonywać jego prawo, być wiernym poddanym, posłusznym ciałem i duszą. Przełożonym, strażnikom prawa i porządku, zwierzchnikom, którzy rządzą krajem lub nim kierują, należy okazywać szacunek, wdzięczność i posłuszeństwo (Duwan 1890:25-27).

S. Prik podobnie poświęcił szczególną uwagę kwestii lojalności ziemskiej władzy, omawiając szczególnie obowiązki wobec władzy zwierzchniej (חייב כבוד המלך), obowiązki wobec kierownictwa, obowiązki wobec zwierzchników, obowiązki obywateli wobec ojczyzny (חובות האדם לארץ מולדתו) oraz obowiązki współobywateli. Według wiary karaimskiej, Bóg panuje nad wszystkimi ziemskimi królestwami, ustanawiając królów i dając im władzę, moc i ogromną potęgę, aby zapewnili porządek i ład, sprawiedliwość i bezpieczeństwo swoim poddanym: „Przeze Mnie królowie królują i książęta wydają prawa sprawiedliwe” (Prz 8:15); „Serce króla jest w ręku Pana, jak strumienie wód On go kieruje, dokąd chce” (Prz 21:1) (Prik 1917:140-141).

---

⁷⁷⁵ Katechizm Duwana został dopuszczony do druku przez cenzurę, o czym świadczy wpis na odwrocie karty tytułowej (Zezwolenie cenzury, S.-Petersburg, 23 lutego 1890 roku). Katechizm Szamasza z 1913 r., katechizm Firkowicza z 1915 r. oraz katechizm Prika z 1917 r. nie zawierają żadnej wzmianki dotyczącej cenzury.

Ponadto S. Prik przywiązywał szczególną wagę do ojczyzny – kraju, w którym karaimi się urodzili, otrzymali wykształcenie i mieszkali. Będąc obywatelami Carskiej Rosji – jego zdaniem – zobowiązani byli oni przestrzegać prawa, dbać o wspólne dobro i pracować na rzecz ogólnego dobrobytu. Powinni być gotowi do poświęcenia swego majątku, a nawet i życia w przypadku wystąpienia zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa kraju. Obrona kraju przed wrogami należała do głównych obowiązków wobec ojczyzny. Jako przykład Prik podaje biblijne historie Józefa, Mordechaja, Daniela: „Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Starajcie się o pomyślność miasta, do którego Ja was przeniosłem i módlcie się za niego do Boga, bo w jego pokoju znajdziecie pokój” (Jr 29:4,7) lub w innym miejscu: „A Gedaliasz doprowadził ich (Izraelitów) do złożenia przysięgi (na wierność królowi babilońskiemu): nie bójcie się służyć Chaldejczykom, zostańcie w kraju i służcie królowi babilońskiemu, a dobrze wam będzie” (Jr 40:9) (Prik 1917:142-143).

W przypadku katechizmu Zajączkowskiego, zasadniczą kwestią wymagającą znowu wyjaśnienia jest brak odwoływania się do historii biblijnej, z jednoczesnym odniesieniem do tradycji muzułmańskiej, jak na przykład w poniższym fragmencie:

W przerwie nabożeństwa świątecznego odmawia się modlitwę za pomyślność ojczyzny Karaimów, Prezydenta, Rządu, wszystkich władz oraz wojska. Bezpośrednio potem odmawiano modlitwę w intencji głowy wyznania karaimskiego, Hachana. Przywilej ten, zagwarantowany Ustawą o stosunku Państwa Polskiego do Karaimskiego Związku Religijnego w RP⁷⁷⁶, wywodzi się z bardzo odległej tradycji państw muzułmańskich, gdzie

---

⁷⁷⁶ Ustawa z dnia 21 kwietnia 1936 r. (Dz. U. Nr 30, poz. 240 ze zm.; Dz. U. Nr 30, poz. 241 ze zm.) mówi w art. 27. (1): “W sobotę odmawiać będą duchowni podczas nabożeństwa modlitwę za pomyślność Rzeczypospolitej i Jej Prezydenta, a w dni świąt państwowych odprawią uroczyste nabożeństwo na intencję Rzeczypospolitej, Jej Prezydenta, Rządu i Wojska”.

Ponadto art. 9 omawia proces zatwierdzenia wyboru hachana (sic!) przez Prezydenta Rzeczypospolitej (na przedstawienie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego), według którego hachan składa poniższą przysięgę na wierność Państwu:

„Przed Bogiem Wszchemogącym i Jego Dziesięciorgiem Przykazań przysięgam i obiecuję, jako Hachan Karaimski, wierność Rzeczypospolitej Polskiej. Przysięgam i obiecuję, iż z zupełną lojalnością szanować będę Rząd, ustanowiony Konstytucją, że nie będę uczestniczył w żadnym porozumieniu ani nie będę obecny przy żadnych naradach, któreby mogły przynieść szkodę Państwu Polskiemu lub porządkowi publicznemu, i nie pozwolę memu duchowieństwu uczestniczyć w takich poczynaniach. Dbając o dobro i interes Państwa, będę się starał o uchylanie od niego wszelkich niebezpieczeństw, o których wiedziałbym, że mu grożą”.

Odpowiednio do art. 14 (1) hazzanowie i szamaszowie składają na ręce Hachana lub delegowanego przez niego jednego z członków KZD następującą przysięgę:

„Ja.....obiecuję i przysięgam Panu Bogu Wszchemogącemu przed Jego Dziesięciorgiem Przykazań na powierzonym mi urzędzie Hazzana (Szamasza) być wiernym, posłusznym i oddanym Państwu Polskiemu, przepisów prawa strzec pilnie, dobro i pożytek Państwa mając zawsze przed oczyma; w powierzonych mej pieczy wiernych szacunek i wierność dla Państwa wzmacniać, zalecając posłuszeństwo wobec władz

czytano tzw. „chutbę”, tzn. modlitwę za pomyślność panującego władcy i kalifa muzułmańskiego (Zajączkowski 2006:30).

Widać tu wyraźnie, że Prik odwoływał się do Biblii, zaś Zajączkowski sięga do okresu panowania muzułmanów.

Wspomniana tradycja władzy muzułmańskiej pojawiła się wcześniej w *Kırım Karai Türkleri* S. Szapszała, który dumnie pisał, że *chutbę*, obejmującą także błogosławieństwo miejsc świętych w Jerozolimie, Mekce i Medynie, przejęto z islamu. Ponadto tekst *chutby* z czasów chana Mengli Gireja (1445-1515) przedstawił Szapszał jako wzór „czystego” języka tureckiego tekstów karaïmskich, nieznacznie różniącego się od języka osmańskiego tureckiego (Kowalski 1929:2,5). Tutaj oczywiście nasuwa się pytanie, które wzorce były pierwszymi: muzułmańskie czy izraelskie, pochodzące wprost z Pisma Św., którego karaïmi literalnie przestrzegają?

Niemniej jednak, pomijając odpowiedź na powyższe pytanie, poszanowanie i szacunek w stosunku do władcy były dość silnie zakorzenione w karaïmskiej świadomości. W dniu żałoby narodowej po zgonie Marszałka J. Piłsudskiego w imieniu gmin karaïmskich hacham S. Szapszał nadesłał kondolencję do Prezesa Rady Ministrów. W kienesach odbyły się specjalne nabożeństwa. Józef Łobanos ułożył specjalną pieśń żałobną *kyna* („Bałkuwłu sahynczyna Juzef Piłsudskiniń” [„Wieczna pamięć Józefowi Piłsudskiemu”]) ku uczczeniu pamięci marszałka, opublikowaną w *Myśli Karaïmskiej* („Pamięci Marszałka Józefa Piłsudskiego, Wodza i Wychowawcy Narodu” 1935-1936:4-5, Łobanos 1935-1936:6-7).

6. Modlitwy karaïmskie

Modlitwa, jak w każdej religii, u karaïmów stanowiła ważny element życia religijnego, tak w wymiarze zbiorowym, jak i indywidualnym. W społeczności karaïmskiej powstawały zbiory modlitw, na dni powszednie, na szabat lub inne święta, a także specjalne modlitewniki do używania podczas odprawiania nabożeństw⁷⁷⁷.

---

i praw; zasady wiary i moralności w ich serca wszczepiać, dążąc do uczynienia z nich dobrych i prawych obywateli kraju”.

⁷⁷⁷ Jako przykład można podać:

סדר התפלות למנהג קהל הקראים. 5 כ"י. ויניציאה: דפוס ק. אדיל קינד בבית ד. בומבירגי, רפ"ח-רפ"ט, 1528-29.
סדר התפלות למנהג קהלות הקראים. קושטאנדינה: בדפוס יהודה בן שמואל רוזאניס, אברהם בן משה יתום, תצ"ג,

Językiem owych modlitw był zazwyczaj język karaimski, jak pisze bowiem A. Zajączkowski:

Najważniejsze modlitwy, zwłaszcza spowiedź, od wieków przyjęto u Karaimów odmawiać w języku karaimskim (peszat), tak więc obok liturgii biblijnej, w języku hebrajskim, istnieje obszerna literatura rodzima, karaimska (Zajączkowski 1987:19).

Natomiast w kontekście tekstów katechizmowych nigdzie nie ma przykładów modlitw w tym języku. Zazwyczaj ich autorzy drukują je po rosyjsku i hebrajsku. Intryguje również to, że w podręcznikach do nauki wiary (a więc także i nauki praktykowania tej wiary) nie podano modlitw w języku karaimskim, jak na przykład błogosławieństwo nad chlebem i winem, modlitwa przed i po nauce, po obudzeniu się i przed położeniem się do snu, karaimskie modły za cara (*chutby*), itd. Pojawia się więc pytanie, dlaczego w katechizmach przeznaczonych do nauczania dzieci i młodzieży nie umieszczano – choć fragmentarycznie – kilku modlitw w języku karaimskim z tej obszernej literatury? Niestety, ze względu na zbyt mało danych, trudno jest mi tu udzielić satysfakcjonującej odpowiedzi. Być może poziom rusyfikacji był tak wysoki, że katecheci byli niejako odgórnie (np. przez recenzentów państwowych, gminnych) zachęceni do publikowania swoich tekstów właśnie w języku rosyjskim?

W 1890 r. J. Duwan jako pierwszy włączył modlitwy do swego podręcznika, podając zarówno zwokalizowaną wersję hebrajską tych modlitw, jak i ich tłumaczenie na język rosyjski. Modlitwy te stanowiły odrębną część katechizmu (spisane były na końcu). Co ważne, tekst hebrajski modlitw (wraz z ich tłumaczeniami rosyjskimi) został

1732/33.
סדר התפלות למנהג קהלות הקראים אשר בגלילות קירים וקוסטנדינא, והקהלות אשר במדינת פולין. קלעא: אפדה
ושבתי ירקא, התצ"ז-תק"יב, 1737-1742. 4 כ"ר.
סדורי התפלות לכל השנה כפי מנהג קהלות הקראים הדרים בגלילות קירים וקוסטנטינא ופולין וליטא. קלעא, תקס"ה,
1804. 3 כ"ר.
סדור התפלות כמנהג הקראים. גוזלו: בדפוס מרדכי טירישקין בן יצחק הזקן, תקצ"ו, 1836. 4 כ"ר.
סדר תפלות הקראים. 4 כ"ר. Wien: Gedruckt bei Adalbert della Torre, 1854.
סדר תפלות כמנהג הקראים. 2 כ"ר. ווילנא: בדפוס שמואל יוסף פיין ואברהם צבי ראזענקראנץ, תרכ"ח-תרל"ב, 1872-
1868.
סדר תפלות הקראים לכל השנה... אשר סדר בקצור אברהם בן שמואל פירקאוויץ. ווילנא: בדפוס ש.י. פיין, א.צ.א...
ראזענקראנץ, תרל"א, 1871. [4], 16,140 עמי.
סדור התפלות כמנהג הקראים. ווילנא: בדפוס יהודה ליב מיץ, תר"ן (1891-1892). 4 כ"ר.
סדור תפלה. הובא לבית הדפוס עלידי ישועה בכ"ר משה רצון ידיע סירגאני. [קהיר?]: בהוצאת קה"ק הישראלים הקראים
במצרים, תרס"ג, 1903. [בודאפעשט: דפוס ש. מארקוס]. 4 כ"ר.
סדור התפלות כמנהג הקראים. יופאטורייא: דפוס מ' מוראוואנסקי, תרס"ד, 1903/4. 2 כ"ר.
סדור תפלות כמנהג הקראים. אלקהירא: ישועה שמואל, תרצ"ה, 1935. 4 כ"ר (przedruk modlitewnika wydanego w)
(Wilnie z lat 1891-1892).

wydrukowany w sposób, w jaki zwykle wydaje się teksty hebrajskie, to jest od prawej do lewej strony i „od końca” (Duwan 1890:1-12).

Szamasz, podobnie jak Duwan, podał dwie wersje modlitw, to znaczy tak w języku hebrajskim, jak i w języku rosyjskim (Szamasz 1913:19-24). Firkowicz postąpił inaczej: ominął tekst hebrajski i wydał wyłącznie rosyjskie teksty modlitw (Firkowicz 1915:37-39). Prik natomiast w ogóle nie zamieścił modlitw, choć przytoczył kilka błogosławieństw w języku rosyjskim. Tym niemniej należy podkreślić, że w swojej innej, wcześniejszej pracy gramatycznej, pt. *Torat ha-ḥinnuk*, autor przedstawił już kilka modlitw w języku rosyjskim i hebrajskim. Pomiędzy tymi dwoma wydaniem owych prac Prika upłynęło zaledwie 7 lat (*Torat ha-ḥinnuk* wydano w 1910 r., zaś katechizm w 1917 r.) (Prik 1910:50-51).

Warto może kilka słów poświęcić temu właśnie zbiorowi modlitw, napisanemu przez Prika. Okazuje się bowiem, że treść hebrajskich i rosyjskich modlitw porannej, wieczornej oraz za cara i jego rodzinę są prawie tożsame z tymi, które osobiście ułożył Duwan prawie 20 lat wcześniej. Wydaje się, że modlitwy te – ułożone przez Duwana – z biegiem czasu na stałe zagościły w codziennej praktyce religijnej karaimów, niezależnie od miejsca zamieszkania, czy to w Petersburgu, czy w Odessie. Warto tu wspomnieć, że katechizm, w którym Duwan zebrał, a nawet i ułożył część z modlitw, zyskał aprobatę hachama Panpułowa.

Pierwszym autorem katechizmu, który zrezygnował z przytaczania modlitw w języku hebrajskim był Mojżesz Firkowicz (1915). Być może rezygnacja ta wynikała z obniżenia poziomu znajomości języka hebrajskiego, co brać się mogło z coraz silniejszej tendencji rusyfikacyjnej. Mogło to się stać pierwszą i główną przyczyną zaniku hebrajskich modlitw w karaimskich podręcznikach religijnych, choć zapewne nie jedyną. Praktyka wydawnicza pokazała, że modlitwy w języku hebrajskim już nigdy nie powróciły do katechizmów karaimskich.

Poniżej prezentuję zestawienie wszystkich modlitw, jakie pojawiają się w omawianych przeze mnie katechizmach karaimskich.

Modlitwa poranna i wieczorna

Duwan (1890:3-8 w hebrajskiej części podręcznika):

תפילת ערב ובקר, חברה מאתי⁷⁷⁸:
אודך יהוה אלהי אבותי אברהם יצחק ויעקב ואהלה שימד אל עליון קונה שמים וארץ:
אשר בחרת וקדשת את עמך ישראל בתורתך הקדושה אשר נתת על-ידי משה עבדך:
יהוה שמע קול תפילתי ושועתי תבוא באזניך:
רחם עלי ורצני ולמדני דרכיך אלך בהן לטובתי:
לחם לאכל ובגד ללבש תן-נא לי מדי יום ביומו והכן לבי לפניך באמת ובתמים לעשות הישר
בעיניך:
פדני אלהים והצילני מכל-רעה וצרה:
יהי חסדך יהוה עלי כאשר יחלתי לך:
וסלח לי על כל חטאתי לפניך:

⁷⁷⁸ Należy podkreślić, że w 1910 roku Prik – jak już wyżej wspomniałam – w swej książce (do nauki języka hebrajskiego) podał prawie identyczną modlitwę poranną i wieczorną. Różnice, jakie napotyka czytelnik pomiędzy wersjami modlitw obu katechetów, dotyczą zapisu imienia Boga: Prik stosuje zapis ה', natomiast Duwan pisze יהוה. A oto wersja opublikowana przez Prika (zmiany w zapisie niektórych wyrazów, oraz różnice w składni są wytłuszczone, zaś w nawiasie podano wyrazy lub fragmenty, z których Prik zrezygnował):

תפילת ערב ובקר:
אודך ה' אלהי אבותי אברהם יצחק ויעקב ואהלה שימד אל עליון קונה שמים וארץ:
אשר בחרת וקדשת את עמך (ישראל) בתורתך הקדושה אשר נתת על-ידי משה עבדך:
ה' שמע קול תפילתי ושועתי תבוא באזניך:
רחם עלי ורצני ולמדני דרכיך אלך בהן לטובתי:
ותן לי לחם לאכל ובגד ללבש מדי יום ביומו והכן לבי לפניך באמת ובתמים לעשות הישר בעיניך:
פדני אלהים והצילני מכל-רעה וצרה:
יהי חסדך ה' עלי כאשר יחלתי לך:
וסלח לי על כל חטאתי לפניך:
כי אל רחום וחנון וסלח אתה:
לך ה' הגדלה והתפארת ואתה מושל בכל ובגדך כח וגבורה לגדל ולחזק לכל:
יהי שם ה' מברך מעתה ועד-עולם:
אמן:

ואם תרצה להאריך תאמר עוד:

הללויה הללי נפשי את-יהוה – ותאמר קדשה:

(אין כמודך באלהים אדני ואין כמעשיך ...)

(Prik nie zaznacza, aby poniższą część odmówić dwukrotnie i to z miłością)

שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד:
אחד אלהינו גדול אדונו קדוש ונורא שמו לעולם ועד:
ואהבת את ה' אלהיך בכל-לבבך ובכל-נפשך ובכל-מאדך:
והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על-לבבך:
ושננתם לבניך ודברתם בם בשבתך בביתך ובקתך בדרכך ובשכבך ובקומך:
וקשרתם לאות על-גדך והיו לטטפת בין עיניך:
וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך:
למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם:
אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני ה' אלהיכם:
ה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם ועד:
ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

Ponadto Prik podaje osobną modlitwę w intencji zdrowia dla własnej rodziny (Prik 1910:50):

תפילת ערב ובקר בעד קרוביו:
ה' אלהי משוך חסדך וטובתך לבית אבי ולכל-בני משפחתי ויחיו בשלום: תנה שלום על-כל-ישראל ולכל יודעי שמך:
Modlitwa poranna i wieczorna za swoich krewnych:

Przedwieczny Panie, mój Boże, przedłuż swą łaskę i dobroć nad domem mego ojca oraz (nad) wszystkimi członkami mojej rodziny. Niech oni żyją w pokoju. Daruj pokój wszystkim synom Izraela oraz (tym) wszystkim, którzy znają imię Twoje.

כי אל רחום וחנון וסלח אתה :
 לך יהנה הגדלה והתפארת ואתה מושל בכל ובגדך כח וגבורה לגדל ולחזק לכל :
 יהי שם יהנה מברך מעתה ועד-עולם :
 אמן :
 ואם תרצה להאריך תאמר עוד :
 הללויה הללי נפשי את-הנה :
 אהללה יהנה בחיני אומרה לאלהי בעודי :
 אל-תבטחו בנדיבים בכו-אדם שאין לו תשועה :
 תצא רוחו ישב לאדמתו ביום ההוא אבדו עשתנתיו :
 אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על- יהנה אלהיו :
 עשה שמים וארץ את-הים ואת-כל-אשר-בם השמר אמת לעולם :
 עשה משפט לעשוקים נתן לחם לרעבים יהנה מתיר אסורים :
 יהנה פקח עורים יהנה זקן כפופים יהנה אהב צדיקים :
 יהנה שמר את-גרים תום ואלמנה ועודד ודרך רשעים וענת :
 מלך יהנה לעולם אלהיך ציון דר ודר הללויה :
 בשבת תוסיף זה :
 ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם :
 ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו אשר עשה :
 ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות :
 ושמרו בני-ישראל את-השבת לעשות את-השבת לדרתם ברית עולם :
 ותאמר קדשה :
 אין כמוך באלהים אדני ואין כמעשך :
 אין קדוש כיהנה כי אין בלתך ואין צור כאלהינו :
 ואתה קדוש יושב תהלות ישראל :
 יאמרו גאולי יהנה אשר גאלם מיד צר :
 גואלנו יהנה צבאות שמו קדוש ישראל :
 וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש יהנה צבאות מלא כל-הארץ כבודו :
 כי-בנה יהנה ציון נראה בכבודו :
 ברוך כבוד-הנה ממקומו :
 פעמים באהבה :
 שמע ישראל יהנה אלהינו יהנה אחד :
 אחד אלהינו גדול אדוננו קדוש ונורא שמו לעולם ועד :
 ואהבת את יהנה אלהיך בכל-לבבך ובכל-נפשך ובכל-מאדך :
 והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על-לבבך :
 ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובקחתך בדרך ובשכבך ובקומך :
 וקשרתם לאות על-גדך והיו לטופת בין עיניך :
 וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך :
 למען תזכרו ועשיתם את-כל-מצותי והייתם קדשים לאלהיכם :
 אני יהנה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהנה אלהיכם :
 יהנה מלך יהנה מלך יהנה מלך לעולם ועד :
 ברוך יהנה לעולם אמן ואמן :

Duwan powyższą modlitwę (jak i pozostałe, jakie poniżej przedstawię) przetłumaczył na język rosyjski. Tak więc w tłumaczeniu polskim rosyjska wersja brzmi tak:

Modlitwa poranna i wieczorna⁷⁷⁹, ułożona przeze mnie⁷⁸⁰

Dziękuję tobie Wszechmogący, Boże praojców moich Abrahama, Izaaka i Jakuba, i wysławiam imię Twoje, Boże Najwyższy, Twórco nieba i ziemi, Ciebie, który wybrałeś i poświęciłeś Twój lud Izraela Swoim świętym Prawem, które przekazałeś przez Twojego sługę Mojżesza.

---

⁷⁷⁹ Oto modlitwa poranna i wieczorowa w języku karaimskim turkijskim, opublikowana w materiałach z sesji naukowej pod redakcją Aleksandra Dubińskiego. Warto podkreślić, że jej ostatni fragment przypomina chrześcijańską modlitwę *Ojcze nasz* (Karaimi 1987:95-96):

Modlitwa poranna i wieczorna

Wszechmocny Boże, Panie Wszechświata, wysłuchaj modlitwy mojej, a wołanie moje niech przyjdzie do Ciebie. Z całego serca mego szukam Cię, zmiłuj się nade mną według słowa Twego. Naucz mię, Panie, drogi Twojej, abym kroczył nią ku dobru swojemu. Nie ukrywaj oblicza Twego przede mną; w dzień ucisku mego nakłoń ku mnie ucha Twego; w dniu, w którym Cię wzywam, prędko się odezwij. Wszystkie grzechy i nieprawości moje wyznaję przed Tobą, albowiem litościwym Bogiem jesteś. Nie odrzucaj mnie od oblicza Twego i Ducha Swego świętego nie odbieraj ode mnie. Daj mi szczęście we wszystkich sprawach i drogach moich, a życzenia serca mego wypełnij ku dobru. Duchem skruszonym i sercem unizonym obdarz mię, Stworzycielu, abym znalazł łaskę przed oczyma Twoimi i wszystkich stworzeń. Nie odłączaj mnie od przyjaciół moich i umiłowanych, a zwierzchnicy niechaj łaską obdarzają mię po wszystkie dni żywota mego. Błogosław wszystkim bliskim i krewnym moim, aby wszyscy w zgodzie i w pokoju żyli, amen.

Twoja jest, Boże, wielkość i potęga; i bogactwo i sława od Ciebie są. W mocy Twojej czynić ubogim i wzbogacać, poniżać i podnosić, wywyższać i utwierdzać wszystko. Teraz więc, Boże nasz, prośby tej wysłuchaj i zlituj się nade mną, jako ma litość ojciec nad dziećmi.

Ojcze nasz, któryś jest w niebie, niech będzie pochwalona jedność Imienia Twojego, niech się utwierdzi królestwo Twoje i wola Twoja jako na niebie, tak i na ziemi. Chleba naszego powszedniego daj nam i odpuść nam nasze winy. Nie pozwól nam zejść z Twoich ścieżek prostych i błędzić na manowcach, ale zbaw nas od kusiciela, amen.

Niechże będą przyjemne słowa ust moich i rozmyślanie serca mego przed obliczem Twoim, Boże, Stworzycielu i Wybawicielu mój. Amen.

Ingir da tan kołtchasy

Kiuczlu Tienrisi biutiun dunjanyn, eszytkiun kołtchamny, da jałbarmahym ałnyja Sieniun kielsiun. Bar üragim była izlejmiun sieni, chaifsunhun mieni ajtmahyja kiora. Ürat'kiun maja jołaryjny, e Tienri, ki ürugiejmiun alar była jachszytyhyma. Jaszrymahyn kybłalaryjny mieńdiań, tar bołhanda maja kajirhyn eszytiuwujniu, czahyrhan kiuniumdia tiejż karuw biergiun maja. Bar jazychłarymny da tanmachłarymny aczamyun ałnyjda, ki chaifsunuwczu Tienri Sień. Taszlamahyn mieni ałnyjdan, da ajrychsy ałhiemijni ałmahyn mieńdiań. Onartchyn mieni bar iszłarymdia, da kłakłaryun üragimniun tiugial etkiun jachszyha. Synych dżan da juwuz ürak biergiun maja, Jaratuwczum, ki tapchejmyn szyryńlik enajatłaryjda Sieniun da kiozłaryńdia bar jaratylmaszłarnyn. Ajirmahyn mieni dostłarymdan da siuwiarlarymdiań, da tabajim szyryńlik kiozłaryńdia aharachłarnyn bar tirlik kiunłarymdia. Bar juwuchłaryma da elinia uruwumnun ijiun jachszytyhyjny, ki bołhejlar barłary bazlychta da tynczlychta, ameń.

Sieniun, e Tienrim, oł ułłuch da oł bahatyryłch, da oł mał da oł syj ałnyjdan. Erkijdiadir Sieniun jarly et'mia da hodza et'mia, juwuz et'mia da bijik et'mia, ulhajtma da kiplamia barysyn. Da haleginia, Tienrimiż, eszytip bu kołtchamny chaifsunhun uštiumia, chaifsunhanlej ata ułanlar uštiumia.

Atamyz, ki kioklardia, machtawłu bołhej birligi adyjnyun, da kip bołhej bijligij da klagij kioklardia johartyn da jer uštiumia aszahartyn. Kiuńdiagi ot'miagimiżni biergiun biżgia, da boszatchyn bar jazychłarymny. Tiuż jołaryjdan azasztyrmahyn biżni, aneczach kutcharhyn biżni azhyrtuwczudan, ameń.

Czebiar bołhejlar ałnyjda Sieniun ajmachłary awzumun da gioruldiamiagi üragimniun, e Tienri, Jaratuwczum da Juluwczum, ameń.

⁷⁸⁰ T.j. przez J. Duwana.

Boże, usłysz moją modlitwę⁷⁸¹ i nakłoń ucha swego ku memu błaganu: zmiłuj się nade mną, przyjmij mnie i naucz mnie dróg Twoich, po których pójdę dla dobra mego. Chleba codziennego i odzieży udzielaj mi z dnia na dzień oraz kieruj moim sercem, bym postępował przed Tobą w prawdzie i w moralności, abym czynił to, co słuszne w Twoich oczach. Wybawiaj i ratuj mnie od wszelkiego zła i nieszczęścia. Niech twoje miłosierdzie będzie nade mną, gdyż polegam na Tobie, i przebac mi wszystkie moje grzechy wobec Ciebie, ponieważ Ty jesteś Bogiem miłosiernym, łaskawym i przebaczącym. Przedwieczny, Twoja jest wielkość i chwała; Ty jesteś władcą nad wszystkimi; w Twojej władzy jest siła i moc, by wywyższać i umacniać każdego. Niech będzie pochwalone imię Przedwiecznego na wieki wieków. Amen.

Jeżeli pragniesz kontynuować, to powiedz jeszcze:

Alleluja, chwal, duszo moja, Pana. Będę chwalić Przedwiecznego przez całe moje życie; będę śpiewać Bogu memu, dopóki istnieję. Nie pokładaj nadziei⁷⁸² we władcach, w synu człowieczym, w którym nie ma zbawienia. Duch wychodzi z niego i powraca on do ziemi swojej; w tym samym dniu znikają jego zamysły. Błogosławiony ten, któremu pomaga Bóg Jakuba, który pokłada nadzieję w Przedwiecznym, Bogu jego, który stworzył niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, który na wieki dotrzymuje wierności. Okazuje sprawiedliwość uciskanym, daje chleb głodnym. Przedwieczny uwalnia więźniów, Przedwieczny otwiera oczy ślepym, Przedwieczny prostuje przygnębionych, Przedwieczny miłuje sprawiedliwych, Przedwieczny chroni przybyszów, opiekuje się sierotą i wdową, a drogę niegodziwych czyni krętą. Niech króluje Przedwieczny na wieki wieków, Bóg Syjonu, z pokolenia na pokolenie. Alleluja.

W Sobotę dodaj:

Uczynione zostały niebo i ziemia, i wszystkie ich zastępy. Ukończył Bóg dnia siódmego dzieła Swoje, które uczynił, i odpoczął dnia siódmego od wszystkich dzieł Swoich, które uczynił. Pobłogosławił Bóg dzień siódmy i uświęcił go, ponieważ wtedy przestał czynić dzieła Swoje, które Bóg stworzył. Niech przestrzegają synowie Izraela soboty, żeby obchodzić sobotę poprzez ich pokolenia, jako przymierze wieczne.

Jeszcze oddaj (Bogu) chwałę:

Nie ma podobnego Tobie wśród bogów, Panie, i nie ma dzieł podobnych do Twoich dzieł. Nie ma Świętego, jak Przedwieczny, ponieważ nie ma nikogo oprócz Ciebie, i nie ma twierdzy takiej jak nasz Bóg. Ty, Święty (wiecznie), Żyjący (Bóg), chwała Izraela. Mówią zbawieni przez Przedwiecznego, których On uwolnił z ręki wroga: Nasz Zbawca, Przedwieczny, Bóg Cawaot imię Jego, Święty Izraela.

Wzywali jeden do drugiego: Święty, Święty, Święty Pan, Bóg Cawaot, cała ziemia pełna Jego chwały. Gdy Przedwieczny zbudował Syjon, zjawił się w swej chwale, błogosławiona chwała Przedwiecznego, z tego miejsca.

---

⁷⁸¹ Dosł. „usłysz głos modlitwy mej”.

⁷⁸² Dosł. „nie polegaj na szczodrości”.

Dwa razy (powiemy) w miłości: Słuchaj, Izraelu, Przedwieczny jest Bogiem naszym, Przedwieczny jest jeden.

Jeden nasz Bóg, wielki Pan nasz, święte i groźne imię Jego na wieki wieków.

Miłuj Przedwiecznego, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej siły swojej. Niechaj słowa te, które Ja ci dziś nakazuję, będą w twoim sercu. Będziesz je wpałaj twoim synom i będziesz o nich mówił, przebywając w swoim domu, idąc drogą, kładąc się i wstając. Przywiążesz je jako znak do swojej ręki i będą jako znak między twoimi oczyma. Wypiszesz je też na odrzwiach twojego domu i na twoich bramach. Abyście pamiętali i wykonywali wszystkie przykazania Moje i byli święci dla Boga waszego; Ja, Przedwieczny, Bóg wasz⁷⁸³. Przedwieczny króluje, Przedwieczny królował i Przedwieczny będzie królować na wieki. Błogosławiony jest Przedwieczny na wieki. Amen i Amen.

Modlitwa po obudzeniu⁷⁸⁴

⁷⁸³ W podręczniku brak w języku rosyjskim hebrajskich słów modlitwy: „który wyprowadził was z Egiptu, aby być waszym Bogiem”.

⁷⁸⁴ W 1903 roku w Odessie został wydany elementarz karaïmski do nauki czytania tekstów biblijnych i liturgicznych w języku hebrajskim Abrahama Jakuba Kokkeja *Namïot Abrahamã*. Zawiera on wybrane błogosławieństwa i modlitwy wypowiedane przez karaïmów w różnych okolicznościach życia. Tekst podręcznika został opracowany i przetłumaczony na język polski przez Małgorzatę Machcińską (Polska reedycja elementarza karaïmskiego Abrahama Jakuba Kokkeja *Ohel Awraham* 2011).

Modlitwa po powstaniu Kokkeja jest częściowo zbliżona do modlitwy Duwana i jeszcze w mniejszym stopniu do modlitwy Szamasza. Tekst wspólny jest wyróżniony (Kokkej 1903:65-66, tłum. Machcińska 2011:84-85):

ברכת ההשכמה
אל רחום וחנון מודה אני לפניך
שהחזרת בי נשמתִי בחמלה.
רבה אמונתך. להגיד בבקר חסדך
ואמונתך בלילות : אלהי נשמה
שנתתה בי טהורה היא, אתה
בראתה, ואתה יצרתה, ואתה נפתתה
בי, ואתה משמרה בקרבי ואתה
עתיד ליטלה ממני ולהחזירה לי
לעתיד לבוא. ולכן כלזמן שהנשמה
בקרבי חייב אני להודות לשם קדשך
להשתבח בתהלתך. אתה הוא בורא
ויוצר כל־הנשמות. ברוך אתה יהוה
אלהינו המחזיר נשמות לפגרים
מתים. אמן :

Błogosławieństwo po wstaniu rano.

Boże miłosierny i litościwy, składam ci podziękowanie,
że przywróciłeś mą duszę we mnie litościwie.

Wielka jest twa wierność. Głosić o poranku twą łaskę

i twą wierność w nocy. Mój Boże, dusza,

którą złożyłeś we mnie jest czysta. Ty

ją stworzyłeś, Ty ją ukształtowałeś, Ty ją technałeś

we mnie. Ty jej strzeżesz wewnątrz mnie. Ty

możesz ją zabrać ze mnie i przywrócić ją mi

w przyszłym czasie, który nadejdzie. Dlatego, przez cały czas, gdy moja dusza

jest wewnątrz mnie, winienem dziękować Twemu świętemu imieniu,

chlubić się Twą chwałą. Ty stworzyłeś

i ukształtowałeś wszystkie dusze. Błogosławiony bądź, Panie,

nasz Boże, który sprawiasz, że dusze wracają do ciała

Duwan (1890:8-9 (od końca)):

ברכה בהקיצך :
מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁהַחַיִּיתָ בִּי נִשְׁמָתִי בְּחַמְלָה, רַבָּה אֶמוּנָתְךָ :
לְהַגִּיד בְּבִקְרַח חֶסֶדְךָ וְאַמּוּנָתְךָ, בְּלֵילוֹת :
חֲדָשִׁים לְבִקְרִים רַבָּה אֶמוּנָתְךָ :

Modlitwa po obudzeniu

Dziękuję Ci, Królu Żyjący, Wieczny⁷⁸⁵, że zwróciłeś mi duszę moją przez łaskę Twoją, wielkie jest Twoje dobro⁷⁸⁶. Aby opowiadać o miłosierdziu Twoim o poranku i o dobroci Twojej w nocy. Każdy poranek⁷⁸⁷ – to wielkie Twoje dobro!

Szamasz (1913:20):

בְּרַכַּת הַהִשְׁכָּמָה :
מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁהַחַיִּיתָ בִּי נִשְׁמָתִי בְּחַמְלָתְךָ :
וְכָל זְמוֹן שֶׁהִנְשָׁמָה בְּקִרְבִּי אֶהְלָה שְׂמֶדָה :

Modlitwa po przebudzeniu

Dziękuję Ci, Królu, istniejący wiecznie, że przez łaskę Twoją zwróciłeś mi duszę moją. I przez cały czas – dopóki dusza moja we mnie – wychwalam imię Twe!

Firkowicz (1915:37):

Молитва по пробуждении

Благодарю Тебя, Превѣчный, Богъ нашъ за то, что отогналъ сонъ отъ глазъ моихъ и пробудился я живымъ и здоровымъ.

Modlitwa po przebudzeniu

Dziękuję Ci, Przedwieczny, Boże nasz, za to, że odgoniłeś sen z moich oczu i obudziłem się żywy i zdrowy.

---

zmarłych. Amen.

⁷⁸⁵ Dosł. „Żyjący i Istniejący”.

⁷⁸⁶ Dosł. „Twoja wierność”. Podobnie dalej.

⁷⁸⁷ Dosł. „nowe z każdym porankiem”.

Modlitwa przed jedzeniem

Duwan i Szamasz (Duwan 1890:9 (od końca), Szamasz 1913:21, Kokkej 1903:61⁷⁸⁸):

בְּרַכָּה לִפְנֵי הָאֲכִילָה (על הלחם):
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמוֹצֵיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ: אָמֵן:

Modlitwa przed obiadem (nad chlebem)

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże nasz, Królu Świata, który wydobywasz z ziemi chleb. Amen.

Firkowicz (1915:37):

Молитва предъ Ъдой

Благодарю Тебя, Превѣчный, Богъ нашъ производитель хлѣба изъ земли.

Modlitwa przed posiłkiem

Dziękuję Ci, Przedwieczny, Boże nasz, wytwórco chleba z ziemi.

Modlitwa nad napojem

Duwan (1890:9 (od końca), **Kokkej** 1903:62):

ברכה על כל משתה:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה⁷⁸⁹, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַכֹּל נִהְיָ בְּדַבְּרוֹ:

Modlitwa nad wszelkim napojem

---

⁷⁸⁸ Kokkej podaje dodatkowe błogosławieństwa przed jedzeniem, zapisując *Adonaj* jako יְיָ (Kokkej 1903:61-62, tłum. Machcińska 2011:80-81):

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַזֵּן וְהַמְפְרִיץ אֶת־הַכֹּל, אָמֵן:

Błogosławiony bądź, Panie, nasz Boże, Królu Wieczności,
który żywisz i utrzymujesz wszystko. Amen.

ברכה על פירות האדמה, והירקות.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַבוֹרֵא פְרִי הָאֲדָמָה. אָמֵן:

Błogosławieństwo nad owocami ziemi i warzywami.
Błogosławiony bądź, Panie, nasz Boże, Królu Wieczności,
Stwórco owoców ziemi. Amen.

ברכה על כל פרות העץ.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַבוֹרֵא פְרִי הָעֵץ. אָמֵן:

Błogosławieństwo nad wszystkimi owocami drzew.
Błogosławiony bądź, Panie, nasz Boże, Królu Wieczności,
Stwórco owoców drzew. Amen.

⁷⁸⁹ Kokkej podaje יְיָ (Kokkej 1903:62).

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże nasz, Królu świata, według poleceń Którego wszystko powstało.

ברכה על היין:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, בורא פרי הגפן ויין לשמח לבב בני האדם: אמן: ⁷⁹⁰

Modlitwa nad winem

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże nasz, Królu świata, Stwórco owocu winorośli i wina, by weselić serce człowieka. Amen.

Modlitwa po jedzeniu

Duwan (1890:9 (od końca)):

ברכה אחרי האכילה:

ברוך מאכילנו ברוך משביענו ברוך מרונו ברוך הנותן לחם לכל- בשר כי לעולם חסדו:

עיני כל אליך ושררו ואתה נותן להם את-אכלם בעתו:

ברוך אתה יהוה את הון הכל: אמן:

Modlitwa po obiedzie

Błogosławiony Ten, który karmi nas, błogosławiony Ten, który nasycza nas, błogosławiony Ten, który poi nas, błogosławiony Ten, który daje chleb każdemu ciału, gdyż na wieki jest Jego miłosierdzie. Oczy wszystkich zwrócone są ku Tobie i Ty dajesz im pokarm ich we właściwym czasie. Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, karmiący wszystkich. Amen.

Szamasz (1913:21):

ברכה אחר האכילה:

אודה ליהוה חסדו כי השביע נפש שוקקה ונפש רעבה מלא-טוב: הוא נתן לחם לכל-בשר כי לעולם חסדו:

ברוך אתה יהוה את הון הכל: אמן:

Modlitwa po obiedzie

Dziękuję Panu za miłosierdzie Jego, gdyż nasycił duszę pragnącą, a głodną napelnił dobrem. On daje chleb wszelkiemu ciału i na wieki Jego miłosierdzie. Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, karmiący wszystkich. Amen.

Firkowicz (1915:37):

Молитва послѣ Ъды

⁷⁹⁰ Kokkej przedstawił skróconą wersję (Kokkej 1903:62):

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
הבורא פרי הגפן. אמן:

Благодарю Тебя, Превѣчный, Богъ нашъ, дающій хлѣбъ всѣмъ и питающій всѣхъ.
Пошли Боже благословеніе Твое на этотъ домъ и на этотъ столъ, за которымъ мы ѣли.

Modlitwa po posiłku

Dziękuję Ci, Przedwieczny, Boże nasz, który dajesz chleb wszystkim i nasycasz wszystkich. Ześlij błogosławieństwo Twoje na ten dom i na ten stół, przy którym jedliśmy.

Modlitwa przed studiowaniem⁷⁹¹

⁷⁹¹ Por. Kokkej 1903:66-68 (tłum. Machcińska 2011:85-88):

תפילה קצרה קדם הלמוד.
יהוה שמעה תפילתי ושוועתי אליך תבוא :
אברכה את יהוה בכל עת תמיד תהלתו בפי :
ביהוה תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו :
גדלו ליהוה אתי ונרוממה שמו יחדיו : במקהלות
ברכו אלהים אדני ממקור ישראל :
שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד :
אחד אלהינו גדול אדונו קדוש ונורא שמו
לעולם ועד : אין כמוך באלהים יהוה ואין
כמעשיך : כלגוים אשר עשית לבוא וישתחוו
לפניך אדני. וכבודו לשמך : כי גדול אתה
ועשה נפלאות. אתה אלהים לבדך : אתה
הוא יהוה לבדך אתה עשית את השמים
שמי השמים וכלצבאם הארץ וכלאשר עליה,
הימים וכלאשר בהם ואתה מחיה את כלם
וצבא השמים לך משתחוים : גם אנחנו נעבד
את יהוה כי הוא אלהינו :
אנא אלהינו ואלהי אבותינו הננו עבדיך בני
שליש אבותינו הקדושים מתחננים לפניך ומבקשים
רחמיך שתשפיע לנו שכל טוב והאר פניך עלינו
להבין ולהשכיל אל דברי תורתך התמימה והקדושה
לספר גבורותיך ולשובר נפלאותיך : לב טהור ברא לנו
אלהים ורוח נכון חדש בקרבנו, לקחת מוסר השכל
מפי מלמדנו ומורנו, לשמח את לבות הורינו ומלמדנו
ולהיות בנים מאשרים בארץ ועבדים נאמנים למלכנו
ולארץ מולדתנו לטוב לנו כלהימים : והאריך ימי
הורינו ומלמדנו וימינו בטוב, אמן :

גם בעד שלום המלך וכל ביתו הרם,
יהוה אלהי האלהים ואדוני האדונים הנותן
תשועה למלכים ורוזנים, ברך נא את אדונו מלכנו
הקיסר הגדול
ניכולאי השני אלכסנדרוויץ
והייהו בארץ ימים טובים ושמרהו מכל נזק וצרה
ואסון, אותו ואת כל ביתו הרם, יפון כסאו ותנשא
מלכותו לדור דורים ביקר תפארת וגדולה אמן, סלה.

Krótką modlitwa przed nauką

Panie, wysłuchaj mojej modlitwy. Niech me wołanie dotrze do Ciebie.
Błogosławić będę Pana w każdym czasie, zawsze słać go będę moimi ustami.
Panem chlubić będzie się ma dusza. Niech słyszą ubodzy i cieszą się.
Sławcie Pana ze mną, wychwalajmy Jego Imię pospół. W zgromadzeniach
błogosławcie Boga, naszego Pana, ze źródła Izraela.
Słuchaj Izraelu, Pan, nasz Bóg, Pan jest jeden.
Jeden jest nasz Bóg. Wielki jest nasz Pan. Święte i straszliwe jest Jego Imię.
Na wieki wieków. Nie ma takiego jak Ty pośród bogów, Panie. Nie ma
takich jak twoje dzieł. Wszystkie narody, które stworzyłeś, przyjdą i oddadzą pokłon
Tobie, Panie. Oddadzą chwałę Twemu Imieniu. Bo wielki jesteś
i dokonujesz rzeczy cudownych. Tylko Ty jesteś Bogiem. Ty
tylko jesteś Panem. Ty uczyniłeś niebo,

Duwan (1890:10 (od końca)):

ברכה קדם הלמוד בלמוד בתורה :
ברוך אתה יהוה אלהי יוצר האדם בצלמך בצלם אלהים וחנונת לו שכל ודעת :
אדוני אלהי גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך :
ברוך יהוה לעולם אמן ואמן :

Modlitwa przed studiowaniem Prawa

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże mój, który stworzyłeś człowieka na Swój obraz, obraz Boży, i który darowałeś mu umysł i rozum, Panie, Boże mój, otwórz moje oczy, niech zobaczę tajemnice w Twym Prawie. Błogosławiony jest Przedwieczny na wieki. Amen i Amen.

ברכה קדם הלמוד בלמודים ובחכמות :
ברוך אתה יהוה אלהי יוצר העולם :
אשר יצרת את-האדם בצלמך בצלם אלהים וחנונת לו שכל ודעת :
אדוני אלהי תן נא לי לב נכון לשמוע בלימודים ולהבין בחכמות :
למען אדע כי בחכמה יסדת ארץ כוננת שמים בתבונה :
ברוך יהוה לעולם אמן ואמן :

Modlitwa przed studiowaniem różnych przedmiotów i nauk

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże mój, Stwórco Świata, Ty, który stworzyłeś człowieka na Swój obraz i który darowałeś mu umysł i rozum, Panie, Boże mój, daj mi serce zdolne słuchać nauczania i rozumieć nauki, abym poznał, że Ty mądrze

---

niebo nieba, i wszystkie ich zastępy, ziemię i wszystko, co jest na niej, morza i wszystko, co jest w nich. Ty ożywasz wszystko i zastępy niebios oddają ci pokłon. Także my służymy Panu, gdyż jest naszym Bogiem. Boże nasz i Boże naszych ojców, oto jesteśmy twymi sługami, synami trzech naszych świętych ojców. Błagamy Cię i prosimy o Twe miłosierdzie, byś obficie obdarzył nas dobrą mądrością. Rozjaśnij Tve oblicze przed nami, byśmy mogli rozumieć i rozważać słowa Twej doskonałej i świętej Tory. Byśmy opowiadali o Twych potężnych dziełach i śpiewali o Twych cudach. Serce czyste stwórz w nas, Boże, i ducha pewnego odnów w nas. Byśmy mogli pobierać pouczenia mądrości z ust naszego nauczyciela i naszego mistrza, by radować serca naszych rodziców, i naszych nauczycieli. Byśmy byli szczęśliwymi dziećmi w tej ziemi i wiernymi sługami naszego króla i naszej ojczyznej ziemi. By dobrze nam było przez wszystkie dni. Spraw, by długie były dni naszych rodziców i naszych nauczycieli. I by nasze dni były dobre. Amen.

Także za pomyślność króla i całego jego dworu.
Panie, Boże Bogów, i Panie panów, który dajesz wybawienie królom i władcom. Błogosław naszego pana, naszego króla, wielkiego cesarza
Mikołaja Drugiego Aleksandrowicza.
Obdarz go długim i dobrym życiem. Strzeż go od wszelkiej szkody, utrapienia i nieszczęścia. Jego i cały jego dwór. Niech mocno osadzony będzie jego tron, a jego władza królewska niech wznosi się wysoko przez pokolenia w dostojęństwie, przepychu i wielkości.
Amen. Sela.

uksztaltowałeś ziemię i rozważnie uczyniłeś niebios. Błogosławiony jest Przedwieczny na wieki. Amen i Amen.

Szamasz (1913:21-22):

בְּרַכָּה לְפָנֵי הַלְמוּד :

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַשְּׂקִיפָה מִמַּעַן קִדְשְׁךָ עָלֵינוּ עַל עֲבֹדֶיךָ הַצְעִירִים הָאֵלֶּה הַעֹמְדִים לְפָנֶיךָ :
בְּרָא לָנוּ לֵב נָכוֹן לְקַחַת מוֹסֵר הַשֶּׁפֶל מִפִּי מְלַמְדֵינוּ וּמוֹרֵינוּ לְלַמֵּד לְיָרְאָה אֶת שְׁמֶךָ וּלְעֲבֹדֶךָ בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים
כָּל-יָמֵי חַיֵּינוּ, אֵל תִּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֶל-תִּקַּח מִמֶּנּוּ : אֱלֹהֵינוּ אַתָּה הַנוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים בְּרַךְ
אֶת אֲדוֹנֵינוּ מְלַכְנוּ הַקָּסֵר הַגָּדוֹל נִיכֹלָאֵי אֶלְכָסְנִדְרוּיָךְ בְּשָׁלוֹם עִם כָּל בְּנֵי בֵּיתוֹ וּמִשְׁפַּחְתּוֹ הַרְמָה : וּבְרַךְ גַּם
אֶת הוֹרֵינוּ מוֹרֵינוּ וּמְלַמְדֵינוּ לְהוֹעִיל אִמּוֹן :

Modlitwa przed nauką

Przedwieczny Boże nasz i Boże naszych ojców, spójrz ze swego świętego przybytku na nas, na małoletnich niewolników twoich, stojących przed Tobą. Stwórz w nas serce otwarte, aby przyjąć mądre pouczenie z ust naszych nauczycieli i naszych mentorów, aby nauczyć się bać imienia Twego i służyć Ci prawdziwie i szczerze przez wszystkie dni naszego życia, nie odrzucaj nas od oblicza Swego i świętego ducha Twego nie zabieraj nam. Boże nasz, który dajesz zwycięstwo królom, błogosław Władcę naszego, Imperatora Nikolaja Aleksandrowicza, z całą Jego Rodziną, jak również pobłogosław rodziców, mentorów i nauczycieli naszych, przynoszących nam korzyść. Amen.

Modlitwa po studiowaniu⁷⁹²

Duwan (1890:11 (od końca):

ברכה אחרי כל למוד :

ברוך אתה יהוה אלהי פריית לי אַזְנִים לְשִׁמוֹעַ בְּלִימוּדִים יוֹם יוֹם :

⁷⁹² Por. Kokkej 1903:68 (tłum. Machcińska 2011:88-85):

תפלה קצרה אחר הלמוד
בְּרוּךְ שְׁמֶךָ אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים
שְׁחוֹנְנֵתָנוּ בְּחֶסֶדְךָ הַרְבִּים לְשִׁמוֹעַ וְלַלְמוּד גַּם הַיּוֹם
דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ הַתְּמִימָה וְהַקְּדוּשָׁה, וְלַקַּחַת מוֹסֵר הַשֶּׁפֶל
מִפִּי מְלַמְדֵינוּ וּמוֹרֵנוּ, חוּסָה וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְשִׂים לָהֶם
שָׁלוֹם לְאוֹרֶךְ יָמִים, אַתָּה תִּבְרַכֶּם, כְּצִנְהָ רָצוֹן תַּעֲטֹרְנוּ
וְאַנְחֵנוּ נְבָרֶךְ? הַ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ :
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַמְשַׁלֵּם רָצוֹן עֲבָדוֹ :
גַּם יִזְכְּהוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַמוֹ וְחִסְדּוֹ :

Krótką modlitwa po nauce

Niech błogosławione będzie Twe Imię, Boże bogów i Panie panów,
który okazałeś nam miłosierdzie przez swe liczne łaski, byśmy mogli słuchać i uczyć się także dzisiaj
słów Twojej doskonałej i świętej Tory, i pobierać pouczenia mądrości
z ust naszego nauczyciela i naszego mistrza. Ochraniaj i okazuj im miłosierdzie. Obdarz ich
pokojem przez długie dni. Błogosław ich. Niczym tarczą przychylnością otocz nas.
My będziemy błogosławić Pana, teraz i zawsze. Alleluja.
Błogosławiony bądź Panie, który spełniasz pragnienie swego sługi.
I zachowujesz go w czystości, by mógł patrzeć na twe piękno i twą łaskę.

כּוּ זְכַנִי תַמִיד וְתוֹן נָא לִי אֶזְנוֹ שׁוֹמֵעַת וְלֵב מִבִּין לְשִׁמוֹעַ וְלִהְיוֹסִיף חֻכְמָה וְדַעַת :
בְּרוּךְ הַיְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן :

Modlitwa po wszelkim studiowaniu

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże mój! Otwórz moje uszy, abym słuchał nauczania codziennie, jednocześnie dawaj mi ten zaszczyt zawsze i obdarz mnie uchem słuchającym i rozumem rozumiejącym, bym słuchał, rozumiał i zdobywał naukę i poznanie. Błogosławiony jest Przedwieczny na wieki. Amen i Amen.

Szamasz (1913:22-23):

בְּרַכָּה אַחַר הַלְמוּד :
הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֵׁבַח וְהוֹדָאָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ כִּי זָכִיתָנוּ הַיּוֹם לְשִׁמְעַ דְּבְרֵי תוֹרָה וְחֻכְמָה וּמוֹסָר מִפִּי מְלַמְדֵינוּ : וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ, שֶׁתִּתֵּן לָנוּ כַח וְעֲצָמָה לְשִׁקֵּד עַל דַּלְתַת בַּיִת הַסֵּפֶר הַזֶּה יוֹם יוֹם עַד הַשְּׁלִימָנוּ אֶת חֻק לְמוֹדָנוּ בּוֹ : וְנִזְכָּךְ הַיְהוָה לְהִיּוֹת בְּנִים נְחֻמְדִים לְהוֹרִינוּ לְשִׁמְךָ אֶת לְבָם וְעַבְדִים נְאֻמָּנִים לְמַלְכָנוּ וְלְאַרְץ מוֹלְדָתָנוּ אָמֵן :

Modlitwa po nauce

Przedwieczny Boże nasz i Boże naszych ojców, chwała i podziękowanie wielkiemu i świętemu imieniu Twemu, że Tyś dał nam zaszczyt dziś słuchać słów nauki mądrości i pouczenia z ust nauczycieli naszych. Niech będzie wola Twoja, Przedwieczny Boże nasz, abys dał moc i wytrzymałość czuwać u drzwi szkoły tej codziennie do skończenia w niej nauki naszej, abyśmy byli dostojnymi dziećmi rodziców naszych, abyśmy radowali serca ich, i wiernymi sługami Króla naszego i ojczyzny naszej (byli)! Amen.

Modlitwa przy zakładaniu *šišit*

Duwan (1890:11 (od końca)), :

בְּרַכָּה עַל לְבִישַׁת צִיצִית :
בְּרוּךְ אַתָּה הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְלַבֹּשׁ אַרְבַּע כְּנָפוֹת בְּצִיצִית :

Modlitwa przy zakładaniu *šišit* przed nabożeństwem

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, Boże mój, Królu świata, któryś uświęcił nas Swoimi przykazaniami i nakazał nam zakładać *šišit* do czterech rogów szat.

Błogosławieństwo kohenów (ברכת כוהנים)

Prik (1917:91):

Niech błogosławi cię Pan i cię strzeże. Niech spojrzy Pan jasnym obliczem Swoim na ciebie i zlituje się nad tobą. Niech zwróci ku tobie oblicze Swoje i da ci pokój. Tak niechaj

wzywają imienia Mojego nad synami Izraelskimi, i Ja ich pobłogosławię⁷⁹³ (Lb 6:24-27).

Modlitwa przed snem⁷⁹⁴

Duwan (1890:8 (od końca)):

ברכה לפני השנה:
ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם המפיל חבלי שנה על עיני ותנומה על עפעפי:
יהי רצון מלפניך יהוה אלהי אבותי שתשכיבני לשלום ותעמידני ממטתי לחיים ולשלום:
והצילני מפגע רע ומחללים רעים ואל יבהלני חלומות רעים:
והאירך עיני מן אישון המנות:
אמן:

Modlitwa przed snem

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny, nasz Boże, Królu Świata, który posyłasz sen oczom moim i senność powiekom moim. Niech będzie wola Twoją, Przedwieczny, Boże mój, i Boże moich praocjów, byś położył mnie w pokoju i podniósł mnie z łoża mego żywym i zdrowym⁷⁹⁵. Wybaw mnie od wszelkiego nieszczęścia i od złych chorób, niech nie straszą mnie głupie sny. Oświeć ponownie moje oczy, abym nie zasnął martwym snem. Amen.

⁷⁹³ W oryginale:

וְבָרַךְ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ. יָאֵר ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וְיִחַנְךָ. יִשָּׂא ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וְיִשְׂמָךְ לְךָ שְׁלוֹם. וְשָׁמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָנִי אֲבָרְכֶם.

⁷⁹⁴ Por. Kokkej 1903:64-65 (tłum. Machcińska 2011:83-84) (tekst wspólny jest wyróżniony):

ברכה השנה.
ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם. המפיל חבלי שנה
על עיני ותנומה על עפעפי: יהי
רצון מלפניך שתשכיבני לשלום.
ותעמידני ממטתי לחיים ולשלום
הביטח ענגי יי אלהי האירה
עיני מן אישון המנות. ואתה יי מגן
בצדי כבודי ומרים ראשי: ואני
בחסדך בטחתי וגל לבי
בישועתך. אשירה ליהוה כי גמל
עלי. ליהוה הישועה על עמך
ברכתך סלה.

Błogosławieństwo przed snem

Błogosławiony bądź Panie, Boże nasz, Królu
Wieczności, który zakładasz więzy snu
na moje oczy i (sprowadzasz) drzemkę na me powieki. Niech
będzie Twoją wolą, byś dał mi się położyć bezpiecznie.
I dał mi wstać z mego łoża dla życia i pokoju.
Popatrz, odpowiedz mi, Panie, mój Boże. Oświeć
moje oczy, bym nie zasnął snem śmierci. Ty, Panie, jesteś tarczą
dla mnie, moją chwałą. Podnosisz moją głowę. Ja
w twej łaskawości złożyłem nadzieję. Moje serce raduje się
z twego zbawienia. Chcę śpiewać Panu, gdyż okazał mi dobro.
Od Pana jest zbawienie. Nad twoim ludem
jest twoje błogosławieństwo. Sela.

⁷⁹⁵ Dosł. „do życia i pokoju”.

Szamasz (1913:20):

בְּרַכָּה לְפָנֵי הַשָּׁנָה :
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמְפִיל חֲבָלֵי שָׁנָה עַל עֵינַי וְתַנּוּמָה עַל עַפְעָפַי :
וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי שֵׁת שְׂכִיבְנֵי לְשָׁלוֹם וְתַעֲמִידְנִי לְשָׁלוֹם :
וְאַל יְבַהֲלוּנִי חֲלוֹמוֹת רְעִים וְהַצִּילְנִי מִכָּל-פְּגַע רָע :
וְהָאֵר עֵינַי פֶּן אֵישׁן הַמָּוֶת⁷⁹⁶ :
בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִית אוֹתִי יְהוָה אֵל אֲמֶת :
בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן :

Modlitwa przed snem

Błogosławiony jesteś Ty, Przedwieczny nasz Boże, Królu Świata, który posyłasz sen oczom moim i senność powiekom moim. Niech będzie wola Twoją, Panie, Boże mój, byś położył mnie w pokoju i podniósł mnie w pokoju, aby nie straszyły mnie głupie sny i wybaw mnie od wszelkiego nieszczęścia. Oświeć ponownie moje oczy, abym nie zasnął martwym snem. W Twoje ręce oddaję ducha mego. Tyś już mnie odkupił, Panie, Boże Sprawiedliwy. Błogosławiony jest Pan na wieki. Amen i Amen.

Firkowicz (1915:37):

Молитва предъ сномъ

Благодарю Тебя, Превѣчный, Богъ нашъ, ниспосылающій сонъ глазамъ моимъ, да будетъ воля Твоя, чтобы я спалъ спокойно и пробудился живымъ и здоровымъ.

Modlitwa przed snem

Dziękuję Ci, Przedwieczny Boże nasz, który posyłasz sen oczom moim, niech będzie wola Twoją, abym spał w pokoju i obudził się żywy i zdrowy.

Prik (1910:51)⁷⁹⁷:

בְּרַכַּת הַשָּׁנָה :
וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי, שֵׁת שְׂכִיבְנֵי לְשָׁלוֹם וְהַקִּימְנִי בְּשָׁלוֹם וְהַצִּילְנִי מִכָּל-פְּגַע רָע הָאֵיֶרָה עֵינַי פֶּן-אֵישׁן הַמָּוֶת. בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִית אוֹתִי ה' אֵל אֲמֶת. וְיִקָּם בִּי מִקְרָא שְׂכִיבְנֵי אֲנִי שְׂכִיבְתִי וְאֵישׁנָה הַקִּיצוֹתִי כִּי ה' יִסְמְכֵנִי⁷⁹⁸.

Modlitwa przed snem

Niech będzie wola Twoją, Przedwieczny Boże mój, byś położył mnie w pokoju i podniósł mnie w pokoju, i wybawił mnie od wszelkiego nieszczęścia. Oświeć ponownie moje oczy,

⁷⁹⁶ Por. Ps 13:4: הָאֵיֶרָה עֵינַי פֶּן-אֵישׁן הַמָּוֶת.

⁷⁹⁷ Nie jest to modlitwa z katechizmu, lecz z podręcznika do nauki języka hebrajskiego.

⁷⁹⁸ Zob. Ps 3:6: אֲנִי שְׂכִיבְתִי וְאֵישׁנָה הַקִּיצוֹתִי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי.

abym nie zasnął martwym snem. W Twoje ręce oddaję ducha mego. Tyś już wybawiał mnie, Panie, Boże prawdy, i niechaj wypełni się nade mną, co jest napisane: „kładłem się i spałem, przebudzałem się, ponieważ Pan podtrzymuje mnie”⁷⁹⁹.

Modlitwa za cara⁸⁰⁰

Duwan (1890:7-8 (od końca)):

תפילת ערב ובקר בעד קרוביו ובעד המלך וביתו הרם, חברה מאתי:
הנה אלהי משוֹדַד וְטוֹבֵתֵד לְבֵית אָבִי וְלְכָל-בְּנֵי מִשְׁפַּחְתִּי וְיַחֲיוּ בְּשָׁלוֹם:
תְּנֵה שָׁלוֹם עַל כָּל-יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל-יְהוּדָי שְׁמֹד:
וְהֶאֱרַךְ בְּנַעֲיָמִים מִי אֲדוֹנָנוּ הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַקָּדוֹר אֶלְכְּסַנְדֵּר וְרוּיֵץ הַשְּׁלִישִׁי וְיַחֲיֵה בְּשָׁלוֹם עִם כָּל
בְּנֵי בֵיתוֹ הַרָם:
וְתוֹ-עֲלִיו מֵהוֹדֵד וְהִדְרָד וְתַנְשֵׂא מַלְכוּתוֹ:
וְיִשְׁפֹט עַמִּים בְּצֶדֶק וְלְאֲמִים בְּמִישְׁרִים:
אָמֵן:

Modlitwa poranna i wieczorna, o zdrowie swojej rodziny, o zdrowie Władcy i Jego rodziny, ułożona przeze mnie⁸⁰¹

Panie, Boże mój, rozciągnij łaskę Twoją i dobro Twoje nad domem ojca mego i nad wszystkimi członkami mojej rodziny, niech żyją w pokoju. Daj pokój całemu ludowi Izraela i wszystkim, którzy znają imię Twoje. Przedłuż w dobrobycie dni **Wielkiego Władcy naszego Imperatora Aleksandra Aleksandrowicza Trzeciego**, niech żyje w pokoju z całą swoją rodziną, i daruj mu wielkość i chwałę, niech wywyższone będzie Jego królestwo, niech czyni sprawiedliwy sąd nad ludami i sąd prawdziwy nad plemionami. Amen.

Prik (1910:50-51)⁸⁰²:

תפלת ערב ובוקר בעד המלך וביתו הרם.
אָנָּה אֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים⁸⁰³ וְרוּזְנִים, בְּרָךְ נָא אֶת אֲדוֹנָנוּ הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַקָּדוֹר הַקִּיסָר נְכוֹלֵא
אֶלְכְּסַנְדֵּר וְרוּיֵץ וְהֶאֱרַךְ בְּנַעֲיָמִים אֶת יָמָיו וְיַחֲיֵה בְּשָׁלוֹם עִם כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ הַרָם: וְתוֹ עֲלִיו מֵהוֹדֵד וְהִדְרָד
וְתַנְשֵׂא מַלְכוּתוֹ: וְיִשְׁפֹט עַמִּים בְּצֶדֶק וְלְאֲמִים בְּמִישְׁרִים: אָמֵן:

Modlitwa poranna i wieczorna za cara i Jego czcigodny dom

Proszę, Panie Panów, który dajesz zwycięstwo carom i książętom, błogosław naszego Pana, wielkiego cara, Imperatora **Nikołaja Aleksandrowicza**, i przedłuż w dobrobycie dni Jego.

⁷⁹⁹ Zob. Ps 3:6.

⁸⁰⁰ Abraham Jakub Kokkej uczynił modlitwę za cara nieodłamną częścią modlitwy przed nauką (Kokkej 1903: 68, tłum. Machcińska 2011:87-88).

⁸⁰¹ Modlitwa ułożona przez J. Duwana.

⁸⁰² Modlitwa pochodząca z podręcznika do nauki języka hebrajskiego.

⁸⁰³ Cf. Ps 144:10: הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים.

Niech żyje w pokoju wraz ze wszystkimi członkami jego czcigodnego domu. Daruj mu Twą wielkość i chwałę, niech wywyższone będzie Jego królestwo. Niech czyni sprawiedliwy sąd nad ludami i sąd prawdziwy nad plemionami. Amen.

Modlitwa o ukojenie duszy zmarłego⁸⁰⁴

Duwan i Szamasz (Duwan 1890:11-12 (od końca), Szamasz (1913:23-24):

זְכַר עַל מַת
זְכַר צְדִיקִים לְבָרְכָה וְזְכַר יְשָרִים וְנְבוֹנִים וְטַהוּרִים וְקְדוּשִׁים לְבָרְכָה וְכֵן זְכַר (לוֹכֵר כִּי"מ פְּלוּנִי לְנִקְבָה כְּבוֹדָה מְרַת פְּלוּנִית) זְכָרוֹנוֹ (לְנִקְבָה זְכָרוֹנָה) לְבָרְכָה וְלִתְחִינָה: אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יְלִינְהוּ (לְנִקְבָה יְלִינְהוּ) בְּמִלּוֹן טוֹב וּבְמִלּוֹן רָע (שְׂבַע פְּתוּת) הַצְדִיקִים הַנּוֹחֲלִים בְּגֶן-עֵדֶן וְיִקְיָם עָלָיו (לְנִקְבָה עָלֶיהָ) מִקְרָא שְׂפָתַיב יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד וְיִנְנִי עַל מִשְׁכָּבוֹתָם: אִוֵר זָרִיעַ לְצַדִיק וּלְיִשְׁרֵי לֵב שְׂמַחָה: שְׂמַחוּ צְדִיקִים בֵּיתְהֶן וְהוֹדוּ לְזֶכֶר קְדָשׁוֹ: וְהִתְהַ נְפָשׁוֹ (לְנִקְבָה נְפָשָׁה) צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים אֵת יְהִנְהוּ אֱלֹהֵיוֹ (לְנִקְבָה אֱלֹהֶיהָ) אָמֵן:

Modlitwa o ukojenie duszy zmarłego

Niech będzie błogosławiona pamięć sprawiedliwych, rozumnych, czystych i świętych, również pamięć zmarłego (albo zmarłej) niech będzie pamięć jego (albo jej) błogosławiona, niech będzie zaszczycony zmartwychwstaniem; Bóg Izraela niech da mu (jej) zaszczyt przebywania w dostatku, wśród sprawiedliwych, którzy osiedli w raju, niech uczyni nad nim (nad nią) to, co jest zapisane w Piśmie Świętym: Niech radują się święci w chwale i niech się radują na łóżach swoich. Światło niech wylewa się na sprawiedliwego, a na prawego serca radość. Radujcie się, sprawiedliwi, Panem, i wychwalajcie Jego Święte Imię. Niech będzie dusza jego (albo jej) zaliczona do łona nieśmiertelności u Pana, Boga jego (albo jej). Amen.

Firkowicz (1915:39):

Modlitwa o ukojenie duszy zmarłego

⁸⁰⁴ Modlitwa w języku karaïmskim (*Karaimi* 1987:95-96):

Modlitwa za duszę zmarłego

Pamięć sprawiedliwych niechaj będzie błogosławiona. Takoz pamięć prawych, mądrych, czystych i świętych niechaj będzie błogosławiona. Równiez pamięć czcigodnego ojca (matki, kochanego brata albo siostry, czcigodnego nauczyciela albo wychowawcy) niechaj będzie błogosławiona i żywa. Amen. Zmiłuj się Wszechmocny Boże, nad duszą jego (jej, ich), utwierdzając jego (ją, ich) w ukojeniu. Pod cieniem skrzydeł Swoich ukryj duszę jego (jej, ich) i niechaj będzie zachowana w wiązance żywota wiecznego, Amen.

Sahyncz ölgiañ üczün

Sahynczy rastlarnyn bolhej ałyszcha. Da sahynczy tiużlarniñ, akyłylarnyn, aruwlarnyn da aziłlarniñ bolhej ałyszcha. Da ałej sahynczy abajly... (bijimniñ atamnyn, bijczamniñ anamnyn, siuwiar karyndaszymnyn, siuwiar silimniñ, syjly üratiuwezumnüñ) ałyszcha da tirlikkia bolhej. Amen. Sahynhej kiuczlu Tienri džanyn anyn (ałarnyn), da tochtatchej any (ałarny) tynczlychłarda. Jaszyrhej kiolagiasiniñdia hiormiatiniñ oł ułlu da tiuwiuñczugiunia oł tirlikniñ bajlahej any (ałarny). Amen.

Boże nasz, okaż miłosierdzie Twoje, albowiem jak błogosławiona jest pamięć sprawiedliwych, niech będzie błogosławiona pamięć (zmarłego) ..... lub (zmarłej) ....., daj zaszczyt przebywać w pokoju wśród sprawiedliwych zamieszkałych w raju. Amen.

Молитва объ упокоении души умершихъ

Боже нашъ, яви милость Твою, чтобы какъ благословенна память праведныхъ, такъ да будетъ благословенна память (умершаго) ..... или (умершей) ..... и удостоится пребывать во блаженствѣ между праведными поселившимися въ раю. Аминь.

Oprócz powyższych modlitw, karaimi, jeszcze w okresie przedwojennym (zob. na przykład prace karaimskiego katechety S. Prika) odmawiali szczególną modlitwę, zwaną *zecher*, w intencji ich duchowego ojca religijnego, mianowicie Anana Hanasiego:

Po śmierci Anana Hanasiego, naszego pierwszego przywódcy duchowego, wdzięczni przodkowie nasi ustanowili na jego cześć modlitwę za spokój (jego) duszy (*zecher*), którą w każdą sobotę obowiązkowo odczytuje się we wszystkich naszych synagogach (Prik 1902:94)⁸⁰⁵.

Jak wynika z powyższego zestawu modlitw, język hebrajski od końca XIX wieku zaczyna stopniowo tracić swój silny status jako język liturgii, aż w końcu zostaje prawie całkowicie wyparty na rzecz karaimskiego, rosyjskiego i polskiego, a nawet litewskiego. W tych językach odmawiane są modlitwy w kolejnym okresie. Należy jednak zaznaczyć, że większość z owych modlitw w językach wernakularnych, to tłumaczenia modlitw pierwotnie hebrajskojęzycznych. Podobne zjawisko zauważył – lecz na gruncie liturgii synagogalnej – już w latach dwudziestych XX w. Zajączkowski, gdy pisał:

[...] język karaimski zatacza w ciągu ostatnich dziesięcioleci coraz to szersze koło, – zyskawszy prawo obywatelstwa, jako język kazań świątecznych, błogosławieństw rytualnych i t. p., zaczyna być groźnym rywalem do niedawna jeszcze dominującego w liturgii języka hebrajskiego (Zajączkowski 1926:7).

I zaraz za tym dodaje:

---

⁸⁰⁵ W oryginale: «После смерти Анана Ганаси, какъ перваго нашего духовнаго руководителя, признательные наши предки установили въ честь его заупокойную молитву (зехерь), которая въ каждую субботу обязательно совершается во всѣхъ нашихъ синагогахъ».

Nie chcę tu snuć horoskopów, lecz już chociażby praktyczne powody, jakimi są: zanik nauki języka hebrajskiego (brak szkół odpowiednich), a co zatem idzie – niezrozumienie treści modlitw, oraz dający się zauważyć w ostatnich czasach wzrost samopoczucia odrębności kulturalno-religijnej i dążenia do pielęgnowania i rozpowszechniania rodzimego języka, zdecydują sprawę naszego języka liturgicznego (Zajączkowski 1926:7-8).

Aż wreszcie stwierdza, że „w ostatnich zaś czasach podnosiły się w społeczeństwie głosy, aby zupełnie wyeliminować hebrajszczyznę z nabożeństwa, wprowadzając doń wyłącznie język karański (Zajączkowski 1926:7)”. Jak mi się wydaje, pokłosiem późniejszej rezygnacji z hebrajszczyzny w liturgii było właśnie publikowanie katechizmów, w których modlitwy pisane po hebrajsku, tłumaczono na inne języki, którymi posługiwali się na co dzień karaimi. Przykład rosyjskich katechizmów pokazuje jednak, że to raczej dydaktyka szkolna wyprzedzała poniekąd zmiany w liturgii: tam bowiem liturgia nadal była sprawowana głównie po hebrajsku, gdy już w obieg wchodziły podręczniki z modlitwami po rosyjsku. Są to jednak kwestie, którymi szczegółowo się tu nie zajmowałam.

7. Religijna nomenklatura

Terminologia religijna, stosowana w omawianych przeze mnie katechizmach, oddaje z reguły terminologię hebrajskojęzyczną, która poniekąd kontrastuje z językiem, w którym napisano dany katechizm. W katechizmach rosyjskojęzycznych – na przykład *Prika* i *Duwana* – rzucają się w oczy hebrajskie wtręty (nie tylko słowa hebrajskie, ale i znaki). Terminologia ta, przekazywana w języku hebrajskim, jest niezwykle cennym źródłem informacji odnośnie różnych sposobów ich przekładania na inne języki (turkijski, rosyjski i polski), tj. na te, w których pisano te katechizmy.

Uzasadniając twierdzenia teologiczne, religijne i moralne, *Prik* – podobnie jak *Duwan* – sięgał wyłącznie do tekstu Biblii (co ciekawe, podaje on te same cytaty, które cytowane są w *'Adderet 'Eliyyahu*), wskazując przy tym księgę, rozdział i wiersz. W ten sposób autor nie tylko pogłębiał wiedzę uczącego się, ale też kształtował w nim umiejętność polemizowania, obrony własnego stanowiska w dyskusjach religijnych. Ponadto autor taki udowadniał prawdziwość karańskiego nauczania wiary, opartego

wyłącznie na Biblii, czyli odwołując się do autorytetu samego Boga. Nie dziwi więc fakt, że to właśnie w Biblii upatrywano niejako naturalnego źródła, do którego sięgano, by zdefiniować pojęcia religijne, teologiczne, moralne, etc.

Oczywiście, nie we wszystkich katechizmach ważne terminy religijne – mówiąc ogólnie – były zapisywane w języku hebrajskim. Na przykład Zajączkowski był pierwszym katechetą, który do swojego podręcznika wprowadził – obok terminów hebrajskich – ich odpowiedniki turkijskie.

W następnych podpunktach przedstawię i omówię pokrótce owe terminy.

7. 1. Religijna nomenklatura w języku hebrajskim i rosyjskim

אֱמֶת

אֱמֶת הָאֱמֶת (Duwan 1890:34)

Wierność (dosł. umiłowanie prawdy) (ros. вѣрность).

אֱמֶת הַטּוֹב (Duwan 1890:55)

Umiłowanie dobra (ros. безвозмездное стремление къ добру).

Агаватъ (Firkowicz 1915:29)

'Ahabat.

Firkowicz podał następujący przykład, że w pierwszy wieczór Purim uczniowie i młodzi ludzie odwiedzają domy i zbierają prezenty w daninę na rzecz szamasza i hazzana.

אֲחֻרָיוֹת (Prik 1917:50)

Odpowiedzialność (ros. вмѣнение).

אִישׁ הָאֱלֹהִים (Prik 1917:38)

Człowiek Boży, mąż Boży (ros. человекъ Божій).

אָרוֹן הַקֹּדֶשׁ (Prik 1917:114)

'Aron haq-qodeš. Arka święta (skrzynia święta) (ros. аронъ-гаккодешъ, ковчегъ).

אָרְךָ אַפִּים (Duwan 1890:18)

Bardzo cierpliwy (Bóg) (ros. долготерпѣливый).

אֲשֵׁמֹרָה (Prik 1917:104)

Straż nocna (Ps 63:7; 90:4) (ros. ночная стража).

בְּחִירָה חֶפְזִית (Duwan 1890:50)

Dosł. wolny wybór. Wolność woli i uczynków (ros. свобода воли и дѣйствій).

בֵּית הַנְּסֻחַת (Duwan 1890:71)

Miejsce powszechnych nabożeństw, kienesa (synagoga) (ros. Кенеса (Синагога)).

בְּנֵי מִקְרָא (Duwan 1890:6, Szamasz 1913:25, Prik 1917:5), **Бене Микра** (Firkowicz 1915:59)

Bene-Mikra, tzn. synowie czy też zwolennicy Pisma Świętego, bibliści.

בְּקִשָּׁה (Duwan 1890:73, Prik 1917:80), **bakkasza** (Zajączkowski 1946)

Modlitwa błagalna (ros. молитва просительная, прошение).

[ברוך הגוזר]

Барухъ haгозеръ (Firkowicz 1915:48)

Baruk hag-gozer (dosł. błogosławiony, który wydaje dekret), zwrot stosowany w okresie żałoby po zmarłym.

בְּרִית (Prik 1917:4)

Przymierze (ros. завѣтъ).

בְּרִית אֲרוּשִׁין (Prik 1917:136)

Zaręczyny (dosł. przymierze zaręczyn) (ros. обрядъ обрученія).

בְּרִית נְשׂוּאִין (Prik 1917:136)

Poślubienie (dosł. przymierze zaślubin) (ros. обрядъ вѣнчанія).

בְּרִית עוֹלָם (Duwan 1890:4)

Wieczne przymierze (ros. вѣчный завѣтъ).

בְּרָכָה (Duwan 1890:73), *бepaxa* (Firkowicz 1915:54), *beracha*⁸⁰⁶ (Zajączkowski 1946)

Modlitwa chwalebna, uwielbienie⁸⁰⁷ (ros. молитва прославленія).

בְּרָכָה אַחַר הָאֲכִילָה (ברכה אחרי האכילה) (Duwan 1890:9 (od końca), Szamasz 1913:19)

Modlitwa po obiedzie (ros. молитва послѣ обѣда).

בְּרָכָה אַחַר הַלְמוּד (ברכה אחרי כל למוד) (Duwan 1890:71, Szamasz 1913:19)

Modlitwa po studiowaniu (po wszelkiego rodzaju studiowaniu) (ros. молитва послѣ ученія).

בְּרָכָה לְפָנֵי הָאֲכִילָה (על הלחם), בְּרָכָה קִדְּם הָאֲכִילָה (Duwan 1890:71, Szamasz 1913:19)

Modlitwa przed obiadem (nad chlebem) (ros. молитва предъ обѣдомъ, надъ

⁸⁰⁶ W języku karaimskim termin *beracha* (*berakha*) ‘życzenie dobre, błogosławieństwo’ Zajączkowski wiąże przede wszystkim z arabskim *ber’ak’at* ‘błogosławieństwo’ (podał on też inny termin *alhyš* ‘błogosławieństwo’ pochodzenia tureckiego jak u Ujgurów, Kumanów). „W życiu codziennym, w czasach nowszych, wyraz muzułmański *ber’ak’at* został wyparty przez formę hebrajską od tegoż pnia semickiego *brk-berakha* ‘błogosławieństwo’. Istnienie tej pożyczki nie może być w żadnym razie świadectwem głębszych wpływów kulturalnych, tłumaczy się jedynie nowym pokostem świeżej daty” (Zajączkowski 1946-1947 (24/2):33).

⁸⁰⁷ W katechizmie Prika są to modlitwy *šəḇaḥ* (שְׁבַח) ‘wysławianie, wychwalanie’. Warto zaznaczyć, że Prik podał podobny podział rodzajów modlitw jak Zajączkowski, przy tym ostatni dodał modlitwy zawierające wyznanie wiary, które mają na celu zakorzenić w sercu człowieka podstawy wiary i utwierdzić go w jego wierze (Prik 1917:80).

хлѣбомъ).

בְּרַכָּה לְפָנֵי הַלְמוּד (בְּרַכָּה קֹדֶם הַלְמוּד) (Duwan 1890:71, Szamasz 1913:19)

Modlitwa przed nauką (ros. молитва предъ учениемъ).

ברכה קדם הלמוד בלמודך ובחכמות (Duwan 1890:10 (od końca))

Modlitwa przed studiowaniem różnych przedmiotów i nauk (ros. молитва предъ учениемъ разныхъ предметовъ и наукъ).

בְּרַכָּה לְפָנֵי הַשְּׁנָה (Duwan 1890:71, Szamasz 1913:19)

Błogosławieństwo przed snem (ros. молитва предъ сномъ).

ברכה על היין (Duwan 1890:10 (od końca))

Modlitwa nad winem (ros. молитва надъ виномъ).

ברכה על כל משתה (Duwan 1890:9 (od końca))

Modlitwa nad wszelkim napojem (ros. молитва надъ всякимъ напиткомъ).

בְּרַכַּת הַשְּׁפָמָה (ברכה בהקיצד) (Duwan 1890:8 (od końca), Szamasz 1913:19)

Błogosławieństwo po obudzeniu (ros. молитва по пробужденіи).

בְּרַכַּת הַלְבוּשׁ (Prik 1917:92)

Błogosławieństwo przed zakładaniem nowego ubrania (ros. молитва предъ одѣваніемъ новаго платья).

בְּרַכַּת הַמִּזּוֹן (Duwan 1890:71, Prik 1917:92)

Błogosławieństwo po obiedzie (ros. молитва послѣ обѣда).

בְּרַכַּת הַצִּיצִית (ברכה על לבישת ציצית) (Duwan 1890:11 (od końca), Prik 1917:92)

Błogosławieństwo przy zakładaniu frędzli (błogosławieństwo do ubierania *šišit*) (ros. молитва при одѣваніи кистей видѣнія).

בְּרַכַּת הַתּוֹרָה (ברכה קדם הלמוד בלמודך בתורה) (Duwan 1890:10 (od końca), Prik 1917:92)

Modlitwa przed studiowaniem /i po studiowaniu) Prawa (ros. молитва предъ учениемъ Закона, молитва предъ учениемъ и послѣ учения).

בְּרַכַּת כּוֹהֲנִים (Duwan 1890:95, Prik 1917:91)

Błogosławieństwo kohenów (ros. благословение Когенами народа).

גַּבְבַּי (Prik 1917:160), **габбай** (Firkowicz 1915:54)

Gabbaj, odpowiedzialny za sprawy finansowe gminy karaimskiej.

גַּזְלָה (Duwan 1890:33, Prik 1917:164)

Rozbój, odbieranie własności z użyciem przemocy i groźby (jawnie) (ros. грабежь).

גֵּיהֶנּוֹם (Prik 1917:53)

Gehinnom, tzn. gehenna, piekło (ros. геинномъ).

גְּנֵבָה (Duwan 1890:33, Prik 1917:164)

Kradzież (ros. воровство).

גְּנֵבַת לֵב או דַעַת (Prik 1917:166)

Potajemna kradzież pomysłów (dosł. serca lub wiedzy) (ros. тайное похищение мыслей).

גְּמָרָא (Prik 1917:6)

Gemara — zbiór komentarzy i objaśnień do *Miszny* (ros. Гемара).

גֵּן עֵדֶן (Prik 1917:53)

Gan-eden, tzn. Eden, raj (ros. гань-эденъ).

דְּבָרֵי הַבְּרִית (Duwan 1890:40, Prik 1917:37)

Dekalog. Dziesięć przykazań (dosł. słowa przymierza) (ros. слова завета или союза).

דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְדִינֵי נַפְשׁוֹת (Prik 1917:67)

Prawo cywilne i karne (dosł. sądy dotyczące pieniędzy i sądy dotyczące osób) (ros. законы о гражданскомъ и уголовномъ правѣ).

דַּת אֱלֹהִים (Duwan 1890:2)

Prawo Boże, religia (ros. Законъ Божій).

הַגְּדָה (Duwan 1890:89, Szamasz 1913:11, Prik 1917:107), *haggada* (Firkowicz 1915:24), *haggada* (Zajączkowski 1946)

Historia cudownego wyzwolenia Izraelitów z niewoli egipskiej, odczytywana pierwszego wieczoru Paschy (Wj 13:8) (ros. aggada, zaggada).

הַתְּפִלָּה (Prik 1917:80)

Modlitwy dziękczynne (ros. благодарение).

הַתְּפִלָּה פְּנִימִית (Prik 1917:53)

Rachunek sumienia (ros. совѣсть).

[היכל]

Гехаль, hexаль (Firkowicz 1915:29,51)

Hechał, część synagogi z *'aron haq-qodeš*.

הַפְּטָרָה (Duwan 1890:24, Prik 1917:91), *zaftora* (Firkowicz 1915:42), *haftara* (Zajączkowski 1946)

Haftara (*haftora*), ustępy z ksiąg prorockich odczytywane w cyklu liturgicznym.

הַשְּׂאֲרוֹת הַנְּפֹשׁ (Duwan 1890:56-57, Prik 1917:58)

Nieśmiertelność duszy (ros. бессмертие души).

הַשְּׂגָחָה אֱלֹהִית (Prik 1917:13)

Prowidencjalizm, czyli Boża Opatrzność lub też działanie Boga (ros. промысль)

или провидѣніе Божіе).

הַשְּׂגָחַהּ טְבֵעִית (Priq 1917:13)

Opatrzność naturalna (wyraża się w tym, że Bóg obdarza każde stworzenie niezbędnymi siłami i prawami naturalnymi, tym samym podtrzymując i przedłużając ich byt) (ros. естественный образъ сохранения).

הַשְּׂגָחַהּ מוֹפְטִית (Priq 1917:14)

Opatrzność nadnaturalna (objawia się podczas nadnaturalnego działania Boga) (ros. сверхъестественный образъ сохранения).

הַשְּׂגָחַהּ כְּלָלִית (Priq 1917:14)

Opatrzność ogólna (polega na tym, że Bóg opiekuje się całym wszechświatem, troszcząc się o los wszystkich stworzeń, w tym państw i ludów) (ros. общій промысль Божій).

הַשְּׂגָחַהּ פְּרָטִית (Priq 1917:14)

Opatrzność osobista (przejawia się w trosce Boga o los każdego człowieka z osobna) (ros. частный промысль Божій).

וְדוּי (Priq 1917:80), **widduj** (Zajączkowski 1946)

Modlitwy spowiednicze (ros. исповѣдываніе).

זְכָר (עַל מֵת) (Duwan 1890:26, Szamasz 1913:19, Priq 1917:152), **זֶחֶרֶךְ** (Firkowicz 1915:54)

Modlitwa o ukojenie duszy zmarłego (wspominki) (ros. молитва объ упокоеніи души).

זְכָרוֹן תְּרוּעָה (Duwan 1890:97, Priq 1917:112)

Wspomnienie radości. Jest to dzień Nowego Roku (1 *tiszri*) według kalendarza biblijnego (Kpł 23:24), przypominający o wielu radosnych oczekiwaniach (np. roku szabatowym, roku jubileuszowym) (ros. воспоминаніе веселья).

זָנוּת (Duwan 1890:31)

Nierząd, stosunek płciowy między osobami niebędącymi w związku małżeńskim (ros. блудъ).

חֲבֵרָה (Priq 1917:159)

Stowarzyszenie charytatywne (ros. благотворительное общество).

חֹדֶשׁ (Priq 1917:101), **חֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה** (Szamasz 1913:8), **ходешъ** (Firkowicz 1915:34)

Miesiąc (ros. мѣсяць).

חֹדֶשׁ אָבִיב (Duwan 1890:83, Priq 1917:103)⁸⁰⁸, **Авивъ** (Firkowicz 1915:34)

⁸⁰⁸ Odpowiada miesiącu *nisan* (Firkowicz 1915:34).

Miesiąc nowych kłosów, miesiąc żniw (ros. мѣсяць новыхъ колосьевь, мѣсяць жатвы).

חַדָּשׁ זֵי (Duwan 1890:83, Prik 1917:103)⁸⁰⁹, **Зивъ** (Firkowicz 1915:34)

Jest to miesiąc kolorów (dosł. „blasku”) (ros. блескъ) (ros. мѣсяць цвѣтовъ).

מְלֵאִים (מְלֵאִים) (Duwan 1890:82, Prik 1917:101)

Dosł. „pełne” (dotyczy pełnych miesięcy w roku, których liczba dni wynosi 30) (ros. полные).

חֲסָרִים (חֲסָרִים) (Duwan 1890:82, Prik 1917:101)

Dosł. „niepełne” (dotyczy niepełnych miesięcy w roku, których liczba dni wynosi 29) (ros. недостаточные).

חג (חגים) (Duwan 1890:85, Prik 1917:104)

Święto (ros. праздникъ).

[חובָה]

חובות האדונים למשרתיהם (Prik 1917:149)

Obowiązki panów wobec sług i najemników (ros. обязанности господъ къ слугамъ и наемникамъ).

חובות האדם לאלהים (Prik 1917:67)

Obowiązki człowieka wobec Boga (ros. обязанности по отношенію къ Богу), wyróżnia się dwa rodzaje: wewnętrzne i zewnętrzne (פְּבוּד פְּנִימִי וְכְבוּד חִיצוֹנִי).

חובות האדם לארץ מולדתו (Prik 1917:142)

Obowiązki człowieka wobec ojczyzny (ros. обязанности гражданъ къ отечеству).

חובות האדם לחולים ולאלמנות ויתומים (Prik 1917:151)

Obowiązki wobec chorych, wdów i sierot (ros. обязанности къ больнымъ, вдовамъ, сиротамъ).

חובות האדם למתים (Prik 1917:152)

Obowiązki wobec martwych (ros. обязанности къ умершимъ). Należy towarzyszyć zmarłemu (ללוות מתים) w drodze na cmentarz, pochować jego szczątki w ziemi (לקבור מתים), postawić nagrobek na oznaczenie miejsca, odmawiać modlitwy (זָכַר) oraz dawać jałmużnę (צַדָּקָה). Ważnym obowiązkiem czy przykazaniem jest wykonanie ostatniej woli zmarłego (מצוה או חובָה לקים).

⁸⁰⁹ Odpowiada miesiącu *ijar* (Firkowicz 1915:34).

(צנאות המות).

חובות האדם לרעהו וישאר העולם (Priq 1917:121)

Obowiązki człowieka wobec bliźniego i reszty świata (ros. обязанности по отношению къ ближнимъ и остальному міру).

חובות האיש והאשה (Priq 1917:136)

Obowiązki małżonków (męża i żony) (ros. обязанности супругов).

חובות הבנים להוריהם (Priq 1917:126)

Obowiązki dzieci wobec rodziców (ros. обязанности дѣтей къ родителямъ).

חובות ההורים לבניהם (Priq 1917:131)

Obowiązki rodziców wobec dzieci (ros. обязанности родителей къ дѣтямъ).

חובות המורים לתלמידיהם (Priq 1917:146)

Obowiązki nauczycieli wobec uczących się (ros. обязанности учителей къ учащимся).

חובות המשפּותים לאדוניהם (Priq 1917:150)

Obowiązki sług wobec panów (ros. обязанности слугъ къ господамъ).

חובות התלמידים למוריהם (Priq 1917:144)

Obowiązki uczących się wobec nauczycieli (ros. обязанности учащихся къ учителямъ).

חובות שׁבין אחים וקרובים (Priq 1917:139)

Obowiązki braci, sióstr oraz innych krewnych wobec siebie nawzajem (ros. обязанности братьевъ, сестеръ и другихъ родственниковъ между собою).

חוב למוד תורתנו ולשוננו הקדושה (חובת למוד התורה ולשונה הקדושה) (Duwan 1890:47, Priq 1917:47)

Obowiązek studiowania Tory i jej świętego języka (ros. обязательное изучение Торы и ея свящ. языка).

חל המועד, חל המועד, חל המועד (Duwan 1890:90, Priq 1917:110, Szamasz 1913:11), *холь-хаммоэдъ* (Firkowicz 1915:24), **chol ha-moed** (Zajączkowski 1946)

Półświęto (dosł. powszedniość okresu świątecznego); w ten dzień wolno wykonywać pilne prace) (ros. полупраздникъ, *холь гаммоэдъ*).

[חיוב]

חיוב כבוד המלך (Priq 1917:140)

Obowiązki wobec władzy zwierzchniej (dosł. „wobec króla”) (ros. обязанности въ отношении къ Государю).

חיוב כבוד הקמים ונקמים (Priq 1917:144)

Obowiązki wobec uczonych i starszych (ros. обязанности въ отношеніи къ ученымъ и старшимъ).

[חלול]

חלול השם (Prik 1917:76)

Błuznierstwo (dosł. profanacja Imienia), tzn. gdy ktoś bluźni imieniu Bożemu, przeklina Go (ros. богохуление).

חלול קדוש (Duwan 1890:34)

Świątokradztwo (dosł. profanacja świętości), przywłaszczenie tego, co poświęcone Bogu (ros. святотатство).

חמץ (Duwan 1890:88, Prik 1917:107, Szamasz 1913:11), **хамецъ** (Firkowicz 1915:24)

Dosł. kwaszone, kwaśne (ros. *гамецъ, хамецъ*, квасное).

חנון (Duwan 1890:18)

Miłosierny (Bóg) (ros. милосердный).

חוקת עולם (Duwan 1890:70)

Wieczne prawa oraz obrzędy (dosł. wieczne ustawy) (ros. законы и обряды вѣчные).

[חתן בראשית]

Гатанъ Берешитъ (Firkowicz 1915:41)

Ĥatan Berešit, osoba rozpoczynająca czytanie Tory w cyklu rocznym.

[חתן ויעל]

Гатанъ Ваяаль (Firkowicz 1915:41)

Ĥatan Wayya 'al, osoba kończąca czytanie Tory.

טהורים (Prik 1917:95)

Dosł. „czyste” (termin dotyczy zwierząt, które Tora uznaje za czyste i pozwala na ich spożycie) (ros. чистые).

[טלית]

Таллетъ (Firkowicz 1915:52)

Tallit, tałas.

טמאים (Prik 1917:95)

Dosł. „nieczyste” (termin dotyczy tych zwierząt, które Tora (Kpł 11) uznaje za nieczyste i zabrania ich spożywania) (ros. нечистые).

יובל (Duwan 1890:69, Prik 1917:112), **jowel** (Zajączkowski 1946)

Pięćdziesiąty rok jubileuszowy po ukończeniu siedmiu lat szabatowych (**עֶבְרַת שְׁמֹנֶט**) (ros. юбилей, семь Прощений), czyli 49 lat. Według Biblii (Wj 23:10-12,

Kpł 25), w roku tym obowiązywały przepisy roku szabatowego, np. obowiązek anulowania długów lub zwrócenia właścicielom zastawionej nieruchomości.

[גָּרַח]

בְּרֵאשִׁית הַיָּרֵחַ (Duwan 1890:82, Prik 1917:103)

Obserwowanie księżyca gołym okiem (ros. по видимости луны).

יָרַח אֵיתָנִים (Duwan 1890:83, Prik 1917:103)⁸¹⁰, **Этанымь** (Firkowicz 1915:34)

Miesiąc strumienia płynącego (od אֵיתָנִים ‘stały strumień płynący (נַחַל אֵיתָן)’)
czyli miesiąc obfitości, który rozpoczyna rok cywilny (ros. мѣсяць текущаго
ручья или мѣсяць изобилія).

יָרַח בּוֹל (Duwan 1890:83, Prik 1917:103)⁸¹¹, **Булъ** (Firkowicz 1915:34)

Miesiąc deszczy (ros. мѣсяць дождей).

[כְּבוֹד]

כְּבוֹד חֵיצוֹנִי (Prik 1917:67)

Zewnętrzne poszanowanie Boga (ros. внѣшнее почитаніе) (obejmuje różne
formy służenia Bogu, czyli uwielbienie, modlitwy, przestrzeganie przykazań
i obrzędów religijnych).

כְּבוֹד פְּנִימִי (Prik 1917:67)

Wewnętrzne poszanowanie Boga (ros. внутреннее почитаніе).

כֹּהֵן (Duwan 1890:95, Prik 1917:92-93)

Kohen (kapłan) (ros. когень, священникъ, священнослужитель). Arcykapłan to
כֹּהֵן גָּדוֹל (ros. первосвященникъ).

כַּחַד דָּחָה וּמוֹשֵׁד (Prik 1917:23)

Siła przyciągania i odpychania, dotyczy świata fizycznego i zasad jego działania
(ros. сила притяжательная и отталкивательная).

כַּפְּרָה (Duwan 1890:79)

Odkupienie (ros. Богъ милостиво прощаетъ).

כְּתוּבִים (Duwan 1890:45-46, Prik 1917:40-41), *Ketuwim* (Zajączkowski 2006:10)

‘Święte pisma’, w znaczeniu Biblii lub części Biblii, tj. Pism (ros. гариографы,
агиографы, *кетувимъ*).

לַיּוֹם יְמֵי חַגִּים מוֹעֲדִים וְצוּמוֹת (Prik 1917:119)

Tabela dni świątecznych i postnych (ros. таблица праздничныхъ и постныхъ
дней).

⁸¹⁰ Miesiąc *tiszri* (Firkowicz 1915:34).

⁸¹¹ Miesiąc *cheszwan* (Firkowicz 1915:34).

לֶחֶם בְּנוּרִים (Duwan 1890:92)

Ofiara chlebna z mąki ze świeżego pszenicznego żniwa (ros. хлѣбная жертва, изъ муки свѣжей пшеничной жатвы).

Lechem ha-beruchim (sic!) (Zajączkowski 1946)

Ofiara ze świeżej mąki pszenicznej. Dosł. chleb błogosławiony. Składano ją w dniu obchodzenia święta Tygodni w czasach starożytnych na Ziemi Świętej.

לַחַת הָעֵדוּת (Duwan 1890:41)

‘Tablice świadectwa’ (Dziesięć przykazań) (ros. скрижали свидѣтельства).

לֵוִי (Prik 1917:92)

Lewita (ros. левитъ).

לַעַג וְהִלְעַב בְּקִדְּשׁ (Prik 1917:76)

Profanowanie lub świętokradztwo (ros. кощунство или святотатство) (pod pojęciem tym należy rozumieć fałszywą interpretację Biblii, używanie w złym celu lub z lekceważeniem słów i przykazań biblijnych, obyczajów religijnych i przedmiotów świętych (Kpł 22:2), a także zniewagę czy osądzanie osób obejmujących stanowiska duchowne (2 Krn 36:16), jak i lekceważenie nauki Tory i nieprzestrzeganie jej przepisów w życiu codziennym (Kpł 21:6)).

לִשְׁוֹא (Prik 1917:76)

Laš-šaw, dosł. „nadaremnie, na próżno, fałszywie” (ros. лашшаавъ) (wiąże się z trzecim przykazaniem dekalogu nakazującym, aby nie wzywać nadaremnie i nie używać fałszywie Imienia Boga).

לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ (Duwan 1890:47, Prik 1917:48)

Język święty *lešon haq-qodeš* (ros. лешонъ коदेशъ).

מְגִלַּת אֶסְתֵּר (Duwan 1890:102, Prik 1917:115-116)

Dosł. zwój Estery, tj. księga Estery (ros. книга Эсѳеръ). Odczytywany w święto Purim, czyli losów (פּוּרִים – od perskiego słowa *pur* פּוּר – los), opowiada historię królowej Estery (אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה) i jej wuja Mordechaja Sprawiedliwego (מֶרְדֳּכָי) za czasów królowania perskiego króla Ahaszwerosza (אַחַשְׁוֵרוּשׁ) w stolicy Suzie (שׁוּשַׁן), w 3400⁸¹² roku od stworzenia świata.

[מְדַרְשׁ]

Мидрашъ (Firkowicz 1915:53)

Midrasz, szkoła – miejsce studiowania Prawa Bożego i języka biblijnego.

מוֹלַד (Prik 1917:103)

---

⁸¹² Rok 362/361 przed naszą erą.

Księżyc w nowiu (ros. новолуние).

[מום]

Мумъ (Firkowicz 1915:47)

Mum, tj. fizyczna ułomność.

[מוסף]

Musaf (Zajączkowski 1946)

Dodatkowa modlitwa (liturgia) na pamiątkę składania ofiar w Świątyni. Odczytuje się ją w soboty, z okazji nowiu księżyca oraz w święta doroczne podczas porannego nabożeństwa.

מועדים (Prik 1917:104, Szamasz 1913:9)

Święta albo okresy świąteczne (ros. праздники).

מחזור

Махзоръ (Firkowicz 1915:35)

מחזור קטן ללבנה (Duwan 1890:84, Prik 1917:102)

Dosł. „mały cykl księżycowy”. Wynosi 19 lat księżycowych (ros. 19-летние периоды, или круги луны, 19 лунных лѣтъ).

מחזור גדול לשמש (Prik 1917:102)

Dosł. „duży cykl słoneczny”, 19 lat słonecznych (tj. 19 lat księżycowych z siedmioma dodatkowymi miesiącami), z których siedem lat to lata przestępne (ros. 19 солнечных лѣтъ).

מחילה (Duwan 1890:100, Prik 1917:114)

Dosł. „przebaczenie” (ros. прощение) (prośba o przebaczenie odmawiana jest w Jom Kippur).

מילה (Duwan 1890:4, Prik 1917:93)

Obrzezanie (ros. обрѣзание).

מלאכת רמיה (עצלות) (Duwan 1890:34)

Pasożytnictwo (lenistwo) (ros. тунеядство) (np. otrzymanie wynagrodzenia z tytułu pełnienia jakiejś funkcji lub też zapłaty za dzieło, gdy nie spełnia się wymagań tego stanowiska lub nie wykonało się obowiązków).

מלשין (Duwan 1890:36)

Osoba fałszywie świadcząca poza sądem, nieprawdziwie oskarżająca (ros. ложное свидѣтельство кромѣ суда).

מנין (Duwan 1890:72, Prik 1917:91)

Kworum modlitewne, liczące dziesięciu mężczyzn, wymagane do nabożeństw i uroczystości zbiorowych, namiastka ludu Izraela (ros. миньянь).

מעלות המדות (Prik 1917:48)

Dosł. stopnie miar (albo cnót). Pod pojęciem cnota rozumie się zestaw dobrych cech moralnych *ma'alot ham-middot* (ros. добрые нравственные качества): sprawiedliwość, uczciwość, pokorę, skromność, wyrozumiałość, przebaczenie, cierpliwość, odwagę, etc.

מעשר (Duwan 1890:69, Prik 1917:93)

Dziesięcina (ros. десятина).

מצות התורה (Duwan 1890:66-67)

Przykazania Tory (ros. обязанности, заключающиеся в Св. Заветѣ).

מצות לא תעשה (Duwan 1890:67)

Dosł. Przykazanie: Nie czyń. Zakaz, tzn. postanowienie, by nie czynić niczego, co zostało zakazane (ros. запретъ).

מצות עשה (Duwan 1890:67)

Dosł. Przykazanie: Czyń. Nakaz, tzn. postanowienie, by wykonywać wszystko, co zostało nakazane (ros. предписание (приказъ)).

רשות (Duwan 1890:67)

Pozwolenie, przyzwolenie, nie będące ani nakazem, ani zakazem (ros. дозволение (разрѣшение)).

תרי"ג מצוות (Duwan 1890:67, Prik 1917:66)

613 przykazań, których przestrzegać musi każdy karaim (ros. 613 постановлений).

רמ"ח מצוות עשה (Duwan 1890:67, Prik 1917:66)

248 nakazów (ros. 248 предписаний).

שס"ה מצוות לא תעשה (Duwan 1890:67, Prik 1917:66)

365 zakazów (ros. 365 запретовъ).

מצות שׁבין אדם לאלהיו (Duwan 1890:67)

Obowiązki człowieka wobec Boga (ros. обязанности человека къ Богу).

מצות שׁבין אדם לעצמו (Duwan 1890:67)

Obowiązki człowieka wobec samego siebie (ros. обязанности человека къ самому себѣ).

מצות שׁבין אדם לחברו (Duwan 1890:67)

Obowiązki człowieka wobec bliźniego (dosł. innych osób) (ros. обязанности человека къ остальному человечеству).

מצות (Duwan 1890:88, Prik 1917:107), **מצה (мачча)** (Szamasz 1913:11)

Przaśniki (ros. опръсноки).

מקרא (Prik 1917:5), **Микра** (Firkowicz 1915:59)

Pismo (Biblia lub ustęę biblijny).

[בעלי מקרא]

Баале Микра (Firkowicz 1915:59)

Dosł. Bibliści, Piśmiennicy. Według M. Firkowicza, ‘zwoleńnicy nauczania Mojżesza’.

מקרא קדש (מקראי קדש) (Duwan 1890:85, Prik 1917:108), **mikra kodesz** (Zajączkowski 1946)

Święte zgromadzenie (ros. торжественное собрание).

מרורי (Duwan 1890:90, Prik 1917:107), **maror** (Zajączkowski 1946)

Gorzkie warzywa (ros. горькія овощи) (symbol gorzkiego i umęczonego życia Izraelitów w Egipcie; spożywane podczas pierwszego wieczoru Paschy).

מרמה (Prik 1917:165)

Oszustwo (ros. обманъ).

משח (Duwan 1890:58, Prik 1917:63)

Mesjasz z rodu Dawida (ros. Мессія).

משנה (Duwan 1890:7, Prik 1917:5)

Miszna (ros. Мишна).

משפט צדק (Duwan 1890:34)

Sprawiedliwość (ros. правосудіе).

[מתפלל]

Митпаллель (молельщикъ) (Firkowicz 1915:54)

Osoba modląca się (mitpallel).

נאוף (Duwan 1890:31, Prik 1917:161)

Cudzołóstwo (ros. прелюбодѣйство).

נביאים (Duwan 1890:45, Prik 1917:40-42), *Newijim* (Zajączkowski 2006:10)

Prorocy (ros. пророки, *невіимъ*).

נבלה (Prik 1917:95)

Nebela, padlina, zwłoki, mięso, którego spożycie, jest zakazane (ros. *невела*, падаль).

נְדָה (Priek 1917:89)

Menstruacja (albo: kobieta w okresie menstruacji, stan rytualnej nieczystości)
(ros. менструация).

נְדָבָה (Szamasz 1913:17, Priek 1917:118), *недава* (Firkowicz 1915:21)

Post *nedaba* (dosł. dobrowolna ofiara). Przestrzegany 10-tego dnia miesiąca *aw*.

נֶשֶׁךְ (עֶשֶׂק) (Duwan 1890:34, Priek 1917:165)

Lichwiarstwo, wyłudzenie od dłużnika lichwy (ros. лихоимство).

סְדוּרִים (Duwan 1890:72)⁸¹³

Modlitewniki (ros. молитвенники).

סֵדֶר בְּרָכוֹת (Priek 1917:91-92)

Czwarta ostatnia księga modlitewnika karaimskiego. Zawiera modlitwy dziękczynne za to, że „Bóg uświęcił nas Swoimi przykazaniami” (אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ (בְּמִצְוֹתָיו): 1) na założenie frędzli (בְּרַכַּת הַצִּיצִית); 2) na uświęcenie dni sobotnich i świątecznych (קִדּוּשׁ); 3) przed studiowaniem i po studiowaniu (בְּרַכַּת הַתּוֹרָה).

סֵדֶר הַתְּפִלוֹת (Priek 1917:91)

Trzy pierwsze księgi (z czterech) modlitewnika karaimskiego⁸¹⁴.

סִימָן

Dosł. „znak”.

גוֹ'חַ אַדוּז'וּ: הַסִּימָן (Duwan 1890:84, Priek 1917:102)

Liczby lat przestępnych (z dodatkowym miesiącem *waadar*) w okresie 19-letnim:
3, 6, 8, 11, 14, 17 i 19.

סֻכָּה (סֻכּוֹת) (Duwan 1890:94, Priek 1917:111, Szamasz 1913:13), *суцца* (Firkowicz 1915:27)

Sukka, szałas, święto Szałasów.

סֻכַּת נֶפֶשׁ (Duwan 1890:24, Priek 1917:100)

Zagrożenie życia (ros. опасность жизни) (w przypadku zaistnienia sytuacji zagrażającej życiu człowieka, jak groźby choroby, pożaru, wojny, zakaz pracy jest zawieszony. Karaimi nauczali, że zagrożenie życia znosi sobotę (סֻכַּת נֶפֶשׁ דוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת) (ros. опасность души беретъ верхъ надъ субботою)).

סְלִיחוֹת (Duwan 1890:98, Szamasz 1913:14, Priek 1917:112), **selicha** (l. mn. selichot) (Zajączkowski 1946)

Modlitwy pokutne (ros. молитвы покаяния).

סְפִירָה (סְפִירַת הָעֵמֶר) (Duwan 1890:92, Priek 1917:108, Szamasz 1913:12), *сефюра* (Firkowicz

⁸¹³ Według Duwana modlitewnik składa się z trzech części (Duwan 1890:72).

⁸¹⁴ Por. סְדוּר תְּפִלוֹת כְּמִנְהַג הַקְּרָאִים (Wien 1854), סְדוּר תְּפִלוֹת כְּמִנְהַג הַקְּרָאִים (Wilno 1868-1872).

1915:25)

Liczenie *omeru* (ros. Сефирать-Гаомеръ).

סֵפֶר הַבְּרִית (Duwan 1890:40, Prik 1917:47)

Sefer hab-berit, księga Przymierza (inna nazwa Tory) (ros. книга союзу, Сеферъ Габберить).

סֵפֶר הַתּוֹרָה (Prik 1917:47), **Сеферъ-Тора** (Firkowicz 1915:51)

Sefer hat-Tora. Tora czyli Pięcioksiąg Mojżeszowy (ros. Сеферъ Гаттора).

עֲדוּת שֶׁקֶר (בְּמִשְׁפָּט) (Duwan 1890:36, Prik 1917:167)

Fałszywe świadectwo (ros. ложное свидѣтельство судебное).

עוֹל (Duwan 1890:33)

Oszustwo (ros. обманъ) (przywłaszczenie cudzej własności, płacenie fałszywą monetą zamiast prawdziwej, sprzedaż złego towaru zamiast dobrego, użycie nieuczciwej wagi).

עוֹלָם

הָעוֹלָם הַבָּא (Duwan 1890:56-57, Prik 1917:58)

Świat przyszły (wieczny) (ros. на томъ свѣтѣ).

לְבְרִיאַת הָעוֹלָם (Duwan 1890:81)

Rachuba czasu od stworzenia świata (ros. отъ сотворенія міра).

[**עולת התמיד**]

Olat hat-tamid⁸¹⁵ (Zajączkowski 1946)

Nieustająca ofiara całopalna, wieczne całopalenie. Za czasów istnienia świątyni w Jerozolimie każdego dnia składano na ofiarę całopalną dwa nieskazitelne jednoroczne baranki – rano i wieczorem (patrz Lb 28 i 29).

עֹמֶר הַתְּנוּפָה (Duwan 1890:91, Prik 1917:108), **omer ha-t-tenufa** (Zajączkowski 1946)

Ofiara przynoszenia snopa (nazywana *omer*) (ros. снопъ воздаянія, возношеніе снопа).

עֲנֹשׁ (מֵאֵת הָאֱלֹהִים) (Duwan 1890:49, Prik 1917:50)

Kara, czyli zapłata wymierzona za złamanie każdego przykazania.

מִטְרַת הָעֲנֹשׁ (Duwan 1890:53-54)

Cel kary Boga (która wyłącznie jest wymierzana na korzyść samego grzesznika oraz całej ludzkości) (ros. цѣль наказанія).

[**עֲצָמִים**]

עֲצָמִים מְרֻכָּבִים גִּשְׁמִיִּים (Prik 1917:58)

---

⁸¹⁵ Hebr. עלת התמיד (Lb 28:10).

Dosł. istoty złożone cielesne. Złożone przedmioty (lub istoty) cielesne (ros. тѣлесные существа) (odniesienie do elementów składowych, z których zbudowany jest świat i jego byt).

עֲצָמִים נִפְרָדִים שְׂכָלִים (Prik 1917:58)

Dosł. istoty intelektualne oddzielne. Osobne istoty duchowe (ros. духовные существа) (nie podlegają określaniu i pojmowaniu w sferze materialnej, choć same mogą określać wszelkie ciało; istnieją wiecznie).

עֲקָרֵי הָאָמוּנָה (עֲשָׂרָה עֲקָרִים) (Duwan 1890:62, Prik 1917:8)

Zasady wiary (ros. члены вѣры, основныя начала вѣры).

עֶרֶב (Prik 1917:104), **erev** (Zajączkowski 1946)

Wieczór (ros. вечеръ).

עֶרֶב פֶּסַח (Prik 1917:119)

Wieczór pesachowy (ros. канунъ праздника Песахъ).

עֲרִיּוֹת (Duwan 1890:31, Prik 1917:161)

Dosł. nagości, w znaczeniu ‘kazirodztwo’ (ros. кровосмѣшение).

עֲשׂוֹת בְּאֵמוּנָה וְאֵהֶבֶת הַמְּלָאכָה (Duwan 1890:34)

Dosł. wykonywanie wiernie i z miłością pracy. Sumienne wykonanie obowiązków oraz pracowitość (ros. добросовѣстное исполненіе обязанностей и трудолюбіе).

עֲשָׂרַת יְמֵי רַחֲמִים (בְּעֲשָׂרַת יְמֵי רַחֲמִים) (Duwan 1890:98, Prik 1917:112,114)

Dziesięć dni pokuty (dosł. miłosierdzia) (ros. десять дней покаянія) od 1-go do 10-go dnia miesiąca *tiszri*, czyli od Nowego Roku do dnia Przebaczenia, podczas których odmawia się szczególne modlitwy pokuty (סְלִיחוֹת).

עֲשָׂרַת הַדְּבָרִים (Duwan 1890:10)

Dziesięć przykazań (ros. Десять Заповѣдей) nadanych na górze Synaj w roku 2448 od stworzenia świata.

פָּרָשָׁה (Duwan 1890:24, Prik 1917:111, Szamasz 1913:13), **parasza** (Zajączkowski 1946)

Rozdział (ros. параша, отдѣлъ).

פָּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית (Duwan 1890:96, Prik 1917:111)

Pierwszy rozdział księgi Rodzaju (ros. первый отдѣлъ изъ книги Бытія), rozpoczynający roczne czytanie Tory.

פָּרָשַׁת וְזֵאת הַבְּרָכָה (Prik 1917:111)

54-ty rozdział Tory (ros. 54-ый отдѣлъ) (odczytywany ósmego dnia święta „zgromadzenia”, שְׁמִינִי עֲצָרָת, podczas ‘radości z (nadania) Prawa’, שְׂמֵחַת תּוֹרָה, kończąc okres rocznego czytania Tory w kienesie).

[פּשָׁט]

Peszat (Zajączkowski 1946)

Dosłowne, literalne znaczenie. W katechizmie Zajączkowskiego pojawia się podczas wyjaśnienia kwestii modlenia się w języku karaimskim, zrozumiałym dla karaimów, choć autor wspomina też o tradycyjnej liturgii biblijnej w języku hebrajskim.

צְדָקָה (Prik 1917:152)

Şedaqa (w wymowie krymskiej *čedaqa*) (ros. *чедака*) (obowiązek składania jałmużny).

צוֹמוֹת (Duwan 1890:103, Szamasz 1913:16, Prik 1917:116-117), *чомотъ* (Firkowicz 1915:31)

Posty, *šomot* (w wymowie krymskiej *čomot*). Karaimi przestrzegają pięciu dorocznych postów.

צִיִּצִית (Prik 1917:94), *чичитъ* (Firkowicz 1915:52)

Frędzle, *šišit* (w wymowie krymskiej *čičit*) (ros. кисти видѣнія).

קִבְּלָה (Prik 1917:5)

Tradycja (ros. традиція).

קְדוּשָׁה (Prik 1917:92)

Modlitwa odmawiana na uświęcenie dni szabatowych i świątecznych (ros. молитва при освященіи субботнихъ и праздничныхъ дней).

קְדוֹשׁ הַקְּדוֹשִׁים (Prik 1917:113)

Święte Świętych, świątynia najświętsza, miejsce przenaświętsze (ros. Святая Святыхъ). W starożytności tylko w święto Kippur arcykapłan (כֹּהֵן גָּדוֹל) miał prawo jeden raz wejść w to święte miejsce.

קָפָה (Prik 1917:159)

Kasy dobroczynne (ros. благотворительныя кассы) dostarczające pomoc potrzebującym i biednym.

⁸¹⁶ **קְרָאִים** (Duwan 1890:6, Szamasz 1913:25, Prik 1917:5)

---

⁸¹⁶ Co do pochodzenia terminu, w odniesieniu do konkretnej grupy religijnej, znalazłam jeszcze dwie mniej znane hipotezy.

1) Pierwsza z nich wysunięta została przez Lewenzona, który podaje, że: „W języku hebrajskim słowa „Karaimi” w liczbie mnogiej i „Karaim” w liczbie pojedynczej wcale nie istnieją; lecz w liczbie pojedynczej mówi się „kroi”, w liczbie mnogiej – „kroim”. Według Talmudu słowo to oznacza kilka 306

Słowo *karaim* (ros. караимы), derywowane od rdzenia biblijnego czasownika (קרא) czytać (pismo). Stąd קראי – karaim, tj. ‘czytający’, קראים karaimi (liczba mnoga), tj. ‘czytający’.

קריאת חמש קדשות (Prik 1917:88-89)

Czytanie pięciu modlitw uwielbiania (ros. чтение пяти молитвъ славословія), które należy odmawiać każdego dnia z rana i wieczora.

ראש חודש (Prik 1917:102, Szamasz 1913:9)

Początek miesiąca (ros. рошь ходешъ, новомѣсячіе или новолуніе).

רב חסד ואמת (Duwan 1890:18)

(Bóg) wielkiej łaskawości i prawdy (ros. Великій милостью и правдой).

רוח הקדוש

ברוח הקדוש (הקדוש) (Duwan 1890:8, Prik 1917:40)

Dosł. w duchu świętym, tj. pod natchnieniem Bożym (ros. по вдохновенію Божьему).

רע (Prik 1917:122)

Słowo posiada kilka znaczeń. Po pierwsze, oznacza znajomego, przyjaciela (mniej niż kochającego) (ros. знакомый, пріятель); po drugie, oznacza bliźniego (ros.

„wersetów” łącznie w Piśmie Św.; wraz z tym słowo „*kroim*” oznacza również „łaty” lub coś rozdartego na kawałki, a każdy kawałek osobnie nazywa się „*ker*”. Więc, jeśli powiecie jedno słowo „*kroim*” bez całej frazy, to nikt nie zrozumie: czy to słowo [to] kilka „wersetów” z Pisma Św. czy też „łaty”. Na piśmie różnica ta bardzo łatwo się rozpoznaje, ponieważ w słowie „*kroim*”, co oznacza „wersety”, po literze „r” stoi litera „alef” (קראים), a w słowie „*kroim*” – „łaty” zamiast „alef” używa się litery „ajen” (קרעים); natomiast ustnie w wymowie nie ma nawet najmniejszej różnicy między tymi dwoma słowami. Dlatego jest bardzo prawdopodobne, że karaimi, którzy odpadli od sekty saduceuszów, najpierw byli mianowani „*kroim*” – w sensie oderwanych (קרעים odstępców), a później karaimi zaczęli używać na piśmie „*kroim*” z literą „alef” (קראים), co oznacza „naśladowający Pismo Św.”, jako że trzy żydowskie słynne osoby zostały mianowane „*kroim*”, gdyż głęboko przeniknęły znaczenie Pisma Św. [«Въ еврейскомъ языкѣ слова «караимы» во множественномъ числѣ, а «караимъ» въ единственномъ, вовсе не существуютъ; но въ единственномъ числѣ говорится «крои», а во множественномъ — «кроимъ». По талмуду это слово означаетъ нѣсколько «стиховъ» въ совокупности изъ св. Писанія; вмѣстѣ съ тѣмъ слово «кроимъ» значить также «лоскуты» или что либо разорванное на куски, а каждый кусокъ порознь называется «кера». Такимъ образомъ, если вы произнесете одно слово «кроимъ» безъ цѣлой фразы, то никто не пойметъ: подразумеваетъ ли подъ этимъ словомъ несколько «стиховъ» изъ св. писанія или «лоскутовъ». На письмѣ это различіе очень легко познается потому, что въ словѣ «кроимъ», означающемъ «стихи», послѣ буквы «р» ставится буква «алефъ» (קראים), а въ словѣ «кроимъ» — «лоскуты» вмѣсто «алефъ» употребляется буква «аень» (קרעים); но въ изустномъ произношеніи нѣтъ ни малѣйшаго различія между этими двумя словами. Послѣ этого очень вѣроятно, что караимы, отпавшіе отъ секты садукеевъ, сначала были называемы «кроимъ», въ смысле оторвавшіеся (קרעים раскольники), а въ послѣдствіи караимы начали употреблять въ письмѣ слово «кроимъ» съ буквою «алефъ» (קראים), подразумѣвая подъ этимъ: «слѣдующіе св. писанію», такъ какъ три еврейскія знаменитости были прозваны «кроимъ», потому что они глубоко проникли въ значеніе св. писанія]” (Lewenzon 1863:25).

2) Z kolej według Musajewa, nazwa „*karaj*” lub też „*karajlar*” mogła pochodzić od wielkiego turkijskiego plemienia *Kerej*, *Kereit(y)* (ros. *Кереї*, *Кереит(ы)*) (Musajew 2003:8).

ближній). Ponadto słowo to używane jest wobec zwierząt oraz przedmiotów nieożywionych.

שְׁבַח (Prik 1917:80)

Modlitwy uwielbienia (ros. прославление).

שַׁבָּת (Duwan 1890:23-24, Prik 1917:96-99)

Szabat, sobota (ros. шаббатъ, суббота). Przykazanie o szabacie jest równoważne wszystkim pozostałym przykazaniom Przymierza (מִצְוֹת שַׁבַּת שְׁקוּלָה כְּנֶגְדַּד כָּל- (הַמִּצְוֹת)). Wyróżnia się także trzy szabaty w cyklu liturgicznym: *Šabbat Tešuba*⁸¹⁷ (ros. Шаббатъ Теууба), czyli szabat pokuty przed dniem Przebaczenia, *Šabbat Hag-gadol*⁸¹⁸ (ros. Шаббатъ Гагадолъ), czyli wielki szabat przed Paschą, i *Šabbat Neḥama* (שַׁבַּת נְחָמָה), czyli szabat, gdy czytana jest parasza וְאֶתְחַנֵּן, zob. poniżej.

שַׁבַּת נְחָמָה⁸¹⁹ (Prik 1917:99, 119)

Szabat pocieszenia (ros. Шаббатъ Негама) (pierwszy szabbat po poście *nedaba* 10-tego aw).

שַׁבַּת שְׁבַתוֹן (Duwan 1890:99, Szamasz 1913:15, Prik 1917:113)

Dosł. Sobota Sobót (ros. Суббота Субботъ) jest to dzień przebaczenia (ros. день прощения), יוֹם כְּפֹר, dzień odpoczynku i postu, יוֹם הַצּוּם).

מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת (Duwan 1890:91, Prik 1917:108)

Dosł. „nazajutrz po szabacie, następny dzień po szabacie” (ros. на другой день послѣ субботы) (od tego dnia, tj. niedzieli paschalnego tygodnia, karaimi odliczają siedem pełnych tygodni, tj. szabatów, albo czterdzieści dziewięć dni, czyli *omer*).

שָׁחַד (Duwan 1890:34, Prik 1917:165)

Przekupstwo, łapówka (ros. мздоимство).

שְׁחִיטָה

Rytualny ubój.

שְׁחִיטָה וּמֵאֲכָלוֹת (Prik 1917:95)

(Zasady) dokonania uboju i spożywania mięsa zwierzęcego (ros. обь употребленіи животной пици).

⁸¹⁷ Hebr. שַׁבַּת תְּשׁוּבָה.

⁸¹⁸ Hebr. שַׁבַּת הַגָּדוֹל.

⁸¹⁹ Hebr. שַׁבַּת נְחָמָה. W judaizmie rabbinicznym odpowiada szabatowi *Naḥamu* po 9 dniu miesiąca *aw*, kiedy odczytywano haftarę z Iz 40:1-26, rozpoczynającą się słowami: נְחַמוּ נְחַמוּ עַמִּי (‘pocieszajcie, pocieszajcie lud mój’) (Berrin 2006:222).

שָׂכָר (Duwan 1890:49, Prik 1917:50)

Zapłata, odpłata (ros. воздаяние) (za dobre lub złe postępowanie; Koh 12:14; Jr 32:19; Jr 25:14; Iz. 3:10-11).

עַל עֵת הַשָּׂכָר וְהַעֲנָשׁ (Duwan 1890:56)

Czas odpłaty i kary (ros. о времени воздаяния).

[שליח ציבור]

Шеляг-чиббур (Firkowicz 1915:54)

Šeliyah-šibbur (ros. wymowa krymska [šeliyah-čibbur]), tzw. wysłannik wspólnoty do wygłaszania modlitwy przed Bogiem (funkcja pełniona głównie przez hazzana).

שָׁלֹשׁ רְגָלִים (Duwan 1890:85, Prik 1917:105), *szalosz regalim* (Zajączkowski 1946)

Dosł. trzy razy, trzykroć (trzy święta pielgrzymie, podczas których należało udać się z pielgrzymką do świątyni w Jerozolimie, były to św. Paschy, Tygodni i Namiotów (ros. шалось регалимъ (три раза)).

שָׁמֶטָה (Duwan 1890:69, Prik 1917:112)

Rok odpuszczenia (ros. прощение), czyli rok szabatowy, będący uświęceniem każdego okresu siedmioletniego (בְּאַרְבָּעָה וָעֶשְׂרִים וָשָׁנָה יִשְׂרָאֵל וּבְזִמְנוֹ הַמְּלָכוֹת). W roku tym nie wolno było uprawiać ziemi, ani zbierać plonów samorodnych, pozostawiając je dla ludzi biednych i zwierząt. Rok ten nazywa się także rokiem przebaczenia, bowiem według Tory dłużnikom należało darować wtedy długi oraz uwolnić niewolników, którzy trafili do niewoli z powodu długu.

[שנאה]

שְׂנֵאת הָרָע (Duwan 1890:55)

Nienawiść do zła (ros. избѣгание зла).

שְׂנֵאת בְּצַעַע (Duwan 1890:34)

Nienawiść wyzysku, bezinteresowność, czyli powstrzymywanie się od osiągnięcia zysków za wszelką cenę (ros. безкорыстие).

שָׁנִים (Prik 1917:102), *shana* (Firkowicz 1915:35)

שָׁנָה מְעַבְרָת (שָׁנִים מְעַבְרוֹת) (Duwan 1890:81, Prik 1917:102)

Rok przestępny (ros. високосный годъ).

שָׁנָה פְּשוּטָה (שָׁנִים פְּשוּטוֹת) (Duwan 1890:81, Prik 1917:102)

Rok zwykły (ros. простой годъ) (wynoszący 12 miesięcy księżycowych, liczących 354 dni, 8 godzin, 48 minut i 40 sekund).

תְּהִלָּה (Duwan 1890:73), *tihilla* (Zajączkowski 1946)

Modlitwa uwielbienia oraz wychwalania Boga (ros. молитва прославления).

תוֹדָה (Duwan 1890:73), **toda** (Zajączkowski 1946)

Modlitwa dziękczynna (ros. молитва благодарственная).

תְּחִיַּת מֵתִים (Duwan 1890:56-57, Prik 1917:61)

Zmartwychwstanie zmarłych (ros. воскресение мертвых).

תוֹרָה (Duwan 1890:23, Prik 1917:40)

Tora (ros. Заѡтъ, Тора, Законъ).

תוֹרַת הַמִּצְוֹת אוֹ הַחֻבּוֹת (Prik 1917:66)

Nauczanie przykazań lub obowiązków (ros. учение обязанностей). Dzieli się na trzy główne rodzaje:

- 1) obowiązki człowieka wobec Boga (חֻבּוֹת הָאָדָם לַאלֹהִי);
- 2) obowiązki człowieka wobec bliźnich i reszty świata (חֻבּוֹת הָאָדָם לְרֵעֵהוּ וְיִשְׂרָאֵל הָעוֹלָם);
- 3) obowiązki człowieka wobec samego siebie (חֻבּוֹת הָאָדָם בְּנֶגְדַ עֲצָמוֹ).

⁸²⁰ **תוֹרַת הַהֵן** (Prik 1917:6)

Prawo Boże (ros. Законъ Божій). Dzieli się na dwie części:

- 1) nauka o wierze (zestaw dogmatów dotyczących wyższych prawd zarówno o Bogu, Jego atrybutach i czynach, jak i o człowieku i jego przeznaczeniu) – prawdy te niezbędne są dla rozwoju duchowego);
- 2) nauka o obowiązkach (zbiór zasad, moralów, nakłaniających człowieka do uwielbienia Boga i przestrzegania Jego przykazań).

⁸²¹ **תוֹרַת מֹשֶׁה** (Duwan 1890:43-44, Prik 1917:6)

Prawo Boże również nazywa się Prawem Mojżeszowym (ros. Моисеевѡй Законъ) (obejmuje 5 ksiąg: ks. Rodzaju (בְּרֵאשִׁית), ks. Wyjścia (שְׁמוֹת), ks. Kapłańska (וַיִּקְרָא); ks. Liczb (בְּמִדְבָּר); ks. Powtórzonego Prawa (דְּבָרִים)).

תוֹרַת שְׂבָכָתָב (Prik 1917:6)

Prawo zapisane (ros. Писанный Законъ).

תוֹרַת שְׂבָעַל-פֶּה (Duwan 1890:6, Prik 1917:5), **Tora шеббаль-не** (Firkowicz 1915:56)

Prawo ustne (ros. устный законъ) (chodzi o żydowską tradycję ustną, spisana w Talmudzie).

⁸²⁰ Zob. Wj 13:9; 2 Krl 10:31; Iz 5:24; Iz 30:9; Jr 8:8; Am 2:4; Ps 1:2; Ps 19:8; Ps 119:1; Ezd 7:10; Ne 9:3; 1 Krn 16:40; 1 Krn 22:12; 2 Krn 12:1; 2 Krn 17:9; 2 Krn 31:3; 2 Krn 31:4; 2 Krn 34:14; 2 Krn 35:26.

⁸²¹ Zob. Joz 8:31; Joz 8:32; Joz 23:6; 1 Krl 2:3; 2 Krl 14:6; 2 Krl 23:25; Ml 3:22; Dn 9:11; Dn 9:13; Ezd 3:2; Ezd 7:6; Ne 8:1; 2 Krn 23:18; 2 Krn 30:16.

תלמוד (Duwan 1890:7), **Талмуд** (Priek 1917:6)

Talmud składa się z Miszny i Gemary (zob. wyżej).

תפלה (Duwan 1890:70, Priek 1917:79)

Modlitwa (ros. молитва). Wyróżnia się cztery jej formy: uwielbienia (שְׁבַח, תְּהִלָּה, בְּרָכָה), dziękczynne (תּוֹדָה, הוֹדָאָה), błagalne (בְּקֻשָּׁה), spowiednicze (וִדּוּי).

תפלות החוב (Priek 1917:87)

Modlitwy obowiązkowe (ros. обязательная молитва)

תפלת בקר (חול) (Duwan 1890:71, Priek 1917:112), *tefillat boker* (Zajączkowski 1946)

Poranna modlitwa podczas zwykłego nabożeństwa (ros. утренняя молитва).

תפלת ערב (Duwan 1890:71), *tefillat erew* (Zajączkowski 1946)

Modlitwa wieczorna (ros. вечерняя молитва).

תפלת בקר יום כפורים (Duwan 1890:99, Priek 1917:113)

Modlitwa dzienna, trwająca od wczesnego poranka do samego wieczoru w Dniu Przebaczenia.

תפלת ערב יום כפורים (Duwan 1890:99, Priek 1917:113)

Przedłużona modlitwa wieczorowa w Dniu Przebaczenia.

תפלת ערב ויום פורים (Duwan 1890:102)

Modlitwa wieczorna i dzienna w Purim.

תפלת חג השבועות (Duwan 1890:93)

Modlitwa odmawiana na święto Szawuot.

תפלת חג הסוכות (Duwan 1890:95)

Modlitwy na święto Szłasów.

תפלת שמיני עשרת (Duwan 1890:96)

Długie modlitwy na święto zgromadzenia (עֲצָרָת – собрание).

תפלת חול המועד לפסח (Priek 1917:108)

Modlitwa odmawiana podczas półświąt w okresie obchodzenia Pesach.

תפלת יום תרועה (Duwan 1890:98, Priek 1917:112)

Dosł. modlitwa Dnia trąbienia. Modlitwa odmawiana w dzień nowego roku podczas publicznego nabożeństwa.

תפלת ראש חודש (Priek 1917:102)

Modlitwa z okazji pierwszego dnia każdego miesiąca.

תפלת שבת (Duwan 1890:24, Priek 1917:99)

Modlitwa szabatowa, ułożona specjalnie na uświęcenie dnia siódmego.

תפלת יחיד (Duwan 1890:71, Priek 1917:87)

Modlitwa indywidualna (ros. единичная молитва).

תפילת צבור (Duwan 1890:72, Prik 1917:87)

Modlitwa zbiorowa (ros. общественная или соборная молитва).

תפילות נדבה (Prik 1917:87)

Modlitwy ofiary (ros. молитва жертвы). Są to modlitwy, które są odmawiane w inne godziny dnia niż rano i wieczorem.

תנאי התפלה (Duwan 1890:74)

Zasady odmawiania modlitwy (ros. какъ должна быть совершаема молитва).

תרי עשר (Prik 1917:43)

Dwunastu proroków mniejszych (ros. двѣнадцать малыхъ пророковъ): Ozeasz (הושע), Joel (יואל), Amos (עמוס), Abdiasz (עובדיה), Jonasz (יונה), Micheasz (מיכה), Nahum (נחום), Habakuk (חבקוק), Sofoniasz (צפניה), Aggeusz (הגי), Zachariasz (זכריה), Malachiasz (מלאכי).

תשובה (Duwan 1890:79, Prik 1917:54)

Pokutę ‘*tesuba*’ (ros. покаяние) należy rozumieć jako środek otrzymania przebaczenia popełnionych grzechów. Człowiek w bojaźni zwraca się do Boga i wyznaje przed Nim swoje występki, a Bóg w swym miłosierdziu odpuszcza ludzkie nieprawości (Pwt 30:2; Ez 33:11; Iz 55:7; Oz 14:2-3; Prz 28:13). Warto zaznaczyć, że w przypadku spowodowania bliźniemu szkody należy najpierw naprawić szkody, a dopiero następnie prosić Boga o przebaczenie (Iz 58:5:6).

7. 2. Religijna nomenklatura w języku karaimskim turkijskim⁸²²

[Ajak"]

Аякъ (Firkowicz 1915:49)

Kielich wina.

[Ak-kijmjak"]

Ак-кіймякъ, Ак-кій-мякъ (Firkowicz 1915:49)

Tzn. zamiast żałobnych czarnych strojów zakłada się jasne.

Ałaczych (Zajączkowski 2006:22)

Namiot przenośny. Odpowiada hebr. *sukka*. Podczas czasowego pobytu ludu w Jerozolimie na pielgrzymce stawiano namioty, które przyozdabiano różnymi roślinami i owocami.

Alhysz (Zajączkowski 2006:30)

Modlitwa za ojczyznę (patrz *chutba*). Odmawia się bardzo uroczyście przed ołtarzem.

Aszaiszłych (Zajączkowski 2006:17)

Dosł. „rozkosz”. Termin odnosi się do dnia szabatu, uważanego za rozkosz w Piśmie Św. (Iz 58:13-14).

Awuz Aczar (Zajączkowski 2006:27)

Dosł. „otwarcie ust”. Oznacza zakończenie postu od 9 *Jazaja* do 10 *Ułahaja*.

---

⁸²² Według opinii Zajączkowskiego, większość zapożyczeń hebrajskich w języku karaimskim ma głównie ogólnosemickie pochodzenie. Wyrazy te – zdaniem Zajączkowskiego – „istniejące pierwotnie zapewne w postaci arabskiej, później przekształciły się w formy hebrajskie i tak zachowały się do dziś dnia” (Zajączkowski 1946-1947:33). Badacz podaje też krótką listę przykładów:

- a) hebr. *cedaka* ‘jałmużna’, arabsko-muzułmańskie *sadaka* jałmużna;
- b) *nawi* ‘prorok’, arab. *nabî* ‘prorok’;
- c) *šehina* ‘opatrność Boska’, arab. *sakîna*;
- d) *šalom* ‘pokój, pozdrowienie’, arab. *salam* (odpowiednik prototurecki w karaimskim *bazlyx* ‘pokój’, por. w Kodeksie Kumańskim: *bazlik* ‘pax’;
- e) *malak* (wymowa w kar. *malax*) ‘anioł’, arab. *malak* ‘anioł’;
- f) *šyra* ‘hymn, psalm religijny’, arab. *šîr* ‘pieśń, hymn’;
- g) *sibba* ‘powód, przyczyna’, arab. *sabab* (wymowa *seleb*) itd. (Zajączkowski 1946-1947:33)”.

Analogicznie do elementów arabskich w języku karaimskim Zajączkowski upatruje religijnych elementów muzułmańskich w religii karaimskiej. „Takie pojęcia w odniesieniu do Boga, jak Miłosierny *raxmex(li)*, Święty *aziz*, Cudowny *adżajip*, (lub ‘cud Boski’ *tamašalyx*), Niewzruszony, Wieczny *kajjam*, Łaskawy, Przebaczający *šavahatly*, lub przeciwieństwo znaczeniowe ‘gniew Boży’ *kaxyr* – wszystkie te pojęcia wyrażane są w karaimskim za pomocą terminów *par excellence* muzułmańskich, pochodzenia arabskiego *rahmat* ‘zmiłowanie’, ‘*azîz* ‘drogi’, *adżâib* ‘cudowny, cud’, *kajjâm* ‘trwały’, *šafakat* ‘łaska’, *kahr* ‘gwałtowność, gniew’ (Zajączkowski 1946-1947:34)”.

A. Zajączkowski stwierdzał, iż „z języka sakralnego dla „wyznawców Pisma”, czyli z języka hebrajskiego, pochodzą stosunkowo nieliczne terminy (poza imionami własnymi, jak np. *Mašiyah*, *Israel*) i to wyraźnie z późniejszego okresu, a niektóre nawet całkiem późne (Zajączkowski 1946-1947:28)”.

Awuz Jabar (Zajączkowski 2006:26)

Dosł. „zamknięcie ust”. Jest to okres wielkiego postu uznawanego za wół żałobny, który trwa od 9 *Jazaja* do 10 *Ułahaja*. W okresie tym nie wolno zawierać związków małżeńskich, ani też obchodzić radosnych uroczystości.

Boszatłych (Zajączkowski 2006:24)

Przebłaganie.

Chutba⁸²³ (Zajączkowski 2006:30)

Modlitwa odmawiana za pomyślność panującego władcy i kalifa muzułmańskiego. Z tradycji krajów muzułmańskich karaimi wywodzą obrzęd odczytywania modlitw za ojczyznę i panującą w niej władzę oraz za wojsko.

Dżymat (Zajączkowski 2006:29)

Gmina karaimska (zgromadzenie, zbór). Podobnie i arabscy muzułmanie, jak i tureccy i perscy, nazywają swoje gminy.

Èt" ašn"

ЭТЬ-АШНЬ (Firkowicz 1915:49)

Tzn. posiłek z mięsem.

Hydź (chydź) (Zajączkowski 2006:17)

Pochodzi od muzułmańskiego *hadź*, *hadzi* – pielgrzymka.

Ingir (Zajączkowski 2006:20)

Wieczór. Karaimi odliczają nowy dzień od zmierzchu i zachodu słońca dnia poprzedniego.

Nijet⁸²⁴ (Zajączkowski 1946)

Z intencją. Dotyczy modlitwy, jak należy się modlić. Zajączkowski podaje to słowo jako hebrajskie, lecz nie ma podobnego hasła w tym języku. Prawdopodobnie pochodzi ono z języka karaimskiego od *inyet* ‘pragnienie, zamiar’⁸²⁵.

[Kabarlar]

Кабарлар (Firkowicz 1915:48)

Specjalnie wyznaczone osoby, którzy myją zmarłego, ubierają go w całun

---

⁸²³ W 1929 Kowalski powołał się na publikację S. Szapszała i podobnie podał, że pod wpływem islamu wprowadzono *chutbę* (Kowalski 1929(2/2):2).

⁸²⁴ W artykule „Terminologia muzułmańska a tradycje nomadów w słownictwie karaimskim” Zajączkowski podaje słowo *nijet* ‘ślub, zamiar’ pochodzenia arabsko-muzułmańskiego (Zajączkowski 1946-1947:36).

⁸²⁵ W miejscu tym dziękuję za udzielenie mi pomocy w tym i innych przypadkach Panu Profesorowi Henrykowi Jankowskiemu.

i umieszczają w trumnie. Prawdopodobnie słowo pochodzi od hebr. קָבַר 'pogrzebać, pochować' z końcówką karaimeńską *-lar*.

Kienes⁸²⁶ (Zajączkowski 2006:8,29)

Dom Boży, świątynia. Zajączkowski podaje dwa rodzaje pochodzenia tego słowa: 1) z języka aramejskiego poprzez arabski *kanisa*; 2) od arabsko-muzułmańskiego *kanisa* (kościół, zbor).

Koltcha (hebrajskie nazwy zostały pominięte w nowym wydaniu)

Tanbyła koltcha (tefillat boker) (Zajączkowski 1946, 2006:28)

Modlitwa poranna.

Ingir koltcha (tefillat erew) (Zajączkowski 1946, 2006:28)

Modlitwa pod wieczór, przy zachodzie słońca.

Kurban⁸²⁷ (Zajączkowski 2006:27)

Dosł. „ofiara”. Jest to uroczystość przypadająca na 10-ty dzień *Ułahaja*, ostatni dzień ścisłego postu, odbywająca się po nabożeństwie na podwórzu kienesy. Mięso rozdaje się biednym, a już wieczorem można samemu je spożywać.

Słowo *kurban* ‘ofiara’ Zajączkowski wywodzi „z arabskiego *kurbân* w tym samym znaczeniu (Koran III, 179 itd.). Na gruncie arabskim, choć niesłusznie bywa zestawiany z pierwiastkiem *k-r-b* ‘zbliżać’, jest pożyczką z hebrajskiego, może za pośrednictwem aramejskiego. W karaimeńskim powrotem arabsko-muzułmańska nie ulega wątpliwości, wskazuje na to zarówno semantyka jak i fonetyka (w hebrajskim wymawia się *kurbôn*) (Zajączkowski 1946-1947:30)”.

Meton (Zajączkowski 2006:15)

Termin pochodzi od nazwiska greckiego astronoma Metona. Oznacza 19-letni cykl księżycowy w kalendarzu karaimeńskim, który stanowi 235 miesięcy księżycowych, tzn. 6939 dni, odpowiadającym 19 latom słonecznym.

On kiun-ara (Zajączkowski 2006:26)

Ścisły post od 1-go do 10-go *Ułahaja*. Polega na powstrzymaniu się od spożywania mięsa.

On Sioźliari Tieńriniń (Zajączkowski 2006:13)

---

⁸²⁶ A. Zajączkowski zupełnie pominął pochodzenie hebrajskie od słowa *kenes* (כֵּנֶס), oznaczającego zgromadzenie, lub nawet *bet hak-knesset* (בֵּית הַכְּנֶסֶת), czyli miejsce zebrań. Podobnie autor nie wskazał, że *kanisa* odnosi się wyłącznie do zborów niemuzułmańskich, bez rozróżnienia samego wyznania.

⁸²⁷ Hebr. קָרָבָה (Lb 31:50).

Dziesięć przykazań Mojżeszowych.

Orucz (Zajączkowski 2006:25-27)

Post. Karaimi przestrzegają pięciu postów dorocznych – czwartego miesiąca, piątego miesiąca, siódmego miesiąca, dziesiątego miesiąca.

Rachmień (czyli roraty) (Zajączkowski 1946)

Szczególne nabożeństwa odbywające się przed świtem w ciągu dziesięciu dni pokuty (oprócz szabatów), podczas których czyta się hymny pokutnicze. Prawdopodobnie słowo *rachmień* pochodzi od hebr. רַחֲמִים ‘litość’.

Sahyncz (Zajączkowski 2006:26) (hebr. zecher)⁸²⁸

Modlitwa odmawiana za duszę zmarłego. Według tradycji w dniu 9 *Jazaja* karaimi obchodzą dzień zaduszny, odwiedzają cmentarze i odprawiają odpowiednie modły za wszystkich zmarłych.

San (Zajączkowski 2006:19)

Odliczanie 50 dni od czasu podnoszenia snopów, poczynając od dnia następnego po sobocie wielkanocnej (tzn. od niedzieli).

Jarty San (Zajączkowski 2006:19)

Połowa liczby. Jest to 25-ty dzień obliczenia dni do Pięćdziesiątnicy.

Syjt jry (Zajączkowski 2006:26)

Elegia żałobna. Odczytuje się na cmentarzu w dniu 9 *Jazaja* – dzień zaduszny – na upamiętnienie epidemii z 1710 roku, która dotknęła gminy karaimskie na Litwie i w Polsce⁸²⁹.

[Taf’jaslik]

Тафьясликъ (Firkowicz 1915:29)

Prezenty dziecięce (z okazji święta Purim).

Tenach (Zajączkowski 2006:10)

Kanon Ksiąg Starego Testamentu. TeNaCH (*T(ora); N(ewijim); K(etuwim)*).

Tenri Jaratuwczu (Zajączkowski 2006:8)

Wszechmocny Bóg Stwórcy. Wyraz pojawia się w pierwszej zasadzie wiary karaimskiej, mówiącej o tym, iż Bóg stworzył niebo i ziemię.

Tiuszki (Zajączkowski 2006:27)

Dosł. „nieszpory”. Są to dodatkowe sobotnie nabożeństwa popołudniowe, przed

---

⁸²⁸ W nowym wydaniu dokonano zamiany hebrajskiej nazwy na karaimską. Zajączkowski nie podał terminu „*sahyncz*”.

⁸²⁹ Zob. Kizilov 2011:31-48.

zmierzchem, w okresie od 9 *Jazaja* do 10 *Ułahaja*, kiedy odczytywano m. in. Treny Jeremiasza.

Tymbył (Zajączkowski 2006:21)

Przaśniki, pieczone z niekwaszonego ciasta bez soli. Spożywane podczas święta Wielkanocy w ciągu siedmiu dni: od wieczora 14 *Artarychaja* do wieczora 21 dnia tego miesiąca.

Tynczałmach (Zajączkowski 2006:17)

Sobota (szabat), odpocznienie.

Ücz kiuń-ara (Zajączkowski 2006:26)

Ostatnie trzy dni postu od 8-go do 10-go *Ułahaja*. Stanowią okres najściślejszego przestrzegania żałoby, kiedy to zabrania się śpiewania, tańczenia itp. W 10-tym dniu miesiąca *Ułahaj* podczas nabożeństwa w kienesie czyta się księgę Hioba na znak pokuty, a po jego ukończeniu odbywa się uroczystość *Kurban*.

Ücz kurla (Zajączkowski 2006:17)

Dosł. „trzy razy”. Wiąże się z trzema świętami (Wielkanocą, Świętem Tygodni i Świętem Namiotów), kiedy w czasach istnienia świątyni karaimi wyruszyli na pielgrzymkę do Jerozolimy.

Zakończenie

Przedstawiona w pracy literatura katechetyczna karaimów wschodnioeuropejskich w językach hebrajskim, karaïmskim tureckim, rosyjskim i polskim, która powstawała na przestrzeni z górą dwóch wieków, począwszy od *Seṗer 'Elon More* z 1729 r., pozwala na wprowadzenie następujących wniosków:

1. Dzieje katechizmów ściśle wiązały się z ustną tradycją nauczania, której celem było, głównie na początku, ukierunkowanie i przygotowanie osób uczących się do pełnienia obowiązków ribbiego i rzezaka. Dziesięć (lub trzynaście) zasad wiary stało się osnową tekstów katechetycznych, eksponujących najważniejsze prawdy wiary i wypływające z tych prawd obowiązki każdego karaïma wobec Boga i wspólnoty. Kiedy w społeczności karaïmskiej zaistniała potrzeba podniesienia świadomości religijnej, powstały katechizmy wzbogacone o treści praktyczne. Ważnym elementem dydaktycznym, uzupełniającym literaturę katechetyczną, stał się też kalendarz karaïmski, przedstawiający doroczne święta oraz posty z uwzględnieniem przyjętych obyczajów i tradycji. Ponadto, z biegiem czasu do treści katechizmów dodawano krótkie opisy i charakterystyki poszczególnych ksiąg biblijnych, a także różne modlitwy, jak i sam Dekalog.

2. Na tle konfrontacji z judaizmem rabbanicznym katechizmy podkreślały czystość i wierność nauczania przekazanego na Synaju Mojżeszowi. Język hebrajski pełniący rolę języka świętego, *lešon haq-qodeš*, stanowił nierzadko pewien punkt odniesienia przy formułowaniu treści zawartych w katechizmach. Należy jednak pamiętać, że żaden z wydanych katechizmów nie był napisany w języku hebrajskim.

3. Przedstawiony zestaw katechizmów nie wydaje się być skromny, jeśli wziąć pod uwagę małą liczebność społeczności karaïmskiej, do której były skierowane. Szczyt twórczości katechetycznej przypada na pierwszą połowę XX wieku, kiedy to pojawiły się trzy katechizmy. Silny wpływ na taki stan rzeczy miała sytuacja wewnętrzna społeczności karaïmskiej oraz sytuacja wewnętrzna i zewnętrzna samego kraju zamieszkania – zarówno Rosji, jak i Polski. Przemiany społeczne, kryzysy ekonomiczne oraz wojny powodowały spadek poziomu życia religijnego, na który bardziej światli przywódcy duchowni reagowali pisaniem nowych katechizmów (np. Zajączkowski po II wojnie światowej).

4. Różnorodność językowa katechizmów karaimskich wzbogaciła literaturę religijną w językach, jakimi posługiwali się karaimi – hebrajskim, karaimskim (turkijskim), rosyjskim i polskim.

5. W pierwszej połowie XX w. – pod wpływem ruchów nacjonalistycznych – w Rosji widoczne jest odejście od typowego modelu religijnego katechizmów. Jest to okres formowania tożsamości narodowej, kiedy to silnie akcentowana jest odrębność narodowa karaimów. Tak przykładowo, M. Firkowicz wprowadził do swego katechizmu hipotezę zaginionych plemion izraelskich, od których mieliby wywodzić się karaimi wschodnioeuropejscy. Zagadnienie etnicznego pochodzenia karaimów, które stało się tematem gorących dyskusji wewnątrz społeczności karaimskiej w tym okresie, nie zostało jednak wprowadzone do literatury katechizmowej, z powodów zarówno historycznych, jak i ekonomicznych. Ważny etap formowania się myśli karaimskiej stanowiła II wojna światowa, kiedy to karaimi zostali zmuszeni do udowadniania swojej nieżydowskości. Na tym tle, A. Zajączkowski przedstawiał społeczność karaimską jako narodową społeczność turkijską (wyznającą wyłącznie prawo pisemne Tory), odrębną od żydowskiej społeczności rabbanicznej.

Wykaz hebrajskich skrótów stosowanych w katechizmach

swego pana i ojca	אדוניו ואביו	א"א
niemożliwe	אי אפשר	א"א
przewodniczący sądu	אב בית דין	אב"ד
potem	אחר כך	אח"כ
Amen. Niech się stanie według (Jego) woli.	אמן כן יהי רצון	אכי"ר
nasz pan, nauczyciel i mistrz	אדונינו מורנו ורבינו	אמו"ר
Tanach (Biblia)	אורייתא, נביאים, כתובים	אנך
nasz ojciec, niech spoczywa w pokoju	אבינו עלינו השלום	אע"ה
syn mojego pana, mojego ojca	בן לאדוני אבי	בלא"א
jedna z osób w sporze sadowym	בעל דין	ב"ד
znawca	בעל דעת	ב"ד
jegomość pan	בן כבוד מעלתו	בכ"ס
jegomość pan	בן כבוד מעלתו	בכמ"ע
syn naszego wielkiego nauczyciela, rabiego	בן מורנו הרב רבי	במהר"ר
świętej gminy	דקהילת הקודש	דקה"ק
wielki uczony	החכם הגדול	ה"ה
wielkie światło	המאור הגדול	המהג'
niżej wspomniany	הנוכח למטה	הנ"ל
wielki (nauczyciel) rabbi	הרב רב	הר"ר
Pan (dosł. Imię), niech będzie błogosławiony	השם יתברך	השי"ת
błogosławionej pamięci	זיכרונו לברכה	ז"ל
sprawiedliwy i święty błogosławionej pamięci	זכר צדיק וקדוש לברכה	זצוק"ל
sprawiedliwy błogosławionej pamięci	זכר צדיק לברכה	זצ"ל
nasi mędracy, niech pamięć o nich będzie błogosławiona	חכמינו זכרם לברכה	חז"ל
niech będzie błogosławiony	יתברך	ית'
niech Bóg nas strzeże	יגן עלינו אלהים	יע"א
niech Jego Skala go strzeże i zachowa przy życiu	ישמרהו צורו ויחיהו	יצ"ו

chwała domu jego	כְּבוֹד בְּיָתוֹ	כ"ב
czcigodny wielki (nauczyciel)	כבוד הרב	כה"ר
nasz pan, nasz czcigodny i wielki nauczyciel	כבוד מורנו הרב	כמה"ר
nasz czcigodny wielki nauczyciel, ribbi	כבוד מורנו הרב רבי	כמהר"ר
nasz czcigodny wielki nauczyciel, ribbi	כבוד מורנו והרב רבנו	כמוהר"ר
jegomość pan	כבוד מעלתו	כמ"ע
jak napisano	כמו שכתוב	כמ"ש
jak wyżej wspomniano	כַּנְזָכָר לְמַעַלָּה	כנ"ל
tym bardziej	כל שכן	כ"ש
czcigodni uczeni	כבוד תורתם	כת"ר
rok według tzw. małej rachuby	לפרט קטן	לפ"ק
nasz nauczyciel Mojżesz,	משה רבינו עליו השלום	מרע"ה
niech spoczywa w spokoju		
Wiecznie. Sela. Amen.	נצח סלה אמן	נסי"א
niech jego świeca świeci	נרו יהל	ניי
wspomniany powyżej	נזכר למעלה	ני"ל
niech jego dusza spoczywa	נשמתו עדן	ני"ע
w (ogrodzie) Eden		
niech strzeże go Miłosierny i wybawia	נְטָרִיָּה, רַחֲמָנָא וּפְרָקִיָּה	נר"ו
o ileż bardziej	עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה	עאכ"ו
na podstawie	על בסיס	ע"ב
w tej sprawie	על דבר זה	ע"ד
niech (spoczywa) w pokoju	עָלָיו הַשְּׁלוֹם	ע"ה
przyszły świat	עולם הבא	עוה"ב
ten świat	עולם הזה	עוה"ז
o tym	על זה	ע"ז
dlatego	עַל כֵּן	ע"כ
nadto	עַם כָּל זֶה	עכ"ז
ozdoba jego głowy	עֲטָרַת רֹאשׁוֹ	עטר"ש
święta gmina	קְהִילַת קוֹדֶשׁ	קה"ק
metoda indukcji	קל וחומר	ק"ו
(wnioskowanie 'od błahego do waźkiego')		
to znaczy	רוצה לומר	ר"ל

pytanie od <i>haraw</i>	שאלה מן הרב	שמ"ה
odpowiedź ucznia	תשובה מן התלמיד	תמ"ה
rok 650 (26.09.1889 – 14.09.1890)		תר"ן
rok 595 (04.10.1834 – 23.09.1835)		תקצ"ה

Tab. 16. Zestawienie publikacji katechizmów w Europie Wschodniej w XIX i XX w.

Rok	Państwo	Miasto	Nazwa drukarni, drukarz	Autor	Tytuł
תקצ"ה 1835	Imperium Rosyjskie	גוזלעוו Gözleve		Mordechaj Kazaz	ספר צורף דבש / <i>Seḇer Šuḇ</i> <i>Deḇaš</i>
1890	Imperium Rosyjskie	Sankt- Petersburg	Ettinger	Jakub Duwan	<i>Katechizm,</i> <i>podstawy</i> <i>prawa</i> <i>karaimskiego /</i> <i>יסודי דת</i> <i>הקראים</i>
1913	Imperium Rosyjskie	Eupatoria	I. F. Rajchelson	Jakub Szamasz	<i>Krótki</i> <i>katechizm</i>
1915	Imperium Rosyjskie	Melitopol	N. Z. Lempert	Mojżesz Firkowicz	<i>Katechizm</i> <i>karaimski</i> <i>w skrócie</i>
1917	Imperium Rosyjskie	Odessa	Naum Galperin	Salomon Prik	<i>Główne</i> <i>podstawy</i> <i>karaimskiego</i> <i>nauczania</i> <i>prawa</i>
2003	Rzeczpospolita Polska	Warszawa	Zarząd Karaimskiego Związku Religijnego w RP	Ananiasz Zajączkowski	<i>Zarys religii</i> <i>karaimskiej</i>
2006	Rzeczpospolita Polska	Wrocław	Bitik	Ananiasz Zajączkowski	<i>Zarys religii</i> <i>karaimskiej</i> <i>(2 wyd.</i> <i>ilustrowane)</i>

Tab. 17. Nazwy miesięcy karaimskich (Kazaz, Duwan, Szamasz, Firkowicz, Prik, Zajączkowski)

Kazaz, 1835	Duwan, 1890	Szamasz, 1913	Firkowicz, 1915	Prik, 1917	Zajączkowski, 1946
ניסן Nisan	ניסן, אביב Nisan	ניסן Nisan	Nisan (Awiw)	ניסן Nisan	Artarych-aj Nisan
אייר Ijar	אייר, זו Ijar	אייר Ijar	Ijar (Ziw)	אייר Ijar	Kurał-aj Ijar
סינן Siwan	סינן Siwan	סינן Siwan	Siwan	סינן Siwan	Baszkuschan-aj Siwan
תמוז Tammuz	תמוז Tammuz	תמוז Tammuz	Tammuz	תמוז Tammuz	Jaz-aj Tammuz
אב Aw	אב Aw	אב Aw	Aw	אב Aw	Ułah-aj Aw
אָלוּל Elul	אָלוּל Elul	אָלוּל Elul	Elul	אָלוּל Elul	Czyryk-aj Ehul
תשרי Tiszri	תשרי, גרח האֶתְנִים Tiszri	תשרי Tiszri	Tiszri (Etanim)	תשרי Tiszri	Ajrychsy-aj Tiszri
חשוון Cheszwan	חשוון, בול Cheszwan	חשוון Cheszwan	Cheszwan (Bul)	חשוון Cheszwan	Kiuz-aj Cheszwan
כסלו Kislew	כסלו Kislew	כסלו Kislew	Kislew	כסלו Kislew	Sohum-aj Kislew
טבת Tewet	טבת Tewet	טבת Tewet	Tewet	טבת Tewet	Kysz-aj Tiewet'
שָׁבַט Szewat	שָׁבַט Szewat	שָׁבַט Szewat	Szewat	שָׁבַט Szewat	Karakysz-aj Szewat
אָדָר Adar	אָדָר א' Adar I	אָדָר Adar	Adar	אָדָר Adar	Siuwińcz-aj Adar
וָאָדָר שני , Waadar, Adar drugi	אָדָר ב' Adar II	וָאָדָר Waadar	Wa-adar	אָדָר ב' Adar II	Artych-aj Wa-adar (II Adar)

Tab. 18. Święta karaimskie (Kazaz, Duwan, Szamasz, Firkowicz, Prik, Zajączkowski)

Kazaz, 1835	Duwan, 1890	Szamasz, 1913	Firkowicz, 1915	Prik, 1917	Zajączkowski, 1946
שבת	Sobota	Szabbat (Sobota)	Sobota	Sobota	Sobota
	שַׁבָּת	שַׁבָּת		שַׁבָּת	Szabat Tynczałmach kiuniu
	Nów księżycowy	Nów księżycowy	Roš hodeš	Nów księżycowy	Rosz hodesz
	ראש חֲדָשׁ	ראש חֲדָשׁ		ראש חֲדָשׁ	Janhyj, Janhy aj
פסח חג המצות	Pascha	Pesaḥ (Pascha)	Pesaḥ (Pascha)	Pesaḥ (Pascha)	Wielkanoc (Haḡ ha-Pesach)
	פֶּסַח חג המצות	חג הפֶּסַח	Haḡ hap-pesaḥ, Haḡ ham- maššot	חג הפֶּסַח חג המצות חג האַבִּיב	Chydzy Tymbyłarnyn
חג השבועות	Święto Tygodni lub Pięćdziesiątnica	Haḡ haš-šaḅu'ot (święto tygodni)	Święto Szawuot (tygodni)	Szawuot (Pięćdziesiątnica)	Święto Tygodni, czyli Zielone Świątki (Szawuot)
	חג השַׁבְּעוֹת חג הקַצִּיר	חג השַׁבְּעוֹת	Haḡ haq-qašir	חג השַׁבְּעוֹת חג הקַצִּיר חג הבְּרִים	Chydzy Aftałarnyn
חג הסוכות	Święto szałasów	Haḡ has-sukkot (święto szałasów)	Święto Sukkot (szalasów)	Haḡ has-sukkot (święto szałasów)	Święto Namiotów (Sukkot)
	חג הסֻכּוֹת חג האַסִּיף	חג הסֻכּוֹת	Haḡ-ha'asiḡ	חג הסֻכּוֹת חג האַסִּיף	Chydzy Ałaczychlarnyn Haḡ ha-asif
יום תרועה	Nowy rok	Ro'š haš-šana (Nowy rok)	Ro'š haš-šana (Nowy rok) (Yom Teru'a)	Ro'š haš-šana (Nowy rok)	Terua kiuniu (Jom Terua) Byrhy tartmachnyn kiuniu Rosz hasz-szana
	ראש השָׁנָה יום תְּרוּעָה	ראש השָׁנָה		ראש השָׁנָה יום תְּרוּעָה	
כפור	Dzień	Yom Kippur	Yom Kippur	Yom Kippur	Dzień

	przebaczenia	(dzień przebaczenia)	(dzień przebaczenia)	(dzień przebaczenia)	odpuszczenia grzechów (Kippurim)
	יום כפור	יום כפור		יום כפור שַׁבַּת שְׁבִיתוֹן יום הצום	Boszatlych kiuniu Sobota sobót
	Święto Estery	Purim (święto Ester)	Purim	Purim (święto Ester)	-
פורים	פּוּרִים	פּוּרִים		פּוּרִים	-

ספר
צוף רבש

זה הספר הנוהג אמרי שפר שמו הטוב
צוף רבש כשמו כן חנו מחוק
לנפש ומרפא לעצם • ואחריו יבוא ספר
טוב טעם הנוהג טוב טעם ודעה
ללומדיו : חכום כמהר"ר מרדכי החכם
השלום המקובל האלהי הרב ואב כ"ר
בקה"ק קלעא בכמ"ר שלמה המשכיל
הנכבד הנעלה ורא אלהים וסר מדע ג"ע
קואז :

וכמ"ע **זרח** הבחור הנחמד המשכיל
בכה"ר אברהם ירו' פירכוויץ גרו' במעמו
צוף רבשו וטוב טעמו מחקו מאד לנפשו
ובתשוקתו הרבה הויל כספו מכיסו לכבוד
הספרים הנ"ל ולכבוד הרב המחבר ג"ע
והרפים את שניהם להצדיק את הרבים
היותם שניהם כא' טובים מחוברים כלשון
המין העם כי רוב ההמון אינם יודעים
לשון הקדש לכן רבים יטעמו מצוף רבשו
וטוב טעמו וכלי ספק יהיה זוכה ומוכה את
הרבים : וזכות הרב המחבר תגן עליו ויאריך
השית ימיו וימלא כל משאלותיו לטובה :
ויקים עליו מק"ש והמשכילים יזתירו כוהר
הרקיע ומצדיקי הרבים כנככים לעולם
ועד אבי"ר :

גדפס פה עיר **גוזלווא** בחדש אדר
שנה תקצ"ה לפ"ק :

Zdjęcie 1. Mordechaj Kazaz *Tub Ta'am* (Gözleve, 1835)

Zdjęcie 2. Jakub Duwan (1842-1901)
(Źródło: Duwan 1911:64)

ספר

יסודי דת הקראים

ללמד לנערי ולנערות בני מקרא

דרכי הדת והאמונה

נערך וסדר בלשון רוססית

מאת

יעקב בכמ"ע בנימן ז"ל דוואן.

זכרו תערת משה עברי.

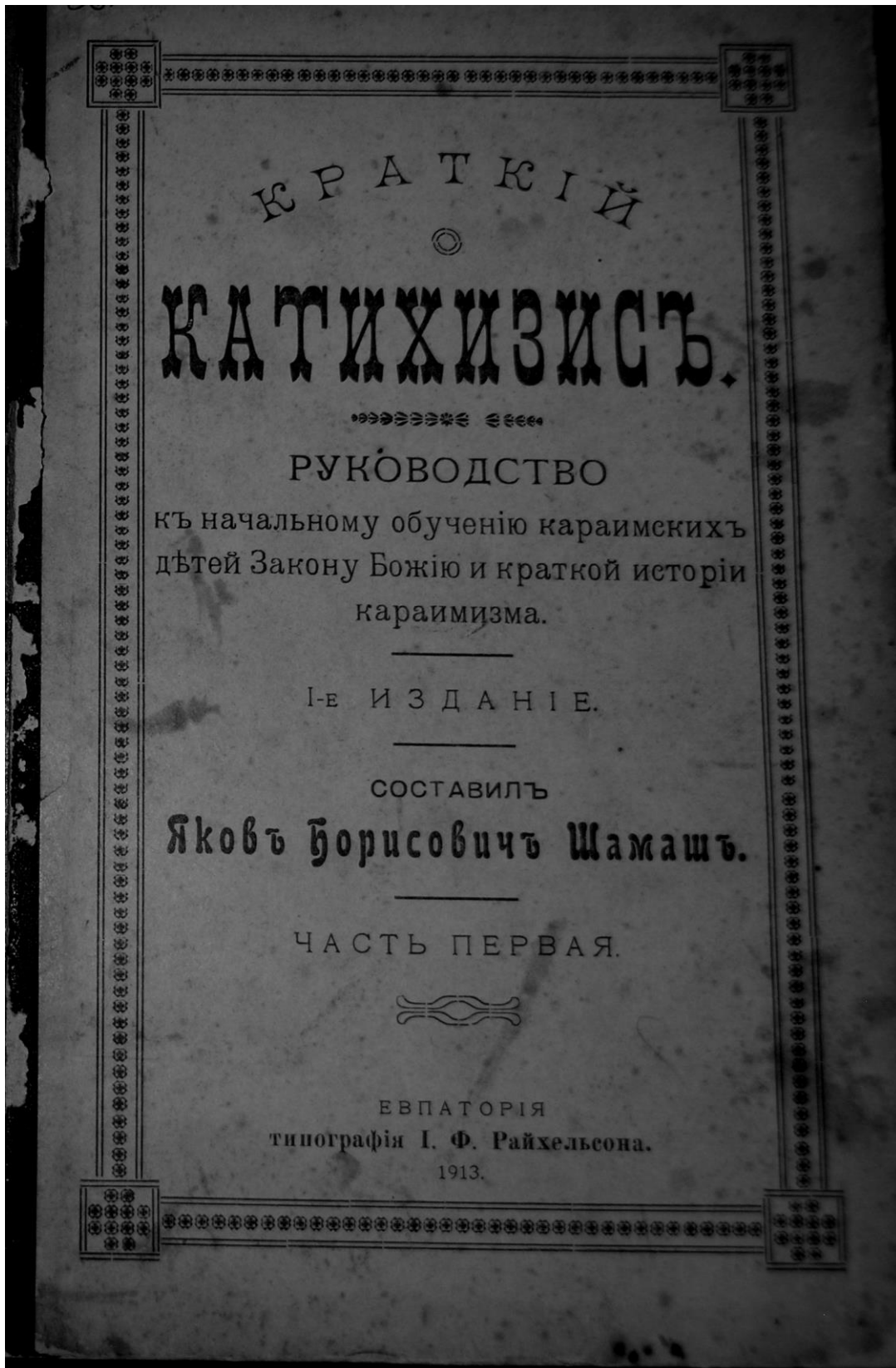
(מלאכי ג' כ"ב).

הספר הזה הגיש לפני ראש החכמים לבני מקרא ונמצא טוב ונכון.

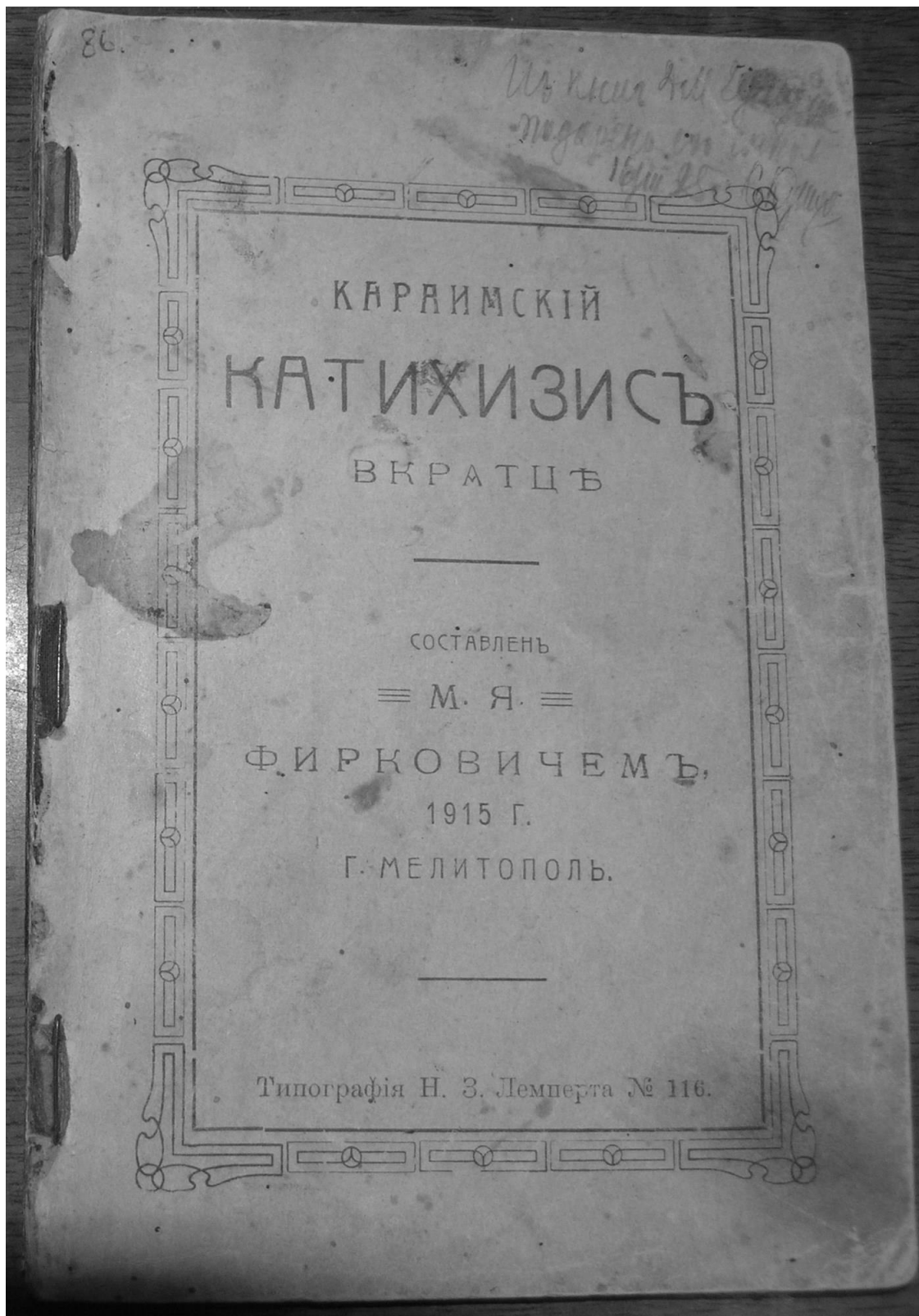
ס"ט פטרבורג

שנת תר"ן לפ"ק.

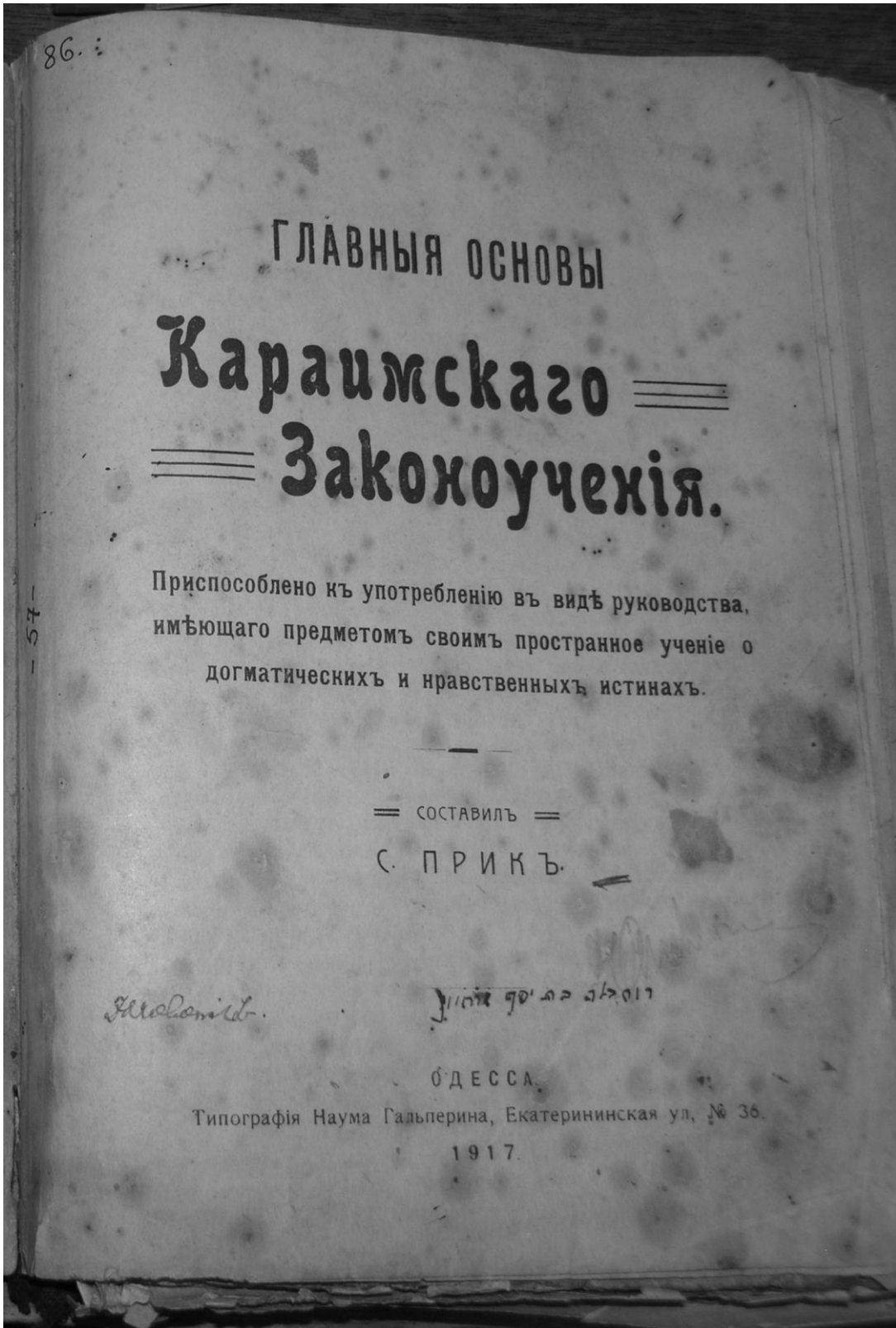
Zdjęcie 3. Jakub Duwan *Katechizm, podstawy prawa karaimskiego* (Petersburg, 1890)

Zdjęcie 4. Jakub Szamasz *Skrócony katechizm* (Eupatoria, 1913)

Zdjęcie 5. Mojżesz Firkowicz *Karaimski katechizm w skrócie* (Melitopol, 1915)

Zdjęcie 6. Salomon Prik *Główne zasady karaïmskiego nauczania Prawa* (Odessa, 1911)

Zdjęcie 7. Ananiasz Zajączkowski (1903-1970)

(Źródło: <http://www.caraimica.org/document/279> (dostęp 23.10.2015))

Spis tabel

1. Zestawienie rozporządzeń Imperium Rosyjskiego w ujęciu chronologicznym w sprawie przedstawienia tożsamości karaimekiej (1795-1881)	13
2. Zestawienie rozporządzeń Imperium Rosyjskiego w ujęciu chronologicznym w sprawie przedstawienia tożsamości karaimekiej (1881-1883)	18
3. Kalendarz karaimeki (Kazaz 1835:10-13)	121
4. Kalendarz karaimeki (Duwan 1890:82-83, 85-107)	142
5. Kalendarz karaimeki (Szamasz 1913:8-18)	160
6. Zestawienie siódmego dogmatu wiary Abrahama Firkowicza z Mojżesza Firkowicza (Firkowicz 1831:27, Firkowicz 1915:11-12)	176
7. Zasady czytania Tory i Haftory na święta (Firkowicz 1913:44-45)	179
8. Kalendarz karaimeki (Firkowicz 1913:23-35)	180
9. Kalendarz karaimeki (Prik 1917:101-120).....	204
10. Kalendarz karaimeki (Zajączkowski 1946, 2006:15-19).....	233
11. Tożsamość karaimeka w świetle katechizmów karaimekich w Europie Wschodniej.....	255
12. Struktura językowa katechizmów karaimekich w ujęciu chronologicznym.....	258
13. Zapis hebrajskich terminów w katechizmach J. Szamasza, S. Prika i M. Firkowicza	261
14. Zapis hebrajskich terminów ze spółgłoską „צ” w katechizmach J. Szamasza, M. Firkowicza i S. Prika	261
15. Zestawienie tekstów szóstej (siódmej) zasady wyznania wiary karaimekiej o znaczeniu języka Tory dla jej wyznawców	263
16. Zestawienie publikacji katechizmów w Europie Wschodniej w XIX i XX w.....	323
17. Nazwy miesięcy karaimekich (Kazaz, Duwan, Szamasz, Firkowicz, Prik, Zajączkowski).....	324
18. Święta karaimekie (Kazaz, Duwan, Szamasz, Firkowicz, Prik, Zajączkowski).....	325

Spis zdjęć

1. Mordechaj Kazaz <i>Ṭub Ṭa'am</i> (Gözleve, 1835).....	327
2. Jakub Duwan (1842-1901).....	328
3. Jakub Duwan <i>Katechizm, podstawy prawa karaimskiego</i> (Petersburg, 1890)	329
4. Jakub Szamasz <i>Skrócony katechizm</i> (Eupatoria, 1913)	330
5. Mojżesz Firkowicz <i>Karaimski katechizm w skrócie</i> (Melitopol, 1915)	331
6. Salomon Prik <i>Główne zasady karaimskiego nauczania Prawa</i> (Odessa, 1911).....	332
7. Ananiasz Zajączkowski (1903-1970).....	333

Bibliografia

- Abkowicz, Mariola. 2014. Losy Karaimów halickich w Polsce po 1945 r. *Awazymyz* 2 (43), 4-8. Online: <http://www.awazymyz.karaimi.org/zeszyty/item/494-losy-karaimow-halickich-w-polsce-po-1945-r>.
- Abkowicz, Mariola. 1987. Główne zasady doktrynalne religii karaimskiej. W: *Karaimi*, Dubiński A., Śliwka E. (red.). Pieniężno: Muzeum Misyjno-Etnograficzne Seminarium Duchownego Księży Werbistów, 9-15.
- Afendopulo = 'Aḇendopulo, 'Eliyyahu. 1999. *Seḇer 'Asara Ma'amarot*. Ramle: Meḵon tiḇ'eret Yoseḇ le-ḥeqer hay-yahadut haq-qara'it.
- Akhiezer, Golda, Daniel Lasker. 2006. Seḇer 'Elon More. Kateḵisis le-ḥinnuḥ qara'i me-ham-mea haš-šmone 'esre, *Dor LeDor* 27, 7-38.
- Akhiezer, Golda. 2007. Sultansky, Mordechai ben Joseph. W: *Encyclopaedia Judaica* (19), 2nd ed. Detroit: Gale.
- Akhiezer, Golda. 2013. Karaite Chronography of the 16th-19th Centuries from the Crimea and the Polish-Lithuanian Commonwealth. *Karaite Archives* 1, 5-16.
- Akhiezer, Golda. 2013. Jewish Identity and the Russian Revolution: A Case Study of Radical Activism in the Russian Empire. *Terrorism and Political Violence* 25, 561-575.
- Akhiezer, Golda. 2011. Mordecai Sultanski: An Outline of his Character and his Historical Writing. In: *Eastern European Karaites in the Last Generations*, edited by Dan D. Y. Shapira and Daniel J. Lasker, 170-95. Jerusalem: Ben-Zvi Institute & The Center for the Research on the History of Polish Jews.
- Akhiezer, Golda. 1999. Ham-Me'ora'ot še-hitraḥašu be-Qirim bi-tquḇat malḵuto šel Šahin Gir'ay Ḥ'an. Yerušalayim: ha-'universiṭa ha'ivrit bi-Yerušalayim.
- Algamil, Yosef ben 'Ovadyah. 5768 [2007]. *Karme Yoseḇ: 'oseḇ 'igrot we-dibre ḥoḵma, mi'ute had-dapim, we-ḥašube han-nos'im*. Tom IV. Ashdod: Meḵon tiḇ'eret Yoseḇ le-ḥeqer hay-yahadut haq-qara'it.
- Ankori, Zvi. 1968. *Karaites in Byzantium*. New York: AMS Press.
- Arabadži = Арабаджи, Олена, Михайло Семікін. Про діяльність мелітопольського національно-культурного караїмського товариства по відродженню історичної та культурної спадщини кримських караїмів. In: *Uluslararası Karay Çalışmaları Sempozyumu Bildirileri (5-8 Nisan 2010) / International Symposium on the Karaite*

Studies (05-08 April, 2010), edited by Mehmet Alpargu, Yücel Öztürk, and M. Bilal Çelik, 853-58. Bilecik: Bilecik Üniversitesi Yayınları, 2011.

Asmus = Асмусъ, Валентинъ (протоіерей). 1999. *Краткое пособие по старой орфографіи русскаго языка*. Москва: Русское Зерцало. Online: http://arhivarij.narod.ru/asmus_s_sajta_slovník.rusgor.ru_zerkalo_slovník.narod.ru.pdf (dostęp 06.08.2015).

Astren, Fred. 2004. *Karaite Judaism and Historical Understanding*. University of South Carolina.

Astren, Fred. 2003. Karaite Historiography and Historical Consciousness. In: M. Polliack (ed.). *Karaite Judaism: A Guide to its History and Literary Sources*. Leiden: Brill, 25-69.

Basziaczi = Bašyaši, 'Eliyyahu. 1966. *Seḇer ham-Miṣwot šel hay-Yehudim haq-Qara'im 'Adderet 'Eliyyahu*. Ramle: Ham-Mo'aša ha-'aršit šel 'edat hay-yehudim haq-qara'im be-Yisra'el.

Bałaban, Majer. 1927. *Karaici w Polsce*. Studjum historyczne. Warszawa: Korona.

Barnes, Albert. 1840. *Notes, critical, explanatory, and practical on the Book of the prophet Isaiah*. Boston: Crocker & Brewster.

Berrin, Susan (ed.). 2006. *Celebrating the New Moon: A Rosh Chodesh Anthology*. Northvale: Jason Aronson.

Cieszyński, X. Nikodem Ludomir. 1930. Najmniejsza mniejszość w Polsce. *Roczniki katolickie na Rok Pański 1930*, rozdział XX, 323-331.

Cohen, Norman J. 2012. *Masking and Unmasking Ourselves. Interpreting Biblical Texts on Clothing & Identity*. Woodstock: Jewish Lights Publishing.

Cahn, Zvi. 1937. *The Rise of the Karaite Sect: A New Light on the Halakah and Origin of the Karaites*. New York: M. Tausner Publishing Co.

Czudinow = Чудинов, В. А. 2007. *Вселенная Русской письменности до Кирилла*. Москва: Альфа-Первая.

Dubiński, Aleksander (red.). 1987. *Karaimi*. Pieniężno: Muzeum Misyjno-Etnograficzne Seminarium Duchownego Księży Werbistów.

Dubiński, Aleksander. 1994. *Caraimica. Prace karaimoznawcze*. Warszawa: Dialog.

Duwan = Дуванъ, Я. 1890. *Катихизисъ, основы караимскаго закона*. С.-Петербургъ: Типографія Эттингера.

Duwan = Дуванъ, Я. В. 1911. Мои дѣтскіе и юношескіе годы. Изъ автобіографіи Я. В. Дувана (Съ древне-библейскаго). *Караимская жизнь* 7, 64-71.

- Eliaszewicz = Ельяшевич, Б. С. 1993. *Караимский биографический словарь (с конца VIII в. до 1960 г.)*. Книга II. Москва: РАН.
- Eliaszewicz = Ельяшевич, С. 1918. Карай-Битиклиги. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 2, 11-13.
- Firkowicz, Abraham. 1871. *Siddur teḥillot haq-qara'im le-kol haš-šana*. Wilna: S. I. Finn & A. H. Rosenkranz.
- Firkowicz, Abraham. 1872. *'Abne Zikkaron : ham-me'aseḥ rešimot ham-mašewot 'al qibre bene Yisra'el be-ḥaši ha-i Qrim*. Wilna: S. I. Finn & A. H. Rosenkranz.
- Firkowicz = Фирковичъ, З. А. 1890. *Сборникъ старинныхъ грамотъ і узаконеній Россійской Имперіи касательно правъ и состоянія русско-подданныхъ караимовъ*. Санктъ-Петербургъ: Лештуковская паровая скоропечатня П. О. Яблонского.
- Firkowicz = Фирковичъ, М. Я. 1915. *Караимскій катихизисъ вкратцѣ*. Мелитополь: Типографія Н. З. Лемперта.
- Firkowicz = Фирковичъ, М. 1917. Национальная караимская библиотека при Духовном Правлении Карай Битиклиги. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 2 (июль), 8-9, 5-6 (ноябрь), 41-43.
- Firkowicz = Фирковичъ, А. С. 1918. «Авне зиккаронъ». Сборникъ надгробныхъ надписей на крымскомъ полуостровѣ, собранныхъ ученымъ караимомъ Авраамомъ Фирковичемъ (перевод А. Катыка). *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 1, 10-14.
- Freund, Roman. 1991. *Karaites and Dejudaization : A Historical Review of an Endogenous and Exogenous Paradigm*. Stockholm: Almqvist & Wiksell International.
- Fuki = Фуки, М. Ш. 1911. Караимскій національний фондъ. *Караимская жизнь* 5-6, 90-96.
- Gammal = Гаммал, Максим. 2010. Календарные споры в караимских общинах Крыма в конце XVIII – начале XIX в. В: *Материалы XVII Международной ежегодной конференции по иудаике. Том I. Научные труды по иудаике* (под ред. В. В. Мочаловой и др.), 352-65. Москва: Сэфер.
- Gąsiorowski, Stefan. 2012. Zarach Zarachowicz i jego wyniesienie na urząd hazzana w Haliczu w 1929 r.: przyczynek do dziejów liturgii karaimskiej. *Kwartalnik Historii Żydów* 4 (244), 573–581.
- Gąsiorowski, Stefan. 2008. *Karaimi w Koronie i na Litwie w XV–XVIII wieku*. Kraków: Austeria.

- Goldin, Eli. 1986. Karaites in the Soviet Union: A Historical Review and the Current Situation. *Religion in Communist Lands* 14, 33-41.
- Gottlober, Abraham Baer. 1865. *Biqqoret le-toledot haq-Qara'im*. Wilna: S. I. Finn & A. H. Rosenkranz.
- Green, Warren Paul. 1978. Nazi Racial Policy Towards the Karaites. *Soviet Jewish Affairs* 8, 2 (1978), 36-44.
- Greenberg, Blu. 1985. *How to Run a Traditional Jewish Household*. New York: Fireside.
- Grigoriew = Григорьев, Василий. 1876. *Россия и Азия*. Санкт-Петербург: Типография братьев Пантелеевых.
- Czacki, Tadeusz. 1860. *Rozprawa o Żydach i Karaitach*. Kraków: Wydawnictwo Biblioteki Polskiej.
- Наркаві = Гаркави, Авраамъ. 1897. *Историческіе очерки Караимства: (изъ этюдовъ о еврейскихъ сектахъ)*. Выпускъ 1-ый. Санкт-Петербургъ: Типо-литографія А. Е. Ландау.
- Harviainen, Tapani. 2013. The Rise of Karaim Cultural Nationalism as Part of the European Movement. *Karaite Archives* 1, 45-57.
- Harviainen, Tapani. 2008. The Katichizis by Jacob Duvan (1890) – a Document of the Karaim Creed? In: *Orientas Lietuvos didžiosios kunigaikštijos visuomenės tradicijoje, Lietuvos istorijos studijos* 6. Vilniaus: Vilniaus Universitetas, 179-188.
- Heschel, Abraham Joshua. 1941. *A Concise Dictionary of Hebrew Philosophical Terms*. Cincinnati: Hebrew Union College.
- Нейм, Іан. 1819. *Praktyczna rossyyska grammatyka*. Wrocław: Drukarnia Wilhelma Bogumiła Korna.
- Іbn-Jehuda = Ібнъ-Іегуда. 1912. Письмо изъ Каира. *Караимская жизнь* 12, 47-48.
- Irving, Washington. 1850. *Lives of Mahomet and His Successors*. Paris: Baudry's European Library.
- Jagel, Abraham. 1883. *Sefer Leqah Tob*. Wilna: Y. L. ben E. Lipman Mets.
- Jankowski, Henryk. 2003. On the Language Varieties of Karaims in the Crimea. *Studia Orientalia* 95, 109-130.
- Jankowski, Henryk. 2003. Position of Karaim among the Turkic Languages. *Studia Orientalia* 95, 131-153.
- Janusz = Януш, Б. 1912. Караимы въ Галиціи. *Караимская жизнь* 8-9, 65-74.
- Janusz, Bohdan. 1927. *Karaici w Polsce*. Kraków: Orbis.

- Ж., Š. = Ю., Ш. 1912. Письмо испанскаго ученаго. *Караимская жизнь* 12, 59-60.
- Katunina = Катунина, Е. В., Ю. А. Катунин. 2005. Причины ликвидации религиозных общин караимов в 40-60-е гг. XX в. *Культура народов Причерноморья*, 62, 74-81.
- К., А. 1917. Библиографія. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 2, 15.
- К., А. [Катыкъ Аронъ?]. 1918. М. Я. Фирковичъ. Некрологъ. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 2, 22-23.
- Катук = Катык, А. И. 1912. *Ты не умрешь!*: надгробная речь А. И. Катыка: [на могиле И. И. Казаса]. *Караимская жизнь* 8-9, 19-25.
- Kazas = Казас, М. 1877. Милитта и обряд обрезания. *Известия Императорскаго русскаго археологическаго общества* 8, 2: 116-23.
- Kazas [Eliasz] = Казась, Илья. 1911. Общiе замѣтки о караимахъ. *Караимская жизнь* 3-4, 37-71.
- Kazas [Eliasz] = Казас, И. И. 1911. Богослужение караимов. *Караимская жизнь* 3-4, 78-85.
- Kefeli, Abraham. 2008. Ве-šem Наš-šem na'ase we-našliaḥ. Online: http://karaim.net/DATA/Books/Teytiv-Daat/Rabbi_Mordechi_Slotnski-Teativ_Daat.pdf (dostęp 24.04.2015).
- Керрен = Кеппен, Петр. 1837. *О древностях южнаго берега Крыма и гор Таврических*. Санкт-Петербург: Императорская Академия Наук.
- Khan, Geoffrey. 2000. *The Early Karaite Tradition of Hebrew Grammatical Thought: Including a Critical Edition, Translation and Analysis of the Diqduq of 'Abū Ya'qūb Yūsuf ibn Nūḥ*. Leiden: Brill.
- Kizilov, Mikhail. 2015. *The Sons of Scripture: The Karaites in Poland and Lithuania in the Twentieth Century*. Online: <http://www.degruyter.com/viewbooktoc/product/455765> (dostęp 02.07.2015).
- Kizilov, Mikhail. 2011. Social Adaptation and Manipulation of Self-Identity: Karaites in Eastern Europe in Modern Times. In: *Eastern European Karaites in the Last Generations*, edited by Dan D. Y. Shapira and Daniel J. Lasker, 130-53. Jerusalem: Ben-Zvi Institute & The Center for the Research on the History of Polish Jews.
- Kizilov, Mikhail. 2011. The Lithuanian Plague of 1710 and the Karaites. *Lituanus: The Lithuanian Quarterly Journal* 57/2, 31-48.

- Kizilov, Mikhail. 2009. *The Karaites of Galicia: An Ethnoreligious Minority Among the Ashkenazim, the Turks, and the Slavs, 1772-1945*. Leiden: Brill.
- Kizilov, Mikhail. 2007. The Press and the Ethnic Identity: Turkicisation of Karaite Printing in Interwar Poland and Lithuania. *Acta Orientalia Academiae Scientiarum Hungaricae* 60, 4, 399-425.
- Kizilov, Mikhail. 2003. *Karaites Through the Travelers' Eyes : Ethnic History, Traditional Culture and Everyday Life of the Crimean Karaites According to the Descriptions of the Travelers*. Simferopol: al-Qirqisani Center for the Promotion of Karaite Studies.
- Kizilov, Mikhail. 2001-2002. The Crimean Karaites in the Portrayal of the 19th century Polish Travellers. *Studia orientalia* 95, 93-108.
- Kokizow = Кокизовъ, Ю. Д. 1898. *Караимы. Краткій исторический очеркъ*. Санкт-Петербургъ: Типографія «В. С. Балашевъ и К^о».
- Kokizow = Кокизовъ, Д. М. 1911. Русский язык или татарский. *Караимская жизнь* 2, 34-36.
- Kokizow = Кокизовъ, Д. М. 1911. Національное самосознаніе. *Караимская жизнь* 3-4, 19-34.
- Kondaraki = Кондараки, В. Х. 1912. Караимы: выдержки из книги «Универсальное описание Крыма» (1875 г.). *Караимская жизнь* 8-9, 75-81.
- Kowalski, Tadeusz. 1929. Turecka monografia o Karaimach krymskich. *Myśl Karaimska* II, 2, 1-8.
- Krasicki, Ignacy. 1781. *Zbiór potrzebniejszych wiadomości porządkiem alfabety ułożonych*. Т. 1. Warszawa-Lwów: Michał Gröll.
- Lasker, Daniel J. 2008. *From Judah Hadassi to Elijah Bashyatchi: Studies in Late Medieval Karaite Philosophy*. Leiden: Brill.
- Lasker, Daniel J. 2011. "The Life and Works of Simhah Isaac Lutski—A Preliminary Intellectual Profile of an Eighteenth-Century Volhynian Karaite." In *Eastern European Karaites in the Last Generations*, ed. Dan Shapira. Jerusalem: Ben-Zvi Institute for the Study of Jewish Communities in the East; The Center for Research on the History and Culture of Polish Jews, the Hebrew University of Jerusalem, 36-56.
- Lebedewa = Лебедева, Э. И. 2000. *Очерки по истории крымских караимов-тюрок*. Симферополь.
- Lewenzon = Левензонъ, И. Б. 1863. *Тааръ Гасоферъ: Краткій трактатъ*

о караимахъ. [Перевель съ еврейскаго Фаддей Березкинъ.] Одесса: Типографія Л. Нитче.

Lewi-Babowicz, Tobiasz S. 1929. Karaimi na ziemiach południowo-ruskich w wiekach IX-XVII. *Myśl Karaimska* 2, 2, 25-32.

Liwanow = Ливанов, Ф. В. 1874. *Чуфут-Кале (иудейская крепость) в Крыму – С присоединением истории малоисследованной еще в России секты караимов.* Москва: Тип. „Современ. Извест.”

Łobanos, Józef. 1935-1936. Bałkuwłu sahynczyna Juzef Piłsudskiniń. *Myśl Karaimska* 11, 11, 6-7.

Łucki, Simcha Ischak. 1830. *Seḇer 'Orah Şaddiqim (Seḇer Dod Mordeḳay).* Wien: ANTON Edlem von SCHMID.

Macheńska, Małgorzata. 2011. Polska reedycja elementarza karaimskiego Abrahama Jakuba Kokkeja *Ohel Awraham* (praca licencjacka). Poznań: Zakład Hebraistyki, Arameistyki i Karaimoznawstwa, UAM.

Machul-Telus, Beata. 2009. Karaimi polscy – ze szczególnym uwzględnieniem działalności warszawskiej. *Studia Mazowieckie* nr 3, rok IV/XI. Online: <http://wbs.lcs.net.pl/pliki/Telus2009.pdf> (dostęp 02.07.2015).

Maleckij = Малецкій, Ф. А. 1910. *Молитвы караимовъ Гласъ Иакова.* Вильна: Типографія И. И. Пирожникова.

Mann, Jakob. 1935. *Texts and Studies in Jewish History and Literature. Volume II: Karaitica.* Philadelphia: Hebrew Press of the Jewish Publication Society of America.

Mickūnaitė, Giedrė. 2006. *Making a Great Ruler. Grand Duke Vytautas of Lithuania.* Budapest: CEU Press.

Milcarek, Paweł. 2001. Alkuin. W: *Wielka Encyklopedia PWN* (1), Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN SA.

Mordechai ben Nisan, Jacobus Trigland. 1714. *Notitia Karaeorum.* Hamburg & Lipsix: Impenfis Christiani Liebezeit.

Muchowski, Piotr. 2013. Z badań Ananiasza Zajączkowskiego nad folklorem karaimskim, *Almanach Karaimski* nr 3, 79-88.

Musajew = Мусаев, К. М. 2003. *Синтаксис караимского языка.* Москва: Academia.

N. N. 1805. *Siddur hat-teḇillot le-kol haš-šana: keḇi minḥag qehillot haq-qara'im had-darim bi-gelilot Qirim we-Qostaḡtina u-Polin we-Liḡa.* Qale : Haq-Qara'im.

N. N. 1836. *Siddur hat-teḇillot ke-minḥag haq-Qara'im.* Gözleve [i.e. Eupatoria]: Deḇus

Mordekay Tirişqen.

N. N. 1868-1872. *Siddur hat-tepillot ke-minḥag haq-Qara'im*. Wilna: Deřus S. Jan. Finwe-A. C. Rozenkranc.

N. N. 1889 czy 1890, i.e. 1891 czy 1892. *Siddur hat-tepillot ke-minḥag haq-Qara'im*. Wilna: Ja. Šišman.

N. N. 1911. О наименованіи «кеннаса». *Караимская жизнь* 1, 109.

N. N. 1911. Имѣются ли въ Абиссиніи караимы? *Караимская жизнь* 2, 12-23.

N. N. 1911. Петербургъ: хроника. Къ постройкѣ кенаса. Продажа фабрики «Оттоман». *Караимская жизнь* 2, 93-94.

N. N. 1911. Еще о первомъ національномъ караимскомъ съѣздѣ. *Караимская жизнь* 2, 59-63.

N. N. 1911. Поддержаніе Іерусалимской святыни: хроника. *Караимская жизнь* 2, 79-80.

N. N. 1911. Евпаторія: хроника. Реабилитация А. И. Неймана. Чествованіе С. Э. Дувана. На торжествѣ закладки. Чествованіе начальницы гимназіи графини Л. Я. Мамуны. Неутвержденіе С. Э. Дувана. Награжденіе С. Э. Дувана греческимъ орденомъ. Въ кредитномъ товариществѣ. Участники праздника «Бѣлаго цвѣтка». Письмо въ рѣдакцію. Окончившіе среднюю школу. Въ городскомъ училищѣ. «Игра въ лото». Благодарность курсистокъ. Нападеніе бѣшенной собаки. Кража у И. Э. Дувана. *Караимская жизнь* 2, 82-86.

N. N. 1911. Мелитополь: хроника. Караимское благотворительное общество. Машеническое получение 5000 р. [И. И. Танатар]. *Караимская жизнь* 2, 90-92.

N. N. 1911. Откуда пришли караимы в Россію (изъ *Журнала министерства внутрѣнныхъ дель*, 1843 г., кн. 2-я). *Караимская жизнь* 5-6, 46-51.

N. N. 1911. Китайскіе израильтяне. *Караимская жизнь* 5-6, 88-89.

N. N. 1911. Формулярный списокъ Таврическаго и Одесскаго караимскаго гахама Самуила Моисеевича Панпулова. *Караимская жизнь* 7, 16-20.

N. N. 1912. Мелитополь: хроника. Лекціи А. И. Катъика. *Караимская жизнь* 10-11, 84-85.

N. N. 1917. От редакціи. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 1, 1-3.

N. N. 1917. Хроника. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 1, 9-15.

N. N. 1917. Проектъ программы Караимской Національно-Демократической Партіи Культурнаго Самоопределенія. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 2, 4-5.

N. N. 1917. Съездъ караимскаго духовенства въ г. Евпаторіи (18-27 іюня 1917 г.). *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 3, 4-11.

N. N. 1917. Протоколы засѣданій національнаго караимскаго съѣзда (27 августа по 3 сентября). *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 5-6, 5-25.

N. N. 1918. Хроника. Отъ нашихъ корреспондентовъ: Кіевъ, Харьковъ, Чуфть-Кале, Бахчисарай, Феодосія, Евпаторія, Бердянскъ, Одесса, Москва, Николаевъ, Симферополь, Харьковъ. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 1, 29-36.

N. N. 1918. Программа испытаній на званіе домашней учительницы караимскаго языка и закона Божія. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 2, 23-24.

N. N. 1928. J. E. N. Seraja Bej Szapszał: Hacham karaimski Rzeczypospolitej Polskiej. *Myśl Karaimska* 1, 4-5, 5-7.

N. N. 1932. Unutkan ribbimiz [Nasz zapomniany nauczyciel]. *Karaj Awazy* 1, 3, 18-22.

N. N. [Redakcja] 1935-1936. Pamięci Marszałka Józefa Piłsudskiego, Wodza i Wychowawcy Narodu. *Myśl Karaimska* 11, 11, 3-4, 5 (fotografia: Marszałek Józef Piłsudski).

N. N. 2012. Биографические сведения о гражданах, подвергшихся политическим репрессиям в 1920–1950-е годы XX столетия. В: *Реабилитированные историей* (ред. П. Т. Тронько), том 7. Симферополь: Антиква, 51-321.

Németh, Michał. 2012. Przeszłość, Teraźniejszość i Przyszłość Karaimskiej Działalności Kulturalnojęzykowej. W: *Karaimi* (red. Beata Machul-Telus). Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 53-72.

Nowachowicz, Zacharjasz. 1928. Witaj Pasterzu! *Myśl Karaimska* 1, 4-5, 1-5.

Soc. Jesu. 1760. *Katechizm Missionarski Pismem Starego y Nowego Zakonu Tudzież podaniem starodawnym Israelskim obiasniony. Dla nauki y cwiczenia tych ktorzy z Wiary Żydowskiej do Wiary Chrześcijańskiej Katolickiej przychodzą*. Lwów: Druk. Akademicka J. K. Mc. Societatis Jesu.

Parafiło = Парафило, Д. М. 2013. Научное изучение книжных богатств «Карай-

- Битиклиги» (довоенный период). *Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. Исторические науки*. Т. 26 (65), № 1, 85-96.
- Pawelec, Mariusz. 2015. “Zarach Zarachowicz i jego wyniesienie na urząd hazzana w Haliczu w 1929 r. : przyczynek do dziejów liturgii karaimskiej”, Stefan Gąsiorowski, [w:] „Kwartalnik Historii Żydów”, nr 4 (244) 2012, s. 573–581 : [recenzja]. *Almanach Karaimski* 4, 269-273.
- Pileckij = Пилецкій, О. И. 1917. О караимахъ-бѣженцахъ Литвы. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 4, 23-26.
- Rołkanowa = Полканова, А. Ю. *Антропонимы крымских караимов. Справочник фамилий и имён*. Симферополь: ДОЛЯ, 2012.
- R-ij = Р-ий, Ф. 1912. Мечты или действительность? Из читательских откликов. *Караимская жизнь* 12, 63-65.
- Rajeckij = Раецкий, С. 1912. Святая скромность: [И. И. Казас]. *Караимская жизнь* 8–9, 10-13.
- Prik = Прикъ, Соломонъ. 1902. *Бесѣды о караимствѣ*. Одесса: Тип. Х. Нихамкина.
- Prik = Прикъ, Соломонъ. 1910. *Руководство къ первоначальному караимскому или древне-библейскому чтенію*. Одесса: Типографія А. Дыхно.
- Prik = Прикъ, Соломонъ. 1917. *Главныя основы караимскаго законоученія*. Одесса: Типографія Наума Гальперина.
- Prohorow = Прохоров, Д. А. 2011. Молитвенные дома Караимов в Российской Империи в XIX – начале XX в.: К вопросу об изменении названия «Синагога». В: *Научные труды по иудаике. Материалы XVIII Международной ежегодной конференции по иудаике*. Том II, выпуск 35. Москва: Центр «Сэфер», 174-204.
- Prohorow = Прохоров, Д. А. 2011. Традиционные этноконфессиональные учебные заведения караимов в Российской Империи в XIX – начале XX вв. В: *Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. Сер.: Исторические науки* 24 (63), № 1: спецвыпуск “История Украины”, 93-100. Online: http://science.crimea.edu/zapiski/2011/history/uch_24_1h/10.pdf (dostęp 02.01.2015).
- Prohorow = Прохоров, Д. А. 2009. Общественные, национально-культурные объединения и органы конфессионального самоуправления крымских караимов в 1917-1920 гг. В: *Материалы по археологии, истории и этнографии Таврии XV*, 573-621. Online: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/12955/19-Prokhorov.pdf?sequence=1> (dostęp 02.01.2015).

- Reardon, Bernard M. G. 1975. *Liberalism and Tradition: Aspects of Catholic Thought in Nineteenth Century France*. New York: Cambridge University Press.
- Rule, William Harris. 1870. *History of the Karaite Jews*. London: Longmans, Green.
- Schur, Nathan. 1995. *The Karaite Encyclopedia*. Frankfurt am Main: Peter Lang.
- Sigajewa = Сигаева, Г. В. 2005. Правовое положение крымских караимов (сер. XIV – нач. XX вв.). *Культура народов Причерноморья* 57, 2, 82-88.
- Shapira, Dan D. Y. 2003. *Avraham Firkowicz in Istanbul: 1830-1832 : Paving the Way for Turkic Nationalism*. Ankara: KaraM Araştırma ve Yayıncılık.
- Shapira, Dan D. Y. 2007. Khazars and Karaites, Again. *Kara Deniz Aratırmaları* 4/13, 43–64.
- Shapiro, Rami. 2010. *Tanya, the Masterpiece of Hasidic Wisdom*. Woodstock: Skylight Paths Publishing.
- Shapira, Dan D. Y., Lasker, Daniel J. (ed.). 2011. *Eastern European Karaites In The Last Generations*. Jerusalem: Ben-Zvi Institute.
- Shapira, Dan D. Y. 2013. The Karaim Translation of the Book of Nehemia Copied in the [sic] 17th century's [sic] Crimea and Printed in 1840/1841 at Gözleve, on the Copyist of the Manuscript, and some Related Issues, *Karaite Archives* 1, 133–198.
- Sinani = Синани, И. 1890. *Исторія возникновенія и развитія караимизма, часть II*. С.-Петербургъ: Типографія Дома Призрѣн. Малолѣтн. Бѣдныхъ, Лиговка, 26.
- Sinani = Синани, М. И. 1911. Неосновательные нападки: из читательских откликов. *Караимская жизнь* 5-6, 102-104.
- Słowiński, Jan Zbigniew. 2005. *Katechizmy katolickie w języku polskim od XVI do XVIII wieku*. Lublin: wydawnictwo KUL.
- Smoliński, J. 1912. Jeszcze w sprawie Karaimów (Odpowiedź p. Poznańskiemu). *Ziemia* 22, 353.
- Sulimowicz, Anna (tłum.). 2006. R. Zarach Zarachowicz. Hadży Baba w gościnie u halickich Karaimów. *Awazymyz: pismo historyczno-społeczno-kulturalne Karaimów* 3/14, 15-17.
- Sulimowicz, Anna. 2012. Polscy turkolodzy Karaimi. Od przedmiotu do podmiotu badań. W: *Karaimi* (red. Beata Machul-Telus). Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 118-142.
- Sulimowicz, Anna. 2013. Listy do Łucka. Aleksander Mardkowicz jako adresat korespondencji Ananiasza Zajączkowskiego. *Almanach Karaimski* 2, 37-60.
- Sulimowicz, Anna (tłum.). 2014. R. Zarach Zarachowicz. „Chaci sefira”, czyli połowa

- rachuby. *Awazy muz : pismo historyczno-społeczno-kulturalne Karaimów* 2/43, 18-19.
- Sułtański, Mordechaj. 5768 [2007]. *Seḇer haṭ-Ṭa'am*. W: *Karme Yosef: 'osef 'iggrot we-dibre ḥokma, mi'ute had-dapim, we-ḥašube han-nos'im* (red. Yosef ben 'Ovadyah Algamil). Tom IV. Ashdod: Mekon tiḇ'eret Yosef le-ḥeqer hay-yahadut haq-qara'it.
- Сырокомля, Владыслав. 1857. *Wycieczki po Litwie w promieniu Wilna*. Tom I. Wilno.
- Szabarowskyj = Шабаровський, Володимир. 2013. *Караїми на Волині: Штрихи до портрета загадкового народу*. Луцьк: Твердиня.
- Szamasz = Шамаш, Я. Б. 1927. Разговорный язык Крымских Караимов и новый Тюркско-татарский алфавит. *Бизым Иол (Наш путь)* 1, 79-82.
- Szamasz = Шамашъ, Я. Б. 1913. *Краткій катихизисъ. Руководство къ начальному обученію караимскихъ дѣтей Закону Божію и краткой исторіи караимизма*. Евпаторія: Типографія И. Ф. Райхельсона.
- Szamasz = Шамашъ, Я. Б. *Коль Іааковъ (Голосъ Іаакова). Самоучитель Древнебиблейскаго чтенія (у Караимовъ)*. Харьковъ: Нат-Тeḥiya.
- Szapszał = Шапшаль, С. 1918. Краткій очеркъ тюркско-караимской литературы. *Извѣстія Караимскаго Духовнаго Правленія* 1, 6-10.
- Szyszman, Abraham. 1935-1936. Osadnictwo karaimskie w Trokach za Wielkich Książąt Litewskich. *Myśl Karaimska* 11, 11, 40-68.
- Szyszman, Szymon. 2005. *Karaimizm. Historia i doktryna*. Wrocław: Bitik.
- Szyszman, Szymon. 1972. Zamek nadjeziorny w Trokach i jego obrońcy. W: *Pamiętnik Wileński*. Londyn: Polska fundacja Kulturalna, 381-395.
- Šiaučiūnaitė-Verbickienė, Jurgita. 2009. *Žydai Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės visuomenėje: sambūvio aspektai*. Vilnius: Žara.
- Troickij = Троицкій, Э. 1911. Къ вопросу о реорганизации Александровскаго училища: изъ читательскихъ откликовъ. *Караимская жизнь* 3-4, 108-111.
- Troickij = Троицкій, Э. Е. 1913. Караимы (историческій очеркъ). *Караимское слово* 6, 3-8.
- Troskovaitė, Dovilė. 2013. Identity in Transition: The Case of Polish Karaites in the first half of the 20th century. *Codrul Cosminului* 19/ 2, 207-228.
- Wasserstrom, Steven M. 2014. *Between Muslim and Jew: The Problem of Symbiosis Under Early Islam*. Princeton University Press.
- Wexler, Paul. 1980. The Byelorussian Impact on Karaite and Yiddish. *The Journal of Byelorussian Studies* 4, 99-111.

- Wichnowicz = Вихнович, Всеволод. 2012. *Караим Авраам Фиркович: Еврейские рукописи. История. Путешествия* (2-е изд., испр. и доп.). СПб.: Академия исследования культуры.
- Witkowski, Rafał. 2013. Some Remarks on the History of the Karaites in Grand Duchy of Lithuania in the 15th Century. *Karaite Archives* 1, 211-41.
- Witkowski, Rafał. 2014. Los Karaimów podczas II wojny światowej. Kilka uwag historyka. *Almanach Karaimski* 3, 159–214.
- Wojnowski, Jan (red.). 2003. *Wielka Encyklopedia PWN*, tom 13. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Zajączkowska-Łopatto, Maria Emilia. 2013. Listy Ananiasza Zajączkowskiego do Jego Ekscelencji Hadży Seraji Chana Szapszała. *Almanach Karaimski* 2, 5-17.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1925. Życie i działalność b. p. A. Firkowicza (1785 – 1874): Mowa wygłoszona podczas obchodu 50-ej rocznicy zgonu Abrahama Firkowicza. *Myśl Karaimska* 1, 2, 11-19.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1925. Życie Karaimów poza kordonem Rzeczypospolitej. *Myśl Karaimska* 1, 2, 43-46.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1926. Literatura karaimska (Szkiec bibliograficzny). *Myśl Karaimska* 1, 3, 7-17.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1928. Kronika naukowa – Sprawozdania. Bohdan Janusz. *Karaici w Polsce*. (Biblioteczka Geograficzna „Orbis”, sesja III, tom 11). Kraków, 1927, str. 144, in 16 o. *Myśl Karaimska* 1, 4-5, 72-74.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1928. Na marginesie studjum Bałabana *Karaici w Polsce*. *Myśl Karaimska* 1, 4-5, 35–69.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1929. Unikanie wyrażen antropomorficznych w przekładach karaimskich. *Myśl Karaimska* 2, 2, 9-24.
- Zajączkowski, Ananjasz [Krasz]. 1929. Tadeusz Kowalski. *Karaimische Texte im Dialekt von Troki eingeleitet erläutert und mit einem karaimisch-polnisch deutschen Glossar versehen: Teksty karaimskie w narzeczu trockiem z wstępem i objaśnieniami w języku niemieckim, tudzież ze słownikiem karaimsko-polsko-niemieckim*. (Prace Komisji Orientalistycznej Polskiej Akademji Umiejętności Nr 11) w Krakowie, 1929. Str. LXXIX+311. *Myśl Karaimska* 2, 2, 35-38.
- Zajączkowski, Ananjasz. 1931. Opis podróży do Ziemi Świętej (z roku 1785). *Myśl Karaimska* 2, 3-4, 26–42.

- Zajączkowski, Ananiasz. 1931. X. Nikodem Ludomir Cieszyński. Roczniki katolickie na Rok Pański 1930, Poznań, 1930. Rozdział XX; „Najmniejsza mniejszość w Polsce”. Str. 323-331. *Myśl Karaimska* 2, 3-4, 59.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1935-1936. Elementy tureckie na ziemiach polskich [recenzja]. *Myśl Karaimska* 11, 11, 86 - 89.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1937-1938. Księga Pamiątkowa ku czci Jego Ekscelencji Hachana Hadży Seraji Szapszała w X-tą rocznicę jego ingresu. *Myśl Karaimska* 12, 12, 3-5.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1937-1938. Najstarsza wiadomość o języku tureckim Karaimów w Polsce (z XVII w.). *Myśl Karaimska* 12, 12, 90-99.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1938. Bibliografia – Z ruchu wydawniczego we Francji, Włoszech, Ameryce, Polsce i na Litwie. Gedo Hecht: *Karaimi*, „Synowie Zakonu”, Warszawa – Lwów 1938. (Warszawski Instytut Wydawniczy). 12° str. 40. *Myśl Karaimska* 12, 129-131.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1945-1946. O kulturze chazarskiej i jej spadkobiercach. *Myśl Karaimska* 23, 1, 5-34.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1945-1946. Sprawy organizacyjne Karaimskiego Związku Religijnego w R. P. *Myśl Karaimska* 23, 1, 143-144.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1946-1947. Terminologia muzułmańska a tradycje nomadów w słownictwie karaimskim. *Myśl Karaimska* 24, 2, 24-39.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1961. *Karaims in Poland*. Warszawa: PWN.
- Zajączkowski, Ananiasz. 1987. Nabożeństwo karaimskie. W: *Karaimi*, Dubiński A., Śliwka E. (red.), Pieniężno: Muzeum Misyjno-Etnograficzne Seminarium Duchownego Księży Werbistów, 16-19.
- Zajączkowski, Ananiasz. 2013. Listy do Seraji Szapszała. *Almanach Karaimski* 2, 65-163.
- Zarachowicz = Зараховичъ, Зарахъ. 1917. О караимахъ города Галича. *Извѣстія Таврическаго и Одесскаго Караимскаго Духовнаго Правленія* 4, 19-22.
- Zarachowicz, Zarach. 1924. Kilka uwag o naszych zadaniach w chwili obecnej. *Myśl Karaimska* 1/1, 5-6.
- Zarachowicz, Zarach. 1924. Listy z Halicza : I. Jak to było dawniej. II. Pokłosie wojenne. III. Organizacja i działalność gminy. IV Hazzanat. V. Ś.p. Jan Grzegorzewski. VI. Zakończenie. *Myśl Karaimska* 1 /1, 26-30.
- Zarachowicz, Zarach. 1924. Ze statystyki Karaimów w Haliczu. *Myśl Karaimska* 1 /1, 32-

33.

Zarachowicz, Zarach. 1924. Tablica statystyczna ślubów urodzin i zgonów Karaimów w Haliczu od r. 1830 do r. 1923. *Myśl Karaimska* 1 /1, 33.

Zarachowicz, Zarach. 1925. Josef Mordkowicz (1802-1884) : W 40-tą rocznicę zgonu. *Myśl Karaimska* 1 /2, 20-23.

Zarachowicz, Zarach. 1925. Nauczanie religii karaimskiej. *Myśl Karaimska* 1 /2, 41-42.

Zarachowicz, Zarach. 1925. Restauracja Kienesy. *Myśl Karaimska* 1/2, 42.

Zarachowicz, Zarach. 1926. Otwarcie szkoły parafjalnej. *Myśl Karaimska* 1/3, 26.

Zarachowicz, Zarach. 1926. Organizacja gminy. *Myśl Karaimska* 1 /3, 26.

Zarachowicz, Zarach. 1926. Restauracja Kienesy. *Myśl Karaimska* 1/3, 27.

Zarachowicz, Zarach. 1930-1931. Dziesięciolecie kapłaństwa Ułłu Hazza na Szema Firkowicza. *Myśl Karaimska* 2, 3/4, 77-81.

Zarachowicz, Zarach. 1932. Chaci Sefira : (Jarty sannym) = Chaci Sefira : (połowa odliczania). *Karaj Awazy* 1/3, 16-18.

Zarachowicz, Zarach. 1935. Łuwachy hazzanłarnyn Halicte [Jazdy R. Zarach Zarachowicz] = Kalendarium hazzanów w Haliczu [spisał ribbi Zarach Zarachowicz]. *Karaj Awazy* 8, 23.

Zarachowicz, Zarach. 1935-1936. Budowa domu karaimskiego. *Myśl Karaimska* 11 /11, 118-119.

Zarachowicz, Zarach. 1935-1936. Koło Pań Karaimskich. *Myśl Karaimska* 11 /11, 119.

Zarachowicz, Zarach. 1936. Uruwu jaryk eltiwcilernin : Nece sez tirlihi icin da tiziwleri ici Rabbi Dawidnin Kukizownun da anyn uwułłarynyn [Ród niosących światło : kilka słów o życiu i dziełach ribbi Dawida Kukizowa i jego synów]. *Karaj Awazy* 9, 2-6.

Zarachowicz, Zarach. 1936. Ic kyna = Trzy kyna (elegie żałobne) : wstęp. *Karaj Awazy* 10, 3-4.

Zarachowicz, Zarach. 1937. Jały ułus-ićinin [Nagroda dla sługi narodu]. *Karaj Awazy* 11, 22-28.

Zarachowicz, Zarach. 1938. Konkłychy Hadży-Babanyn Halicte [Pobył Hadży-Baby w Haliczu]. *Karaj Awazy* 12, 6-8.

Zarubin = Зарубин, Вячеслав. 2011. Караимская община Крыма и голод 1921-1923 годов. В: *Материалы XVIII Международной ежегодной конференции по иудаике. Том II. Научные труды по иудаике* (под ред. В. В. Мочаловой и др.), 214-18. Москва: Сэфер.

Zarubin = Зарубин, Вячеслав. 2012. К вопросу о насильственной высылке группы караимов из Крыма в 1944. В: *Материалы XIX Международной ежегодной конференции по иудаике. Том III. Научные труды по иудаике* (под ред. О. В. Беловой и др.), 333-338. Москва: Сэфер.

Zawanowska, Marzena. 2009. A-mistyczny mesjanizm wczesnych Karaimów: racjonalistyczne podejście do egzegezy biblijnej. *Kwartalnik Historii Żydów* 2, 141-162.

Strony internetowe

<http://jewishencyclopedia.com/articles/8499-jagel-abraham-ben-hananiah-dei-galicchi>

http://istznu.org/dc/file.php?host_id=1&path=/page/issues/28/./krylov.pdf

<http://www.caraimica.org/document/279>

http://science.crimea.edu/zapiski/2011/history/uch_24_1h/10.pdf

<http://www.awazymyz.karaimi.org/zeszyty/item/494-losy-karaimow-halickich-w-polsce-po-1945-r>

<http://audio.nehemiaswall.com/Sources/green1978b.pdf>

<http://kjuonline.com/Rise.of.the.Karaite.sect.Zvi.Cahn.pdf>